

Giới thiệu *Đệ Nhất Tà Quân*

Đệ Nhất Tà Quân thuộc thể loại huyền huyễn nói về nàng Một thượng tướng Thế giới tương lai xuyên qua thành một thiếu nữ tứ vô (vô tự cường, vô trí tuệ, vô lực lượng, vô dung nhan). . . Nàng sẽ là một phế vật hay là thiên tài nghịch thiên?

Quân Tà, cao thủ đệ nhất vũ trụ thời đại tương lai, người ‘Hộ bảo’ mà cùng Đạo vương ‘Đồng quy vu tận’, linh hồn rời thể xác, bị lực lượng thần bí dắt đến Thiên Huyền đại lục, trọng sinh thành Nam Cung thế gia bát tiểu thư —— một nữ tử nàng hận không thể một chưởng đem chính mình chụp chết ‘Vô diễm phế vật’, còn là một ‘Tội nữ’, ‘Dã loại’ tội danh nhận hết mọi khi dễ.

Mẫu bị giết, nàng hờ hững xoay người, mang theo cảm giác đau xót xa lạ dứt khoát bước đi . .

Từ nay về sau, Nam Cung thế gia bát tiểu thư Nam Cung Quân Tà tự thể gian, thiếu niên tuyệt trần thiên tài Quân Tà xuất thế ngang trời!

Truyện với tình tiết khá gay cấn, hứa hẹn mang đến những khoảnh khắc đầy thú vị cho bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thế Giới Tương Lai

Edit : Sally

Dưới bầu trời xanh thẳm là một thế giới mộng ảo, một tòa lâu đài Ma Thiên hơn một ngàn thước đột ngột từ mặt đất mọc lên, chẳng chịt phân bố bốn phía, phóng nhãn nhìn lại, vô số phi thuyền, mô tô lực, phi hành động năng, cùng với đủ loại kiểu dáng công cụ phi hành tại Ma Thiên đại lâu trong đó xuyên qua, hình thành dòng xe cộ phi thường đồ sộ.

“Tin tức đặc biệt, tin tức đặc biệt, trăm năm trước, cục vận quân du hành vũ trụ, giáo sư Dương Mẫn Dung tại vũ trụ biển ở chỗ sâu đã phát hiện ‘Âm dương tinh thạch’, hệ ngân hà địa cầu, khoa học kỹ thuật, viện Q. Tiến sĩ trải qua hơn trăm năm để bóc lòng khai phá, nghiên cứu, thành công nghiên cứu và chế tạo ra hệ ngân hà ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’ thậm chí toàn vũ trụ, theo hiểu biết ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’ trừ bỏ có được toàn vũ trụ, còn có đầy đủ hết các cơ sở dữ liệu, hệ thống đứng nhất trong chữa trị, chắc chắn đứng nhất trong tầng phòng ngự ẩn hình, đứng nhất về tinh thần phụ trợ công kích ngoại cường hãn, còn có lực lượng thần bí... Nó sinh ra đại biểu cho khoa học nhân loại dẫn đến một sự kiện quan trọng mới. Ngày đầu tiên tại kỷ nguyên mới, tức vũ lịch 5000 năm 1 nguyệt 1 ngày, chính phủ đem các tinh hệ vũ trụ tại động nguyên thiên ngoại tổ chức hội triển lãm khoa học kỹ thuật, đến lúc đó ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’ sẽ được đem làm thành quả chính thức của khoa học kỹ thuật tối cao hướng người đời triển lãm, nó là lực lượng không gì sánh kịp...”(hix mọi người chịu khó đọc đoạn này nhá, ta đã edit kĩ phần này nhưng vẫn có phần khó hiểu quá)

Màn hình quảng cáo cực đại cao vút trên trời cao, sau vài tiếng radio vang lên, thứ mà địa cầu sở hữu được thông báo đã làm công dân cùng đại ra hồi lâu, sau đó là cảm giác mừng rỡ không thôi, tin tức này như tiếng sấm thiên ngoại hung hăng đánh vào lỗ tai bọn họ, tâm linh bọn họ rung động, cơ hồ trong lúc nhất thời, tất cả cùng hét lên một tiếng quát tháo chấn động cửu tiêu, đây là một loại kiểu ngạo, một loại tự hào, một loại... Hy vọng.

Theo xã hội không ngừng tiến bộ, khoa học kỹ thuật nhanh chóng phát triển, nhân loại sớm theo thời đại tinh hệ vào vũ trụ. Xã hội luôn nghiên cứu chế tạo các kiểu khoa học kỹ thuật mới, lấy vũ trụ làm các tinh cầu dùng tốc độ chen thân với hệ ngân hà thậm chí ngay trước vũ trụ. Trong trường hợp đó khoa học kỹ thuật phát triển quá nhanh, tất nhiên làm cho tác dụng chậm không đủ, từ thế kỷ sơ khai tới nay, địa cầu có các hạng chỉ tiêu nghiên cứu khoa học đã trì trệ không tiến bộ, thậm chí đi xuống, tất nhiên gặp phải sa sút hoặc bị tinh hệ khác xâm chiếm hủy diệt tạo nguy hiểm.

Thời khắc như thế, ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’ xuất hiện, tức khoa học kỹ thuật nhân loại rốt cục qua thời gian dài cuối cùng cũng đột phá bình cảnh kỳ, nghênh đón cực đại đột phá, cũng trấn giữ được những kẻ rục rịch muốn xâm lược ta.

Thời gian: vũ lịch 5000 năm 1 nguyệt 1 ngày

Hàng tỉ người nghênh cổ mong đợi, trông đợi rất lâu kỷ nguyên rốt cục đã đạt được...

Khi tiếng vang tân niên vang lên, trong không gian vũ trụ tối đen mà lạnh như băng, Jimmy (tung hoa tung hoa nhân vật chính của ta đã lên sàn) theo một tia sáng chớp động tạo ra hào quang thất sắc chói mắt, nơi đó, là ‘Động nguyên thiên ngoại’, từ kiến trúc các tinh hệ cộng đồng mà tạo thành một cái không gian đặc thù, có được hệ thống phòng ngự nghiêm mật tối cao, trừ bỏ các tinh hệ trung ương thì người lãnh đạo đến các quan quân có được lực lượng cao cấp cường đại có thể đi vào, còn lại các sinh vật đều khó có thể tiếp cận, nếu không sẽ bị hệ thống công kích này hủy diệt.

Động nguyên thiên ngoại, quang hoa sáng sủa, sáng ngời như mộng như ảo, nhưng không có ai nhận ra trong ánh đèn, không có bất luận cái gì hoặc thái dương dùng để cung cấp nguồn sáng đó, nơi này không khí là tinh thuần, độ ẩm là vĩnh hằng.

Đại sảnh hội Triển lãm, các tinh hệ vũ trụ liên hợp hội triển lãm khoa học kỹ thuật cao bắt đầu, các tinh hệ đại biểu từng người lãnh đạo ngồi ngay ngắn

trên ghế đặc biệt, mà phía trước bọn họ nơi đang triển lãm là thành quả nghiên cứu mới nhất chế tạo tinh hệ X tinh cầu Z...

Đại sảnh bốn phía được trang bị các hệ thống bảo vệ không giống nhau, giống như những chiến sĩ thiết giáp, giống như siêu nhân, có thân ‘Quân trang’... Vô luận là loại bảo vệ gì, đều là vũ trang hạng nặng hoàn toàn phóng thích lực lượng cường đại nhất của chính mình, theo dõi toàn bộ ‘Động nguyên thiên ngoại’, một bộ dáng tùy thời chuẩn bị chiến tranh, bọn họ là quan quân các tinh hệ cao cấp, đại biểu cho bọn họ là cùng một cái tinh cầu hoặc tinh hệ.

“Ngáp...” trong trường hợp này, một thanh âm hoàn toàn bất đồng trong góc vang lên, thanh âm không lớn, nhưng vẫn làm cho những người thân mang ‘Quân trang’ ‘Nam bảo vệ’ cách đó không xa nghe thấy, quay đầu, nhũn mày khẽ liếc mắt một cái về phía nữ tử cũng mặc một thân ‘Quân trang’ không quan tâm hình tượng tà mị đứng đó, trong mắt đồng thời hiện lên thần sắc tức giận mà phức tạp.

Bọn họ chính là những quan quân cao cấp đến từ địa cầu, phụ trách tham dự hội triển lãm Q lần này, tiến sĩ cùng người lãnh đạo trực tiếp liên bang tổng cục cục trưởng để đảm bảo an toàn, đương nhiên cũng bao gồm bảo hộ ‘Ám đương vạn nguyên tinh phiến’.

Lười biếng duỗi thẳng lưng hạ người xuống, nữ tử hơi híp mắt, một bộ dáng còn chưa ngủ tỉnh, trong đầu Jimmy vang lên một thanh âm tục tũn: “Quân thượng tướng, làm ơn chú ý một chút.”

Không có một chút thu liễm, nữ tử lại ngáp một cái, hơi giương mắt, ánh mắt hơi hướng về bốn ‘Đồng sự’ tư quân lấy tiêu chuẩn làm đầu, khoe miệng gọi lên một nụ cười tà khí.

“Hùng trung tướng, cũng mời người chú ý một chút, thân là một quan quân, nên hiểu không phải đến nơi đây làm cây cột.” thanh âm hài hước đồng thời vang lên trong đầu bốn quan quân bảo vệ, thông thả bình thản như đang nói việc nhà, lại làm cho bốn người thân mình cao ngất kia rung mạnh một chút, đầu hiện một trận choáng váng.

Nhất là một trong những người đó, người có bộ dáng cường tráng cũng được trang bị quân trang bảo vệ, khuôn mặt hồng nhuận trong nháy mắt mặt trắng bệch không còn giọt máu, mặt biến sắc cực nhanh khiến người ta xem cũng không dám tin.

Hùng trung tướng cố lấy lại bình tĩnh, cố gắng áp chế trận đầu đau đầu, trong mắt một chút mịt mù chợt lóe qua, trong mắt ba người khác cũng rất nhanh hiện lên một tia tức giận, nhưng cũng chỉ biết giận mà không dám nói gì.

Lời này tuy nói ra một cách nhẹ nhàng như vậy, nhưng so với việc trực tiếp chỉ vào mặt hấn mắng to hấn còn cảm thấy dễ chịu hơn, không chỉ có đem sự chuyên nghiệp của bọn họ biến thành cây cột, còn nói hấn thành người không hiểu tôn ti, người địa cầu đều biết, thân là một quan quân dù tư cách, trọng yếu nhất là phục tùng, tuyệt đối phục tùng cùng tôn trọng, mà người này lại cường điệu từ ‘Trung’ lên giống như một cái tát hung hăng đá trên mặt hấn, giống như nói Hùng trung tướng người chính là một trung tướng, dám dùng ngữ khí như vậy đối với người lãnh đạo của mình, có tư cách gì làm một quan quân cao cấp

Không có biện pháp, ai kêu người này không chỉ là thủ trưởng của bọn hấn, mà còn là một thiên tài sở hữu lực lượng khủng bố nhất nhân loại chứ, đừng tưởng rằng năng mới vừa rồi thông qua sóng điện não gửi câu nói kia vào trong đầu bọn họ, chính là mắng chửi người một cách lợi hại mà không mang theo một chữ thô tục, nhưng chân chính chấn trụ bọn họ đó là năng dễ dàng đánh tan sóng não phòng ngự cường đại trong tinh thần của bọn họ.

Khoa học kỹ thuật là phát minh từ nhân loại, cho nên khoa học kỹ thuật cao tân rất nhanh phát triển, tất nhiên do tiềm lực nhân loại tự thân khai phá là điều kiện tiên quyết.

Từ mấy ngàn năm trước, nhân loại trải qua hơn ngàn năm tiến hóa tự cường biến dị đến vô số nghiên cứu khoa học của nhân viên đã cố gắng, dung lượng não nhân loại khai phá cơ hồ đã đạt tới trăm phần trăm, sóng điện não sinh động, ý niệm lực cường đại, xa hơn khả năng tưởng tượng của tiên nhân.

Vì thế, một loại kỹ năng đặc thù—sóng não sinh ra, kỳ thực loại kỹ năng này sau hơn vạn năm mới có, khi đó được là siêu năng lực, tức có thể thông qua ý niệm khống chế mọi vật thể giới bên ngoài, thậm chí có quấy nhiễu, khống chế tư tưởng người khác. Chẳng qua, lúc ấy chỉ có số ít người dị năng mới có được loại kỹ năng này.

Cho đến ngày nay sẽ không còn đồng nhất, ngày xưa siêu năng lực là loại kỹ năng cơ bản nhất, đương nhiên mỗi người có cường độ tinh thần cũng không giống nhau, yếu nhất là sơ cấp, tiếp theo là trung cấp, cao cấp, thiên cấp, linh cấp, có lẽ còn có cao cấp khác, mỗi một cấp lại phân có sơ, trung, cao cấp gồm ba đoạn.

Thân là quan quân cao cấp có tư cách vào nhập động nguyên thiên ngoại, cường độ tinh thần của bọn họ đã đạt tới giai đoạn thiên cấp, theo số liệu thì trên thế giới tuyệt đối bài danh chỉ có khoảng hai mươi cao thủ, tương ứng tinh thần tự thân phòng ngự cũng không có khả năng dễ dàng bị đánh tan, cho dù là linh cấp cao thủ cũng cần phí một phen công phu mới có thể xâm nhập vào trong óc bọn họ.

Nhưng mà, năng, Quân Tà này vừa ra sinh ra đã được xác định có sóng não trung cấp, mà trình độ sóng điện não đem thí nghiệm là quái thai siêu cấp bá bạo, luôn có thể dễ dàng đánh tan tinh thần phòng ngự của bọn họ, thực sự làm cho bọn họ vừa sợ, vừa thống hận.

Nếu không phải năng có vận may như vậy, vừa sinh ra đã có được thiên phú khủng bố như vậy, năng, một tiểu nha đầu lừa đảo dựa vào cái gì có thể cười ở trên đầu bọn họ, dựa vào cái gì có thể giữ chức cao nhất giữa các quan quân—thượng tướng, dựa vào cái gì có thể trở thành anh hùng vạn vạn công dân sùng bái kính ngưỡng, dựa vào cái gì không đem bất luận kẻ nào để vào mắt, dựa vào cái gì...

Người như vậy, cường hãn như vậy, người đến cả quái vật cũng không thể địch nổi, căn bản là không nên tồn tại trên đời này...

Không thêm quan tâm đến ánh mắt của bọn họ, trong Quân Tà rất nhanh hiện lên một tia ánh sáng kỳ dị, khoe miệng khẽ nhếch, lại ngáp một cái, không

thêm để ý bọn họ.

Trên đời này, thật đúng không có gì đáng giá nàng để ý đâu! Trừ bỏ lực lượng...

Nhằm chán a, thực nhằm chán, hội triển lãm này thực nhằm chán, nếu không phải đối với cái ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’ cảm thấy hứng thú, nàng mới không thèm đến địa phương quý quai này đâu nơi người người tranh đấu! Một điểm ý tứ đều không có, ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’ phải chờ tới cuối cùng mới xuất trưng...

Đang lúc Quân Tà miên man suy nghĩ khi vừa muốn ngủ, một mảnh bạch sắc siêu cường chợt lóe ra tụ họp lại, trong phòng hội nghị bắt đầu xuất hiện xôn xao, một cái vòng tròn mang theo thanh âm kích động lên vang không thể ức chế, lấy các loại ngôn ngữ bất đồng nhấn đi: ‘Phía dưới, triển lãm là đến từ hệ ngân hà địa cầu ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’, cho mời tiến sĩ viện Q hội khoa học kỹ thuật...”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đoạt Bảo

Edit: Sally

Ánh sáng mê ly tấp tẩn, sáng ngời hai mắt, Jimmy mang theo nồng đậm ý cười, không nháy mắt nhìn chăm chăm tiền phượng, vẻ mặt chuyên chú. Tiền phượng, một trung niên nam tử với vẻ mặt cơ trí, đứng trước mặt mọi người, đó là tiến sĩ Q, bên cạnh hắn là một màn hình triển lãm cực đại vô cùng.

Tiến sĩ Q vươn tay phải, sóng não vừa động, một khối ánh sáng tinh phiến ngũ sắc chớp động xuất hiện trong tay hắn, sóng não được dẫn dắt bay vút lên trời cao, chậm rãi ngừng trú tại trên đỉnh đầu của hắn.

Ánh sáng ngũ sắc của Jimmy tăng vọt, đem toàn bộ phòng triển lãm bao phủ bên trong, mọi người kinh hãi than, cuối cùng ánh sáng khôi phục lại nguyên độ sáng vốn có, mà lúc này, cùng với sự giảng giải của tiến sĩ Q, trên màn hình triển lãm xuất hiện một tổ số liệu, không cần ngôn ngữ tạo thành, đó là một cơ sở dữ liệu không thể đo lường.

Kế bên xuất hiện một người, toàn thân trang bị chiến giáp phòng ngự chắc chắn, thân mình cũng điều động hệ thống tinh thần phòng ngự cao cấp, tiến sĩ Q ý niệm vừa động, mắt thường nhìn không thấy, đã bị chùm tia sáng đánh trúng, hóa thành tro tàn.

Cái này, toàn bộ phòng triển lãm đều nao động.

Trời ạ! Đây rất không thể tưởng tượng nổi, một người thân trang bị có thể nói là hệ thống phòng ngự vững chắc nhất toàn vũ trụ, nhưng lại dễ dàng bị hóa thành tro như thế, trời ạ! Đó là lực lượng rất cường đại a!

Còn chưa kinh hách hoàn toàn, tiến sĩ Q lại khởi động ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’, triển khai công năng khác, thẳng đem mọi người ở đây cấp choáng váng, cùng lộ ra thần sắc tham lam.

Đáng tiếc, trừ bỏ vài người địa cầu ở đây, người ngoài tinh khác cũng chỉ có thể ghen tị hâm mộ, chỉ vì chỉ có người có tinh thần đặc hữu mới có thể khởi động ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’, này cũng là lí do vì sao tiến sĩ Q, bọn họ yên tâm như thế, mà không sợ ngoại nhân sẽ cướp đoạt.

Bất quá thân là Hùng trung tướng có được sóng não có thể nói là không giống với người thường, tuy rằng trước đó đã biết khối tinh phiến này có bao nhiêu lực lượng cường đại, nhưng sau khi chính mắt kiến thức qua, ánh mắt tham lam cũng không thể che giấu được, nếu bọn họ có thể lấy được ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’, đem đệ nhất cao thủ Quân Tà Jimmy dẫm nát dưới lòng bàn chân cũng không khó nhưng đó cũng chỉ là trong suy nghĩ mà thôi.

Quân Tà mâu quang trong trẻo đồng dạng chớp động quang mang nóng cháy, nhưng không có sự tham lam như người khác, mà là một loại hứng thú đơn thuần.

Mọi việc nàng đều không để ở trong lòng, cho tới bây giờ chỉ đối với tăng cường lực lượng cảm thấy hứng thú, người khác đó mất thực lực của nàng, lại không biết, thành tựu của nàng, cũng không đơn giản chỉ dựa vào thiên phú, mà còn có sự cố gắng hơn một ngàn lần vạn lần trả giá so với người khác.

Jimmy đứng thẳng tắp, ý niệm vừa động, sóng não nháy mắt thi triển ra, lấy 1 vạn tần suất tiến vào ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’, nửa ngày, mâu quang cực nóng lại lần nữa lên cao.

Từ khi nhân loại hiểu được cách dùng sóng não tới nay, một ít cao tân khoa học kỹ thuật, như ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’, ‘BU thứ nguyên tinh phiến’ các loại đều cần dùng sóng não khởi động, hơn nữa khởi động giả có sóng não càng mạnh, khoa học kỹ thuật phẩm bị khởi động phóng thích càng cường đại hơn.

Liên như này khối ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’, tuy nói là tiến sĩ Q nghiên cứu chế tạo khai phá ra, nhưng chính hắn cũng không thể hoàn toàn đem hệ thống chứa trong tinh phiến chạm đến năng lượng cực đại, hiện tại ở trước mặt mọi người, lực lượng công năng đến, tiến sĩ Q lấy chính cường độ tinh thần cao nhất của hắn —— linh cấp sơ đoạn 5000 cát hách (một đơn vị đo lường cường độ sóng não) mở ra, nhưng chiều sâu, hắn liền mở ra không được, cũng vô pháp chạm đến, cho nên hắn biết tinh phiến ẩn chứa có lực lượng càng thần bí, lại không biết là một loại lực lượng như thế nào.

Nhưng Quân Tà liền không giống với, nàng là cao thủ đệ nhất trên toàn bộ địa cầu đều biết, sóng não đã đạt tới linh cấp giai đoạn sau, tự nhiên có thể điều động tần suất rất cao tiến vào tinh phiến, tra xét càng sâu đến hệ thống năng lượng, hơn nữa không bị người khác phát giác, trừ phi có cao thủ rất cao đồng thời tập trung khối tinh phiến này, nhưng cũng có hạn định, là nàng chỉ có thể tra xét, cũng không thể năng động dùng công năng phát ra công kích tinh phiến, bởi vì hiện tại nắm giữ trụ tinh phiến là tiến sĩ Q.

Quá cường hãn, vô luận là công đánh hay là phòng ngự, hệ thống công năng, đều cường đại đến mức làm cho nàng cảm thấy không tương xứng nổi, tiến sĩ Q triển lãm ra đã muốn làm cả vũ trụ đều chấn kinh rồi, nhưng so với sóng não nàng tra xét đến thì còn nhọc nhiều lắm.

Trong lòng Quân Tà âm thầm sợ hãi than không thôi, ánh mắt xoay chuyển, ý niệm vừa động, đem sóng não điều tới 10 vạn cát hách.

Mẹ ơi! Vẫn tham không đến, cái lão nhân này cũng quá trâu đi! Không, có lẽ nên nói khối ‘Âm dương tinh thạch’ theo vũ trụ không biết người nào ngoài ý muốn tìm được rất trâu đi, nhưng lại ẩn chứa năng lượng khủng bố như thế.

Quân Tà tuy trên gương mặt hoàn mỹ nhìn không được lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, Quân Tà lại đề cao tần suất sóng não, nhưng nàng theo sóng não lần nữa đề cao, càng cường hãn càng khiến người ta khó có thể tin năng lượng hệ thống xuất hiện tại trong đầu nàng, lại thủy chung tham không đến, sóng não ở khắp mọi nơi giống như cái động không đáy, hơn nữa...

Ồ? Đây là có chuyện gì?

Tinh thần lực của nàng nhất thời như chạm được một chỗ năng lượng phân biệt không biết, hội là cái gì đây?

Quân Tà đã đem sóng não điều tới tần suất cao nhất, mâu quang ngưng đọng, khó được hiện ra thần sắc nghi hoặc, một cổ dục vọng tràn ngập trong óc nàng bức thiết muốn tra xét xuống toàn bộ. Đáng tiếc, không cách nào tra xét xuống được.

Thất vọng thờ dài, lần đầu tiên đối với thực lực của chính mình sinh ra cực độ bất mãn, Quân Tà bắt đầu thu hồi sóng não, thầm nghĩ trong lòng như thế nào để lại nâng cao cường độ sóng não, nàng hiện tại nhưng là đối với năng lượng kia sinh ra hứng thú thật lớn!

Một bên suy tư về như thế nào để lại thăng cấp tinh thần lực đã là phi thường khủng bố, một bên lại tùy ý ngắm màn hình triển lãm, một tia sáng kỳ dị xẹt qua đôi mắt Jimmy, trên mặt như trước lộ vẻ lười biếng chán chết, sóng não lại bắt động thanh sắc khóa trụ một chỗ.

“... ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’ triển lãm xong...” Theo tiếng nói tiến sĩ Q vừa dứt, cường quang ngũ sắc trên màn hình triển lãm cực đại chợt lóe, tinh phiến lượn vòng tin tức trong tay tiến sĩ Q, khám nhập ẩn đồ hình vòng cổ bất quá đi động.

Đột biến, đúng lúc này đã xảy ra, sau khi tinh phiến khám nhập vòng cổ bất quá nhưng tiến sĩ Q vẫn nâng tay lên, như là bị lực lượng nào đó dẫn dắt bay vút lên trời cao.

Dưới vô số ánh mắt kinh ngạc, một bóng người lấy mất thường khó có thể thấy rõ tốc độ hiện thân tới trước màn hình triển lãm, giữa không trung thân thủ tiếp được tinh phiến.

Hết thấy đều phát sinh quá nhanh, cũng quá bất khả tư nghị (khó tin), ai có thể nghĩ đến thế nhưng không ai có thể tiến vào động nguyên thiên ngoại, hơn nữa có thể vượt qua được nhiều theo dõi cao mật như vậy, vô thanh vô tức dưới nhiều ánh mắt như vậy hạ cướp đoạt tinh phiến. Nhưng mà cá nhân có thể tham dự triển lãm này, vô luận là người có được sóng não cường đại còn có ngoại nhân có khoa học kỹ thuật cao làm cho người ta không thể tưởng tượng, cũng không là kẻ dễ bắt nạt, mọi người ngóc đầu trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi, đều tập trung về thân ảnh người kia, phát ra công kích cường đại.

Mặc kệ người kia là thần thánh phương nào, dám tại động nguyên thiên ngoại cướp đoạt ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’ mọi người đều muốn, đó quả thực chính là muốn chết! Tức khắc, hỏa lực cường đại đều hướng đó công kích lấy mất thường khó có thể trông thấy bóng dáng. ‘Phanh’ một tiếng nổ mạnh, mọi người đều lui về phía sau, không thể nhìn cái bóng dáng kia thế nhưng tại thời gian ngắn nội như vậy có thể khởi động hệ thống phòng ngự tinh phiến, hỏa lực cường đại chỉ đánh trúng phòng ngự che quanh thân bóng dáng phản chấn trở về, sau khi ổn định thân hình, trở mắt nhìn cái bóng dáng kiêu ngạo kia tại trước mặt bọn họ tiêu thất.

Bọn họ nhưng là nhân tài tuyệt đỉnh số một số hai toàn vũ trụ nha, này nếu dễ dàng như vậy khiến cho tinh phiến tại trước mắt bọn họ bị kẻ cướp đi không coi vào đâu, về sau bọn họ ngay cả đánh rắm cũng không dám a!

Trong nháy mắt, ở đây mặc kệ là người địa cầu hay là ngoại nhân tinh đều cùng hiện lên suy nghĩ này, vì thế, mấy đạo sóng não siêu cường đến vô số đạo từ khoa học kỹ thuật cao vọng lại dò xét thẳng hướng địa phương bóng dáng đó biến mất mà đi.

Nhưng mà, không quá một giây, sở hữu tinh thần ảnh hưởng đến dò xét đều bị một cỗ lực lượng không biết tên ngăn cản, mà trung tâm cỗ lực lượng này cũng dần dần hiện ra hai bóng người.

Thì ra người dám can đảm lên vào động nguyên thiên ngoại thiên đoạt bảo là một mỹ nam tử mặt vẫn còn rất non, một đầu tóc ngắn hóa hồng có cá tính, hơi hơi dựng thẳng lên, kính mắt màu đỏ, mà phía trên cáo đối diện hắn cũng là Quân Tà luôn hiện lên nụ cười yếu ớt

Chương 3: Đạo Vương

Edit: Sally

“Hô...” Nhìn thấy tình cảnh này, tiến sĩ Q thiếu chút nữa tắc nghẽn cơ tim, rốt cục nặng nề mà thở ra trọc khí, chỉ cần Quân Tà chịu ra tay, như vậy, cho dù người là ‘Đạo vương’ cũng chỉ tự nhận người đã không hay ho, tuy rằng đã lấy tới tay, nhưng trong phạm vi của Quân Tà, có năng lực sống sót chỉ có ‘Đạo vương’ to gan lớn mật Phong Viêm, nhưng hắn vẫn rất tự tin, tình huống trong tay hắn có thể an toàn trở về.

Trừ bỏ tiến sĩ Q, những ngoại nhân tinh khác cũng theo bản năng thả lỏng xuống, người nơi này đại bộ phận đều phi thường rõ ràng lợi hại của ‘Quân thượng tướng’, người làm cho bọn họ ăn không ít đau khổ.

Góc đối diện mà nói, từ Trịnh Minh đến Hùng trung tướng bốn người thần sắc liền có điểm quái dị, làm như cũng nhẹ nhàng thở ra, lại còn pha chút cái gì đó.

“Điền tử, không tệ a, thế này mới bao lâu thời gian không gặp a! Tu vi lại cường bạo rất nhiều, đều nhanh vượt qua bản thượng tướng.” Không nhìn đủ loại về mặt phía dưới, Quân Tà hai tay khoanh trước ngực, khoe miệng câu lên, ầm ầm mang theo tán thưởng, ngữ khí đó, về mặt đó, mười phần nhìn thấy thập đều giống như bằng hữu tốt, giống như quan hệ dung bình nước với lửa.

Một câu ‘Điền tử’ làm khoe miệng Phong Viêm không nhịn được run rẩy, hắn phi thường muốn tiến lên đem miệng nữ tử làm cho hắn xấu hổ vô cùng dán lại, càng muốn đem ý cười tà tử trên mặt nàng cấp xả xuống.

Quân Tà, hắn càng ngày càng không thể ẩn theo lẽ thường mà đánh giá Tà tướng nàng, nàng là sĩ nhục duy nhất đối với Đạo vương hắn, cũng là duy nhất xứng làm đối thủ trên đời này của tuyệt đỉnh cao thủ hắn, nhưng mà, tại trước mặt của nàng, hắn tựa hồ ngay cả giúp nàng xách giày đều không đủ tư cách, nàng vĩnh viễn như một đế vương cao ngạo, đứng ở đỉnh cao thế giới, mắt lạnh xem thế gian, không có một tia tình cảm nhân loại ảnh hưởng, quả thực so với mấy móc còn muốn làm cho hắn cảm thấy lạnh băng hơn, tuy rằng nàng luôn luôn cười, nhưng ý cười của nàng chưa bao giờ đạt tới đáy mắt, ở chỗ sâu trong đôi mắt sáng ngời trừ bỏ lạnh nhạt chính là lạnh nhạt.

Mỗi lần vừa thấy đến khuôn mặt tươi cười mê hoặc lòng người đó, hắn liền hóa đại. Đáng tiếc a! Đừng nói là xé miệng của nàng, ngay cả muốn tới gần thân thể của nàng đều khó như lên trời.

Hít sâu mấy hơi, áp chế máu khí sắp đối hướng, khẽ động khuôn mặt tuấn tú cứng ngắc, liều mạng thôi miên chính mình không có nghe thấy đến nói kia, Phong Viêm ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Cũng vậy, Quân thượng tướng tu vi thăng cấp tốc độ mới chính thức làm bất tài tại hạ bội phục! Xem ra hôm nay, tại hạ có thể lại luận bàn a.” Đã bị chặn đứng đường đi, cũng chỉ có đánh, lúc này đây, dựa vào tình huống, hắn nhất định có thể một sĩ chống tướng.

Nghe ra trong giọng hắn nói chứa đầy tự tin, Quân Tà như trước ý cười tà mị, thâm trầm như u đàm, đồng mâu lộ ra lãnh ý, ngữ khí xuất khẩu như trước, là vạn năm không thay đổi: “Luận bàn? Vẫn là không cần đi, xem giao tình của chúng ta, bản thượng tướng thật sự không nghĩ cho người mất mặt, quãng đến ngoại tinh cầu.” Một chút, liếc mắt về phía người một đầu tóc hồng rõ ràng có xu thế phong hóa, chậm rãi vươn tay phải, túm túm nói: “Nên làm như thế nào, tin tưởng hoàn toàn dẫn dắt người hắn là chưa biết!”

Hô... Thúc có thể nhẫn nhưng phẩm cũng không thể nhẫn! Khẩu khí này nếu nhẫn được, thì hắn như thế nào cân xứng được với bốn chữ ‘Đạo vương cường sư’ này a!

“Quân Tà, người thật ngông cuồng, đại gia ta hôm nay đã dám tới nơi này, sẽ không đem người để vào mắt, hừ, hôm nay, gia muốn đem sĩ nhục trước kia đều đòi lại” Một đầu tóc hồng hoàn toàn dựng thẳng lên, như một sư tử đang tức giận, Phong Viêm trừng mắt lãnh nhìn, khoảnh khắc trong mắt dấy lên một đoàn hỏa diễm dao động, nắm vòng cổ tay bất quá vừa động, tình huống nhảy mắt biến mất trong tay hắn, đồng thời, hồng quang chợt lóe, ầm ầm dòng khí lưu động trên mặt. Chỉ có cao thủ ở trên linh cấp mới có thể đem vô hình sóng não hóa thành dòng khí hữu hình, thực rõ ràng Phong Viêm tu vi ít nhất ở trên linh cấp.

“Người xác định là sẽ đòi lại được mà không phải chịu thêm một lần sĩ nhục nữa?” Miệng khẽ nhếch, Quân Tà thu hồi tay ra phía sau, rất tự phụ hỏi lại, đồng thời quanh thân nổi lên hào quang màu vàng điểm bạc, cực kỳ đẹp mắt, áp khí vô hình bao phủ toàn bộ động nguyên thiên ngoại, ngạnh sinh đem khí thế Phong Viêm áp chế xuống.

“Hừ...” Hừ lạnh một tiếng, Phong Viêm không nói, sợ chính mình lên tiếng nữa, còn chưa có đầu võ, đã bị cái người âm hiểm này làm cho tức giận đến phun máu mà chết, vì thế, cổ tức giận này tụ tập tại trong cơ thể, khiến cho quanh thân tản ra khí thế càng mạnh, thậm chí có cổ hơi thở nóng rực phun dũng mà ra, cả người tựa như sư tử phun hỏa, quả không hổ tên ‘Cuồng sư’.

Sát khí, mọi người bên dưới đều cảm thấy áp lực, hai người trên đỉnh đầu hình thành khí thế cường đại khiến cho bọn họ không tự giác lui về phía sau vài bước, đám người tiến sĩ Q điều xuất ra phòng ngự mạnh nhất, những ngoại nhân tinh khác cũng khởi động hệ thống phòng ngự, thế này mới có thể miễn cưỡng giảm bớt điểm áp lực, trong lòng bất giác kinh hãi: đây là khí thế cao thủ linh cấp, quả nhiên không giống người thường, chỉ bằng khí thế này, liền

đủ để cho đối thủ không thể phản kháng.

Tất cả mọi người tận lực lui cách trung tâm áp khí hai người, đứng chung quanh bàng quan, tạo không gian thật lớn để lại hai người, giữa không trung, hai người giằng co, một người trên người ánh sáng chói hồng nhọn nhọn, tay phải chưởng lưu quang chớp động xuất hiện rõ ràng một đao vũ khí vô sĩ, người còn lại trên người tràn đầy ánh sáng kim quang nhọn nhọn, hai tay như trước chấp phía sau, cũng không lấy vũ khí. Hai người, ánh sáng trước người va chạm cùng một chỗ, phát ra thanh âm ‘Từ từ’, quang hoa bắn ra bốn phía, làm cho người ta đui mù, ‘Rầm rầm’ như thiên ngoại kinh lôi.

Mọi người đều biết, hai người mặc dù thân hình không động, kì thực đã giao thủ không dưới trăm chiêu, tinh thần vô hình tại trong óc đối phương tùy ý công kích, tìm kiếm điểm đột phá phòng ngự.

Jimmy, Phong Viêm trên mặt dần dần tái nhợt hiện lên ý cười, tay phải nhất lên, cao cao chớp động gió trường đao hồng mang chói mắt—— Xích viêm đao, ánh mắt vừa động, ý niệm lực tập trung độ cao, đột nhiên hướng về phía Quân Tà bổ xuống, lấy mắt thường có thể thấy được chùm tia sáng bắn thẳng về phía nàng.

Đuôi lông mày Quân Tà vừa động, còn chưa có động tác, ‘Oanh’ một tiếng, chùm tia sáng trực tiếp xuyên thấu màn phòng ngự che trước người nàng, bắn thẳng đến nhập linh đài của nàng, sát khí, một cổ dòng khí cường hãn tự trong cơ thể nàng tuôn ra, một vòng sóng gợn hướng ra phía ngoài khuếch tán đi, tạo nên cơn gió mạnh thổi tung mái tóc, cả người phảng phất dao động liên muốn biến mất.

“A...” Phía dưới đám người tiến sĩ Q, thực không trấn định sợ hãi kêu ra tiếng, điều này sao có thể, Quân Tà làm sao có thể thất bại cấp ‘Cuồng sư’? Chẳng lẽ là bởi vì ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’, đáng giận ‘Cuồng sư’ thế nhưng mượn lực lượng tinh phiến để thắng, không đạo đức!

“Làm sao có thể?” Lời nói không thể tin, nhưng vẫn từ trong miệng Phong Viêm thốt ra, trên gương mặt đáng yêu không che giấu được sự thất kinh, miệng mở to đến độ có thể nhét lọt 1 quả trứng, mắt nhắm khiếp sợ cùng khó tin. Thực lực của hắn được đề cao không ít, đó không sai, hắn lợi dụng tinh phiến tìm được nhược điểm phòng ngự của nàng, lại tiến hành công kích cũng không sai, nhưng có thể một chút liền đục lỗ Linh Hải của nàng cũng là vạn vạn không có dự đoán được.

Hắn... Thật sự thắng? Hắn... Đánh bại đệ nhất cao thủ thế giới? Hắn giết... Nàng?

Không, điều đó không có khả năng, nàng là Quân Tà a!

Trên đời, duy nhất một cao thủ đã đạt tới linh cấp cao nhất giai đoạn sau a!

Làm sao có thể liền như vậy bị đánh bại đâu?

Không, không...

Không có vui vẻ, không có hưng phấn, này trong nháy mắt đầu hắn trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Di Biến

Edit: Sally

Mà ngay tại thời khắc này, chuyện tình quý dị đột nhiên xảy ra, nguyên bản bị đao khí của hắn đánh trúng hời phi yên diệt, Quân Tà vô thanh vô thức hiện thân tại trước mặt của hắn, cơ hồ cùng hắn mũi dán mũi, trên mặt mang theo tươi cười quý dị.

Phản ứng đầu tiên, thân thể xuất phát từ bản năng lui về phía sau xa mấy thước, đáng tiếc, Quân Tà dán tại trước mắt tốc độ nhanh hơn, một cổ kính phong khiến da đầu người ta run lên xuyên qua phòng ngự của hắn, bỗng dừng thẳng hướng theo chỗ bụng mà đến, chút thời gian trốn tránh đều không có, Phong Viêm chỉ kịp cảm thụ nơi bụng bị đục lỗ đau thấu xương, giây tiếp theo, toàn bộ thân thể như điều đứt dây bay ngược ra ngoài.

Đột biến phát sinh quá nhanh, mọi người bên dưới còn đang rơi trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, liền gặp Phong Viêm bị một quyền đánh bay, mà đánh người hắn chỉ thân nhiên mà đứng như người chết.

“Hào... Ha ha...” Tiến sĩ Q dẫn đầu tiến đến, khuôn mặt cơ trí hiện lên kích động mà đỏ ửng, hắn đã nói mà, Quân Tà người này nào có nhược như vậy a! Vừa mới một màn đó thì ra là giả giống a! Thật sự là một thiên tài tuyệt đỉnh.

Thanh âm ủng hộ của tiến sĩ Q đánh thức những người khác, đều đi theo vỗ tay ủng hộ, chính là mí mắt hạ che giấu cái tâm tư gì liền không biết được.

“Phốc...” Phong Viêm ngã trên mặt đất hướng về phía trước phun ra một búng máu, tay ôm bụng chỗ bị một quyền xuyên thành cái động, đang ồ ồ chảy máu ra bên ngoài, thoạt nhìn cực kỳ khủng bố.

“Điên tử, ngươi như thế nào luôn không học ngoan đây?” Trên cao nhìn xuống, đứng ở trên đỉnh đầu Phong Viêm, Quân Tà giống như hận thiết bất thành vừa nói.

“Ngươi... Ti bi... Thế nhưng, thế nhưng dùng ảo thuật...” Thở thở hổn hển nhả khẩu khí, Phong Viêm vừa nhân cơ hội khởi động hệ thống chữa trị của ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’ chữa trị thân thể bị thương, vừa phần hận trừng mắt nhìn người cao tại thượng kia, trong lòng lại đem chính mình hung hăng mắng một cái: ngươi ngốc a, Quân Tà nàng là loại người nào a! Chính là một người âm hiểm không bao giờ ăn thiệt, nàng biết rõ tay ngươi thượng có nắm ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’, làm sao ngốc đến nỗi cùng với ngươi cứng đối cứng a! Thiệt cho ngươi tay nắm chí bảo, lại vẫn dễ dàng như vậy liền bị sóng não của nàng quấy nhiễu, ngươi xứng đáng bị đánh bay, nếu không phải nàng thủ hạ lưu tình, thì người bị diệt chính là ngươi.

“Vũ trụ pháp có quy định không thể dùng ảo thuật sao?” Quân Tà liếc cái xem thường, thần nhiên xuất thủ, ngoắc ngoắc nói: “Lấy đến đây đi!”

Nhìn thấy những ngón tay tinh tế xinh đẹp kia, yết hầu hần khê co giật, Phong Viêm giả ngu nói: “Lấy cái gì?” Lúc này miệng vết thương của hắn di động một tầng quang, lấy tốc độ không tưởng tượng nổi phục hồi như cũ.

“A, còn giả ngu, muốn ở trước mặt ta ngoan, ngươi còn non lắm.” Đuôi lông mày khẽ nhếch, Quân Tà cười lãnh, quý mị nhìn về phía Phong Viêm, muốn kéo dài thời gian khôi phục, không có cửa đâu.

Tâm tư bị nhìn thấu, Phong Viêm cũng không hoảng hốt, thân hình nửa nằm nháy mắt dời đi, nháy mắt xuất hiện xa hơn 10m, tay phải tri xích viêm đao trước người, tay trái hơi hơi mở ra, nhẹ nhẹ lưu quang di động tại tay hắn, bộ dáng chuẩn bị công thủ, tuy rằng vừa ăn đau khổ, thương thể chưa lành hẳn, nhưng dựa vào ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’, cũng chưa biết được.

Phong Viêm vừa ngăn ra tư thế như thế, Quân Tà liền theo sát xuất hiện tại trước người hắn, bên tay phải nắm thành quyền, lực lượng cuồng bạo từ trong tay tuôn ra, dần dần lộ ra một tầng kim sắc, giống như là cánh tay kim cương, động tác vô cùng nhanh hướng tới Phong Viêm, nặng nề mà đánh tại phòng ngự quanh thân hắn.

‘Oanh long long...’ âm thanh tựa như sấm nổ, hai cổ lực lượng cường đại chạm vào nhau, bộc phát ra ánh lửa chói mắt bắn ra bốn phía, khiến cho người đang xem cuộc chiến lui về phía sau vài bước, tập trung nhìn vào, chỉ thấy trung gian bị cường quang bao phủ, Quân Tà quyền đầu đồng Phong Viêm xích viêm đao để cùng một chỗ, ầm ầm có thể thấy được một bạch một đỏ tạo lên hai luồng khí lưu liều mạng đoạt lấy, công kích, nhìn như cân sức ngang tài.

Người kia quả thực khá tốt a! Mặc dù có ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’ phụ trợ, nhưng có thể dưới tình huống bị thương nặng ngăn trở một quyền này của nàng, cũng là ngoài dự kiến của nàng, trong quyết đấu Quân Tà lạnh nhạt, ở chỗ sâu đáy mắt lộ ra thâm trầm tán thưởng, nội tâm cô tịch có dao động chính mình cũng chưa phát hiện.

“Nhớ kỹ, trên thế giới này, cái gì đều là giả, chỉ có quyền đầu (năng lực) mới là thật, chỉ cần nó đủ cứng rắn, ngươi có thể có được hết thảy ngươi muốn, nếu nó không đủ cứng rắn, cho dù có được, cũng tùy thời sẽ bị cướp đi mất...” Tà tứ ý cười, Quân Tà không chút nào che giấu đậm mặt đầy mặt, thanh âm lạnh buốt như băng phun ra.

Ngay sau đó, ý niệm vừa động, đem sóng não nâng tới cao nhất, hét lớn một tiếng, cùng xích viêm đao tuôn ra cường quang kim hồng, ngành sinh đem phòng ngự của Phong Viêm quy liệt, cả người cũng như hư ảo, sóng gió nổi lên, dần dần tiêu tán thành vô số điểm tinh, rót vào phòng ngự của Phong Viêm.

“Giải thể thuật? Linh cấp cao nhất giai đoạn sau?” Thượng mặt chưa kịp tiêu hóa, câu nói lạnh băng vang lên, Phong Viêm liền bị một màn quỷ dị trước mắt cấp sợ tới mức sợ hãi kêu ra tiếng, trời a! Chẳng lẽ linh cấp cao nhất giai đoạn sau thật sự có thể đem chính mình trong nháy mắt phân giải? Hay là... Nàng đã đột phá trên linh cấp?

Kinh ngạc chưa tiêu, tay trái đột nhiên bị một bàn tay lạnh băng bắt lấy, hoàn hồn vừa thấy, trước mắt vô số ánh sao lấp lánh, rất nhanh tụ hợp thành một người, đứng là Quân Tà.

Tay trái đau xót, kinh hãi quay đầu nhìn lên, chỉ thấy tay nắm trụ hắn chậm rãi buông ra, đồng tay hắn chưởng hình thành, vòng cổ bắt quái như ầm ầm như hiện.

Cảm thấy vòng cổ dần dần thoát ly sóng não nắm trong tay chính mình, Phong Viêm không khỏi quýnh lên, mặc kệ chính mình còn chịu cường thương, đột nhiên đem sóng não lập tức đề cao tần suất cao nhất, đồng thời thừa dịp chính mình còn có thể không chế ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’, chạy nhanh lợi dụng tinh phiến đối Quân Tà phát động công kích.

“Tư tư tư...” tại lúc hai người cùng điều động sóng não mạnh nhất quấy nhiễu, toàn bộ động nguyên thiên ngoại đều bị quấy nhiễu, khắp nơi phát ra thanh âm lạt tai cực kỳ bén nhọn, cực kỳ khó nghe, dưới này ngoại nhân tinh cũng bị quấy nhiễu không nhỏ, một trận gió mạnh kéo thổi tới.

Đám người tiến sĩ Q cũng khó chịu ôm đầu, trong đầu tinh thần dao động không thôi, quấy nhiễu làm bọn họ khó chịu.

“Hùng trung tướng, các ngươi đi hỗ trợ.” Gắt gao ôm đầu, Trịnh Minh nhìn xem đã vòng cổ bắt quái chậm rãi đem hấp đến trong tay Quân Tà, liếc mắt một cái, làm như không nhìn nổi nữa loại tra tấn này, đối với bốn người Hùng trung tướng hạ mệnh lệnh nói.

“Tuân lệnh.” Tuy rằng đau đầu dục liệt, bốn người Hùng trung tướng vẫn rất có phong phạm quân nhân, nháy mắt xoay người, đẩy mắt đen tối dao động dị quang khó hiểu, đồng thời từng người điều động tần suất sóng não cao nhất, thân mình vừa động, phi dõ về phía Quân Tà, thốt nhiên ra tay ‘Trương trợ’.

Dựa vào thực lực so với đối phương cao hơn mấy trù, Quân Tà theo sóng nào cuối cùng nhấc tới, hoàn toàn đem vòng cổ bát quái hút vào tinh thần phạm vi khống chế của chính mình, đang định muốn nắm trong tay, đột nhiên cảm thấy sau lưng bốn đạo dòng khí mạnh mẽ đánh lại đây, mang theo sát khí.

‘Oanh oanh long long...’ chiếu vào mi mắt mọi người, theo tiếng nổ mạnh kinh thiên mà phát ra hào quang sáng lạn, thiếu chút nữa đem nhân tình bọn họ chọc mù, nhưng trước mắt bọn họ nhân tình chỉ nhìn thấy được một mảnh trắng xóa.

Mà ngay tại lúc này, trung tâm phát sinh nổ mạnh xảy ra nhất kiện cực kỳ quỷ dị, sáu cổ tinh thần tối cao va chạm cùng một chỗ, nhập vào bên trong vòng cổ bát quái, nhất thời nổ rộ ra khiến người ta chói mắt đến cực điểm, ngũ sắc quang mang, phía trên hư không như bị xé rách, chậm rãi vụn vụn, ánh sáng sương mù, thậm chí ẩn ẩn hiện ra một cái âm dương bát quái đồ.

Lượng ngũ sắc quang mang phóng ra, âm dương song ngư tựa như hai phiến đại môn kỳ dị, không ngừng rung động, lại dần dần xoay tròn mở ra, một cổ hấp lực cường đại không thể kháng cự từ từ ‘Âm dương môn’ dừng hẳn tiến ra, gió lốc vô hình theo đó mở ra, lực lượng vô cùng vô tận theo hư không bốn phương tám hướng đè ép lại.

“Dựa vào, cái quỷ gì a...” Bên tai truyền đến tiếng Quân Tà thấp giọng niệm chú, thị lực mọi người chậm rãi khôi phục, chính là tình cảnh trước mắt lại làm cho bọn họ hoài nghi hai mắt của mình bị phiến bạch quang cấp đâm vào xuất hiện vấn đề.

Này... Không phải thật sự đi!

Tại trước mắt bọn họ, trừ bỏ người nằm trên mặt đất ôm đầu kêu rên, toàn thân lửa lòe mình đầy thương tích là bốn người Hùng trung tướng, cũng chỉ có phù phiếm tại giữa không trung phần còn lại của chân tay đã bị đứt đoạn thân thể, như là bị ngạnh sinh xé nát, rõ ràng chính là Quân Tà cùng Phong Viêm, nửa ngày, phần chân tay còn lại của đoạn thân thể đã bị cắt hóa thành bột phấn, tiêu tán vô tung vô ảnh, còn ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’ ngay cả tàn ảnh đều không có. (Sally: Nó đã xuyên không cùng chị Jimmy a)

Tại sao có thể như vậy? Không, bọn họ không tin... Nhưng mà, mặc cho bọn họ sử dụng như thế nào, vẫn không thể dò xét được thân ảnh của bọn họ cùng tinh phiến.

Mấy ngày sau, cho dù lại không thừa nhận, thì thần hộ mệnh cho công dân địa cầu cũng đã muốn tiêu thất, cho dù giả bộ, ngoại nhân tình không có hảo ý cũng che giấu không được trong lòng vui sướng khi người gặp họa.

Hệ ngân hà địa cầu liên báo: liên bang quân chính cục Quân Tà thượng tướng vì bảo hộ ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’ hy sinh lừng lẫy!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Bao Che

Edit: Sally

Ngoài cửa tiểu viện, một đám người chậm rãi đi vào, đi trước là một gã nam tử trung niên mặt bình tĩnh, thân mang y bào tử sắc, khuôn mặt anh tuấn, cương nghị, quanh thân khí thế uy nghiêm tràn ngập, rất kinh người, theo sát bên người y là một phụ nhân xinh đẹp, cao ngạo cùng một lão nhân tóc hoa râm ục ịch, phía sau còn đi theo một đám người, có nam có nữ, đều là đồng lứa.

Đoàn người đều là cao thủ, tu vi không thấp, đi lại nhẹ nhàng, rất nhanh đã tiến vào tiểu viện, nhìn một màn trước mắt này, không khỏi bất ngờ, thần sắc khác nhau nhìn về phía nam tử trung niên trước mặt, người sáng suốt vừa thấy, đều biết đã phát sinh chuyện gì!

Quân Tà, tránh ở trong lòng Nam Cung Quân Dương không ngừng phát run, ánh mắt rất nhanh đảo qua, đại bộ phận vẫn nhận ra được, người nam tử trung niên trước mặt chính là tam thúc của nàng, cũng chính là trang chủ Nam Cung Sơn trang Nam Cung Chí Lạc, phụ thân Nam Cung Quân Hoa, phụ nhân xinh đẹp là thê tử y_ Ôn Chi Phụng, lão nhân ục ịch là tứ biểu thúc của nàng Nam Cung Thiệu Sơn, thuộc hệ thứ hai.(ta không hiểu lắm mấy cái hệ này, nhưng chắc là nói ông tứ thúc này là con của vợ lẽ)

Tại Nam Cung Sơn trang, chính hệ duy nhất chỉ có nàng, ngay cả Nam Cung Chí Lạc cũng chỉ là hệ mạch thứ hai, cho nên 5 người đồng lứa phía sau, đều là đệ tử hệ mạch đời thứ ba.

Nam Cung thế gia, cấp bậc thâm nghiêm, nếu Nam Cung Quân Tà không phải phế vật, mang tội danh đã loại, đừng nói tam đại đệ tử, mà ngay cả Nam Cung Chí Lạc thấy nàng, cũng phải khách khách khí khí.

Chính mạch giống như Quân Tà mà luôn bị uất ức, tại Nam Cung gia tộc, thật đúng là người đầu tiên a!

“Cảnh thuận...” Chỉ nghe được một thanh âm vô cùng thê lương vang lên, thân ảnh chợt lóe, lão nhân ục ịch Nam Cung Thiệu Sơn nhanh chóng đi lên, tiếp Nam Cung Cảnh thuận ngã ngồi phía sau, cõng y bào trên người hắn (Cảnh Thuận) xuống, nhìn bụng y máu vẫn còn lưu lại trên miệng vết thương trên ngực còn có chường ấn hỏa hồng, trong mắt chớp động, cuồng nộ kéo tới.

“Tam ca, người nên vì Cảnh Thuận làm chủ.” Áp lực ra tiếng, Nam Cung Thiệu Sơn hai tròng mắt bắn tia sát ý nhìn về phía Nam Cung Quân Hoa đã khôi phục thần chí.

Lúc này đây, nếu Nam Cung Chí Lạc không cho gã công đạo, cho dù nháo đến bốn gia, gã cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu không, bọn họ thật sẽ nghĩ hệ mạch thấp thì có thể mặc người khác ức hiếp sao?

Nam Cung Chí Lạc sắc mặt phi thường khó coi, nhìn Nam Cung Quân Hoa, uy nghiêm mở miệng: “Ai có thể nói cho ta biết, đây là chuyện gì xảy ra?” Con hấn hấn rõ ràng, tuyệt đối không vô duyên vô cớ giết Cảnh Thuận, nếu nói nó giết Nam Cung Quân Tà, hấn còn có thể tin tưởng, sự tình cũng không đơn giản như mặt ngoài nhìn thấy như vậy!

Nghĩ đến đây, khóe mắt không khỏi liếc về hướng Nam Cung Quân Tà, đang trốn trong lòng Quân Dương run sợ, lại nhìn đến ba người Nam Cung Cảnh Bình vẫn còn bị dọa đến ngốc ngỏi bệt trên mặt đất, hiện trường hoàn toàn không một chút gì nói rõ nên chân tướng sự thật là gì.

Không ai mở miệng, trên tay Nam Cung Quân Hoa còn cầm thanh chủy thủ đầy máu, trên người cũng loan lỗ vết máu, nghe phụ thân thâm trầm chất vấn, hai chân mềm nhũn liền ngồi phịch xuống, trong đầu chỉ hiện lên một ý niệm hấn, hấn giết người, hấn giết Cảnh Thuận. . .

Trên mặt Nam Cung Quân Dương mọi màu sắc đều có, ban đầu không thể tin, khiếp sợ, bây giờ thì phức tạp khó hiểu, muốn mở miệng lại không biết nói cái gì, tuy là biết có gì đó không hợp, nhưng dù sao một là biểu đệ hấn, một là ca ca hấn, huống chi việc này còn liên quan đến bát muội của hấn, đừng nói đến việc hấn không có quyền nói chuyện, mà ngay cả hấn có năng lực, cũng không biết nói cái gì.

Ba người Nam Cung Cảnh Bình càng không cần phải nói, vừa thấy Nam Cung Chí Lạc đến, vốn đã bị bọn họ dọa ngốc, sợ tới mức đầu đều nhanh chóng cúi vào trong đất.

Uông Chi Phương lúc ban đầu thì khiếp sợ, sau phục hồi tinh thần lại, cảm nhận được quanh thân trượng phu phát ra khí thế áp bức, sắc mặt nhanh chóng trắng bệch, chạy đến bên người nhi tử đỡ lấy hấn, nhìn trượng phu, mở miệng: “Lạc, Hoa nhi sẽ không giết người, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm, người xem này, trong viện bị bông đến trình độ này, tất nhiên là do trải qua một hồi đánh nhau, mới có thể có công lực bức này. . .” Câu nói kế tiếp, không cần nói cũng biết.

Vừa rồi trong viện, có thể có công lực bức này cũng chỉ có hai huynh đệ Quân Dương, Quân Hoa.

Đuôi lông mày khẽ cong lên, Quân Tà ánh mắt có chút suy nghĩ bắn về phía Uông Chi Phương, mặc dù không nói rõ, nhưng nói bóng bóng gió gió vài câu như vậy liền kéo Nam Cung Quân Dương vào hàng ngũ những người tình nghi nhất, nữ nhân này không đơn giản!

“Ta chỉ muốn biết đã xảy ra chuyện gì?” Nam Cung Chí Lạc kiềm chế tức giận, lập lại một lần, vẫn không ai dám lên tiếng, thân thủ trực tiếp chỉ thẳng vào nhi tử, trầm giọng nói: “Hoa nhi, có phải hay không ngươi giết?”

“Phụ thân. . . Không, không phải ta giết. . .” Như sự tình, Nam Cung Quân Hoa quát to một tiếng, bỏ chủy thủ trong tay ra, cả người quỳ trên mặt đất khóc lớn nói, thân là thiên chi kiêu tử như hấn, chưa từng trải qua chuyện tương tự như vậy, đã sớm sợ tới mức đại loạn, huống chi, chính hấn cũng không hiểu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, hấn, hấn rõ ràng là muốn đánh tiểu đã loại kia.

Đúng, là tiểu đã loại, đều là tiểu đã loại, nếu nàng không đột nhiên nhảy ra, hấn sẽ không giết nhầm Cảnh Thuận, nếu nàng không hướng hấn chạy tới, hấn sẽ không hướng nàng đánh ra một chưởng đó, là nàng, đều là nàng. . .

Nghĩ đến đây, Nam Cung Quân Hoa sợ hãi dần dần bị thù hận thay thế, nghiêm mặt dữ tợn, chỉ thẳng Quân Tà, lớn tiếng hô: “Là nàng, là cái tiểu đã loại này, đều là nàng, là nàng hại chết Cảnh Thuận. . .”

Một viên đá khoi lên hàng ngàn tảng sóng!

Ở đây, mọi người cơ hồ đồng loạt trừng lớn hai mắt, nhìn chăm chăm vào thân hình bé, từ đầu đến giờ vẫn luôn trốn một chỗ, nhỏ giọng ồ lên, mở miệng nghị luận, không ai không khinh bỉ người nào đó vì muốn thoát tội, ngay cả một người thấp kém vô dụng này cũng bị đổ tội (Haha Quân Tà rất chi ‘vô dụng’ a).

Đùa giỡn cái gì, một cái phế vật như vậy, có thể giết được một võ sĩ cấp lam?

Ngay cả Uông Chi Phương cũng nhin không được, trong lòng thầm mắng nhi tử ngu xuẩn, nàng giúp hấn tìm được con đường tốt để đi như vậy, cũng không hiểu nên đem tội gián trên đầu Nam Cung Quân Dương, lại muốn gián cho một người vô dụng không có khả năng làm chuyện đó.

Nam Cung Chí Lạc nấn nậm, nghe được ý tứ hàm súc trong đó, hấn nói là ‘Hại’, mà không phải ‘Sát’, như vậy, nói cách khác, quả thật là nhi tử giết, nhưng có nguyên nhân.

Tâm tư thâm trầm vừa chuyển, tay khẽ nâng lên, ngăn mọi người nhỏ giọng nghị luận, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Quân Tà, không cảm xúc mở miệng nói: “Giải thích rõ.”

Nam Cung Quân Hoa lúc này đầu đột nhiên linh quang, trấn định rất nhiều, thẳng thắt lưng, từ từ đem mọi chuyện nói ra. Trong lời hấn nói, chính là năm người bọn họ, vốn tìm bát muội Nam Cung Quân Tà đùa, trùng hợp Quân Dương cũng ở trong này, không kéo được bát muội theo chân bọn họ ngoạn, còn đối với huynh trưởng hấn nói năng lỗ mãng, hai người đều là còn trẻ lỗ mãng, một lời không hợp, liền ước hẹn so đấu, ai thắng, bát muội liền ngoạn với người đó.

Mà trong lúc bọn họ so đấu, bát muội cùng Cảnh Thuận không biết như thế nào, lại nháo loạn lên, còn lấy thanh chủy thủ ra, mà bát muội lại là phế vật, hoàn toàn rõ ràng tình huống, ngây ngốc hướng phía hấn chạy tới, thiếu chút nữa tang thân dưới chưởng của Quân Dương, hấn vì cứu nàng liền xuất chưởng ngăn trở một chưởng đó của Quân Dương, đúng lúc này, Cảnh Thuận cũng chạy tới, nhất thời không biết như thế nào, hấn liền thất thủ một chưởng đánh vào Cảnh Thuận, hơn nữa trong lúc hỗn loạn, thanh chủy thủ trong tay Cảnh Thuận cũng hướng hấn hạ, và bị kịch liền sinh ra.

Vì thế, Mọi chuyện rơi vào tai mỗi người đều biết thành chuyện bị hấn bịa đặt, dối trắng thay đen. Trong lúc nhất thời, xung quanh đều yên tĩnh.

Chỉ cần sống ở Nam Cung Sơn trang, nếu ai tin tưởng chuyện này, người đó chính là một tên ngu ngốc!

Tuy trang chủ mặc dù không bao che công khai, nhưng trong lòng có ý tứ bao che, mọi người trong lòng biết rõ ràng, tuy Nam Cung Thiệu Sơn không phục nhưng muốn phản bác cũng phản bác không được, dù sao cũng không nên đem mọi chuyện ra tranh cãi, hơn nữa, Quân Hoa nói không hề có lỗi hổng, lại còn minh họa lại hiện trường lúc đó.

Tuy nhiên, việc này trách nhiệm sẽ không hoàn toàn hấn chịu, mà Nam Cung Quân Dương cùng Nam Cung Quân Tà cũng có trách nhiệm không nhỏ, hơn nữa, tội danh ngộ sát cùng sát hại huynh đệ đồng tộc cũng không khác nhau, mọi chuyện đến nước này, không thể xem là một việc nhỏ mà hóa thành không có chuyện gì được.

Đúng lúc này, thanh âm trầm thấp mà buồn bã vang lên: “Lục ca, hấn như thế nào có thể nói dối như vậy, bọn họ rõ ràng không phải tới tìm ta đùa, là đem ta quăng cho sói cắn, ta sợ sợ, rõ ràng là hấn muốn đánh nguoi, rõ ràng là hấn thực tàn ác, hung hấn đánh một chưởng vào người Cảnh Thuận biểu ca, một đao giết chết Cảnh Thuận biểu ca ... Ô ô, lục ca, Cảnh Thuận biểu ca không phải ta hại chết, ta không có...”

Ta không có hại chết hấn, ta là trực tiếp giết chết hấn, hắc hắc...(haha quá phúc hắc rồi tỷ ạ)

Không ai trông thấy Quân Tà trong lòng Quân Dương giáo hoạt, cười gian, nhưng rơi vào tai mọi người lại là thanh âm nức nở, sợ hãi.

Nam Cung Quân Dương nghe được tiếng khóc trong lòng, cảm thấy áp lực, trong lòng giống như bị đao cắt, càng ôm chặt người nàng, thấp giọng an ủi: “Không khóc không khóc, Cảnh Thuận không phải nguoi hại chết, không khóc không khóc...”

Trong lòng hiểu được là một chuyện, giờ phút này, chính tai nghe thấy lại là một chuyện, cơ hồ không ai hoài nghi Quân Tà nói dối.

Một phế vật xấu xí, không nào, dưới tình huống như vậy, không bị hù chết cũng đã tốt lắm rồi, làm gì còn tâm cơ nói láo a!

Chắc là sợ cực kỳ, mới có thể liều mạng hướng lục ca, người luôn đối với nàng tốt nhất, giải thích chân tướng sự thật.

Nam Cung Thiệu Sơn trong lòng vui vẻ, như tìm được bậc thang, trên mặt vừa buồn vừa phần, nhìn thẳng vào gương mặt tái xanh của Nam Cung Chí Lạc: “Đại ca, cháu gái Quân Tà nói vậy sẽ không phải nói dối đi?” “Từ biểu thúc là nói cháu nguoi nói dối sao?”

Nam Cung Chí Lạc còn không nói gì, Ưông Chi Phương liền bắt mạch mở miệng, đồng thời ý bảo nhi tử kêu ba người Nam Cung Cảnh Bình ra làm chứng.

Nhận được ánh mắt của Nam Cung Quân Hoa, Nam Cung Cảnh Bình cùng Nam Cung Cảnh Dịch do dự cuối đầu, một huynh đệ đã chết, nội tâm bọn họ chịu đã kích lớn mà trước nay chưa từng có, làm gì còn có tâm trạng xem ai nói thật ai nói láo.

Nam Cung Cảnh Bang nhỏ tuổi nhất, tâm nhãn nhiều nhất, trông mắt vừa chuyển, lớn gan mở miệng nói: “Từ biểu thúc, Quân Hoa biểu ca không có nói sai, chính là bát muội tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, bị người lừa, mới có thể nói nói như vậy.”

Hấn thật ra thực thông minh, biết Nam Cung Quân Tà là phế vật, thời điểm này lời nói cũng có thể tin, liền vòng vo một hồi, nói là có người bảo nàng nói láo, mà người kia là ai, dùng ngón chân nghĩ cũng biết.

Song phương bên nào cũng cho là mình phải, nhất thời như lâm vào cục diện bế tắc.

Nhưng trong lời nói của Quân Tà lại càng có thể tin, nhất là Nam Cung Thiệu Sơn bị lời của nàng làm cho hiểu rõ, cả người lừa gạt, đứng lên, trừng mắt nhìn phản đồ Cảnh Bang, liếc mắt một cái, chỉ vào thi thể Cảnh Thuận, giọng căm hận nói: “Tam ca nguoi xem, ngực Cảnh Thuận một chưởng này rõ ràng là dùng hết toàn lực, nếu so đấu bình thường cần đấu sinh tử sao? Còn có một đao này, vừa chuẩn vừa ngoan độc, là do thất thủ mà tạo thành sao? Tam ca, sự thật xảy ra trước mắt, chẳng lẽ nguoi muốn bao che cho nhi tử nguoi?”

“Thiệu sơn.” Nam Cung Chí Lạc nghiêm mặt quát, hít sâu một hơi, mang theo uy nghiêm nói: “Bản trang chủ sẽ không bao che bất luận kẻ nào, cho dù là con ta, nhưng chuyện liên quan đến mạng người, vẫn muốn biết rõ ràng.”

Lời vừa nói ra, trên người Nam Cung Chí Lạc bỗng nhiên thả ra một cỗ lực uy áp, cực kỳ uy nghiêm sắc bén, làm cho Nam Cung Thiệu Sơn còn muốn mở miệng nói cũng nói không nên lời. Đúng lúc này, một thanh âm của nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng mà dễ nghe đột nhiên từ một phòng trong sân truyền đến: “Tam đệ uy thế thật lớn, tướng lấy thế áp nhân sao?”

Chương 6: Xử Phạt

Edit: Sally

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nghe không ra một tia cảm tình, tam đại đệ tử đại bộ phận đều chưa từng nghe qua thanh âm này, cảm thấy thật kỳ quái, Nam Cung Thiệu Sơn khẽ nhủ mi, tuy nhiên phản ứng không quá lớn.

Lạ nhất là Nam Cung Chí Lạc, uy nghiêm cương nghị lại đại biến, lộ ra phức tạp khó hiểu, Uông Chi Phương biểu tình cũng rất kỳ quái.

Mẫu thân!

Thanh âm nữ tử vừa vang lên, trong đầu Quân Tà nháy mắt hiện lên tin tức về chủ nhân thanh âm này, thì ra tiếng này không phải của ai khác, mà là mẫu thân Nam Cung Quân Tà_Mạc Lăng Tịch!

Hào cường hãn, hảo thông minh, mẫu thân!

Nam Cung Chí Lạc, bỗng nhiên phát ra uy thế, trường cấp con của y chỗ dựa, kỳ thân phận đứng đầu của y, mọi người trong lòng mặc dù không phục, nhưng cũng không dám cùng y đối công đạo, chỉ cần y lại tìm nguyên do, việc này vẫn có thể chuyển to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Lúc này, Mạc Lăng Tịch đột nhiên phiêu phiêu xuất hiện nói ra câu này, không chỉ chặt đứt lời nói kế tiếp của Nam Cung Chí Lạc vì con của y giải vây, mà một câu ‘Tam đệ’ cũng là rõ ràng cảnh cáo y.

Mẹ con các nàng tuy là bị lưu đày tại nơi này, nhưng thân phận chính hệ cũng không có bị bỏ đi, luận địa vị gia tộc, Nam Cung Chí Lạc y còn phải cung kính tôn xưng nàng gọi ‘Đại tẩu’, muốn lấy thế áp nhân? Trước suy nghĩ chính mình thân phận chỉ thứ có đủ hay không tư cách đi!

Nam Cung thế gia, tôn ti cao thấp chi nghiêm so với lịch sử so với hoàng thất chỉ có hơn chứ không kém, Nam Cung Chí Lạc ở nơi này, mỗi người ngay cả mẹ con bọn họ cũng không để vào mắt, nhưng với nàng câu nói nàng nói ra, thời điểm nói ra thân phận chính hệ, nếu còn dám trước mắt bao nhiêu người đối với nàng bất kính, truyền qua tai bên gia, đó đã phạm vào tối kiêng kỵ, làm việc lớn không nên chấp tiểu tiết, cũng không phải chuyện gì lớn mà Nam Cung Chí Lạc y không thể chịu được.

Mẫu thân, không sai a! Đừng là nàng!

Thần sắc cương nghị trên mặt Nam Cung Chí Lạc rất nhanh biến mất, cuối cùng hóa thành một mảnh đen tối trầm tĩnh, hướng Mạc Lăng Tịch nói: “Đại tẩu có thể yên tâm, Chí Lạc thân là người đứng đầu một trang, thì sẽ giải quyết việc chung.”

Mạc Lăng Tịch không nói lời gì nữa, đối với lời của y nói thực vừa lòng.

Nhưng người nào đó lại không hài lòng, Uông Chi Phương biểu tình oán giận, nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng: “Lạc...” Còn chưa nói xong, liền bị Nam Cung Chí Lạc vẩy tay đánh gãy.

“Tốt lắm, không cần nói nữa.”

Hít sâu một hơi, Nam Cung Chí Lạc cắn răng trầm giọng nói: “Nam Cung Quân Hoa sát hại huynh đệ đồng tộc, tội không thể tha, niệm tình mọi chuyện đều có nguyên nhân, không phải là có ý định sát hại, theo tộc quy, phạt ba trăm trường, ngay hôm nay rời đi bế quan hai tháng ăn năn, dốc lòng ăn năn, tất cả những vật tư, bao gồm linh đan phụ trợ, kiếm khí các loại toàn bộ không được mang theo.”

“Cha...” Nam Cung Quân Hoa không thể tin, sợ hãi kêu ra tiếng, y không nghĩ tới cha y thật sự sẽ xử phạt y, nhưng lại phạt nặng như vậy! Cắt vật tư hàng tháng của con trai trưởng, này không phải muốn mạng của y sao? Hơn nữa y cũng không cần đi cái chỗ đáng sợ đó suy tư qua hai tháng a! Cha này cũng hơi quá đáng.

Đầu chỉ Nam Cung Quân Hoa cảm thấy y quá đáng, Nam Cung Thiệu Sơn càng cảm thấy được y quá đáng, này bỏ qua hay là tại bao che sao?

Cánh Thuận tuy là biểu hệ, nhưng dù sao cũng vẫn là đệ tử Nam Cung gia, cứ bị chết thảm như vậy, theo tộc quy, ít nhất phải phế một đoạn võ công, nhưng nhân gia lại không làm như vậy! Điều đã đối nhĩ từ chính y làm ra xử phạt như vậy, cho dù lòng có bất mãn, cũng không thể nói ra!

Nam Cung Chí Lạc sao lại không biết tâm tư những người ở đây, ngoan độc trùng mắt nhìn nhĩ từ không biết y khổ tâm liếc mắt một cái, chuyển mâu nhìn về phía Nam Cung Quân Dương cùng Quân Tà nói: “Còn Dương nhĩ cùng Tà nhĩ, trách nhiệm việc này không phải do các ngươi, không cần bị phạt, bất quá, Dương nhĩ thân là con vợ kế, nhưng lại đối với chính ca ca mình động thủ, phạt giam lại bế quan hai tháng, không được ra khỏi phòng một bước, Tà nhĩ vốn thân thể không tốt, hôm nay lại bị kinh hách như thế, nên hảo hảo tĩnh dưỡng, từ hôm nay, không có mệnh lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được tới đây quấy rầy Tà nhĩ, Tà nhĩ chính mình cũng phải chú ý, đừng tùy ý rời tiểu viện.” (Sally: quá thâm a... giam lỏng tỷ ấy đây mà)

Lời này nói ra thực đường hoàng, giống như công chính công bằng lại quan tâm yêu thương cháu gái, kỳ thực bất quá là biến thành Nam Cung Quân Tà

bị giam lỏng, hơn nữa không có kỳ hạn giam.

Thực hiển nhiên, Nam Cung Chí Lạc cảm quyền giả, biết rõ đánh ông chủ một quyền cấp Tây gia một đường đạo lý, ánh mắt chuyển hướng Nam Cung Cảnh Thuận phoi thây trên mặt đất, trầm ổn mang theo bi thiết nói: “Cảnh thuận hôm nay đột tử, chính là tổn thất Nam Cung gia ta, ban hậu táng, Cảnh Bình, Cảnh Dịch, Cảnh Bang ba đứa cũng vì hai nghịch tử hồ đồ mà bị thương, Thiệu Sơn, người đến phòng ta, lấy ba bình ‘Ngọc viêm lộ’ cấp ba đứa, mặt khác, thuốc bổ trong kho phòng được đưa đến, cần phải để ba đứa nó mau chóng khôi phục, đừng để ảnh hưởng đánh giá đại hội một năm sau.”

Ti... Một trận hút khí vang lên, không ai nghĩ đến, Nam Cung Chí Lạc thể nhưng cho bồi thường như vậy, mọi người nhất thời đại hi, Nam Cung Thiệu Sơn liên tục vang, vội vàng cho người đem Nam Cung Cảnh Thuận nâng đi xuống.

Đã chết một Nam Cung Cảnh Thuận, có thể có bao nhiêu chỗ tốt như vậy, còn có cái gì bất mãn đâu!

Giống như diễn một hồi trò khôi hài, có người vui mừng có người sầu, một mạng người, cứ như vậy được Nam Cung Chí Lạc ‘Công chính’ xử lý, không ai còn muốn xem gia tộc sĩ nhục Nam Cung Quân Tà liếc mắt một cái, xôn xao một chút tất cả đều theo Nam Cung Chí Lạc ly khai.

Ai có thể biết, trận khôi hài mất mạng người này, chính là sĩ nhục gia tộc trong mắt bọn họ một tay đạo diễn tạo ra tiết mục này a!

Trước mắt cần về tiểu viện xử lý vết thương, bị thúc giục rời đi, Nam Cung Quân Dương bắt đắ dĩ buông Quân Tà trong lòng ra, lo lắng không thôi, dặn nói: “Bát muội, hai tháng này, Lục ca sẽ không có thể chiều cổ người, người phải hảo hảo mà chiều cổ chính mình, cũng may, cha hạ lệnh không được bắt luận kẻ nào đến quấy rầy người, chuyện này đã xảy ra, nói vậy không ai lại chú ý người, hai tháng sau, Lục ca lại mang người đi chơi,ngaoan...”

Nhìn mỗi bước đi cẩn thận của Nam Cung Quân Dương, Quân Tà kỳ thực rất muốn cho hắn một ánh mắt an tâm, người nợ nhưng lại ngu ngốc hay quá đơn thuần nữa, thể nhưng nghe không hiểu thanh âm ngoan độc của cha hắn chứ, thật khó tưởng tượng hắn như thế nào tại một gia tộc lục đục tranh chấp mà có thể tồn tại đến bây giờ chứ.

Quay đầu lại nhìn về phía phòng ở Mạc Lăng Tịch, hai mắt Quân Tà lóe tinh quang, cố gắng gượng lê thân thể đã đến cực hạn chịu đựng về phòng, chịu đựng đau nhức, tê liệt, nằm trên giường, dựa vào lực ý chí siêu cường, chống thân thể thả lỏng, giờ khắc này giống như không còn là thân thể của mình nữa.

Vốn là bị thương trầm trọng như vậy, lại còn phải trải qua một hồi kịch liệt như vậy, nếu là thường nhân, sợ ngay cả đi cũng không được, sớm đã chết ngất rồi. Mà tinh thần nàng lại vẫn còn tốt, đầu lúc này vô cùng thanh tỉnh, tự động sửa sang lại chuyện hỗn loạn phát sinh một ngày này.

Vừa dung hợp trí nhớ mình với khối thân thể này, liền bị Nam Cung Quân Hoa dẫn người tìm đến kiểm chuyện, đường đường là một thượng tướng, vô luận là ở tình trạng bất lợi như thế nào, đều tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ, cho nên nàng ra tay.

Không có võ công thì sao! Không có thân thể khỏe mạnh thì sao! Không quan hệ, ta có trí tuệ, ta có thể giết người trong vô hình. Nam Cung Cảnh Thuận không phải nghĩ lấy có tới giết nàng sao?

Vậy đừng trách nàng lấy bị chi đạo, thi bị thân, vì hắn diễn một vở kịch hoàn mỹ như vậy, nàng không phải một người dễ dàng bị người khác bắt nạt như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tự Ước Lượng

Edit: Sally

Thực âm hiểm!

Người này biết rõ các huyết vị lớn nhỏ trên thân thể, lại biết sâu các loại tâm lý học, tâm tư lại cẩn mật đáng sợ, nhãn châu chuyển động không gian, một kế hoạch âm hiểm hoàn mỹ liên hình thành.

Các người đã muốn giết ta, tốt lắm, ta liền tiên thủ hạ vi cường, cho người chết cũng không biết chết như thế nào, cho người giết người cũng không biết chính mình như thế nào giết người.

Trước khi Nam Cung Cảnh Thuận rời đi, trong nháy mắt, khuỷu tay nhìn như lơ đãng đụng vào trước ngực y, kì thực đánh vào huyết thiên trung của y không sai một ly nào, sau khi huyết này bị đánh trúng, mạn tán nội khí, tâm hoảng ý loạn, thần chí không rõ.

Tiếp theo, nàng dẫn y chạy theo, dẫn y lâm vào trong cực độ phấn khởi, phát tiết cực độ, sẽ làm ra chuyện mà bình thường muốn làm nhưng không dám làm, thời điểm này, cho dù gia chủ ở trong này, y cũng dám làm.

Trước đó, nàng đã thấy Nam Cung Quân Hoa cùng Nam Cung Quân Dương so võ công thất thất bát bát, mỗi một chiêu ra lại nối tiếp một chiêu, theo phương hướng phóng ra chiêu thức, nàng biết nó đều đánh vào trước ngực.

Hơn nữa, khối thân thể này mặc dù mất linh cảm, nhưng dựa vào trí nhớ trong đầu, phỏng chừng một chút, liền tính ra thời gian Nam Cung Chí Lạc sẽ xuất hiện trong tiểu viện, giống các loại cao thủ võ học, nàng ở bên cạnh la to làm sao có thể thoát khỏi hiểu biết của hân chứ!

Đến thời cơ thích hợp, nàng chỉ cần đem Nam Cung Cảnh Thuận đã bị giết chết đưa đến tay Nam Cung Quân Hoa, tiết mục giết người trước mắt bao người diễn ra cao trào.

Trong lúc đó, vô luận là Nam Cung Cảnh Thuận tính lực dồi dào muốn giết nàng nhưng không thể, cuối cùng còn bị Nam Cung Quân Hoa sau lưng hạ sát thủ, thậm chí phương thức hân ra tay, đều nằm trong kế hoạch của nàng, cho dù là Nam Cung Chí Lạc có truy ra, cũng không ảnh hưởng đến nàng.

Việc này cho dù Nam Cung Chí Lạc sau ngẫm lại cảm thấy có điểm không thích hợp, thì như thế nào chứ?

Ai có thể tin tưởng, một phế vật có thể có tâm tư cẩn mật như vậy, tự biên tự diễn ra một trận khôi hài như vậy, mỗi một chuyện mỗi một chi tiết đều được nàng tính toán một cách hoàn mỹ khó ai có thể ngờ được.

“Nam Cung Quân Tà, ta đã chiếm cứ thân thể của ngươi, như vậy, từ hôm nay trở đi, ta chính là ngươi, ngươi chính là ta, nợ nên đòi, ta nhất định đòi lại gấp trăm gấp ngàn lần, người tôn thương ta, ta liền hủy diệt hết thấy.” Thanh âm lạnh nhạt, âm tà từ miệng nàng thốt ra, thanh âm non nớt tràn ngập lãnh khốc, sát ý.

Giây tiếp theo, lại có chút buông tay, suy sụp, cả người tràn ngập cảm giác vô lực.

Hôm nay nàng tuy rằng giết được Nam Cung Cảnh Thuận, cho Nam Cung Quân Dương ăn đau khổ, nhưng đồng thời cũng khiến cho nàng ý thức được một vấn đề cực kì nghiêm trọng.

Tại thế giới cường giả vi tôn này, ngay cả ở trong sơn trang nho nhỏ này, cao thủ cũng nhiều như mây, cho dù nàng trí tuệ cao tới đâu, không có thực lực, cuối cùng cũng chỉ rơi vào kết cục tử mà thôi.

Quân thượng tướng nàng như thế nào có thể cho phép mình biến thành một nữ tử chân yếu tay mềm được chứ!

Tuy luôn luôn tôn trọng lực lượng của nàng, nhưng đối với khối thân thể này thật sự buồn bực hết chỗ nói rồi, này quả thực là ‘Cực phẩm phế vật’ mà, không thể tu luyện ‘Hỏa lực tâm quyết’ không tính cái gì, vấn đề là, đừng nói tu luyện võ công gì, thân thể cực kém cỏi này, cho dù đi vài bước cũng phải ra sức mà thở, có thể sống đến bây giờ, đã xem như một kỳ tích.

Tuy rằng nàng hiện tại nửa chết nửa sống, không thể tra xét cụ thể tình huống khối thân thể này, bất quá nàng đối với cơ thể người có hiểu biết, cũng biết, Nam Cung Quân Tà không chỉ trời sinh là ‘Vô diễm nữ’, hơn nữa là ma ồm trời sinh, kinh mạch tắc nghẽn, không thông, các cơ quan không miễn cảm, quả thực chính là, chính là...

Thân thể như vậy, cho dù nàng muốn tu luyện sóng não, cũng là một chuyện khó khăn đến khó có thể thực hiện, nếu không có sóng não, thì không thể mở ra ‘Âm dương vạn nguyên tinh thiên’, cũng không thể thông qua hệ thống chữa trị trùng tu thân thể, như vậy chỉ còn lại một biện pháp, là lấy được vật đến điều trị, bất quá như vậy quá chậm, nàng không có thời gian, aiz, thân thể như vậy, ngay cả nàng tâm cao, chiến ý thâm, cũng chỉ biết than thở.

Bất quá... Hiện nay, nàng, đã không còn là Nam Cung Quân Tà vô dụng kia, Quân Tà nàng từng đứng đỉnh cao nhất thế giới, như vậy, cho dù là lên trời khó khăn, cũng có thể tạo ra kỳ tích.

“Kiếp trước bao nhiêu chuyện, đã thành mây khói, đời này trọng sinh dị thể, tự nhiên phải giỏi hơn trên chín tầng trời, Quân Tà ta!” Quân Tà gian nan xoay người đứng lên, tựa vào tường, xuyên qua cửa sổ mục nát nhìn tà dương phía chân trời, ngữ khí kiên quyết ngạo nghễ lắm lắm.

Nam Cung Chí Lạc cảm đoán nàng, lại không biết là đã cấp nàng một hoàn cảnh tốt nhất, hiện tại nhiệm vụ cần nhất, là trùng tu sóng não.

Suy nghĩ xong, Quân Tà không phải người bình thường, vừa nghĩ đến liền muốn làm.

Cố gắng khởi động thân mình, cắn răng, cánh tay cố dùng một chút lực, trên giường chống đỡ nhảy xuống, chịu đựng đau đớn trên người truyền đến, giống như người máy từng chút từng chút một rời phòng, khi đến nơi, nặng nề mà hô một hơi.

“Không thể tưởng tượng được sẽ có một ngày như vậy, Quân Tà ta cũng cần bắt đầu luyện tập.” Tuy nói xong tự giễu, trên mặt Quân Tà cũng lộ ra ý cười nóng lòng muốn thử, kiếp trước, vừa sinh ra đã có được trung cấp sóng não, cho tới bây giờ nàng không cần luyện tập bài tập cơ bản, luyện tập năng lượng, khai phá não vực, dẫn dắt sóng não, may mắn, nàng mặc dù không cần luyện tập, nhưng cũng không phải người lười biếng ngồi không, bằng không, nàng cũng không được thành tựu như vậy.

Dứt bỏ hết thảy suy nghĩ, Quân Tà chân trái hướng trái sai bước một, hai chân dang rộng chiều dài ba bàn chân, mũi chân song song về phía trước, thân mình hơi trầm xuống, hai gối hướng vào phía trong hơi khép lại, ngực và lưng thẳng, hai tay đặt ngay bụng. (Theo ta thấy hình như tư thế đứng tấn của mình a)

Làm xong động tác kỳ quái này, Quân Tà làm cho mình toàn thân đều trầm tĩnh lại, điều chỉnh lại tần suất hô hấp, chậm rãi tiến vào trạng thái định tĩnh, cho ý niệm bị vây cực độ thả lỏng tự do bên trong.

Từ khi nhân loại khai quật ra sóng não tới nay, cần nhắc một người có hay không tiền đồ, năng lực có bao nhiêu cường, hơn phân nửa sẽ lấy sóng não mạnh yếu mà kết luận, mà sóng não cũng không phải cố định, nó có thể thông qua tu luyện để thăng cấp, vì rất tốt để đề cao cường độ sóng não, mỗi người từ nhỏ đều phải nhận chỉ dạy.

Mỗi năm, chính phủ đều tiến hành một lần trắc nghiệm, xác định cường độ sóng não từng người. Vì thế, tu luyện sóng não sớm bị xếp vào chương trình học tất yếu, bình thường thông qua luyện tập đoán thể thuật, tụ tập năng lượng mở ra đầu óc, do đó phát ra ý niệm lực, ý niệm lực ngưng tụ được lâu ngày liền hình thành sóng não. (Sally: Đoạn này ta thấy ngu ngu khó hiểu)

Căn cứ nhiều năm nghiên cứu khoa học, nhân loại tự thân là một loại năng lượng tràng nhỏ, cho nên mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều có được một niệm lực, chỉ là nhân loại tự thân vốn năng lượng tràng không lớn, nên theo ngày tháng trưởng thành mà không ngừng yếu đi, người thường ý niệm lực yếu đến đáng thương, căn bản không có khả năng hình thành sóng não, cho nên tu luyện căn trước tiên là ‘Tụ ước lượng’.

Đối lập với nhân loại mà nói, thiên địa vũ trụ chính là một năng lượng tràng cực đại vô cùng, cái gọi là ‘Tụ ước lượng’ chính là tụ tập năng lượng thiên địa, dẫn vào trong cơ thể, kích thích tế bào não mở ra não vực.

Quân Tà bày ra động tác kỳ quái này, chính là bước đầu tiên ‘Đoán thể thuật’, tụ tập năng lượng thiên địa lại, đứng nhìn động tác đơn giản này, liên tục thời gian dài, cũng sẽ làm cho người ta mệt mỏi, hướng chỉ nhìn như đơn giản, kì thực cũng không đơn giản, cho dù là thân thể khỏe mạnh nếu không đủ nghị lực, cũng khó có thể kiên trì qua hơn ba canh giờ.

Đồng! Đồng! Đồng! thanh âm gỗ mô truyền đến, đã là canh ba !

Quân Tà lúc này mồ hôi chảy ướt hết cả lưng, khuôn mặt trước tái nhợt vô sắc, vì khí huyết bốc lên mà đỏ bừng, mồ hôi một giọt nối tiếp một giọt theo hai bên mai chảy xuống, hô hấp vô cùng trầm trọng, mỗi một lần thở, cơ hồ có thể nhìn thấy một cỗ khí nóng rực theo lỗ mũi phun ra, thân mình nho nhỏ lại như trước vẫn duy trì đứng vững, khí thế như Thái Sơn.

Nam Cung Quân Tà, với khối thân thể tàn phá này, có thể kiên trì ba canh, không thể không nói, Quân Tà chịu đựng rất giỏi, nghị lực, tuyệt đối có thể lấy từ không bỏ để hình dung.

“Phù...” Nặng nề mà học ra một ngụm khí, hai tay giờ lên hướng vào người hươu nửa vòng tròn rồi nhẹ thả lỏng đến hai bên sườn, thân mình thẳng, hai chân đứng thẳng, thẳng tắp đứng như vậy, hai tròng mắt sáng ngời, hữu thần, dần dần nhắm lại, chậm rãi điều chỉnh tiết tấu hô hấp chính mình, làm cho nóng rực sôi trào trong thân thể chậm rãi phục hồi xuống.

Đại khái qua một nén hương thời gian, hai mắt nhắm chặt đột nhiên mở, thâm thúy không thể nhận ra.

“Quả nhiên, lấy tư chất khối thân thể này như vậy, đừng nói ‘Tụ ước lượng’, ngay cả một tia năng lượng tràng cũng cảm ứng không được.” Thất vọng thở dài, Quân Tà vô năng buồn bực lắm lắm, năng biết khối thân thể này, tư chất rất kém cỏi, nhưng không hề nghĩ tới, lại kém đến ngay cả người bình thường cũng không bằng, cái này, ngay cả chính năng cũng phải hoài nghi, Nam Cung Quân Tà này rốt cuộc có phải hay không nữ nhi Nam Cung Chí Hạo, phụ thân là một kỳ tài võ học như vậy, như thế nào nữ nhi này có thể nhược thành cái dạng này đâu?

“Bất quá, tư chất thân thể này mặc dù kém đến không thể kém hơn, cũng không có thể cảm ứng được năng lượng tràng, nhưng ngoài ý muốn có thể thấy không gian bên trong ần ần đi động linh hồn khí, xem ra này là do dị thể đại lục chưa bị công nghiệp ô nhiễm a!”

Nháy mắt, Quân Tà vừa rồi buồn bực, tinh thần đại chấn, lộ ra hàm răng trắng nõn, một nụ người trẻ con phù hợp với độ tuổi của khối thân thể này.

Phải biết rằng, tu luyện sóng não tuy là lấy năng lượng làm cơ sở, nhưng trải qua nhiều lần tìm kiếm, phá cấp, tấn chức, trong quá trình, một lần ngoài ý muốn, làm cho năng phát hiện, linh khí thiên địa nhất định là chất xúc tác năng lượng ngưng tụ, có lý luận này, tuyệt đối sẽ nhanh chóng thăng cấp pháp bảo sóng não, đáng tiếc, trước kia, thiên địa linh khí ở thế giới năng sớm bị ô nhiễm, khó có thể tìm được một chỗ để bổ sung linh hồn tinh thuần.

Nay, đã có hoàn cảnh điều kiện này, như vậy, chỉ cần năng có thể từng bước ngưng tụ năng lượng này, tin tưởng cách ngày năng tu luyện ra sóng não sẽ không xa.

Vừa nghĩ đến, hai tròng mắt thâm thúy bắn ra hai đạo tinh quang, nếu để cho người khác nhìn thấy, một phế vật có thể lộ ra ánh mắt như vậy, nhất định khiến người ta lưng lạnh cả người, thế nào cũng sẽ sợ tới mức tán phi phách tán.

Thần chí một khi trầm tĩnh lại, thân thể vốn cạn kiệt liền nhanh chóng suy sụp, Quân Tà cắn chặt hàm răng, kéo thân thể đã muốn chết không còn cảm giác chuyển qua bên giường, lại khó có thể động đậy, rõ ràng ngoan độc, nhẫn tâm, làm cho thân thể của mình trực tiếp ngã trên tấm ván gỗ mất thăng bằng trên giường.

“A...” Nhịn không được đau kêu ra tiếng, trên trán mồ hôi lạnh túa ra, cả người ướt sũng mồ hôi cùng thuốc mỡ, dính dính phi thường khó chịu, đáng tiếc năng hiện tại ngay cả đứng dậy đổi bộ quần áo đều làm không được.

‘Chi nha’ một tiếng, cửa phòng bị mở ra, cũng sắp đi ngủ Quân Tà hoảng sợ, mâu quang xẹt qua lệ mang.

Cảnh giác chi tâm, lại vô lực cảnh giác, nếu là trước kia, chỉ cần có nhân đến gần năng trăm mét đều bị năng dễ dàng phát giác, hiện tại, người khác đã đi vào phòng, năng mới biết được, nếu người tới là sát thủ, năng sớm đã chết.

Trong lòng rung mình, mau chóng đề cao thực lực tự thân chi tâm, căng bức thiết, mặt ngoài, nhưng không có hiển lộ một phần, ngẩng đầu nháy mắt, dấu

đi đôi mắt tinh quang, vẻ mặt khô khan chết lặng, hai tròng mắt vô thần lộ ra chấn kinh, hơi nước lưng trông nhìn người tới.

Theo trong trí nhớ Nam Cung Quân Tà, không cần xem, nàng cũng biết, người tới tất nhiên là mỗi ngày đúng giờ mới xuất hiện trước mặt nàng, Mạc Lăng Tịch, buổi chiều một lời chần trệ toàn trường, mẫu thân. Khi hình ảnh người tới đập vào mí mắt, dù là trái tim Quân Tà đủ cường cũng thiếu chút bị dọa đến cơ tim tắc nghẽn. (Sally: Phản ứng của cơ thể cổ chủ đây mà)

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Mẫu Thân

Edit: Sally

Trước cửa phòng, một nữ tử thân bạch sắc đang đứng ở kia, trầm tĩnh, quyến rũ, xinh đẹp như nguyệt, không thấy mị thái, tư sắc thiên thành, càng làm cho người nhìn cảm thấy khó thở, trong trời nhưng lạnh lùng, trong khí chất lộ ra một cổ thần bí, quả thực là muốn mạng người.

Thật sự là thiếu chút nữa muốn mạng Quân Tà nàng, đương nhiên, khuynh quốc mỹ mạo này quả thật là đã đánh sâu vào thị giác người nhìn. (Hix cái đoạn này tả về nét đẹp của mẹ Quân Tà rất đẹp, nhưng khó hiểu quá nên ta xin được bỏ một vài câu)

Mạc Lăng Tịch đẹp thì đẹp thật, nhưng mà, người đã lâu không tiếp xúc với bên ngoài nên khuôn mặt có phần tái nhợt, hơn nữa, mái tóc dài thả tự nhiên, bị gió thổi bay tán loạn, quả thực mang đậm bản chất nữ tử cổ đại, trọng yếu nhất là, không biết là có phải ảo giác không, theo trên người Mạc Lăng Tịch, nàng lại không cảm nhận được hơi thở của người sống, ngược lại lộ ra một cổ âm khí ma, tóm lại chính là quỷ dị.

Đây là chuyện gì? Là nàng quá mức miễn cảm, hay là...

Người này nhìn như ôn nhu lạnh nhạt, kì thực là mẫu thân thông minh cường hãn, tựa hồ có rất nhiều bí mật!

“Tà nhi, bồi thuốc.” Thanh âm hồ hững mà dễ nghe vang lên bên tai, Quân Tà đột nhiên phục hồi tinh thần lại, nhìn Mạc Lăng Tịch đứng bên giường, ánh mắt hơi nhúu một chút, nàng thế nhưng lại là mẫu thân mình, kì thực đối nàng mà nói người trước mắt hoàn toàn xa lạ, trực tiếp đi đến trước mặt nàng.

Trong ý thức của nàng, vẫn có một cảm giác phòng bị, nhưng ở bên trong lại có loại ám áp xa lạ, nàng thực khẳng định, này cũng không phải cảm giác của nàng, chẳng lẽ nàng không chỉ tiếp thu thân thể Nam Cung Quân Tà cùng trí nhớ, còn thuận tiện đem những tình cảm trong lòng của nàng ta tiếp thu?

Đầu Quân Tà suy nghĩ nhanh chóng vận chuyển, thân thể lại tự động theo lời Mạc Lăng Tịch nói mà đem quần áo trên người cởi ra, lộ ra thân mình cứng nhắc hoàn toàn chưa phát dục, trên da được bồi thuốc mỡ cùng vô số mồ hôi cảm giác thật khó chịu, trên da ẩn hiện ra những vết cào, cắn ngán, vết máu loang lổ, thậm chí trên cổ cùng thắt lưng còn có vài chỗ thịt non bị cắn rớt, thậm chí có thể thấy được xương, làm cho người nhìn không khỏi mao cốt tung nhiên. (hix tội Tà tỷ, gặp ta chắc khóc thét rồi)

“Chịu đau một chút, rất nhanh thì tốt rồi.” Dem chỗ thuốc mỡ trên thân nàng lau sạch sẽ, nhìn rõ ràng thân thể nữ nhi mình không có chỗ nào lạnh lạnh, Mạc Lăng Tịch ngay cả mí mắt một chút cũng chưa động, làm như tập mãi thành thói quen, dùng thanh âm thân nhiên như trước nói, vươn tay đem bình được trong tay mở ra, một cổ mùi thơm ngát quen thuộc lập tức quanh gian phòng nhỏ nhỏ.

Nếu là Nam Cung Quân Tà trước kia, có lẽ sẽ không nhận thấy được, nhưng hiện tại, Quân Tà lại có thể nghe ra trong giọng nói thân nhiên của Mạc Lăng Tịch mang theo đau lòng, còn có âm lãnh sát ý cơ hồ khó có thể phát hiện, làm cho lòng của nàng chấn động.

Khi thuốc mỡ được bôi lên vết thương mang theo một cảm giác đau, xót, Quân Tà thanh tĩnh nằm sấp trên giường hai tay nắm chặt lại, giữa trán mồ hôi không ngừng chảy xuống, môi đỏ mọng cắn chặt, cố gắng không để cho chính mình phát ra một điểm thanh âm, mặc dù trong ý thức, nàng luôn ý lại Mạc Lăng Tịch, nhưng cho tới bây giờ lấy tư thái kỳ nhân cường giả, Quân Tà tuyệt sẽ không ở trước mặt bất luận kẻ nào biểu hiện ra một điểm yếu ớt.

“Ohm?” Mạc Lăng Tịch bôi thuốc lên tay Quân Tà, mang theo ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, cảm giác đau này có thể làm người ta ngất đi, nhưng nữ nhi nàng một tiếng hừ cũng chưa từng phát ra, nàng cơ hồ mỗi ngày đều giúp đỡ nữ nhi bồi thuốc, lần nào cũng khóc thét kêu gào, lần này tuyệt đối là bị thương nặng nhất so với mọi khi, nàng đã sớm chuẩn bị tốt, nào biết, mọi chuyện đều diễn ra ngoài ý muốn của nàng.

Lúc này nàng mới phát hiện, nữ nhi yếu đuối của nàng tuy rằng vẫn là một người vô năng, nhưng nhìn kỹ, vẫn có thể phát hiện điểm bất đồng, lại nghĩ tới chuyện buổi chiều.

Chỗ sâu nơi đây mắt xẹt qua một chút tinh quang, khóe miệng Mạc Lăng Tịch cứng ngắc hơi hơi nhếch lên, nháy mắt lại khôi phục như thường, tiếp tục bôi thuốc.

Quân Tà không nói gì, chỉ yên lặng nằm trên giường, trên người băng bó vết thương chằng chịt như xác ướp, bất quá, hiệu quả cũng không tệ, lúc trước còn cảm thấy đau muốn chết đi, hiện tại chỉ cảm thấy hơi xót một chút mà thôi, nàng đối với y học có nhận thức, được Mạc Lăng Tịch cấp nàng tuyệt đối

là thánh phẩm trị thương, hơn nữa trong trí nhớ, Mạc Lăng Tịch trong tay tựa hồ có rất nhiều thuốc trị thương cực phẩm, này cũng sẽ không kỳ quái, đối với khối thân thể yếu đuối này một con gió cũng có thể thổi bay, bị tàn phá hai năm, thế nhưng vẫn còn sống tốt, nếu không phải lần này bị thương thật sự quá nặng, cũng chưa chắc bỏ mạng, chỉ sợ nàng cũng vô pháp trọng sinh.

“Mạc Lăng Tịch, mẫu thân?” khi bóng dáng hơi thở thần bí hiện lên trong đầu, Quân Tà cảm thấy mờ mịt, một tình cảm xa lạ không hề báo động trước xông vào lòng nàng.

Tuy rằng quá trình bồi thuốc rất đau, nhưng nàng lại sinh ra một loại ý tưởng cho dù đau như vậy cũng không tệ, cái loại cảm giác trong đau mang theo ám áp xa lạ làm nàng hoài niệm vô cùng.

“Đây là thứ người ta gọi là ám áp tinh thần sao?” Quân Tà, thông minh tuyệt đỉnh, hiện tại ngây thơ, trẻ con như những đứa trẻ bình thường khác, thì thảo hời, nhưng không có người trả lời nàng.

Mẫu thân! Đối với nàng mà nói, chính là một cái danh từ mà thôi, nhưng lại là một danh từ thập phần xa lạ, liền cùng cái danh từ phụ thân một dạng xa lạ như nhau.

Ở phía thế kỷ trước, kỳ thực, nàng cũng có có phụ có mẫu, phụ mẫu nàng là người phát hiện ‘Âm dương tinh thạch’ cực quân vận phi du hành vũ trụ, giáo sư Dương Mẫn Dung, tuyệt đối là một người vinh quang, nhưng mà, nàng cho tới bây giờ đều không cảm thấy phụ mẫu của mình là giáo sư người người kính ngưỡng là chuyện quang vinh, cha mẹ nàng cũng sẽ không vì có nàng là nữ nhi thiên tài mà tự hào. Tự nàng hiểu biết, số lần nàng cùng ba mẹ mình gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa mỗi lần gặp mặt đều là vì công sự, nàng gọi bọn họ là Quân giáo sư, Dương giáo sư, bọn họ kêu nàng Quân thượng tướng, đừng nói người đời, ngay cả chính nàng, hiện tại cũng vì hơi kích động mới nhớ tới, thì ra nàng cũng không phải cô nhi. (Hix tội Tà tỷ)

Đối với quan hệ cha mẹ cùng con gái đậm mực xa cách như vậy, không khác gì người xa lạ, nàng cũng không có bất luận cảm giác gì.

Tại niên đại khoa học kỹ thuật cao, có một loại tân kỹ thuật cao có khả năng trùng tu tế bào thân thể, thúc đẩy sự trao đổi chất, khôi phục cơ năng thanh xuân, cho nên nhân loại sống lâu đã sớm không ngừng kéo dài, ‘Sinh lão bệnh tử’ bốn chữ này cũng theo tự điển nhân loại bị loại bỏ, nói đời tông đường càng thêm vô nghĩa, trẻ con sinh ra đều là trực tiếp nhân công đào tạo, cha mẹ con cái ngoài hình hài bên ngoài thì cũng không khác gì người xa lạ, hơn nữa mỗi người đều có lựa chọn riêng cho cuộc sống tự lập của mình, ý thức xã hội từ lâu đã hờ hững, đừng nói chi đến tình cảm.

Mà nàng, chẳng qua là một người trong đám người đó mà thôi, nhiều nhất so với người khác càng thêm lạnh nhạt vô tình mà thôi, dù sao, vương giả luôn tuyệt đối cô độc, năng lực nàng cường hãn, nhất định nàng không có bạn thân đồng sinh cộng tử, họa phúc cùng người thân.

Nàng vĩnh viễn là một người, sinh hoạt trong phòng khoa học kỹ thuật, bầu bạn của nàng là điên cuồng tu luyện, lạnh như máy móc, vô cùng vô tận cô tịch...

“A, ta điên rồi, vô duyên vô cớ cảm khái cái gì a! Nhất định lại là tình cảm còn sót của Nam Cung Quân Tà quỷ phá.” Quân Tà phát điên rống lớn một tiếng, tính trẻ con kéo chăn qua khỏi đầu, ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Sơn Động

Edit : Sally

Bình minh lên, màu lam nhạt trên không thật trong lành, yên bình, mặt đất mông mông lung lung, giống như bao phủ một tấm lụa mỏng màu bạc, toàn bộ thế giới hoàn toàn rơi vào trầm tĩnh.

Nam Cung Sơn Trang, thủ vệ phi thường thâm nghiêm, bên ngoài hộ vệ chặt chẽ một con ruồi cũng không bay lọt.

Bất quá, Nam Cung Sơn trang to như vậy cũng có nơi có thủ vệ bạc nhược, giống như tiểu nữ suy tàn của mẹ con Quân Tà, an toàn không ai để ý đến.

Lúc này, một bóng người gầy yếu lén lút chuồn ra tiểu viện, từ một bên đường nhỏ hẻo lánh băng băng mà đi, không tới nửa ngày, đã đi tới núi phía sau sơn trang.

Đôi mắt linh động nhìn bốn phía, Quân Tà đứng trước vách núi, thâm trầm hít thở không khí trong lành mang theo hương bùn đất nơi đây, tâm tình cảm thấy thư sướng.

“Hắc hắc, quả nhiên không có nhớ lầm, núi phía sau sơn trang là khối linh, linh khí thập phần tràn đầy, nhất là sáng sớm, tuyệt đối là bảo địa giúp trùng tu sống nào, ha ha...”

Trong trí nhớ Nam Cung Quân Tà, phía sau núi là nhà thứ hai của nàng, cũng là chỗ tránh nạn của nàng, mỗi lần Nam Cung Quân Dương cùng những

huynh đệ khác muốn tới khi dễ nàng, trước đó nàng sẽ đến nơi đây trốn, lâu dài, nơi này cũng là địa phương duy nhất cho nàng cảm giác an toàn.

Khi Quân Tà dung hợp khí ức với khối thân thể này, lại thấy được một điều khác, thì ra phía sau núi, linh hồn khí tràn đầy có thể đem lại nhiều ưu việt cho nàng, vì thế, trời chưa sáng, nàng liền khẩn cấp chạy tới, kết quả so với nàng tưởng tượng còn tốt hơn rất nhiều.

Bất chấp thân thể bị thương nặng bị băng bó khắp toàn thân, nỗi lòng Quân Tà trầm tĩnh, lại triển khai tư thế ‘Đoán thể thuật’.

Nếu Phong Viêm (người này là người đã đánh nhau với Jimmy ở thể ki tương lai, sau đó nàng bị xuyên không đến thế giới này) có ở nơi này, hẳn nhất định sẽ đem cái danh hiệu ‘kẻ điên’ để trên đầu Quân Tà, nào có người nào không muốn sống như nàng vậy chứ, tối hôm qua vừa đem chính mình ép buộc thành như vậy, lúc này trên người thương thể còn chưa lành, thế nhưng lại khẩn cấp tu luyện.

Thời gian tại nhanh chóng đi qua, một giờ, hai giờ, ba giờ, bốn giờ trôi qua...

Quân Tà hòa mình vào dòng linh khí, một lần lại một lần cảm ứng năng lượng trong thiên địa, một lần không có, lại đến một lần, lúc này nàng như muốn phát điên, cảm ứng thể nào cũng không thể phát ra năng lượng.

Thật lâu sau, Quân Tà cảm thấy thân thể của chính mình đã hoàn toàn không chịu khống chế của chính mình, cơ bắp toàn thân cứng ngắt không thể hoạt động, ngay cả thần chí đều có điểm choáng váng, tuy nhiên, có một loại cảm ứng không đồng dạng hiện lên trong thần thức của nàng...

Toàn thân đột nhiên chấn động, Quân Tà làm tư thế thu công, đôi mắt sáng tinh quang khẽ mở ra, trên mặt dâng lên một tầng sắc vui mừng.

Ha ha, ta là Quân Tà, chính là một lãnh tướng!

Ông trời cho nàng khối thân thể hư nhược này, không thể cảm ứng được nửa điểm năng lượng, ta liền cảm ứng cho người xem, nhìn xem là người Tà, hay là nàng Tà!

Người xưa có câu tên là ‘vui quá hóa buồn’!

Quân Tà hào hứng vạn phần, lại quên vì tu luyện quá độ nên khiến cơ thể trở nên cứng ngắt không thể cử động, vừa động, cả cơ thể không tự chủ được mà rơi xuống, may mắn phản ứng đủ nhanh nhẹn, thân mình vừa chuyển, vừa lúc sắp sửa cùng mặt đất tiếp xúc thân mật thì điều chỉnh lại, đáng tiếc, thân thể phản ứng theo không kịp, một cái lay động, vẫn như cũ, đụng vào vách núi đá.

“Tê...” Thương tích đầy mình, phía sau lưng lại rơi trên vách núi đá, đau đến nỗi khiến nàng nín thở, nhưng, nàng cũng không có để ý nhiều.

Mới vừa rồi, tay nàng tựa hồ đụng phải cái gì? Đặt tay phải lên cây mây, Quân Tà cơ hồ nhìn thấy một cái son động tối đen bị cây mây bao trùm toàn bộ, câu môi cười, sờ sờ cằm, lâm lâm: “Quả nhiên là cái son động! Không biết bên trong có cái gì, cảm giác rất âm trầm.”

Tròng mắt nhỏ vừa chuyển, cong thất lưng, theo chân nhặt một nhánh cây nhỏ lớn bằng ngón tay lên, lại thuận tay lấy hòn đá nhỏ trong tay áo, đi nhanh tới hướng son động đi vào, không có chút do dự.

Một bước vào son động, một cỗ mùi hôi thối thập phần khó ngửi xông vào mũi, nàng chạy nhanh che cái mũi lại, son động đen đến mức nhìn không thấy năm ngón tay, sờ sờ vách tường, cũng không có phát hiện cái gì linh tinh, may mắn Quân Tà sớm có chuẩn bị, cầm nhánh cây làm trượng của người mù, từng bước một hướng đi vào bên trong.

Son động không lớn, khoảng hai cái người trưởng thành có thể thông qua, nhưng cảm giác thì sâu không thấy đáy, hơn nữa mặt đất nhấp nhô khó đi, nếu không có cây gậy dò đường, sớm không biết đã ngã sấp xuống bao nhiêu lần rồi.

“Ti ti...” Không biết đi bao lâu, vài tiếng thanh âm thật nhỏ truyền vào trong tai Quân Tà, Quân Tà cước bộ dừng lại, mặc dù trong bóng đêm, nhưng đôi mắt cũng theo quán nhử lại, tay phải vừa động, mấy khối đá trong ống tay áo nhanh như chớp bay vụt ra ngoài, liên tiếp vang lên thanh âm vài động vật nhỏ vọng lại, sau trở nên yên tĩnh trở lại.

“May mắn chỉ là mấy công kích nhỏ của tiểu động vật, bằng không, cho dù ra tay mau nữa, bắn chuẩn xác, không hữu lực, cũng không tốt.” Nói nhỏ một tiếng, Quân Tà không hề dừng lại, tiếp tục hướng phía trước đi, kế tiếp đó thì không gặp được cái gì, nhưng son động này càng ngày càng nhỏ lại, mặt đất cũng càng ngày càng khó đi, gậy trong tay đã sớm gãy thành mấy khúc, chỉ có thể giúp chống lên vách tường một điểm nhất đi về phía trước.

Quý dị khó đi như vậy, lại một mảnh son động tối đen, cho dù là gan lớn dám đi vào, cũng không nhất định có kiên nhẫn tiếp tục đi vào tiếp, chỉ có Quân Tà nàng cái đụng phải, vẫn cố chấp nam son cũng không quay đầu lại, thủy chung hứng thú bưng bưng tiếp tục thám hiểm, một điểm ý tứ buông tha cũng không có.

Dần dần, con đường phía trước nhỏ hẹp như một khe nhỏ, liền ngay cả nàng trẻ con mười hai tuổi cũng phải nghiêng thân mới có thể đi qua, mà nó còn có xu thế càng ngày càng nhỏ, ngay lúc Quân Tà nghĩ phía trước không còn đường, vài gió lạnh xuy phát mà đến thì vài con gió lạnh thay nhau truyền đến.

“Tiền phương có gió.” Đôi mắt sáng ngời, Quân Tà nhắm cái mũi lại ngửi, vì kinh ngạc nói: “Ồ, trong gió lạnh còn mang theo vài hương vị được.” Trong bóng đêm, đồng tử xẹt qua một suy nghĩ, môi đỏ mọng gata câu lên, tốc độ nhanh hơn hướng phía trước dời đi.

Vài tia sáng ngay trước mắt, nhưng mà lối đi quá nhỏ hẹp ngay cả cơ thể suy dinh dưỡng như nàng cũng phải cố gắng chen vào. Tới nơi này, trước mắt là một lỗ nhỏ, nàng cũng không thể nào xuyên qua được. Hừ hừ vài tiếng, Quân Tà thâm trầm hít một hơi, đem thân thể cứng nhắc của chính mình lui về, một cỗ khí hướng cái khe nhỏ thổi tới.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Động Thiên

Edit: Sally

‘Đồng’ thanh âm vang lên, một bóng người xẹt qua giữa không trung, thẳng hướng vào trong đài nước, tạo thành khối bọt nước.

‘Phốc...’ một cái đầu nhỏ nhẹ nhô lên, phun ra một ngụm to nước, tạo lực hướng phía trước bơi đi.

Quân Tà ngồi ở bên hồ, lắc lắc đầu, ngẩng đầu nhìn khe hở hẹp trên vách núi đá đối diện, chửi nhỏ một tiếng: “Dựa vào, cái son động quỷ dị này thế nhưng thiết lập tại lưng chừng núi.”

Nàng như thế nào cảm thấy, từ lúc trọng sinh tại trên người Nam Cung Quân Tà, nàng luôn gặp những chuyện xui xẻo, không hay ho chút nào a! Đầu tiên là bị phân chim đập hôn mê (Sally: haha ta chết cười vì nguyên nhân bất tỉnh này của Tà a), tiếp theo cũng rất mất mặt vì đau mà ngất xỉu, hiện tại ngay cả muốn tiến vào cái son động lại phải lội vào trong nước, chẳng lẽ là ông trời cảm thấy nàng kiếp trước quá mức ‘người người oán trách’, cho nên hiện tại đem nàng làm thành bộ dáng này?

Hừ hừ, vọng tưởng, ta là Quân Tà, vô luận là kiếp trước, hay là kiếp này, vận mệnh của ta cho tới bây giờ chỉ có ta chính mình có thể nắm giữ, giết người sát phạt, cũng chỉ có ta nắm trong tay sinh tử của người khác, mà không phải người khác đùa bỡn vận mệnh của ta! Ngửa đầu nhìn trời, đuôi lông mày Quân Tà giương lên, hai tròng mắt sáng rọi lóng lánh, một cỗ khí chất cuồng bá vương giả tự trong thân thể nhỏ nhỏ của nàng phát ra, cỗ khí thế đó, cho dù ướt sũng bộ dáng chật vật, cũng đủ để làm cho thiên địa lâm vào thần phục. Một trận lạnh gió thổi qua, nhất thời làm cho thân thể vương giả rùng mình một cái, chà xát cánh tay, các miệng vết thương trên người liên tiếp bị nàng ép chặt lại đau lên, phỏng chừng cũng chỉ có người giống như nàng vậy, không yêu, không tiếc thân thể chính mình mà một lần ba bận ép buộc chính mình.

Sờ tay vào ngực, xuất ra bình dược Mạc Lăng Tịch lưu cho nàng, theo thói quen như trước kẻ mũi người mũi, xác nhận không vấn đề gì, rất nhanh đem quần áo trên người còn có băng vải cởi ra hết không còn một mảnh, lộ ra thân thể vô cùng thâm thắm, cũng không có vì tại vùng hoang vu dã ngoại cả người trần truồng mà không cảm thấy ngượng ngùng, tuy rằng nàng hiện tại chỉ có mười hai tuổi, bất quá đó chỉ là thân thể hiện tại, tâm hồn của nàng cũng lớn hơn vài phần, bất quá cho dù là thân thể kiếp trước, phỏng chừng cũng là bất đồng, không phải nàng không muốn cởi ra, mà là nàng căn bản không biết cái này cởi như thế nào? Bận rộn một hồi, rốt cục mới đem dược lần nữa bôi toàn thân, chỉ có phía sau lưng có như thế nào cũng với không tới, con người đen chuyển động vài cái, trực tiếp đem thuốc trị thương làm thành dạng nước rồi đổ lên lưng, loay hoay một hồi, mới hoàn toàn tốt hết, động tác thuần熟 một lần nữa cột chắc băng vải. Cầm lấy quần áo bên cạnh rất nhanh mặc vào, Quân Tà đem bình dược thu nhập vào trong lòng, đứng dậy, bắt đầu nhìn quanh bốn phía, đôi mắt đen lập tức trừng lớn, sợ hãi than, trực giác chính mình là đến nhân gian tiên cảnh, không thể tưởng được cái son động âm trầm, quỷ dị kia phía sau lại là một động thiên khác.

Chỉ thấy đập vào mắt là vực cốc đẹp đến làm người ta hít thở không thông, bốn phía đều là núi, cao ngất thẳng tắp thiên không, dòng suối trong suốt không thấy đáy, lẳng lặng chảy xuôi dưới ngọn núi, trước dòng suối là dãy hoa hải xing đẹp, thì nhau khoe sắc, mà để cho nàng ngạc nhiên là, trong biển hoa được phân chia ra hơn mười cái dược điền, chung quanh dược hương nồng đậm mùi hoa.

“Đồng trùng hạ thảo, mê điệp hương, thất tinh thảo, ngân liên hoa...” dược hương tràn ngập trong không khí, Quân Tà đi về phía trước, nói ra hàng loạt danh dược hương bên trong, hai tròng mắt dần dần tỏa sáng, ngũ khí cũng càng ngày càng hưng phấn.

Đi đến bên trong hoa hải, hưng phấn đến sắp khoa chân múa tay vui sướng, Quân Tà lại dừng cước bộ, có chút suy nghĩ nhìn chằm chằm vào một loại hoa kiều diễm ướt át phía trước, nếu nàng nhớ không lầm thì đó là hoa Vô Danh.

Một mảnh hoa này, ngay cả nàng người biết rõ các loại hoa cỏ cây cối khắp thiên hạ, cũng chưa từng gặp qua, thân đứng thẳng, thân củ dài rộng chất thịt, hình điệp trưng, lục sắc, cuống hoa sinh điệp, cao hơn điệp từng, đoá hoa có 4 phiến, mỗi phiến một loại màu sắc khác nhau, kết hợp tạo thành một loại hải hòa khó có được, tỏa ra mùi thơm nồng đậm lại làm cho người ta không tự giác đã nghĩ tới gần nó, hấp thu hương thơm của nó. Chẳng qua, dùng hoa xinh đẹp như vậy để làm dược điền thật đúng là điều chưa hề thấy, mới nghe lần đầu a!

Hai mắt Quân Tà linh động vòng vo mấy vòng, lui về phía sau từng bước, cẩn thận quan sát, không bao lâu, một con bướm sắc thái sắc sỡ nghe mùi hoa mà đến, vừa dừng lại trên đoá hoa, theo đó đoá hoa liền tán mát ra một bột phấn mà mắt thường khó có thể phát hiện đem con bướm vây trụ, nhất thời, con bướm đó như là bị kim đâm đột nhiên bay lên cao, sau đó có vô số ruồi bọ không ngừng tại không trung xoay quanh, chuyển chuyển liền hóa thành bột phấn biến mất tán trong thiên địa.

“Chắc chắc, cổ nhân nói không sai, hoa càng mỹ càng độc!” Thấy một màn này mà cảm thán, Quân Tà chắc chắc nói, cũng không vì giật mình ngoài ý muốn mà biến sắc, hai tròng mắt chớp động trí tuệ, tay phải vuốt cằm, tay trái nâng khuỷu tay, cước bộ vừa chuyển, liền vây quanh hoa hải lững lờ đi.

Thẳng đến chỗ rẽ vây quanh hoa hải dạo qua một vòng mới ngừng lại, môi đỏ mọng khinh câu, đuôi lông mày khẽ động, kiều ngạo cười: “Trận pháp nhỏ

nhỏ, há có thể làm khó được bản thượng tướng.” Nói xong, chỉ thấy nàng giơ tay phải lên, chân sai bước, liền hướng tới đóa hoa kịch độc kia đi qua, mắt thấy thân mình nho nhỏ muốn kè đến ‘Độc hoa’, nhưng mà chuyện kỳ dị cứ như vậy đã xảy ra, nàng vừa tới gần, đó ‘Độc hoa’ trước mắt tựa như có ý thức tự động dời về hai bên, lộ ra một thước rộng không thể tả.

Giương môi cười, Quân Tà giống như vương giả giá lâm, quẹo trái rẽ phải, thoải mái mà xuyên qua biển độc hoa, nơi đi qua, ‘Độc hoa’ liền tự động tránh đường làm cho nàng thoải mái thông qua, tuyệt không đụng tới nàng một chút nào. Rất nhanh đã đến trung tâm biển hoa, nơi đó có hơn mười cái được điền đập vào mắt, thấy rõ rành mạch được điền trong này cơ hồ tất cả đều là được thảo trên trăm năm, Quân Tà nhìn không được nhanh chóng đi qua, đứng tại trung tâm được điền, tay nhỏ bé chống nạnh, ngửa đầu cười to: “Ha ha, vận khí của ta thật sự quá tốt, thế nhưng ngoài ý muốn phát hiện một cái bảo địa như vậy, có được thảo trân quý thế gian khó tìm, hơn nữa bản thượng tướng đối với y được biết rõ, trong một tháng ít nhất có thể đem khối thân thể hư nhược này điều trị tốt bảy tám phần, trùng tu sóng não cũng không tệ a.”

Vì thế, nắng dương quang hạ, trong to biển hoa như vậy, một thân ảnh nho nhỏ giống như chú ong mật chăm chỉ xuyên qua ruộng được, nơi đi qua, một gốc cây kỳ hoa dị thảo bị bắt nhập trong túi, quả thực chính là thổ phỉ a!

Thực hiển nhiên, cái thổ phỉ này hưng phấn tựa hồ hoàn toàn không có ý thức được, một đại phiến bảo địa như vậy rõ ràng chính là được tì mi trồng mà không phải hoang dại, bất quá, coi nàng thông minh như vậy nhưng chuyện rõ ràng, đơn giản như vậy cũng bị bỏ qua không để ý đến!

Thật không biết, thời điểm chủ nhân làm ra núi nhỏ này phát hiện được thảo trân quý chính mình tì mi trồng phát hiện một mảnh trống rỗng, sẽ biểu tình như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Hung Án

Edit: Sally

Sáng sớm, ánh nắng tươi sáng, vạn dặm không mây.

Sau hoa viên Nam Cung Sơn trang, trên một tòa núi son, Quân Tà một thân vải thô trắng nằm ngửa mặt lên trời, hai tay chắp sau đầu, hai mắt híp lại, mái tóc dài cơ hồ đem toàn bộ gương mặt che lại, lộ ra bên phải mặt, trắng nõn nà, như quan như ngọc, khuôn mặt nhỏ nhắn rất tinh xảo, song mũi thanh tú càng mê người, môi đỏ mọng hoàn mỹ dưới ánh mặt trời lại thêm phần sáng bóng, vừa thấy liền biết là mỹ nhân trời sinh, lớn lên tuyệt đối là một người họa quốc ương dân, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người không cần xem mặt trái của nàng.

Lúc này khoảng cách nàng đi vào thế giới này đã qua hai tháng, trong hai tháng này, nàng trừ bỏ mỗi ngày đúng hạn tu luyện, đến được phổ làm thổ phỉ thu nạp kỳ hoa dị thảo luyện được, chính là thông qua các loại biện pháp, hiểu biết càng nhiều về những thứ có trong trí nhớ của Nam Cung Quân Tà trước kia.

Ví dụ như, hiện tại nàng biết, nơi nàng ở là dị thể kêu Thiên Huyền đại lục, là một đại lục sâu khôn cùng, bị tứ đại sơn mạch phân chia làm năm đại quốc, phân biệt là phía đông có Đông Phương quốc, phương nam có Nam Viêm quốc, Tây phương là Tây Chiếu quốc, phương bắc có Bắc Việt quốc, còn có Trung Nguyên là Liêu quốc, bởi vì tứ đại sơn mạch phi thường hiểm trở, nghe đồn còn có các loại yêu ma quái thú thường lui tới, năm đại quốc lui tới rất ít.

Thiên Huyền đại lục lấy cường giả duy tôn, cực kỳ tôn trọng võ học, địa vị tu võ giả tương đối cao, đi đến chỗ nào đều nổi tiếng, Nam Cung thế gia nghe nói là gia tộc tu võ tiếng tăm lừng lẫy trên đại lục thậm chí toàn bộ Nam Viêm quốc, địa vị cao, có thể thấy được, chính là Nam Cung thế gia luôn điệu thấp, xem như gia tộc tồn tại thần bí, cho nên Nam Cung Sơn trang mặc dù hùng bá Vân thành này một phần ba, lại cực ít có người biết bọn họ xuất từ với Nam Cung thế gia.

Hôm nay tâm tình thư sướng, Quân Tà tìm nơi tương đối hẻo lánh này, lười biếng phơi nắng, bỗng nhiên tai mẫn cảm vừa động, một trận tiếng bước chân mang theo tiếng nói chuyện truyền đến, thanh âm thực xa lạ, không phải người nàng nhận thức.

Vốn nghĩ không để ý, nhưng lỗ tai nàng đã trở nên linh mẫn, vẫn khó có thể tránh khỏi việc nghe được chỉ tự phiền ngữ, nhưng chỉ tự phiền ngữ này làm cho nàng nhàu mày, nghiêng tai lắng nghe.

“Quân Dương thiếu gia tốt như vậy, làm sao có thể giết Cảnh Bang thiếu gia được?”

“Đừng vậy! Ta cũng không tin, nhưng ta nghe Tiểu Vân người hầu hạ bên người phu nhân nói, Quân Dương thiếu gia là bị bắt ở trong phòng Cảnh Bang thiếu gia, hơn nữa chính hần cũng thừa nhận, nói là vì hai tháng trước, Cảnh Bang thiếu gia từng nói vu hãm hần, hần càng nghĩ càng giận, ngay i sau kỳ mẫn cảm phạt lên hần vào phòng giết Cảnh Bang thiếu gia.”

“A! Trời ạ! Vậy... Vậy trang chủ xử lý như thế nào, là giống xử phạt Quân Hoa thiếu gia sao?”

“Không phải, lần này nghiêm trọng hơn, Quân Dương thiếu gia vốn là không đợi trang chủ để giải thích, lần này phạm vào chuyện như vậy, biểu lão gia làm sao bỏ qua cho hắn, trang chủ lúc này rất giận dữ, trước mặt mọi người tuyên bố, Quân Dương thiếu gia có ý định mưu sát huynh đệ đồng tộc, tội không thể tha, theo quy tộc, phạt năm trăm trường, phế bỏ công lực, đưa hắn nhốt tại Tư Qua viện cấm đoán một năm, trong lúc phạt không được tu luyện bất luận công pháp gì, trong một năm này, dù là ai tới, đều bị xử phạt thêm...”

“A... Nghiêm trọng như vậy...”

“Hừ... Nhỏ giọng chút, trang chủ nghiêm lệnh không được nghị luận việc này...”

...

Thanh âm dần dần nhỏ xuống, Quân Tà nhíu đầu mi lặng lẽ ngồi xuống, một tay duỗi thẳng, một tay xoa cằm, mi liễu nhãn lại, hơi hơi nghiêng mặt đi, nhìn xuống hai tỷ nữ vừa đi vừa nói chuyện với nhau, bên trong đôi mắt thâm thúy thoáng hiện hào quang lợi hại.

Nam Cung Quân Dương giết Nam Cung Cảnh Bang? Cái thiếu niên đơn thuần như ánh mặt trời kia có thể giết huynh đệ hắn?

Tuy rằng thân l Quân Tà nàng chỉ thấy qua Nam Cung Quân Dương một lần, nhưng nàng thực khẳng định, án giết người này có nội tình khác, nhưng, hắn vì sao phải thừa nhận?

Thực giác nói cho nàng, việc này có lẽ cùng nàng có liên quan!

Tiến tới Tư Qua viện!

Màn đêm dần dần buông xuống, gió đêm xào xào, vì mùa hè nóng bức mang theo một chút thanh lương

Giờ Tý vừa qua khỏi, cả tòa Nam Cung Sơn trang tối đen một mảnh, chỉ có mấy chỗ len lỏi chút ánh sáng, yên tĩnh có thể nghe được thanh âm gió thổi đung đưa.

Một đạo bóng đen như khói, nhẹ nhàng theo một chỗ hẻo lánh của tiểu viện nhảy lên, trong chớp mắt liền biến mất vô tung, có thể thấy được tốc độ cực nhanh.

Tư Qua viện là một chỗ hẻo lánh phía sau núi gần Nam Cung Sơn trang, hàng cỏ thụ thấp thoáng, cùng kiến trúc đại phiến Nam Cung Sơn trang chia thành hai nơi tách biệt, là một chỗ độc lập.

Trước cửa sân đứng hai gã hán tử cao lớn trong tay cầm đại đao, nơi hai huyết thái dương cao cao nổi lên, có thể thấy được hai người này công phu phi thường cao.

Quân Tà như một cơn gió thổi qua, cuộn cuộn nổi lên bão cát, hai gã đại hán theo bản năng nâng tay che mắt, không có phát hiện một bóng đen nho nhỏ như gió cuốn tiến vào viện.

Tư Qua viện không lớn, chỉ có hơn mười gian phòng, phân thành hai bên, bên trái là phòng ở bình thường, bên phải có vẻ đặc biệt, cửa phòng là cửa sắt, còn có khóa, tường cũng có song sắt vây quanh, ngay cả cái cửa sổ nhỏ cũng không có.

Bóng dáng nho nhỏ dừng một chút, liền không chút do dự hướng bên phải nhảy đi, một gian lại một gian thiết phòng đi qua, mỗi lần đều hơi ngừng một chút liền cất bước hướng gian khác đi, thẳng đến một gian cuối cùng, ánh trăng tà như ẩn như hiện chiếu xuống, mờ mờ lung lung hiện ra một gương mặt non nớt.

Đại môn bằng thiết ngăn cánh hết thấy, Quân Tà hí nửa con mắt, nhìn ổ khóa, giương tay lên, một cây ngân châm mảnh không thể nhận thấy xuất hiện trong tay nàng, u quang lạnh lẽo, ngân châm tốc độ nhanh, chuẩn sập nhập vào ổ khóa, ‘Đinh’ một tiếng, khóa thiết ở ra.

Tấm màn mỏng manh lay động trong phòng, trên giường thiếu niên sắc mặt tái nhợt, đầu tóc hỗn độn, hơi thở dồn dập, thỉnh thoảng có vài tiếng ho khan, giống như người sắp hết dầu đèn tắt.

Nghe được tiếng mở cửa, thiếu niên cả kinh, gian nan ngẩng đầu nhìn lại, theo ánh trăng chiếu vào, một tiểu nhân ảnh lững thững mà đến.

“Bát muội?” Nhìn bóng người mơ hồ quen thuộc, Nam Cung Quân Dương khó có thể tin sợ hãi kêu một tiếng, thanh âm ám ách vô lực, bát muội của hắn là như thế nào chạy vào, nơi này nhưng là Tư Qua viện a.

Quân Tà không có trả lời, khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo nhưng lạnh lùng có điểm giống Mạc Lăng Tịch nhưng thật ra không có khác nhau là mấy, hắn kinh ngạc không thể tin vào mắt mình, thẳng đến khi nàng đi đến bên giường hắn ngồi xuống.

“Bát muội, ngươi... Sao ngươi lại tới đây? Nếu như bị người phát hiện làm sao bây giờ, mau trở về.” Tĩnh tường thấy rõ khuôn mặt của nàng, Nam Cung Quân Dương không để ý thân thể suy yếu truyền đến đau nhức, vội vã nâng tay đem Quân Tà đã muốn ngồi ở trên giường hắn đẩy ra ngoài, thanh âm có vẻ khàn khàn, vô cùng vội vàng, giống như hành tung của nàng đã bị người phát hiện vậy.

Đuôi lông mày hơi hơi cau lại, Quân Tà không nói được lời nào cầm tay phải của hắn, chuẩn xác xem mạch đập của hắn, khóe miệng dần dần kéo lên nở nụ cười yếu ớt, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt càng ngày càng âm trầm.

Phế công lưỡng đoạn đối với thân thể tổn hại thật lớn, mà còn thụ hình năm trăm trượng, thương càng thêm thương!

Nam Cung Quân Dương, tình huống hiện nay so với nàng tưởng tượng còn muốn nguy hơn, đối với hắn có thể nói ra tay thật ngoan độc, có thể nói, Nam Cung Quân Dương xem như phế đi nửa người, sau này tu vi không thể có nhiều tiến triển.

Nam Cung Chí Lạc đây là ý định muốn phế đi con của hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Kế Hoạch Bắn Thủ

Edit: Sally

“Bát, bát muối...” Bát muối thật đáng sợ a! Nuốt nuốt nước miếng, Nam Cung Quân Dương lảng lảng nhìn gương mặt không biểu tình của muối muối, trong cơ thể nàng tự phát lãnh ý, làm cho hắn không khỏi rụt cổ, nhưng thật ra đã quên nơi đây nguy hiểm.

“Vi sao giết người?” Ý đồ rõ ràng, phụ tử bọn họ như thế nào, cũng không quan hệ chuyện của nàng, nàng chỉ muốn biết, việc này có phải hay không cùng nàng có liên quan, nàng không thích bị người khác tính kế sau lưng mà chẳng hay biết gì, hoặc là mặc danh kỳ diệu thừa nhận nhân tính của người khác.

Nam Cung Quân Dương sững sờ, trên mặt tái nhợt thần sắc biến ảo, quái dị nhìn mâu quang trong suốt của Quân Tà, mím môi, cũng không có nói.

Quả nhiên cùng nàng có liên quan!

Người này thật sự đơn thuần, nghĩ cái gì đều biểu hiện trên mặt, cho dù hắn không nói lời nào, Quân Tà cũng có thể nhìn ra, thanh âm non nớt mang theo uy nghiêm: “Ta phải biết rằng đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?”

Yên lặng nhìn bát muối tựa hồ trở nên không giống trước, Nam Cung Quân Dương thâm trầm thờ dài một hơi: “Việc này ta đã thừa nhận, bát muối, người cũng đừng hỏi lại, lục ca đáp ứng người, này cả đời đều sẽ bảo hộ người, liên tuyệt sẽ không làm người bị bất luận cái gì thương tổn, cho dù người làm chuyện không nên làm...”

Nghe ra có điểm không thích hợp, mâu quang Quân Tà chợt lóe, thờ hỏi: “Người vốn chỉ chuyện không nên làm, là chỉ ta giết Nam Cung Cảnh Bang?”

Người nếu không phải Nam Cung Quân Dương giết, như vậy hắn chính là thay người khác gánh tội thay, mà có thể làm cho hắn cam tâm tình nguyện đi ra gánh tội thay, toàn bộ Nam Cung Sơn trang có vẻ chỉ có nàng!

Quả nhiên, mặt Nam Cung Quân Dương lộ vẻ đau xót nói: “Là lục ca không tốt, lục ca không có hảo hảo bảo hộ người, cho người nhận hết khi dễ của Cảnh Bang, mới có thể nhất thời tức giận bắt quá, giết... Giết hắn, lục ca...”

Đánh gãy lời nói tự trách của hắn, khuôn mặt Quân Tà sắc nhọn như đao, tiếng nói trầm thấp giống như từ giữa kẽ răng phát ra: “Hãy bớt sàm ngôn, ta muốn biết rõ ràng chuyện là như thế nào phát sinh?”

Nam Cung Quân Dương đang tự trách không thôi bị thanh âm trầm thấp này cấp hoảng sợ, áp khí bỗng nhiên mà đến làm cho sắc mặt vốn tái nhợt của hắn càng thêm lãnh, mồ hôi nhỏ giọt, không thể sinh ra một tia phản kháng.

Thì ra, hai tháng cuối kỳ cấm đoán, Nam Cung Quân Dương muốn đi thăm bát muối của hắn, kết quả thời điểm sắp tới tiểu viện liền nhìn thấy một bóng người nhỏ bé quỳ dị trong viện đi ra, nhìn thân hình đúng là bát muối của hắn không thể nghi ngờ.

Nghĩ hoặc xem bát muối của hắn muốn đi đâu, Nam Cung Quân Dương lén lút đi theo sau, một là muốn chọc nàng, hai là muốn hỏi có chuyện gì hắn có thể hỗ trợ, lại thật không ngờ, bát muối của hắn thế nhưng lén lút vào gian phòng Nam Cung Cảnh Bang.

Hắn không biết nàng muốn làm cái gì, nhưng cũng không có theo vào, chính là ở bên ngoài chờ, chỉ chốc lát sau, trong phòng truyền đến tiếng vang, làm cho hắn hoảng sợ, nghĩ đến bát muối xảy ra chuyện gì, liền vọt vào.

Vừa động, hắn thấy bát muối một thân toàn máu, hoảng mang rối loạn cúi đầu chạy, chờ hắn có phản ứng, nàng đã bỏ chạy không thấy thân ảnh.

Kính hãi, hắn chạy nhanh chạy đến gian phòng Cảnh Bang, vừa nhìn, nhất thời không thể tin được chuyện xảy ra trước mắt, cả người Nam Cung Cảnh Bang toàn máu té trên mặt đất, đã hồn về Tây thiên.

Hào xảo bất hảo, lúc này đồng dạng Nam Cung Quân Hoa cũng hết hạn phạt mang theo mấy người Nam Cung Cảnh Bình tiến vào, thấy một màn như vậy, lập tức liền nháo loạn, lúc này đây, thái độ Nam Cung Thiệu Sơn phi thường cường ngạnh, nhất định phải làm cho Nam Cung Chí Lạc cấp cái công

đạo.

“Cho nên vì bảo hộ ta, người liền chính mình thừa nhận tội giết người?” Thanh âm Quân Tà phi thường nguy hiểm.

Rất tốt, rất tốt, những người này thật ra rất lợi hại, nàng bày kế hoạch giết người bản thù, bọn họ cũng tới bày kế hoạch giết người bản thù, này xem như ác giả ác báo sao? Hừ, nàng cũng không tin cái này.

Gật gật đầu, Nam Cung Quân Dương nhìn Quân Tà kích động, gắt gao cầm tay nàng: “Bát muội, đáp ứng lục ca, đây là lần cuối cùng, ta biết bọn họ thực quá đáng, nhưng lục ca không hy vọng hai tay người dính đầy huyết tinh.”

Nàng thật đứng là không thể đáp ứng! Vừa tới thế giới này, ngày đầu tiên cũng đã giết người, hai tay nàng nhất định muốn dính đầy huyết tinh.

Quân Tà hít sâu một hơi, không biết là nên cảm động với thâm tình hậu ý của hắn, hay là nên lấy một cái tát đem cái đơn thuần ngu ngốc này chụp chết.

‘Ba’ một lực đánh thật mạnh vào đầu Nam Cung Quân Dương, Quân Dương dờ khóc dờ cười, nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, vô lực nói: “Lục ca a lục ca, người, người là ngu ngốc sao? Kế hoạch bản thù rõ ràng như vậy, người cũng tin, trông mong thừa nhận chính mình giết người.” Trên đời này, như thế nào có người ngốc như vậy a?

“Kế hoạch bản thù?” Chưa từng nghĩ tới khả năng này, Nam Cung Quân Dương thiếu chút nữa kinh hãi nhảy dựng lên, hắn biết nàng cũng không có ý đánh đầu hắn bị thương, không rõ cho nên nhìn bát muội mắng hắn ngu ngốc.

“Ngu ngốc, bát muội người là loại người nào, người còn không biết sao? Ta... Ta có khả năng chạy tới đó giết người sao? Hơn nữa ta giết được hắn sao? Còn có, Nam Cung Quân Hoa một người cao cao tại thượng như vậy, trừ bỏ đến khi để ta, khi nào thì gặp qua hắn chạy tới vãn an một đệ tử biểu hệ, khéo như vậy sao, vừa vặn gặp được chuyện này, người...” Nhìn sắc mặt trở nên càng ngày càng khó coi của Nam Cung Quân Dương, Quân Tà cảm thấy cùng một tên ngu ngốc như vậy nói chuyện, thật sự là sỉ nhục chỉ số thông minh của nàng.

“Vi sao... Lại là như thế này?” Vốn sắc mặt đã tái nhợt càng thêm trắng bệch như tờ giấy, Nam Cung Quân Dương tuy rằng đơn thuần, nhưng cũng không ngu ngốc, Quân Tà nói như vậy, lập tức liền hiểu được.

Kế hoạch bản thù? Bát muội nói đúng, kế hoạch bản thù này căn bản là nhằm vào hắn mà đặt ra, còn việc ai muốn hại hắn, tựa hồ... Cũng không khó đoán...

Nhìn hai mắt trong suốt như ánh mặt trời của hắn lập tức ảm đạm không ánh sáng, ở chỗ sâu đáy mắt dần dần hiện lên thâm trầm bi thống, trong lòng Quân Tà giống như bị xúc tác, một thiếu niên tinh thuần như vậy, không nên có vẻ mặt như vậy.

Thôi thôi, tuy rằng hắn ngốc đến bất trị, biến thành như vậy cũng là tự tìm, nhưng dù sao cũng cùng nàng có liên quan, thiếu nhân tính như vậy, là thứ nàng không thích nhất.

Quân Tà vì chính nội tâm mình xúc động tìm một cái cớ, tay đặt trên mũi hắn, dùng một chút lực, đã đem của hắn quần kéo xuống...(Sally: đoạn này giống tý ấy... nổi máu dề...haha)

Nam Cung Quân Dương như rơi vào những cơn sóng nhỏ, cảm giác được mũi lạnh lạnh, quay đầu vừa thấy, ‘A’ một tiếng la hoảng lên, tay nâng lên muốn đem quần kéo lại, nhưng bị một cái tay nhỏ bé non mọng ngăn trở.

“Đừng nhúc nhích.” Nhẹ nhàng ba chữ, mang theo vô tận uy nghiêm, ánh mắt Quân Tà trong suốt nhìn hai cánh hoa huyết nhục mơ hồ (Sally: ax...hai cánh hoa, tác giả tá cũng hơi...), trên mặt sát khí tăng thêm vài phần, tay sờ vào ngực lấy ra một bình sứ nhỏ màu xanh.

Nhìn Quân Tà chuyên chú bôi thuốc lên cái...nhỏ của hắn, cuối cùng cũng từ những cơn sóng nhỏ khôi phục lại, Nam Cung Quân Dương thực hận không thể đào cái động đem chính mình chôn đi, nguyên bản khuôn mặt tuần tú đang tái nhợt hiện tại tùy thời có thể thấy được vài điểm hồng, hai tròng mắt hữu thần lộ ra hơi nước ủy khuất.

Bát muội... Như thế nào có thể như vậy a!

Chẳng lẽ nàng không biết, quần của nam nhân là không thể tùy tiện cởi sao?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Huỳnh Muội

Edit: Sally

Xem nàng không chút nào ngượng ngùng sờ tới sờ lui trên mũi hắn, Nam Cung Quân Dương đã muốn phi thường khẳng định, nàng không có cái ý thức

này.

“Rất đau?” Cơ hồ đem toàn bộ bình thuốc mỡ đều bôi trên mông của hắn, Quân Tà thế này mới ngừng đầu, thấy khuôn mặt Nam Cung Quân Dương đã giống như trứng gà nấu chín, hai mắt ngập nước, còn... Cấn môi, không khỏi làm nàng nhớ tới hai chữ ‘Tiểu chịu’, ‘Tiểu chịu’ đang dụ dỗ người khác a. (Sally: Chịu ở đây là cam chịu, nhưng ta ko biết thay từ gì cho hai từ này cho hay nên để nguyên văn)

Mây nhú lại khó có thể phát hiện, Quân Tà cầm bình được để tới ngửi ngửi, không có khả năng xảy ra sai sót a! Bình ‘Sinh cơ cao’ này là nàng dùng hơn mười loại dược thảo trân quý tinh luyện mà thành, trừ bỏ thuốc cực phẩm trị liệu ngoại thương, còn có một đặc điểm lớn nhất chính là mặc kệ người bị nhiều trọng thương như thế nào, khi bôi thuốc sẽ không có bất luận cảm giác đau gì, nhưng mà...

“A! Không đau a!” Nam Cung Quân Dương lúc này mới phát hiện trên mông của hắn đã được bôi một tầng thuốc mỡ, lạnh lạnh, phi thường thoải mái.

Nhìn một chút, vừa mới còn ủy khuất giống như nàng đầu nhỏ có hai tròng mắt lờ lờ tỏa sáng, sáng quắc nhìn chăm chăm bình sứ men xanh trong tay Quân Tà.

Buồn cười nhìn người nào đó như trẻ con, ánh mắt hồn nhiên, tay Quân Tà giơ lên từ trong lòng lại lấy ra một lọ khác giống bình sứ men xanh như đúc, đưa cho Nam Cung Quân Dương nói: “Đây là ‘Sinh cơ cao’, đối với trị ngoại thương có đặc hiệu, người giữ đi!”

Vui mừng tiếp nhận bình sứ, Nam Cung Quân Dương vừa thưởng thức bình sứ vừa không chút để ý mở miệng nói: “Oa, lợi hại như vậy, ‘Sinh cơ cao’ này là cái gì, người là từ đâu lấy đến? Hào thần kỳ a! Của ta... Lập tức sẽ không đau.”

Người này tuyệt đối là tiểu cường có năng lực tự khôi phục rất mạnh đi, vừa mới còn bày một bộ dáng như thế, giờ lập tức liền như ánh mặt trời tỏa nắng.

Nhìn hắn như vậy, nghi vấn Quân Tà chôn trong lòng cứ như vậy hỏi ra miệng: “Vì sao che chở ta như vậy, ngay cả mệnh đều có thể không cần?”

Bị đánh năm trăm trượng, phế công lưỡng đoạn, cảm đoán một năm, này đối với một người tu võ mà nói là loại hình phạt nặng cỡ nào a! Huống chi còn có một tháng xử phạt chưa dứt, nàng thực khó có thể lý giải, nguyên nhân hắn làm như vậy, phải biết rằng, nhân tình lạnh nhạt, ở thế giới tương lai ngay cả là huyết nhục cốt thân, mọi người cũng vứt đi, không cần quản người khác như thế nào.

Mà nàng cũng luôn luôn cho rằng đây là chân lý, bảo hộ không được chính mình, bệnh tật thương tàn gặp diêm vương, đó là người vô dụng, cho dù có cái gọi là thân nhân, người yêu, bạn bè cũng không có cái nghĩa vụ này, vô năng thanh toán cho người.

Nhưng là, Nam Cung Quân Dương lại phủ định cái nhân tri này của nàng, đối với nàng mà nói, nàng cùng Nam Cung Quân Dương chẳng qua là người xa lạ trong thân thể có lưu một phần tư huyết dịch giống nhau, nhiều lắm so với người xa lạ quen thân chút thôi.

Nhưng mà hắn cũng không phải như vậy, đối với một cái ‘Vô diêm phế củ’, lại là sĩ nhục gia tộc, của hắn duy dưới sự bảo hộ của hắn cũng chỉ có thể vì hắn mang đến nhục nhã, phiền toái, mà không có bất luận chỗ tốt gì, nhưng ngay tại dưới tình huống này không có lợi ích gì, không ai tình nguyện, hắn vẫn là khắp nơi che chở nàng, thương tiếc nàng, lần này lại không muốn sống vì nàng thay nàng ‘Gánh tội’, cảm tình như vậy, đối với nàng mà nói, là không thể tưởng tượng.

“Vì sao? Bởi vì người là muội muội ta a!” Nam Cung Quân Dương cười sáng sủa, hai tròng mắt hữu thần tỏa sáng, duỗi tay ra, muốn vỗ vỗ đầu muội muội ngốc này của hắn, nhưng thân thể quá yếu khó có thể nâng lên, đôi bàn tay lớn của hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé, khẽ khàng nói: “Làm huynh muội có kiếp này không thể biết được kiếp sau, vô luận bản cùng hoặc giàu có, vô luận khỏe mạnh hoặc tật bệnh, thậm chí vô luận thiện ác, làm huynh trưởng nên vì đệ muội mở rộng một mảnh trời, đây là cốt nhục tình thân, mỗi người cũng không thể bỏ qua cốt nhục thân tình.”

Nói tới đây, trên mặt Nam Cung Quân Dương đỏ như thần quang kiêu dương ám lòng người lại âm đạm đi, đúng vậy! Cốt nhục thân tình không thể bỏ, nhưng vì sao, ca ca của hắn, huynh đệ tỷ muội khác của hắn vì ích lợi, vì tranh cái hư danh vô dụng mà không để ý tới tình huynh đệ tỷ muội, âm mưu dương mưu, treu đùa bắt diệc nhạc hồ, thậm chí cả mạng người cũng không để vào mắt, mà phụ thân của hắn, càng đáng buồn a! Điều là nhi tử, nhưng bởi vì hắn là thứ xuất, cho nên mặc dù thiên phú cao hơn, vẫn như trước không chiếm được một cái liếc mắt của ông, thậm chí hắn bị coi là cản trở con trai trưởng, trở nên nổi bật chính là cái gai trong thịt.

Cảm thấy bàn tay ấm áp bao vây lấy bàn tay mình có chút cứng ngắc, Quân Tà đang suy tư về câu nói kia của Nam Cung Quân Dương kỳ quái ngừng đầu, thấy trên mặt hắn mặt mũi cực nhanh tán đi, như sau mưa trời lại sáng, nở rộ như ánh mặt trời: “Hai năm trước, thời điểm người nhu nhược đơn bạc, sợ hãi bảo ta tiếng lục ca, ta liền đối với chính mình nói, mặc kệ về sau phát sinh bất luận cái gì, người, Nam Cung Quân Tà, chính là muội muội cả đời Nam Cung Quân Dương ta yêu thương, vì muội muội ngay cả chính mình mất đi tính mạng thì có là cái gì đâu!”

Nam Cung Quân Dương nói không sao cả, Quân Tà lại nghe thấy được sự chân thành vô cùng trong đó, giống như thưởng thức tình cảm của hắn, lại giống như để ý loại thân tình ở sâu trong nội tâm mình.

‘Bang bang bang...’ ba tiếng mõ trúc thanh thúy vang lên, cửa Tư Qua viện lại nổi lên một trận gió, làm cho trong lòng hai môn thần (người giữ cửa) cường tráng lạnh run, nhìn nhau liếc mắt một cái, miệng nín lại, lẩm bẩm niệm cái gì đó.

Ra Tư Qua viện, Quân Tà cũng không vội về phòng, mà thân ảnh đáp trúc bay vọt một cái, dừng lại tại một mái hiên, tâm sự trùng điệp ngồi xuống, bên tai vẫn quanh quẩn lời nói của mặt trời thiếu niên kia, hai tay mảnh khảnh vẫn còn lưu lại ấm áp của hắn.

Thiên không trắng sáng, một mảnh sáng tỏ, chiếu sáng khắp nơi.

Trăng sáng khiến người suy tư sâu! Trong lòng Quân Tà tự dung nổi lên đắng chát, hai tay chống đỡ sau gáy, lộ ra đường cong duyên dáng của chiếc cằm nhỏ.

Ở dị thế hai tháng, nay tỉnh tâm, cảm thấy hai tháng này thế nhưng lại giống như giấc mộng.

Tỉnh mộng, nàng mới phát hiện, không có Nam Cung Quân Tà, không có lục ca, không có mẫu thân, không có Nam Cung Sơn trang, không có bị thương... Càng không có cái gọi là thân tình ấm áp.

Tỉnh mộng, nàng như trước là Quân thượng tướng liên bang tổng cục quân chính, cường giả vô địch siêu cô độc, nhận sự sùng bái điên cuồng mù quáng của người đời hoặc kính ngưỡng hoặc ghen tị biến thái Tà quân, Quân Tà vô tình, vô tâm, vô yêu.

Có lẽ thật là mộng đi! Nếu không phải mộng, nàng vô tâm như vậy làm sao có thể lần lượt cảm giác được trong lòng ngực có cái gì đang nhảy lên?

Nếu không phải mộng, chỉ theo đuổi thực lực, chỉ theo đuổi võ đạo như nàng, làm sao có thể mê luyến loại tình cảm xa lạ trên người Mạc Lăng Tích cùng Nam Cung Quân Dương, nếu không phải mộng, chết tiệt, nàng làm sao có thể có khối thân thể nhược như vậy.

Nếu là mộng, khi với đối mặt một đám người Nam Cung Chí Lạc đó, lòng của nàng lại ức chế mãnh liệt, thù hận cùng không cam lòng như thế, mãnh liệt đến cả nàng đề áp không được, mãnh liệt đến nàng muốn đem tất cả đám người kia giẫm đạp dưới lòng bàn chân, làm cho bọn họ hối hận, tuy nhiên, chuyện rành rành như thế, rõ ràng cảm thấy bọn họ uy hiếp đến nàng, nàng nhưng không có khởi sát tâm đối với bọn họ, hoặc là nói, sát niệm nhưng lại mỏng manh như vậy.

Xem không vừa mắt, giết, uy hiếp đến nàng, sát, càng không nói đến khi ta, nhục ta, nhục báng ta, giẫm đạp ta, lại càng muốn sát sát sát...

Đây mới là chuyện Quân Tà lãnh khốc làm, đây mới là bản tâm Quân Tà, Quân Tà bất nhân, vạn vật với nàng mà nói chỉ như con kiến nhỏ.

Như hiện nay nghĩ lại, Quân Tà nhưng lại không phải Quân Tà, chẳng lẽ là...

Chết tiệt, tất nhiên là bị tình cảm còn lưu lại của Nam Cung Quân Tà ảnh hưởng nàng, người đó chịu nhục, ý muốn xoay người báo thù, chấp niệm quá sâu, sâu đến cho dù đã hồn phi phách tán lâu như vậy, còn không chịu tán đi.

Không được, nàng phải mau chóng cùng khối thân thể của Nam Cung Quân Tà chân chính này kết hợp một thể, không thể lại làm cho của chấp niệm nàng ta chiếm cứ thượng phong, khống chế chính mình.

Đồng mâu tình quang bắn ra, trong lòng Quân Tà hạ quyết tâm, thần chí trở về, chợt nghe thấy trong đêm dài tĩnh lặng, vài thanh âm rất nhỏ truyền vào tai, hiển nhiên là có người đang nói chuyện, góc tường này vô tình nghe được, vừa mới đứng dậy, một thanh âm quen thuộc khác hơi hiện thân ảnh một chút, khóe miệng nàng ý cười tà ác hiện lên.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Đêm Nghe

Edit: Sally

Đồng mâu lợi hại đảo qua, thì ra người ta trong lòng có chuyện, bắt tri bắt giác, nàng chạy đến sau đình, theo nàng âm thầm hiểu biết trong khoảng thời gian này đến, nơi này xác nhận là sau đình chủ viện, cũng chính là sân cư trú của trang chủ Nam Cung Chí Lạc, thanh âm theo từ một tòa tiểu lâu hai tầng trong chủ viện tên là ‘Xích Vân lâu’ truyền đến, đó đúng là một thư phòng đứng đầu, mà nàng hiện tại đang ở trên nóc phòng ốc đó, cũng là nơi cách ‘Xích vân lâu’ gần nhất.

Tuy nói là gần nhất, nhưng cũng có khoảng cách nhất định, theo thính lực của Quân Tà, vẫn không đủ để nghe rõ nội dung nói chuyện, chỉ ẩn ẩn nghe được cái gì triều đình, võ mình đại hội.

Hai mắt đen láy vừa chuyển, Quân Tà đột nhiên lấy đà, nhẹ nhàng nhảy, lặng yên không một tiếng động từ trên mái hiên vọt tới một ngọn đại thụ trong ‘Xích Vân lâu’, nương theo màn đêm, đem thân mình nho nhỏ của mình ẩn vào cây đại thụ, đối với Nam Cung Chí Lạc này là một cao thủ sâu không lường được, vẫn nên cẩn thận cho thỏa đáng.

“Cha, đây chính là cơ hội lớn, đắc thắng giả tức làm vương hầu, cơ hội để ‘lý ngư hóa rồng’! Chỉ cần Nam Cung Sơn trang ta vừa xuất mã, đó còn không dễ như trở bàn tay a.” Thanh âm thiếu niên nam tử lộ ra vô hạn hưng phấn, giống như hắn đã muốn đắc thắng, lên làm vương hầu rồi vậy.

“Hừ, một chức vương hầu nho nhỏ, chỉ thường thôi, ngươi nên giảm bớt đi phần tục tâm này, hảo hảo tu luyện, tiếp qua một năm nữa, đó là trận xác định và đánh giá hai mươi năm một lần của gia tộc, đến lúc đó các trưởng lão sẽ tự mình đến, nếu có thể được hắn chỉ điểm một hai, sửa được đại thành, trở về bốn gia, đó mới là quang minh chính đạo.” Thanh âm uy nghiêm khê hừ một tiếng, trong giọng nói rõ ràng đối với chức vương hầu thập phần khinh thường, một loại ý tứ kiêu căng biểu lộ hàm xúc không bỏ sót.

Thiếu niên thập phần bất mãn với cách nói này, thanh âm do dự vang lên: “Nhưng mà phụ thân, đó nhưng là dưới một người, trên vạn người, công danh lợi lộc, vinh hoa phú quý không nói, còn được hoàng đế đích thân phong minh chủ giới tu võ, thống lĩnh bốn quốc sở hữu tu võ giả, đó uy phong cỡ nào, nếu cha hoặc là con làm minh chủ, ngay cả bốn gia, trái lại cũng phải chịu sự quản hạt của chúng ta a! ... So sánh với trận thi đấu xác định và đánh giá kia của gia tộc, trở về bốn gia, đó mới là chuyện râu ria.” Một câu sau cùng, thanh âm rõ ràng nhỏ đi rất nhiều, như là đang nói thầm.

‘Ba’ một tiếng bàn tay tiếng vang, ‘Phanh’ thanh âm trọng vật va chạm theo sát vang lên lên, tiếp theo là thanh âm uy nghiêm của người trung niên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép tức giận mắng: “Cái người cho là không ra gì đó, không biết lớn nhỏ, đừng nói là vương hầu, chính là hoàng đế lão nhân, Nam Cung thế gia cũng không để vào mắt.”

“Ai nha, Hoa nhi...” Tiếng kinh hô đau lòng của một nữ nhân khác vang lên, sau lại ôn nhu khuyên: “Lạc, Hoa nhi còn nhỏ, đối với chuyện bốn gia cũng không hiểu nhiều lắm, mới có loại tâm tư này, này cũng không gì đáng trách, người đừng chọc tức thân mình, có chuyện gì hảo hảo nói.”

“Hừ, cái thứ không nên thân này, nếu hần có thể đem phần tâm tư này dùng cho việc tu luyện, từ bé dựa vào dùng ‘Hỏa duyên đan’, tu vi cũng chỉ mới đến lục đoạn võ sư, này vẫn là trước dùng máu hoàng sói thú mới có thể đột phá bình cảnh, nhân cơ hội này không hảo hảo tu luyện, chạy tới chọc Nam Cung Quân Tà, kết quả làm ra chuyện đoạt mạng người, ta liều mạng cùng trưởng bộ mặt già nua này ra, miễn hần đi phế công chi hình, làm cho hần đi ăn năn, tự mình suy tư, ngẫm theo đó mà tận dụng cơ hội thanh tịnh mà tu luyện, kết quả hần thế nào, qua hai tháng, ngay cả một điểm tiến bộ cũng không có, vừa ra tới lại gây sự, nếu không phải... Đừng nói cái danh hiệu tam đại đệ tử đứng đầu của hần sớm bị gỡ xuống, chính là cái mạng nhỏ này có thể hay không bảo trụ đều không biết.” Thanh âm trung niên nam tử có vẻ hỗn hển, không còn luôn luôn trầm ổn như trước, dừng một chút lại nói: “Lúc Gia tộc xác định và đánh giá, nếu không thể đột phá ‘Hỏa cường tâm quyết’ tầng thứ sáu, đạt tới võ tông cảnh giới, ngay cả là đệ nhất danh, tại trong mắt trưởng lão cũng là một phế vật.”

Hừm? Chỗ tới Quân Tà nghe ra có điểm không thích hợp, trong đầu rất nhanh hiện lên cái gì, lại còn chưa kịp bắt lấy, đồng mẫu u ám xuyên thấu qua đại thụ vọng tiến đến thư phòng, ánh vào mi mắt, là Nam Cung Chí Lạc tức giận đến đôi mắt trợn lên, Uông Chi Phương đứng bên người hần một bên giúp hần thuận khí một bên khuyên bảo, phía trước bọn họ, Nam Cung Quân Hoa tay ôm hai má sưng đỏ, khóe miệng chảy ra tia vết máu, bên cạnh một cái ghế đã ngã xuống đất.

“Thôi, đi ra ngoài đi! Mấy ngày này người liên hảo hảo mà bế quan tu luyện, ít đi ra ngoài cùng đám kia cả ngày hò nháo, ăn chơi trác táng, chuyện võ mình đại hội cũng đừng nghĩ nhiều.” Nam Cung Chí Lạc tức giận bình ổn xuống, khoát tay áo, nghĩ nghĩ lại nói: “Sau cũng ít đi tìm Nam Cung Quân Tà phiền toái, mặc kệ nói như thế nào, nàng là hệ mạch chính, danh phận người thừa kế vẫn chưa bỏ, nếu làm cho gia chủ biết, chỉ sợ toàn bộ mạch thừa chi thứ ba đều chịu không nổi lời đình gia chủ tức giận.”

Nam Cung Quân Hoa bĩu môi, không tình nguyện cúi đầu nói: “Vâng, con đã biết, con đi trước lui ra.” Nói xong liền rời khỏi lâu các, trong lòng càng không ngừng nói thầm: cha thật sự là lão hồ đồ, bốn gia lợi hại thì sao, có thể cùng một minh chủ thống lĩnh giới tu võ, được triều đình phong tước so sánh sao? Hừ, ta xem bốn gia chính là một đám lão hồ đồ, Nam Cung Quân Tà một cái đã loại phế vật như vậy, lại vẫn xem nàng là người thừa kế hệ chính mạch, đó là cái danh phận gì, đó nhưng là người được tuyển chọn vị trí gia chủ kế nhiệm đệ nhất.

Trong lâu các, Uông Chi Phương giúp đỡ Nam Cung Chí Lạc ngồi xuống, vì hần dâng một ly trà, ánh mắt khôn khéo chột lóe, mỉm cười nói: “Lạc, kỳ thực trong lời nói của Hoa nhi cũng không phải không có lý, đại ca gọi thư nói, lần này triều đình phái khâm sai tới là hồng phụng công công bên người hoàng đế, có thể thấy được hoàng đế đối với võ minh đại hội có bao nhiêu coi trọng, cả nước tu võ giả các nơi đều hướng Vân thành mà đến, chúng ta Nam Cung Sơn trang...” Cho dù đã gần Nam Cung Sơn trang nhiều năm, nàng như trước đối với trưởng phụ bốn gia không hiểu nhiều lắm, chỉ biết là, trong mắt trưởng phụ nàng, đương kim hoàng đế ngay cả xách giày cho bốn gia hần đều không đủ tư cách, loại ngạo khí thị người đời như con kiến này, làm cho nàng thật sự khó có thể lý giải.

“Hừ, phụ nhân ý kiến?” Nam Cung Chí Lạc nhấp ngụm trà, hừ lạnh một tiếng, vừa muốn nói gì, lợi mâu cùng lệ quang hiện lên, vừa động, chén trà trong tay hóa thành tia bạch quang bắn ra ngoài, mang theo xu thế phá không.

‘Phanh’ một tiếng, đại thụ ước chừng có ba người ôm ấp mới hết bị lột bỏ một nửa, lá cây xào xào rơi xuống, còn lại chừng nửa thân cây trụ lủi đứng tại kia.

“Lạc, không có ai.” Uông Chi Phương thấy Nam Cung Chí Lạc ra tay, bị dọa choáng váng, đi đến phía trước cửa sổ, hí mắt, nhìn quét bốn phía một chút, lại cũng không có nhìn thấy bất luận kẻ nào hoặc là thi thể.

“Không phải không ai, mà là người này tốc độ quá nhanh.” Chậm rì rì đi đến phía trước cửa sổ, Nam Cung Chí Lạc hí mắt nhìn bầu trời đêm tối đen xa xa, lạnh lùng nói, trong lòng cân nhắc không được kinh sát, bằng vào tu vi của hần, thế nhưng làm cho người ta ở bên ngoài nghe xong lâu như vậy cũng chưa phát giác, đừng nói trong Vân thành, ngay cả cao thủ toàn quốc, cao thủ như thế cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa người này độ cảnh giác cực cao, lại không thể tưởng tượng, cơ hồ khi đồng thời hần phát hiện, người nọ liền nhận thấy được bị phát hiện mà trước rời đi, nếu không phải cảm giác được nhánh cây có điểm dao động không tầm thường, ngay cả hần đều phải hoài nghi, bên ngoài căn bản không có nhân, có thể thấy được người nọ động tác cực nhanh.

Cao thủ này lên vào sơn trang, rốt cuộc mục đích như thế nào? Là địch hay là bạn?

Nam Cung Chí Lạc căn bản không biết, hần hao hết tâm tư, người hần muốn biết được là cao thủ phương nào, mục đích gì mà đột nhiên đến nghe ngóng ‘tin tức’, thật ra chỉ là tiện đường nghe thấy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Nhập Lâm

Edit: Sally

Giữa trưa ánh mặt trời chiếu hạ, thú tinh lâm xanh um tươi tốt, rừng cây không nhỏ, ở giữa cây cối dày đặc, xuyên thấu qua ánh mặt trời chiếu xạ.

Quân Tà thẳng đứng bên ngoài rừng rậm, khuôn mặt hồ hững, tóc theo gió tung bay đem khuôn mặt đều hiển lộ ra, vết bớt màu đỏ như bàn tay tựa như dấu hiệu của riêng nàng, Quân Tà tà tử cười, làm cho bốn phía thêm mấy phần âm trầm tà khí, một thân tử y đem thân thể nàng vốn nhược tiểu càng thêm tiểu, phía sau còn cống thêm một túi y phục nhỏ, hai tay buông thõng, bên hông mang theo một vũ khí thực kỳ lạ, như kiếm nhưng không phải kiếm, như thương lại không là thương, gọn gàng mà lại bén nhọn, hai loại khí chất bất đồng không kèm chế được, đồng thời hiển lộ tại trên người nàng, không chỉ không đối lập, ngược lại có vẻ thập phần hài hòa.

“Hô, nơi này là thú tinh lâm, nơi ta trọng sinh.” Kinh thở ra một hơi, Quân Tà giơ tay lên cầm vòng cổ bát quái trước ngực, một loại thần thiết kỳ diệu nảy lên trong lòng, có lẽ là bởi vì nơi này là nơi đầu tiên khi nàng trọng sinh mở mắt ra nhìn thấy!

Thú tinh lâm ở Vân thành Bắc Giao, là một tòa rừng rậm từ xưa, bên trong nóng bức, đại thụ che trời, càng đi sâu vào trong, tán cây rậm rạp ánh mặt trời chỉ có thể thừa thốt chen vào, chủng loại quái thú, mãnh thú đa dạng, các loại thực vật phong phú, hình thành cái vòng đồng đúc, cho dù là tu võ giả cũng không dám xâm nhập chỗ sâu trong rừng rậm này. Cho nên từ bên ngoài xem cũng không lớn, nhưng như trên thực tế nó sâu nhưng không ai biết được, bởi vì chưa từng có người đi vào chỗ sâu nhất của nó.

Quân Tà cũng sẽ không đánh mà không nắm chắc phần thắng, cho nên đoạn thời gian này, chỉ cần có thời gian, nàng liền vô thanh vô tức lên vào nội tạng thư các của sơn trang, tìm đọc đại lượng có liên quan thế giới này, tin tức chỗ thành trì của quốc gia này, trong đó, liền theo một quyển tên là《dị chí ghi chép bên trong có những tin tức có liên quan thú tinh lâm

Căn cứ bên trong ghi lại, thú tinh lâm lấy thú thành chủ, có quái thú cấp thấp nhất, hoạt động tại tuyến đầu rừng rậm, bình thường là đối tượng liệt sát của tu võ giả, chúng nó tuy là cấp thấp nhất, nhưng có được huyết dịch linh tính cũng là thuốc bổ công lực tu giúp võ giả tinh tiến, này da lông thực sự hảo, đao kiếm bình thường không gây thương tổn.

Ngay cả quái thú cấp thấp đều hiếm quý như thế, có thể nghĩ, càng xâm nhập vào bên trong, mãnh thú có bao nhiêu trân quý, hơn nữa theo trong sách, có giới thiệu tới thân hồ kỳ thân, mãnh thú này có thể phi thiên độn thổ, bản năng to lớn ngay cả cao thủ tuyệt đỉnh thế gian đều phải thân phục dưới chân chúng nó, nếu ai có thể có được một mãnh thú, đến chỗ nào đều có thể đi hiển ngang, đáng tiếc chúng có được linh thức, mà kiệt ngạo bất tuân, đừng nói tu phục chúng nó, có thể trước mắt chúng nó giữ được mạng sống, liền đủ để khoe khoang.

Tuy rằng nàng cảm thấy trong sách giới thiệu có chút khoa trương, nhưng có ghi lại, phạm nhập ở chỗ sâu thú tinh lâm, cao thủ tu võ cũng không một người có thể sống sót đi ra vẫn là thật sự, cho nên ở chỗ sâu trong thú lâm tinh cũng thành nơi cấm kỵ của tu võ giả.

Mà nay, Quân Tà đến nơi đây, vì mãnh thú này mà đến, đương nhiên, nàng không phải nghĩ đến thuần thú, mà là muốn tới sát thú lấy huyết.

Huyết dịch mãnh thú có thể sánh bằng quái thú, thậm chí muốn trân quý hơn nhiều lắm, hơn nữa nó không chỉ có khả năng tinh tiến công lực, càng có khả năng đoán thần ngưng nguyên.

Ngưng nguyên, Quân Tà tạm thời khó có thể lý giải, luận phiên lần tìm các loại sách cũng không phát hiện cái gì, bất quá về đoán thần, nàng liền hiểu được, hơn nữa chính là cần nó.

‘Tinh, khí, thần’ là làm người thân tam bảo, cái gọi là thiên có tam bảo ngày, tháng, năm; có tam bảo thủy, hỏa, phong; nhân có tam bảo thần, khí, tinh.

Trải qua hai tháng điều trị cùng đoán luyện, trước mắt, nàng cuối cùng là máu huyết tràn đầy, nguyên khí thượng chùng, động võ, đấu đao, khinh công, đó tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng mà chuyện làm cho nàng buồn bực, trạng thái thân thể cơ bản đều đạt tới vượt chỉ tiêu, lại sau hai tháng tu luyện đoán thể thuật, chỉ có thể cảm ứng được năng lượng, mà không thể tụ tập năng lượng.

Trải qua nhiều lần suy nghĩ sâu xa, nàng chung quy hiểu được, nàng thiếu ‘Thần’, có lẽ vậy nên hiện tại nàng thân thể cùng thần thức còn chưa có thể chân chính dung hợp cùng một chỗ.

Chính nàng trọng sinh trên người Nam Cung Quân Tà, kế thừa thân thể của nàng ta, có thể nói là phụ hồn, nhưng mà Quân Tà chính là Quân Tà, nàng chính là dung hợp thức thần Nam Cung Quân Tà còn sót lại, thủy chung không thể chân chính dung hợp khối thân thể này. Như thế, ngay cả thân thể cùng thần chỉ nàng chưa hoàn toàn dung hợp, theo hiện tại của nàng mà nói, thần thức lại bị thức nhược đến nàng cũng không biết nói gì.

《di tinh biến khí luận》nói: ‘Được thần giả xương, thất thần giả vong’. Thần sung tác thần cường, Thần suy tác thần nhược, thần tồn tác có thể sinh, thần đi tác sẽ chết.

Thần không mạnh, lấy gì tụ ước lượng! Nhưng mà dựa vào được vật đến chấn thần cũng không phải là không thể được, chính là dùng được so với cố bản bồi nguyên, dưỡng tinh bổ khí kém rất nhiều.

Vì thế, từ lúc biết huyết dịch mãnh thú có tác dụng, nàng liền động tâm, nhưng nàng cũng hiểu được, lấy thực lực nàng hiện tại, một cửa quái thú này cũng thực nan, huống chi là mãnh thú.

Vốn định đến tăng chút thực lực mới đến, nhưng chuyện Nam Cung Quân Dương bị ô hãm kích thích đến nàng.

Nàng Quân Tà khi nào thì nhọc đến cần nhờ người đến bảo hộ, Quân Tà nàng khi nào thì vô dụng đến có thể bị người lấy đến lợi dụng.

Nàng, thà rằng chết vì mãnh thú chi trá, cũng tuyệt không tiếp nhận loại cảm giác không có an toàn này, hơn nữa nếu muốn hoàn toàn chữa khỏi thương cho Nam Cung Quân Dương, thật đúng không có huyết thú không thể, hơn nữa, nếu không nhanh chóng đoán thân, chấp niệm Nam Cung Quân Tà còn sót lại lúc nào cũng ảnh hưởng nàng, này đối với nàng thật sự là bất lợi thật to, nếu một ngày làm cho chấp niệm này lớn mạnh, đến lúc đó liền thảm.

Cho nên, tuy là đảm rùng hang hổ, nàng cũng muốn vào.

Ánh mắt kiên nghị, Quân Tà đem vòng cổ bát quái trước ngực để vào nội y, cười nhẹ, bước về phía trước, cho dù đối mặt địch nhân so với nàng lợi hại gấp trăm lần, nàng cũng thông dong mà chống đỡ.

Lúc này nàng cũng không ngờ, một chuyến mạo hiểm thú tinh lâm này, con đường nàng trưởng thành sau này phỏng chừng mang đến không ít chỗ hảo.

Nếu chỉ cần đi vào tuyến đầu thú tinh lâm, như vậy người hội cảm thấy đây là một chỗ quan lâm viên, cây cối xanh um, thụ giữ hoa cỏ rậm rạp, phi thường xinh đẹp.

Quân Tà như cảm giác được cái gì, Quân Tà dừng cước bộ, quay đầu hướng bên trái xem qua, ánh vào mi mắt là cỏ từng nhỏ quen thuộc, hai tháng trước, nàng chính là ở nơi này tỉnh lại, cũng là ở nơi này... Thực mất mặt, bị mổ chém chết tiếc không có mất bài tiết làm nàng hôn mê.

Bất quá, khiến cho nàng chú ý đều không phải là này, mà là cách đó không xa, một tiểu bạch thỏ nằm úp sấp bên cạnh đại thụ.

Nơi này tuy là bên cạnh, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ có quái thú thường lui tới, động vật tầm thường tuyệt không dám tiếp cận thú tinh lâm trong vòng trăm mét, tiểu bạch thỏ này thế nhưng một điểm ý thức nguy cơ cũng không có, tùy tiện nằm úp sấp ở trong này ngủ.

Là nó rất tiểu bạch hay vẫn là...

Trông rất linh động vòng mấy vòng, Quân Tà xoay người, hướng tiểu bạch thỏ đi qua, ngồi xổm thân mình xuống đem nó ôm vào trong ngực, nàng nhẹ nhàng xoa lông tơ bạch sắc mềm mại, xúc cảm cũng không tệ lắm.

Không thể không nói, nàng làm việc thật đúng là không ăn theo lẽ thường, dưới loại tình huống này, người bình thường dù có hứng thú mấy cũng sẽ đến chú ý con thỏ nhỏ ven đường sao? Mà hành vi kẻ tiếp của nàng, lại chỉ có Quân Tà mới có thể làm ra, nghĩ đến trừ bỏ nàng, cũng không có người làm ra được.

Phỏng chừng là đã bị quấy rầy, tiểu bạch thỏ đột nhiên mở mắt ra, loại ánh mắt nhân tính hóa nhìn nhân loại ôm nó, không có chán kinh hoặc khủng bố, chính là thân nhiên cùng Quân Tà đối diện.

Quân Tà thế này mới rõ ràng phát hiện đồng mẫu nó dĩ nhiên là kim hoàng sắc, hơn nữa không biết có phải nàng ảo giác không, tại song kim hoàng sắc mẫu kia, nàng như thế nào thoáng nhìn thấy loại ánh mắt của người quen a, coi như nó sớm nhận thức nàng vậy. (Sally: người ta nằm đây là đợi tỷ a)

“Tiểu tử kia, người thật đúng là đặc biệt.” Đối với điểm quý dị trên người tiểu bạch thỏ, Quân Tà lại cảm thấy đúng vị khẩu của nàng, nhất tới hai chân trước nó, tiến đến trước mặt, bá đạo mỉm cười nói: “Ta rất thích ngươi, sau này ngươi liền là sủng vật tiểu bạch của ta, hiện tại, chủ nhân ta với ngươi cùng đi tác chiến đi!” Lời này nếu làm cho cấp dưới trước kia của nàng nghe được, thế nào cũng phải dọa sợ, độc hành chiến tướng Quân Tà thượng tướng chủ động tạo lập ‘Chiến hữu’ đồng nàng cùng tiến lên chiến trường, nói chuyện vui đùa a.

Không cho nó cơ hội phản đối, Quân Tà liền ôm nó hướng trong rừng rậm đi đến, nháy mắt ngừng đầu, bỏ lỡ động tác hơi híp mắt của tiểu bạch, còn có khi nghe đến hai chữ ‘Tiểu bạch’ này, miệng thỏ hơi hơi run rẩy.

Vì thế, cho tới bây giờ Quân Tà đều độc lai độc vãng có chiến hữu đầu tiên—— tiểu bạch.

Một người một thỏ còn không đi quá một dặm, Quân Tà đột nhiên ngừng lại, cúi đầu, khóe môi nhếch lên tia mỉm cười kỳ dị, đối với tiểu bạch nói: “Tiểu bạch thực may mắn, rất nhanh liền có thịt sói ăn.”

“Ngao ô...” Thanh âm chưa dứt, một tiếng sói kêu thâm trầm truyền đến, ngay sau đó bốn phương tám hướng đều vang lên tiếng sói tru khiến người ta mao cốt từng nhiên, thanh thế thật lớn, nhất thời mang đến khiến người ta hít thở không thông, cảm giác áp bách, ngay cả mặt đất cũng lâm vào run run không thôi

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Sát Sói

Edit: Sally

“Ngao ô ngao ô...” Cùng với một tiếng sói tru ngân nga vang lên, từng đạo kinh lực theo bốn phía lùm cây bắn nhanh mà ra, đem Quân Tà cấp bao quanh vây trụ.

Cả người thông hoàng, giống như chó săn, thân hình so với chó săn bình thường lớn hơn rất nhiều, nhưng lại cùng hồ trưởng thành tương đồng, quanh thân hơi tản ra đám sương có vàng sáng, theo xa xa nhìn qua giống như dưới thái dương, như một toàn núi son nhỏ có thể di chuyển, ở đây ít nhất có hơn mười ‘Tọa’.

Quân Tà nhìn chăm chăm bảy sói trong mắt chúng tràn đầy huyết tinh cùng lãnh khốc, thậm chí mang theo âm trầm uy hiếp, bộ dáng đó như đối với câu nói vừa mới kia của Quân Tà phẫn nộ, con đầu đàn há to miệng, hé lộ ra đó răng nanh bén nhọn, dưới ánh mặt trời, chiết xạ ra một loại ánh sáng lạnh lạnh, tựa hồ muốn nói nó muốn xé vỡ một người so với xé khối bố còn dễ dàng hơn.

Không thể không nói, thật sự là oan gia ngõ hẹp a! Nàng thế nhưng lại gặp được ‘Địch nhân’, dĩ nhiên là hoàng sói thú đem nàng ‘cắn chết’.

Trong không khí tràn ngập hơi thở thị huyết, Quân Tà đối với huyết tinh sớm thành thói quen, nàng lãnh ngao cười, sờ sờ đầu tiểu bạch, liền đem nó phóng trên mặt đất, lại chậm rãi đứng thẳng dậy, động tác liên tiếp nhưng lại tùy ý tự nhiên như vậy, hoàn toàn đem hoàng sói thú bốn phía như hồ rình mồi trở thành trang sức.

Động tác tao nhã, rút vũ khí kỳ lạ bên hông ra, đó là vũ khí nàng tự chế, tên là ‘Băng xuyên’, ước chừng 20 cm trường thiết côn, hai đầu côn thiết kế theo thanh chủy thủ, vừa thấy liền biết là vũ khí tuyệt diệu.

Tay cầm thiết côn, trên người Quân Tà hơi thờ lập tức liền thay đổi, một cổ khí thị sát không lồ từ thân thể nhỏ bé của một tiểu cô nương phát ra, hai tròng mắt đen láy đột nhiên bắn ra lệ quang mãnh liệt.

Nàng giống như chúa tể nơi này, vạn vật sinh tử từ một tay nàng cân nhắc quyết định.

“Ngao ô...” Hoàng sói thú hiển nhiên bị uy thế Quân Tà phát ra làm kinh sợ, tru lên giẫm chân tại chỗ, có vẻ rất kiêng kị, chúng nó cũng không vì người làm đối thủ là cái tiểu hài tử gây yếu mà khinh thường.

Bảy sói bất động, Quân Tà cũng không động, ngườu cùng sói liền như vậy giằng co.

So với kiên nhẫn, Quân Tà tự nhận thứ hai, không ai dám nhận đệ nhất!

Cho nên thời điểm bảy sói bắt đầu không kiên nhẫn xông lên, nàng vẫn là không có bất kỳ động tác nào vẫn phóng ra uy thế, mà tiểu bạch bên chân nàng, càng thêm ưu nhã, nhàng hạ híp mắt, quả thực chính là chủ tớ hai người này cũng chung một dạng đức hạnh a.

Lần trước lấy uy thế của hoàng sói thú, làm cho nàng trọng sinh, nàng đại khái cũng hiểu biết thực lực hoàng sói thú, đoạn thời gian này nàng đối với tu võ giả cũng có chút nhận thức, đương nhiên, chỉ giới hạn trong võ sĩ cùng sơ đoạn võ sư. Nơi này mỗi một con hoàng sói thú, lực công kích tương đương với hoàng đoạn võ sư, nhưng lại rất giảo hoạt.

Ngay cả Nam Cung Quân Hoa đã đến hàng ngũ võ sư cũng không dám mạo hiểm như vậy, tuy nhiên đối với hoàng sói thú xuống tay, mà cần lợi dụng Nam Cung Quân Tà đến phân tán liên sát chúng nó, có thể nghĩ, chúng nó rất cường đại.

Đối kháng cao thủ so với chính mình cường đại không chỉ gấp đôi, phải hiểu được mở rộng ưu thế chính mình, làm giảm khí thế đối phương, tránh đi mũi nhọn, nếu không, cho dù nàng có chín cái mạng cũng không đủ cho đàn hoàng sói thú này xé.

“Ngao ô...” Hoàng sói thú rốt cục vẫn mất kiên nhẫn, thân thủ như gió, nhanh như thiểm điện, lợi trào nanh sói, lóe ra hàn quang âm trầm, cũng không đồng hướng phương tru lên hướng Quân Tà đi lên, vừa thấy tư thế này, liền biết hoàng sói thú hiểu được đánh thuật, thâm trầm hiểu biết vận dụng chiến thuật.

Trong mắt Quân Tà tinh quang bắn ra, trong lòng thất kinh, đàn hoàng sói thú này hiển nhiên có được trí tuệ, lần trước chỉ một con hoàng sói thú tiến công ‘Nàng’, động tác hành vi liền cùng sói hoang bình thường không có gì khác nhau, lúc này nhìn ra nàng có uy hiếp với chúng, liền áp dụng chiến thuật cùng đánh, hơn nữa trên người vàng sáng tựa hồ nháy mắt lại tăng lên một ít, có điểm cảm giác chân khí cùng loại với tu võ giả sử dụng.

Liếm liếm khoe miệng, đối mặt với đàn quái thú trí tuệ này, thị huyết chiến đấu trong cơ thể Quân Tà đều bị kích khởi, đồng màu tối đen lộ ra tia hung phấn, nắm chặt binh khí trong tay, bước xa một cái nhảy lên, liền đón nhận tiến công của đàn hoàng sói thú.

Luận lực lượng, một hoàng sói thú có thể đem Quân Tà xé thành mảnh nhỏ, nhưng luận kinh nghiệm chiến đấu, cách đấu kỹ xảo cùng bộ pháp, nàng hoàn toàn xứng đáng đệ nhất nhân.

Hoàng sói thú mặc dù lực công kích cường hãn, nhưng dù sao cũng chỉ là thú cấp thấp, đối với Quân Tà đấu thuật gần như hoàn mỹ mà nói, đối phó một hoàng sói thú so với đối phó chân khí, có thể vọt tới hoàng đoạn võ sư đơn giản hơn nhiều.

Đón nhận bảy sói, Quân Tà cước bộ lần lượt thay đổi, đồng thời ‘Băng xuyên’ trong tay hướng phía trước ra tay, hào quang chủy thủ lạnh lẽo lóe lên,

hung hăng sáp nhập hàm dưới hoàng sói thú đang giương mõm to đem nài cắn một cái, chính giữa cổ họng nó, lại rất nhanh rút ra, tại vị trí kia, thể nhưng không có chảy ra, tuyệt đối mau, ngoan, chuẩn.

“Ngao...” Hoàng sói thú bị đâm trúng thê lương gầm đầu sói tru, phát ra điểm lực lượng sinh mệnh cuối cùng, ‘Phanh’ một tiếng thân phát nổ, ngã xuống đất, tại mặt đất run run một trận, ngay cả giấy dựa cũng chưa kịp giấy dựa một chút liền chết đi.

Không để ý tới hoàng sói thú đầu tiên chết trên tay nàng, Quân Tà rút ‘Băng xuyên’ ra liền vùn khừ tay nhắm ngay cổ họng một hoàng sói thú khác bên cạnh, vị trí đồng dạng chết kiểu đồng dạng.

Một hơi, cơ hồ chính là một giây thời gian, hai hoàng sói thú cứ như thế bị giết, này nếu truyền ra ngoài, còn không phải bị giới tu võ ném lên thiên không sao (Sally: Chắc là ý ko tin), cho dù là Nam Cung Chí Lạc, phòng chừng cũng chỉ có trợn mắt há hốc mồm mà thôi.

Dù sao hoàng sói thú không chỉ có lực công kích tương đương với hoàng đoàn võ sư, lực phòng ngự da lông cũng đều không phải là đao kiếm bình thường có khả năng đâm thương, vũ kỹ dù có lợi hại, cũng tuyệt đối không thể làm đến loại tình trạng này.

“Ngao ô...” Đồng bạn bị giết, những hoàng sói thú còn lại hoàn toàn bị chọc giận, một tiếng sói rống thê lương vang lên, hai hoàng sói thú khác gần nàng nhất, một tả một hữu đồng thời giờ lợi trào lên mãnh liệt công kích lại đây, hoàn toàn đem đường né tránh tả hữu trước sau toàn bộ phong kín, những hoàng sói thú khác như trước phương vị hoạt động nhất định, cũng không có toàn bộ đi lên công kích, ý thức tác chiến quân thể biểu hiện cực độ.

Nhưong mảy bữu môi, tại nháy mắt lợi trào hai đầu hoàng sói thú hạ xuống, dưới chân Quân Tà liền tiếp đập, hai chân cách mặt đất, một bàn tay chống đỡ vận động thân thể hoàng sói thú cao lớn bên trái công tới đây, mượn lực này đột nhiên xoay người mà lên, ghé vào trên lưng nó, đồng thời, cánh tay nhỏ hướng về phía trước, chủy thủ sắc bén xẹt qua cổ nó, đồng dạng mau ngoan chuẩn, hoàng sói thú còn chưa kịp đem ‘Địch nhân’ trên lưng đá bay xuống, cổ chợt lạnh, nháy mắt đi theo đồng bạn.

Không có chút tạm dừng, dưới chân Quân Tà đập một cước đánh về phía ngoài đầu hoàng sói thú khác, nhắm ngay vị trí yếu hại của nó, hung hăng chui vào, chỉ nghe tiếng bốp, nhất thời óc vỡ toang, hoàng sói thú ngay cả cơ hội hô hấp một hơi đều không có liền tắt thở.

“Ngao ô...”

Vài con lên rồi xuống, liền đánh chết bốn hoàng sói thú, tất cả đều là một chiêu đắc thủ, đồng mâu sói thị huyết di động khùng bố quang mang, sói đầu lĩnh tru lên, như than khóc, hoặc như truyền lại ý tứ cho nhau.

‘Oanh long long..’ mặt đất một trận dao động, bụi đất bay lên, tả hữu mười hoàng sói thú còn lại cũng điên loạn chạy băng băng đến, bụi bay mù mịt, thoát nhìn loạn thật sự thành một đoàn, nhưng lại rất quy luật, mà thân ảnh Quân Tà sớm bị che khuất không thấy, ngay cả góc áo đều xem không thấy.

Làm cho người ta kinh sợ là, tiểu bạch thỏ nho nhỏ thể nhưng tại trong bảy sói bình yên vô sự, mà căn bản coi như không di chuyển, mà hoàng sói thú này giống như nó không có mặt ở đó, tuy nhiên mỗi khi chạy vội tới bên người nó, kỳ dị tránh đi, cũng không biết là trùng hợp hay vẫn là có huyền cơ khác.

Chính là lúc này, tiểu bạch vẫn lười biếng nằm úp sấp đột nhiên mở kim hoàng sắc mâu, bắn ra lưỡng đạo kim quang, đột nhiên đứng lên, gắt gao nhìn chăm chăm hoàng sói thú không ngừng vây quanh băng băng chạy tại trước mặt nó, nếu là nhìn kỹ, sẽ phát hiện ánh mắt nó cũng không phải dừng ở trên người hoàng sói thú, mà là xuyên thấu qua chúng nó nhìn về một nơi.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Lấy Máu

Edit: Sally

Xem qua chiến trường hai quân xé sát nhau, bảy trận, người gặp qua bảy sói tại thời điểm vây công địch nhân, hội căn cứ tình huống cụ thể không ngừng mà biến ảo trận pháp sao?

Có, hiện tại đàn thú này tiến hành công kích chung quanh, thậm chí có khi còn bay lên, không ngừng biến ảo chính mình.

Chỉ thấy bụi đất lá cây bay lên không trung, hoàng sói thú nhanh như tia chớp, giao hoạt như hồ ly, gầm đầu gào thét, há mõm trợn mắt, lợi trào giờ lên, hơi thở uy áp trong phạm vi hơn mười trượng, lực áp bách cường đại giống như trận đại võng đem khu vực này phong kín.

Trong đàn hoàng sói thú, một con tiểu bạch thỏ nho nhỏ, hai chân nhanh cầm lấy bùn đất dưới chân, mở to song mâu vàng kỳ dị trong nháy mắt nhìn chăm chăm thân ảnh gầy yếu trong trận vây của bảy sói, toát ra thần quang khiếp sợ tới cực điểm.

Chỉ thấy, hoàng bầy sói trong trận, đối mặt trận hình biến ảo vô cùng của hoàng sói, Quân Tà cầm ‘Băng xuyên’ trong tay, không chỉ không chút sợ hãi, ngược lại càng hiện lên hưng phấn cùng kích động, có loại vui sướng đầm đìa khoái cảm, quần áo trên người vết máu loang lổ, khiến nàng giống như ác ma đến từ địa ngục, tựa như huyết là nguồn suối sinh mệnh của nàng, giết chóc là động lực.

Đã lâu rồi, không có chiến đấu thống khoái như vậy, thật sự quá sung sướng! Quân Tà nhin không được ngửa đầu hét vài tiếng, nhiệt huyết trong cơ thể sôi trào đến cực độ.

Sát sát sát sát, giết đến thiên hôn địa ám, sát nhật nguyệt vô quang, lấy ngũ lực, sát phiến, sát phá, sát...

Trọng sinh đến dị thế, là người vô lực, đối với mình buồn bực, vô lực, không thể sử dụng sóng não gấp đến phát điên... Động lại cảm xúc sở hữu trong hai tháng, ở trong trận chiến đấu này toàn bộ đều phát tiết ra, thực bất hạnh, đàn hoàng sói thú này trở thành đối tượng phát tiết cho nàng.

“Ngao ô...” Máu tươi chảy ra, tiếng sói tru thê lương liên tiếp vang lên, cùng với ‘Phanh long phanh long’ thanh âm trọng vật ngã xuống đất, toàn bộ thiên địa tựa hồ bị địa chấn, trong không khí tràn ngập dày đặc vị huyết tinh, khiến người ta buồn nôn.

Thân pháp mạnh mẽ, thân thủ quý thần khó lường, tốc độ tấn mãnh như tia chớp, không chút lưu tình hạ sát chiêu, thủ pháp gọn gàng tiêu sái...

Giương mắt nhìn qua, có thể gặp từ ảnh lác lư, tàn ảnh tung bay, ngay cả tốc độ có thể nói như gió như điện của hoàng sói thú, cũng nằm thế hạ phong trong tay nàng, không khác gì lão thái bà đi lại tập tễnh.

Dựa vào kỹ xảo quen thuộc, Quân Tà dễ dàng chiếm thế thượng phong, ‘Băng xuyên’ nàng trong tay giống như vật có sự sống thật sự, xuyên, bó, chọn, mặt, thông suốt, cách, oan, tiền, điểm, bát... Đơn giản một chiêu, mỗi chiêu thức nàng phát ra, đều gọn gàng tiêu sái như vậy, không có động tác vô thuật đẹp mắt, nàng ra tay tất nhiên muốn nhất kích đánh trúng.

Buổi chiều dương quang hướng về phía Tây, trên mặt đất vụn vật ngã bóng.

Cái gọi là trận pháp hoàng sói thiên hạ biết rõ trước mặt Quân Tà căn bản chính là tính trẻ con, nàng luôn chọn những vị trí bạc nhược mà xuống tay, trận pháp không chỉ không vây trụ được nàng, ngược lại càng khiến nàng chiếm ưu thế, nói thật, nếu chúng nó không chọn dùng trận thuật, mà trực tiếp đối với nàng dung mãnh đánh cận, có lẽ trận chiến đấu này sẽ càng thêm thảm thiết.

Chiến đấu giằng co gần một canh giờ, hơn mười con hoàng sói thú thế nhưng chỉ còn lại có năm con, nhưng đều bị thương nặng, tựa hồ đã không còn sức chiến đấu, phân ra đứng năm nơi cách nhau, mắt sói đỏ bùng lộ ra sợ hãi thật sâu, đề phòng nhìn tiểu cô nương trước mắt này, không, không phải tiểu cô nương a! Rõ ràng chính là sát thần.

Đứng trong vòng vây của năm sói thú, Quân Tà đứng thẳng thân ngọc, trên mặt tràn đầy vết máu mang theo vui sướng cười tà, hai mắt đen thâm thúy long lánh, hưng phấn nhìn thẳng năm sói một thỏ làm cho cả người chúng phát run, từ ý tức thì bị nhuộm thành hồng y, còn bị rách vài nơi, da thịt trắng nõn hiện lên từng đạo vết máu, nếu không nhìn kỹ, thật đúng nhìn không ra, ‘Băng xuyên’ nắm trong tay còn vuren xuống vài giọt máu, nhìn nàng như vậy thật khiến người khác đau lòng a!

Cúi đầu quét nhìn bốn phía, trên đất đầm hoàng sói thú không còn hơi thở, thi thể sói giữ hoặc nhiều hoặc ít đều lưu một bãi máu, trên mặt tươi cười, quyết miệng hồng nho nhỏ, nhìn rất đau lòng a! Nhưng đây là chuyện không có biện pháp, ngay cả tốc độ của nàng mau nữa, cũng tất nhiên không tránh khỏi bị thương, huống chi đồng thời hơn mười hoàng sói thú cùng tác chiến cũng không phải chuyện giỡn, vô ý một cái, đầu của nàng phải chuyển nhà. Chuyển tay đặt ‘Băng xuyên’ trước ngực, ý cười tà từ trên mặt Quân Tà khiến người ta từ đau lòng lại hóa thành mao cốt từng nhiên, một tay vuren ra, hướng tới năm hoàng sói thú còn lại ngoéo tay một, vô cùng dụ hoặc nói: “Đến a! Lại đây a! Gia ta sẽ thực ôn nhu, lại đây đi, chỉ cần đến cho gia nhệ nhàng khác một đóa hoa thì tốt rồi, sẽ không đau, lại đây a, ngoan...”

Lấy một loại tư thế đứng quý dị, tiểu bạch cảm giác toàn bộ lông thỏ trên người mình đều dựng thẳng lên, khoe miệng run rẩy phi thường, thiếu chút nữa không đứng vững mà ngã xuống đất.

Ngay cả tiểu bạch lười biếng cũng có phản ứng này, có thể nghĩ tới chim sợ cành cong thì hoàng sói thú kinh hãi như thế nào. Thấy chúng nó rất nhân tính hóa nuốt nuốt nước miếng, không hèn mà cùng lui về phía sau từng bước, sau đó dùng móng vuốt sói cào cào mặt đất, đầu sói giương lên, mở to miệng sói, lộ ra răng nhọn vô cùng sắc bén, bộ dáng như muốn liều chết.

Quân Tà cũng mở miệng ra, lộ ra hàm răng trắng nõn, phi thường ‘Ôn nhu’ nhìn chúng nó, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng chờ mong chúng nó hướng tới nàng.

Nhưng mà...

“Ngao ô...” Ngửa đầu tru lên một tiếng, năm hoàng sói thú đồng thời trong cùng một giây quay thân thể cao lớn lại, sau đó... Chạy lạc!

“...” Chuẩn bị tốt chiến đấu, Quân Tà kinh ngạc khẽ nhếch miệng, hai mắt linh động trừng lớn nhìn phương hướng năm hoàng sói thú chạy lạc, trực tiếp tròn tròn mắt.

Như thế nào... Như thế nào chạy! Hơn nữa tốc độ đó, chắc chắn, nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng, tầm hơi, chỉ để lại cát bụi cuộn cuộn, rất giống có quỷ ở phía sau truy binh thường, nếu vừa mới chúng nó có như vậy tốc độ, nàng đã có thể thảm.

Tại sao có thể như vậy! Sói bản tính không phải chiến đấu rất hưng phấn sao? Nàng chưa từng nghe qua sói cũng biết đào binh, huống chi là hoàng sói thú? Phải biết rằng, đối mặt với Quân Tà này đối thủ hiểu chiến, tàn nhẫn mà quý dị, đừng nói là sói, mãnh hổ đều bị dọa sợ mà chạy.

Quân Tà bị đá kích ngay ngực đứng, đầu quên kể tiếp muốn làm cái gì, thẳng đến dưới chân mình có cảm giác hồi mới phục hồi tinh thần lại.

Cúi đầu vừa thấy, thì ra là tiểu bạch a! Nó nhưng lại đứng thẳng tứ chi, giống một con chó nhỏ đang đứng, móng vuốt dán tại váy của nàng, đồng màu kim hoàng sắc híp lại nhìn nàng, hai chi trước đang đưa, như vậy, thật sự là hảo mạnh a!

Dù là Quân Tà cũng nhịn không được lấy tay ôm lấy nó, tiến đến trước mặt, nhấn cái mũi lại, cùng nó mặt đối mặt, mũi đối mũi, về mặt triu mến.

Xôn xao một chút, trên mặt tiểu bạch thò hòa lạt thiêu cháy, chính là bị mao nhưng đó ngăn trở, nhìn không tới. (Sally: chị Tà ngay cả em thỏ cũng làm cho mắc cỡ được rất tài nha)

“Ha ha, tiểu bạch, ngươi thật sự là rất đáng yêu a, ha ha...” Tuy rằng nhìn không thấy nó đỏ mặt, nhưng Quân Tà lại chú ý tới hai tròng mắt kim quang tựa hồ ngưng ngưng cúi xuống, còn hơi liếc qua liếc lại né tránh.

Trời ạ! Nàng như thế nào cho tới bây giờ cũng không biết thì ra tiểu bạch thỏ đáng yêu như vậy a! Lần này nàng thật sự là nhặt được bảo vật.

“Hắc hắc, tiểu bạch, thừa dịp máu chúng nó vẫn còn nóng, ta nhanh chạy tới lấy máu chúng nó đi!” Tà ác cười, Quân Tà ôm tiểu bạch ngồi xổm tại một đầu hoàng sói thú, tay lấy từ trên thắt lưng, tìm kiếm, lấy ra một chiếc bình nhỏ.

‘Băng xuyên’ xoay tròn một cái, bạch quang hiện lên, từ trái tim hoàng sói thú đã chết từ từ chảy huyết dịch, chảy vào trong chai, ước chừng hơn nửa bình.

Quân Tà nhắc cái chai tới mũi ngửi, cười cổ quái, cũng không dùng cái gì che lại, mà trực tiếp tiến đến bên miệng tiểu bạch, mỉm cười thiên chân nói: “Nhìn ngươi không có tinh thần, có thể uống chút máu, bổ bổ, còn thịt sói, vẫn là nướng chín ăn mới ngon, hiện tại ta là chủ nhân ngươi có chuyện quan trọng hơn, không có thời gian nướng cho ngươi, nha, nhưng đừng xem này chính là một bình nhỏ, này dùng được rất nhiều nha.” Nói xong lại bĩu môi nói: “Người thế gian này cũng thật cú, nghĩ đến huyết không có chỗ tốt gì, căn bản là không biết, trong huyết mới là chỗ tinh hoa chân chính, uống một giọt liền biết được.”

Dứt lời, liền cầm sói huyết trong tay đổ vào trong miệng tiểu bạch, tuyệt không trung cầu ý tứ nó, nói, từ lúc nàng nhìn thấy ‘Nó’, vốn không có qua trung cầu ý tứ nó, mà tiểu bạch cũng phi thường dụ ngoạn nghe theo chủ nhân an bài.

Theo sau, Quân Tà liền bận rộn lấy máu những con hoàng sói thú còn lại, tổng cộng được bốn bình, còn có da sói đao thương bắt nhập, nàng nhưng một điểm hứng thú đều không có.

Chuẩn bị cho tốt hết thấy, Quân Tà đứng thẳng dậy, nhìn chung quanh bốn phía liếc mắt một cái, nhìn tiểu bạch trong ngực sau khi uống sói huyết vào liền mơ màng ngủ đi, khoe miệng gọi lên một chút ý cười kiêu ngạo, bước đi, hướng ở chỗ sâu thú tính lâm đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tiểu Bạch

Edít: Sally

Rừng rậm âm u, một ngọn đại thụ kỳ quái cơ hồ che trời che đất tinh không, chỉ có vài ánh trăng xuyên thấu loang lổ qua, trên mặt đất được chiếu sáng vài điểm, lạnh lẽo nơi rừng rậm có thêm vài phản quang minh.

‘Hư’ thanh âm mũi tên nhọn phá không đánh vỡ đêm yên tĩnh, tiếp theo ‘Phanh’ một tiếng nổ, hoàn toàn quấy khởi đêm lắng đọng.

Một hồ hùng thú khổng lồ vô cùng ngã xuống đất, một thanh chủy thủ hai đầu đều có thể làm vũ khí thâm trầm sáp nhập ngực nó, thẳng nhập vào bính, đầu khác chủy thủ còn hơi run run, có thể thấy lực đạo sâu bao nhiêu.

“Lúc này nên chết đi?” Tuy là câu nghi vấn, cũng là ngữ khí khẳng định, Quân Tà lắc lư theo chỗ âm u đi ra, tiểu bạch ghé vào trên vai nàng, tà tà cười, từ y trên người rách nát, trên mặt cũng là vết máu cùng bùn hòa nhau, thoát nhìn có điểm hoàn toàn thay đổi, nếu làm cho người khác nhìn, sẽ làm cảm thấy ngươi là tiểu khất theo bụi gai từng đi ra, nhưng mà một thân khí chất đó, sẽ chỉ làm ngươi nghĩ đến ám dạ chi vương.

Hôm nay, nàng cuối cùng kiến thức đến cái gì kêu ‘Sâu không lường được’.

Giải quyết hoàng sói thú xong, nàng liền mang theo tiểu bạch hướng tới chỗ sâu trong thú tính lâm đi, kết quả đi một dặm đường, lại gặp bích rần thú, vì thế lại một phen chiến đấu quyết tử, rõ ràng, bích rần thú chiến đấu so với hoàng sói thú mạnh hơn một ít, hơn nữa tron như hồ càng khó đối phó, bất quá, may mắn là, số lượng gặp được không nhiều lắm, làm cho nàng thuận lợi thủ huyết.

Kế tiếp, lại gặp vài quái thú, mỗi một so với một lúc trước càng cường hãn, chiến đấu cũng càng thêm thâm thiết.

May mắn trên người nàng chuẩn bị rất nhiều bồi nguyên, linh đan diệu dược đường tinh bổ khí, mỗi một lần đều có thể đúng lúc bổ sung năng lượng, lấy trạng thái tốt nhất, tiến vào chiến đấu.

Bất quá, dù như thế, cũng toàn thân thương tích đầy mình, trên mặt cũng nhiều thêm vài vết máu, phụ trợ bốt đỏ trên mặt nàng, càng thêm đáng sợ, tại đây trong đêm tối, đều có thể đem quỷ cấp dọa chạy.

Chuyện làm cho nàng vô cùng buồn bực là, gặp quái thú đều là cấp thấp, xem ra, khoảng cách chỗ mãnh thú còn rất dài, trong lòng nàng rất rõ ràng, cho dù lực ý chí của nàng kinh người, nhiều nhất cũng chỉ có thể chống đỡ một ngày, hơn nữa ai cũng không biết kế tiếp xảy ra chuyện gì, hội ngộ đến quái thú gì, mãnh thú lại tới đều thâm tàng.

Nhưng có thể khẳng định, mỗi một phần xâm nhập, gặp được đối thủ liền càng cường hãn hơn vài phần.

Liền nay gặp được hồ hùng thú, tuy rằng chỉ có một con, lại làm cho nàng thiếu chút nữa liền đem mạng mình để lại trong này, hồ hùng thú thể tích so với gấu chó bình thường không chỉ lớn gấp ba, kỳ lạ nhất là, lỗ tai cùng hai mắt nó cùng loại với hồ ly.

Loại quái thú này chẳng những có được lực lượng cực kỳ cường hãn, lại có được giả dối cùng linh hoạt của hồ ly, nhiều lần gạt tính kế, thực tại làm cho Quân Tà không quá hiểu biết về hồ hùng thú ăn thịt như vậy, bất quá, so với âm hiểm giả dối, Quân Tà chính là hồ ly tổ tông của nó, vì thế, song phương bắt đầu đấu trí so đũa khí, cuối cùng, Quân Tà một trực tiếp ra ám chiêu trúng ngay trái tim nó.

Đi đến bên người hồ hùng thú, cong hạ thắt lưng, một tay cầm một bình nhỏ, một tay cầm 'Băng xuyên' cầm ở khâu tâm hồ hùng thú, xoay tròn đảo một vòng, một trụ huyết liền tràn ra, chuẩn xác bắn vào trong bình nhỏ.

Thu hồi bình nhỏ, Quân Tà xoay người, đem bình nhỏ đóng lại để bên túi trên lưng, lắng đọng lại, phi thường có trọng lượng, thấy lữ hành thú tính lâm hôm nay, nàng thu hoạch phong phú a!

Ngửa đầu, nhìn lại phía xa xa, con đường phía trước một mảnh tối đen, cơ hồ không thấy rõ năm ngón tay, ầm ầm truyền đến vài tiếng gió thổi.

Cúi đầu trầm ngâm nửa ngày, Quân Tà quyết định ngay tại chỗ nghỉ ngơi, tại rừng rậm nguy hiểm trùng điệp, nơi gần nhất đi tới, một là nàng không muốn chết, thứ hai, giết hồ hùng thú hao phí thể lực cùng tinh lực của nàng rất nhiều, cho dù dùng nhiều linh đan diệu dược cũng vô pháp khôi phục đến trạng thái tốt nhất.

Tìm một ngọn đại thụ che trời hé vài điểm tinh quang, đề khí nhảy, đạp thân cây, đăng đạp vài cái liền bước trên một nhánh thụ thô to cách mặt đất năm thước, tùy ý mà ngồi, từ trong lòng lấy ra một cái thanh bình sứ nhỏ màu xanh, lấy ra một viên thuốc phân màu vàng, bỏ vào miệng.

Vừa đem bình sứ men xanh thu hồi, tiểu bạch vẫn ghé vào trên vai nàng cùng đầu tại trên mặt nàng cọ cọ, màu kim hoàng sắc lờ lờ tỏa sáng, lại có ý tứ hàm xúc lấy lòng.

Trên mặt ngựa, Quân Tà không cần xem, cũng biết nó hiện tại nhất định là một bộ dạng chân chó, trải qua một buổi chiều ở chung, nàng hoàn toàn phủ định ấn tượng ánh nhìn đầu tiên đối với tiểu bạch, tiểu gia hỏa này căn bản chính là một cái 'kiểu ngạo', nhất là thời điểm đã đói bụng.

Buồn cười đem tiểu bạch theo trên vai ôm xuống, sờ sờ bụng đồ đồ béo của nó, nói: "Nhìn vóc dáng người nho nhỏ, có thể ăn nhiều như vậy?" Nói xong, liền lấy ra một bình nhỏ huyết dịch trong bao quần áo.

Tiểu bạch lập tức nhếch môi, ngẩng đầu lên, tùy ý Quân Tà đem huyết dịch chế vào miệng nó, về sau lại cảm thấy mỹ mãn tiến vào trong lòng nàng, còn cọ cọ, ăn vài khối 'Đậu hũ'.

Quân Tà hiểu ý cười, dựa vào thân cây, mi mắt ngày càng nặng, liền nặng nề ngủ đi. Nói thật ra, một buổi chiều cường độ tác chiến cao như vậy, thể lực tinh lực nội bộ đã sớm cạn kiệt, dù sao thân nàng hiện tại không thể so với nàng kiếp trước, cho dù điều trị đến trạng thái tốt nhất, chung quy cũng chỉ là mau thật bình thường.

Đêm, là yên tĩnh như thế, lại náo động như thế, một tiếng thanh thú tại bốn phía xa xa truyền đến, cúi đầu, nặng nề, như là ghen ngào, lại như tình nhân ngàn dặm xa xôi tìm nhau.

Tiểu bạch thoải mái nằm trong lòng Quân Tà, tròn mắt vàng óng ánh đồng kim quang đại thịnh, thân hình trắng nõn cũng bắn ra kim quang đồng dạng chói mắt, nháy mắt đem rừng rậm tối đen chiếu phiến kim chói mắt.

Trốn chỗ tối, một ít tiểu quái thú chậm rãi hướng đại thụ hét chói tai một tiếng, còn chưa kịp chạy trốn, liền bị kim quang bao vây hóa thành tro tàn, hoàn toàn biến mất không thấy. (Sally: em tiểu bạch này hình như có wan hệ trước đó với chị Tà rồi thì phải, thâm tàn bất lộ a).

Kim quang dần dần yếu bớt, cuối cùng đưa về trong cơ thể tiểu bạch, hết thấy khôi phục bình thường, coi như vừa phiến kim quang mới đó chính là ảo giác.

Ảm đạm không ít rồi mắt vàng nhìn Quân Tà ngủ thật sâu liếc mắt một cái, tiểu bạch mặt mũi khép mi mắt, khoắc móng lên eo Quân Tà chậm rãi triệt hạ, tiếp theo liền nặng nề 'Ngủ' đi.

Cơ hồ đồng thời, trong bóng đêm một đôi đồng màu sáng ngời mở một chút, lộ ra cảnh giác cùng suy nghĩ sâu xa, ánh mắt nhú không thể thấy rõ, nửa ngày, mới chậm rãi nhắm lại.

Bình minh tăng sáng, khí trời sương mù nhẹ nhàng phiêu đảng tại thú tinh lâm, vài giọt hơi nước đọng lại trên ngọn cây, ‘Đỉnh’ một tiếng không thể thấy tiếng vang.

Nhân tình sáng ngời, sâu thẳm như ám dạ tinh chột mờ, toàn bộ thú tinh lâm tựa hồ lập tức sáng lên rất nhiều, sống động lên.

Duỗi thẳng người, tinh thần Quân Tà no đủ, nhìn chung quanh bốn phía liếc mắt một cái, lại cúi đầu nhìn tiểu bạch oa trong lòng nàng đang ngủ say, giương môi, gọi lên một chút ý cười ý tứ hàm xúc không rõ, theo trong bao quần áo xuất ra bữa sáng cho tiểu bạch, đem bữa sáng tiếng nhập trong miệng nó, trong lúc này, tiểu bạch một điểm ý tứ muốn tỉnh lại đều không có.

Nghỉ ngơi một đêm, quả nhiên khôi phục rất khá, Quân Tà ôm tiểu bạch, thả người nhảy, không chút do dự tiếp tục hướng phía trước đi đến, không đi bao lâu, liền vào một mảnh không đồng dạng như vậy trong rừng rậm.

“Hắc, xem ra chúng ta cách mục tiêu không xa.” Tà tà cười, Quân Tà nhìn chung quanh bốn phía rậm rạp đại thụ che trời phía trên, cây mây phía dưới, đem nơi đây cấp quần quanh giống như đại vồng.

Hoàn cảnh nơi này cùng rừng rậm phía trước nàng xuyên qua rõ ràng có bất đồng, cho nên, nàng thực khẳng định, nàng đã xông qua cửa thứ nhất thú tinh lâm, mà từ nơi này, nàng đã bước vào cảnh quan khác.

“Xèo xèo chi...” Đang định bước về phía trước, lúc này, thanh âm bén nhọn phá không mà đến, thiếu chút nữa đem màng tai của nàng cấp xuyên phá, đổi lại đem tiểu bạch trong lòng cấp bùng tỉnh, theo cặp mắt vàng kia vừa mở, quang mang sắc bén làm cho người ta sợ hãi bắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Liêm Viên

Edit: Sally

Cảm nhận được hơi thở chung quanh bắt đầu không tầm thường, sóng gió nổi lên, Quân Tà biến sắc, đồng mâu nhíu lại, lui lại mấy bước, đứng ở một ngọn đại thụ ước chừng có năm người nhất định đều ôm vây không hết, lại phủ phủ lông tơ mềm mại của tiểu bạch, đem nó đặt trên đại thụ, lại đem túi đựng trên lưng tháo xuống, đặt nó ở bên cạnh.

Giống như tùy ý làm tốt hết mọi thứ, Quân Tà hướng vị trí phía trước đi, sâu một chút, rút ra ‘Băng xuyên bên hông, trận địa sẵn sàng đón quân địch, nín thở cảm thụ dao động bốn phía, cho dù là một mảnh lá cây nhẹ nhàng lay động cũng không buông tha.

Nhưng mà, sau đó thanh âm bén nhọn truyền đến, bốn phía lại lập tức khôi phục bình tĩnh, coi như thanh âm đó chính là ảo giác mà thôi!

Quân Tà rất rõ ràng, này tuyệt đối không phải ảo giác, mà là địch nhân lần này nàng cần đối mặt, so với quái thú phía trước nàng gặp được, khó đối phó hơn rất nhiều, cũng chính bởi vì vậy, cho nên, nàng trước đó đem tiểu bạch đặt ở địa phương tương đối an toàn.

Thủy chung, nàng vẫn là thói quen một mình tác chiến, nhất là khi nàng đối mặt địch nhân không nắm chắc!

Gió thổi, điệp động!

Quân Tà toàn thân cấp tốc, còn chưa đứng định, phía sau thân mình, trước vọt, trái편, hữu cấn... Liên tiếp động tác, như là thân thể biểu diễn phản kích, trừ phi nhãn lực vô cùng tốt, nếu không người nhất định hội buồn bực, tại đây nguy hiểm trùng trùng trong thú tinh lâm, Quân đại tiểu thư như thế nào bỗng nhiên có nhân tình dật chí như vậy, ngẫu hứng biểu diễn a!

Nếu người nhãn lực đủ tốt, người sẽ kinh sợ phát hiện, quay cuồng bốn phía Quân Tà toát ra, một điều điều vương góc dưới cây mây lấy tốc độ không tương tượng nổi đang hướng nàng, tốc độ đó mau ngay cả mắt thường đều khó có thể nhìn đến một điểm tàn ảnh.

Cho dù là Quân Tà thân ở trung tâm công kích, sở dĩ có thể lần lượt né qua, là dựa vào cảm giác càng nhiều, trời sinh đối với nguy hiểm mẫn cảm, cho dù cây mây đó tấn công tới đây không có chút sát khí hoặc là hơi thở khác, nhưng nàng có thể cảm giác được, ẩn ẩn cảm thấy được, tiến tới đây không chỉ là cây mây, còn có cái gì đó bám vào mặt trên, nàng cũng không cho rằng lần này nàng gặp được là cái thụ yếu thú linh tinh gì.

Có lẽ là gặp Quân Tà thế nhưng có thể luân phiên tránh qua công kích như vậy, tốc độ cây mây tấn công đột nhiên nhanh hơn, lấy ánh mắt Quân Tà đến xem, đã vượt qua tốc độ không thể nhận biết.

Tốc độ mau nữa, ngay cả đối với vận tốc ánh sáng Quân thượng tướng cũng không để vào mắt, thật sự không coi là cái gì, tuy rằng thay đổi thân thể, nhưng cái loại cảm giác này, đối với tốc độ mẫn cảm, lại còn nhận thức như trước tồn tại, đây là một loại cảm giác thực kỳ diệu.

Lúc trước sở dĩ vẫn trốn tránh mà không phản kích, cũng không phải bởi vì nàng phân không ra tâm thần đến phản kích, mà là nàng đang đợi, cửa đột phá, chỉ có tìm được cửa đột phá, mới có thể thoát ly cây mây dày đặc như đại vồng vừa rồi.

Chính là hiện tại! Một chiều xuyên qua tám phương mà đến cây mây, khoe miệng Quân Tà giương lên, Quân Tà vươn cánh tay phải vắn hộ trước ngực, giữa không trung nằm úp sấp chi tư, hướng lên trên bốc lên, tốc độ cuốn cực nhanh, chỉ có thể làm cho người ta nhìn đến một vòng tàn ảnh, cùng với hàn quang lóng lánh.

‘Huu huu huu...’ trong tiếng nhỏ bé yếu ớt cắt qua hư không, một cây mây thô to rơi xuống, nhưng lại giống như lục vũ thiên hạ, phi thường đồ sộ.

“Xèo xèo chi...” Tiếng kêu bén nhọn theo cây mây rơi xuống mà vang lên, cực kỳ giống tiếng thét con chuột bị giẫm đuôi, làm cho người ta không khỏi run da đầu sợ hãi, khó có thể chịu được.

Quân Tà làm như không có nghe thanh âm này thanh, quả thực so với chịu khổ hình thì tiếng kêu này còn khó chịu hơn, khuôn mặt lãnh khốc đậm mực, khoe miệng cười tà như trước, đồng mâu thâm thúy sáng lợi hại như mắt chim ưng, theo ‘Lục vũ’ hạ xuống đầy trời, rãnh mạch thấy rõ nhánh cây mây, đến tận cùng là dạng thú gi.

Vừa thấy con thú trước mắt, Quân Tà nhớ không nhầm trong Sơn hải kinh miêu tả qua một loại giống như viên hầu, nhưng có đôi tai dài màu bạch sắc như hồ ly, lại có chút tương tự loài bò sát, có năng lực giống người, có thể đứng thẳng hành mà đi chính là tính thú.

Trước mắt con thú này so với trong miêu tả của Sơn hải kinh với tính thú có bảy phần tương tự, bất đồng là, tính thú chúng nó không có mười chỉ ngón tay giống như lưỡi liềm, tin tưởng trình độ sắc bén này sẽ không kém so với ‘Băng xuyên’ trong tay Quân Tà, có lẽ càng mạnh hơn, vừa rồi chỉ cần Quân Tà một lần trốn tránh không kịp, tuyệt đối sẽ bị chém ngang thành hai khúc hoặc là mình và tay mỗi thứ một nơi rồi.

Tốc độ lấy mắt thường không thể nhận ra, không phát ra một tiếng động, móng lưỡi liềm sắc bén vô cùng, cho dù là lam đoạn võ sư cũng không nhất định có thể tránh được, may mà Quân Tà tuy không nói tới cái gọi là công pháp trụ cột bất luận gì đó, nhưng kinh nghiệm chiến đấu phong phú kiếp trước không cần tưởng tượng, nó đã khắc sâu nhập trong sức chiến đấu, dù là bất luận kẻ nào cũng đều không thể với tới, cũng chính là con bài chưa lật mạnh nhất của nàng.

Liềm viên thú? Quân Tà khoe miệng cứ như vậy trong nháy mắt cứng ngắc, vận khí của nàng cũng thật tốt quá đi! Thế nhưng đụng vào địa bàn liềm viên thú.

《dị chí ghi chép ghi lại, liềm viên thú, này thể trạng như trâu nhưng tai trắng, thích phục kích người đi đường, mười ngón tay đều có móng nhọn như lưỡi liềm, nhanh như ánh sáng, ẩn mà không hiện, ẩn cư đằng nguyên lâm, nhập giả tử (vào thì chỉ có đường chết), không một ai quay về!》

Nói cách khác, liềm viên thú chỉ tại một chỗ trong thú tinh lâm tên là đằng nguyên lâm hoạt động, chỉ cần người không tiến vào nơi này, như vậy người sẽ không hội ngộ đến chúng nó, nhưng chỉ cần người vừa tiến vào địa bàn bọn chúng, như vậy chính là có đến mà không có về.

Quân Tà cũng không nghĩ tới, điều đại đạo thông la mã, mà nàng lại cố tình đi lối này. (Có nhiều đường nhưng không chọn lại cố chọn một đường khác nguy hiểm).

Kỳ thực bên trong thú tinh lâm cũng phân chia rất nhiều địa bàn, giống như nàng lúc trước xông qua sâm gọi chung là quái thú lâm, mà qua quái thú lâm, liền chỉ có vài con đường thông tới nguyên lâm, nguyên lâm này đều là đường thông tới chỗ mãnh thú, thú trong nguyên lâm đều là quái thú cùng mãnh thú, nhưng tại trong địa bàn chúng nó, có khi so với mãnh thú càng thêm hung hiểm.

Mà đối với nguyên lâm này, trực giác đệ nhất Quân Tà nguy hiểm nhất chính là liềm viên thú, cho dù chỉ là một câu giới thiệu sơ qua, liền đủ để cho nàng đưa ra phán đoán này.

Liềm viên thú không hổ có danh xưng, theo cây mây rút xuống, chưa, liền đã nhảy lên không thấy bóng người, nếu không phải nhãn lực Quân Tà rất mạnh, cũng không thể trong 0.0001 giây thời gian rơi xuống thấy rõ ràng.

Tại đây, Quân Tà cũng xoay người rơi xuống đất, chấp ‘Băng xuyên’ phòng bị, cũng không phải ngừa liềm viên thú sẽ lại vô thanh vô tức xuất hiện, dù sao loại thú này có được loại trí tuệ như vậy, biết rõ không thể thương đến nàng như vậy, liền không có làm tiếp.

Quả nhiên, Quân Tà vừa đứng ổn định, trong chớp mắt, liềm viên thú lại hoa lệ tiếp tục, thật đúng là hoa lệ a.

Như là tiên nữ phi thiên, liềm viên thú theo các góc sáng sửa trong rừng rậm rạp đi ra, từ xa đến gần, lần này tốc độ chậm chạp, có thể làm cho người ta tinh tường nhìn đến mười ngón lưỡi liềm chúng nó đang giương nanh múa vuốt, hai chân ngắn ngủn thô to như cây mây.

Quân Tà hừ lạnh một tiếng, cúi hạ tay trái, hàn quang lóe ra, phía trước đã trải qua nhiều tràng chiến đấu như vậy, nàng cũng chưa ra chiêu thức ấy, lần này còn chưa chính thức giao thủ liền chuẩn bị, có thể nghĩ, nàng có bao nhiêu ‘coi trọng’ chúng nó a.

‘Leng keng đình...’ hoa hỏa bắn ra bốn phía, tiếng lưỡi dao liên tiếp và chạm vang lên, Quân Tà một chừng hơi tiến tới, chừng một điểm, cả người như xoay tròn, ‘Băng xuyên’ trong tay hộ tại quanh thân xoay tròn theo, cùng đánh tới bên người móng vuốt lưỡi liềm và chạm cùng một chỗ, đồng thời, tay trái vừa động, vô số hàn quang ngân châm bốn phía mà đi.

“Xèo xèo cạc cạc...” tiếng thét chói tai khó nghe càng thêm thể lương từ trong đằng nguyên lâm vang lên, làm cho tiểu bạch nằm ở một bên cũng không miễn run run hai tai thỏ đáng yêu, cặp đồng mâu vàng óng ánh kia gắt gao nhìn chăm chăm phương hướng Quân Tà, mắt vàng rất nhanh co rút lại, hình ảnh tiền phương mạo hiểm vô cùng.

Huu một tiếng, bạch quang xẹt qua, gánh nặng giữ đã không có tiểu bạch thân ảnh.

vào cảnh quan khác.

“Xèo xèo chi...” Đang định bước về phía trước, lúc này, thanh âm bén nhọn phá không mà đến, thiếu chút nữa đem màng tai của nàng cấp xuyên phá, đổi lại đem tiểu bạch trong lòng cấp bùng tỉnh, theo cặp mắt vàng kia vừa mở, quang mang sắc bén làm cho người ta sợ hãi bắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chiến Hữu

Edit: Sally

Ngân quang lóng lánh, làm hoa mắt mắt người!

Thân ở trong vòng vây liềm viên thú, Quân Tà cấp tốc xoay tròn ra, lấy ‘Băng lật’ làm khiên, ngăn vô số móng vuốt liềm tấn công hướng trên người nàng, tay trái điểm điểm ngân châm tấn công, công thủ cùng chuẩn bị.

Liềm viên thú tốc độ mau, Quân Tà tốc độ nhanh hơn, chỉ còn lại một mảnh tàn phiến chớp động không thôi, thỉnh thoảng tiếng ‘Leng keng đình...’ cùng với tiếng thét chói tai vang lên mà đến.

Nhưng kỳ dị là, rõ ràng đã đánh trúng liềm viên thú, lại không thấy một chút gì cho dù là một cọng lông rơi xuống, lấy Quân Tà ra tay cực nhanh, cực chuẩn, loại tình huống này thực tại làm cho nàng vừa sợ lại buồn bực.

Thật buồn bực lại còn tại phía sau, móng vuốt liềm viên thú cường độ cứng rắn nhưng lại vượt xa quá với Quân Tà tưởng tượng, tuy nói, ‘Băng xuyên’ của nàng cũng không phải cái thần binh lợi khí gì, nhưng cũng là kiếm khí Nam Cung thế gia sản xuất, nghe nói có thể chém sắt như chém bùn, trong Vân thành luôn đứng hàng thứ nhất.

Nhưng là lợi khí số một này vì ngăn cản liềm viên thú bắt quá mười công kích luân phiên, không ngờ bắt đầu xuất hiện vết mẻ, chủ thủ sau mỗi một lần kịch liệt va chạm sẽ có thêm mấy chỗ hỏng, chiều cái tình thế này xuống, ‘Băng xuyên’ nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ ba đợt nữa.

Quả nhiên, sau ba đợt ngăn cản công kích, ‘Đỉnh’ một tiếng ngân nga vang lên, ‘Băng xuyên’ trong tay Quân Tà chỉ còn lại có một thanh thiết côn, còn chủ thủ đã vỡ thành một mảnh nhỏ.

‘Băng xuyên’ bị hủy một bên, cũng như mất đi khiên phòng hộ, tại vòng vây loạn vũ này, kết cục không cần dự đoán cũng biết.

Nhưng mà, Quân Tà kiếp trước được xưng ‘Tà quân’, tự nhiên cũng không đơn giản chỉ là của tính cách nàng thực tà, mà nàng làm việc cũng là tà hồ dị thường.

Sau khi ‘Băng xuyên’ bị hủy, thần sắc Quân Tà không thay đổi, trực tiếp vứt bỏ thiết côn còn thừa trong tay, mười ngón tay mảnh khảnh mở ra, ngân quang lóe ra, hai tay với quanh thân rất nhanh đóng đưa luân phiên, hình thành một tầng lồng khí, đảm đương khiên phòng hộ.

Mặt ngoài Quân Tà bình tĩnh tự tin, tuyệt không cấp bách nhân một tia thừa dịp chi cơ, trong lòng lại thầm kêu không tốt: ‘Băng xuyên’ đã hủy, ngân châm hiện tại chỉ có thể dùng để toàn lực phòng ngự, mà không thể phóng ra, thời gian một lát nữa, tất nhiên chống đỡ không được.

‘Leng keng đình...’ liềm viên thú tốc độ công kích rõ ràng nhanh hơn rất nhiều, tàn ảnh xẹt qua, mà tốc độ Quân Tà chuyển động thông thả không có tăng, ngay tại thời gian này, một liềm viên thú không kích được, mười ngón một khép lại, kết hợp lưỡi liềm thanh lạnh leo nhắm ngay phía sau lưng Quân Tà hung hăng đánh xuống.

Cảm giác được đao khí sau lưng âm lãnh đánh tới, Quân Tà ánh mắt phát lạnh, con ngươi đen vừa chuyển, vô số phương pháp né tránh xuất hiện trong đầu, trải qua phân tích, dứt khoát kiên quyết lựa chọn thương hại nhỏ nhất, nhưng cũng là phương pháp muốn nữa cái mạng nhỏ của nàng.

Khi lưỡi liềm sắp bổ trúng nàng, Quân Tà thân mình hơi cúi thấp, tiểu thân thể mảnh mai vừa chuyển, lấy một loại thân pháp quý dị nghiêng thân đi, một cái tránh né này mặc dù không thể hoàn toàn tránh đi mười ngón lưỡi liềm khép lại, lại có thể tránh thoát được nơi yếu hại, trong đầu nàng thậm chí đã hiện ra một hình ảnh đao tà nhập vào toàn bộ lưng nàng so với mấy tính toán còn nhanh hơn.

Nhưng mà, lúc này, trong phạm vi Quân Tà phân tích đột biến đã xảy ra.

‘Chi...’ một tiếng, liềm viên thú đang bổ về phía Quân Tà kêu lên một tiếng, như là bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ đẩy khỏi hướng về phía bên người Quân Tà, mà trên mặt nó rõ ràng... Che chắn là một tiểu bạch thảo, hình ảnh đó, thực quái dị.

Biết được một đao kia thế nhưng không có bổ xuống, Quân Tà thế nhưng ngược lại buồn bực, ở trong chiến đấu, năng lực phân tích phản ứng của nàng nhưng là chưa từng có ra sai lầm a! Không thể tưởng được hôm nay thế nhưng phá còn, nhất thế anh danh của nàng a! (Sally: chị ấy thế nhưng có xu

hướng thích ngược).

Nếu tiểu bạch lúc này biết ý tưởng trong lòng nàng, phỏng chừng ngoan độc tự đánh mình một cái tát, ngời nha nhân sự quản nhiều cái gì a!

Không cần xem, Quân Tà cũng biết trước mắt chợt lóe mà qua đó tại trước mắt nàng là gì, vì bạch quang nàng ngăn trở một đao đó chính là tiểu bạch, đáy lòng một cỗ cảm xúc quái dị kích động mà ra, tình huống trước mắt nàng cũng không biết rõ rốt cuộc là gì, hít sâu một hơi, hai tay vung mạnh một cái, điểm điểm châm quang rậm rạp hướng phía trước bắn ra.

“Xèo xèo chi...” tiếng thét thê lương siêu cấp chói tai, khó có thể chịu được khi ngàn châm bắn ra nháy mắt vang lên, đồng thời cùng với ‘Bang bang phanh...’ thanh âm vật thể rơi xuống đất.

Một ngàn châm tiếp một ngàn châm cùng cắm lên các vị trí yếu hại trên liên viên thú té trên mặt đất, từng cây mây còn quán quít lấy bên chân, cơ hồ tại trước người Quân Tà hình thành một cái hình quạt.

Không thể không nói, trên đời này vốn không người so với Quân Tà còn tà hơn, bình thường người từ trong chỗ chết tìm được đường sống phản ứng đầu tiên tất nhiên sẽ là chạy nhanh không dám quay đầu lại xem, dù sao một tiểu bạch thô nhỏ nhỏ ngăn cản một quái thú so với liên viên thú còn lợi hại hơn, dù là ai cũng không cho rằng nó có thể chống đỡ được, mà tiểu bạch thô ngăn không được, kết cục chính là chết, quấy rầy nàng một phen né tránh này, nếu là như thế, theo nàng đó là hậu quả được cái đầu tinh vi của nàng phân tích ra, chính là nàng cùng tiểu bạch cộng phó hoàng tuyền.

Nhưng mà Quân Tà phản ứng cũng thật khó tin, tâm thần toàn bộ dùng để công kích liên viên thú, phía sau lưng, không có một chút phòng ngự, trực tiếp đem phía sau lưng giao cho tiểu bạch thô.

Đàn liên viên thú trong lòng phỏng chừng cũng rất buồn bực, mắt thấy liền muốn đem kẻ khó đối phó dám xâm nhập địa bàn của chúng này cấp chém thành hai nửa, lại không nghĩ tới mặc danh kỳ diệu chạy đến một con thô cứu nàng, mà cái tiểu cô nương này lại tà tứ như vậy, tự đem mạng nhỏ của mình treo lên vách đá, không nghĩ trước muốn thoát ly nguy hiểm, lại như vậy vội vã hạ sát thủ, rất giống một sát nhân cuồng ma ghen mấy trăm năm không có giết người vậy.

“Hắc hắc...” Hai tay càng không ngừng vung, Quân Tà tà ác cười lạnh, lão tổ tông có câu nói, bố trí tử rồi sau đó sinh, hướng chi nàng luôn tin tưởng trực giác chính mình, có gan làm như vậy, nàng liền có chín phần nắm chắc, đương nhiên còn có một phần phòng bất đắc dĩ, luân phiên ngăn cản công kích, thân mình nhỏ nhỏ của nàng đã dần dần mất sức, tín nhiệm tiểu bạch, toàn lực phóng ra công kích là lựa chọn tốt nhất.

Tiểu bạch tự nhiên cũng không làm cho chủ nhân nó thất vọng, toàn bộ thân mình gắn vào trên mặt liên viên thú đem nó đi về phía sau, chân sau lập tức hướng tiếp theo đập, nha, thế nhưng trực tiếp đập vào trong cổ họng liên viên thú, trực tiếp xuyên qua sau gáy, đem liên viên cấp đập chết, làm cho người ta không khỏi hoài nghi, tiểu bạch chẳng lẽ là được cải tạo từ kim cương?

Rút chân thô dính máu tươi ra, dùng một chút lực, lại đánh về phía liên viên thú khác, tốc độ cực nhanh nhưng lại không thể so liên viên thú kém.

Cứ như vậy, Quân Tà chuyên tâm đối phó đàn liên viên thú trước mắt, lấy công làm thủ, đánh cho tiếng kêu quái vang lên liên tiếp, tiểu bạch vì nàng phòng thủ cửa sau, bạch quang cùng nhau, theo trên mặt liên viên thú đập đến, tứ chi đều bị nó dùng để làm vũ khí, máu tươi đầm đìa a! Thật sự là không chịu nổi nhần đồ.

Cái gọi là nam nữ phối hợp, làm việc không phiên luy, các nàng đây là một người một thô phối hợp, hiệu suất gấp trăm lần!

Không quá nửa canh giờ, một đàn liên viên thú nhưng lại bị các nàng cấp giải quyết hơn phân nửa, xem tình hình có chút không đúng, rung động, liền biến mất không thấy thân ảnh.

“Hô...” Thở hồng hển một hơi, Quân Tà lại buồn bực nhìn đàn thú không người có thể địch này khiến người ta nghe thấy biến sắc, thế nhưng có bản lĩnh chạy trốn a.

Chợt thấy bà vai trằm xuống, Quân Tà theo bản năng hướng trên vai liếc mắt một cái, không phải không có ngoài ý muốn, đúng là tiểu bạch, mà nó ngửa đầu, nhìn cũng chưa nhìn liếc nàng một cái, giống như đại thụ che thiên trên đỉnh đầu có đại mỹ nữ a.

Trên đầu tuy không có mỹ nữ, bất quá chủ nhân vai nó đứng chính là một tiểu mỹ nữ, là một mỹ nữ đang ‘Câu dẫn’ nó.

Quân Tà cảm thấy kỳ quái, tiểu bạch như thế nào đột nhiên như vậy, gió nhẹ phát qua, cảm giác trên người chợt lạnh, cúi đầu vừa thấy, nha một tiếng kinh dị.

Chỉ thấy nàng một thân quần áo biến thành một mảnh vải rách, rũ xuống ở trên người, mặc dù không thể nói không che đậy thân thể, nhưng cũng chỉ có thể che được nhưng vị trí quan trọng, như ẩn như hiện, càng khiến người mơ màng, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nàng phải lớn lên thêm mấy tuổi.

Nếu là Nam Cung Quân Tà lúc trước, đó thật đúng là không có gì xem, tuy nhiên Quân Tà hiện tại, trải qua hai tháng điều dưỡng, mặc dù còn chưa phát dục, nhưng là là ngọc cốt băng cơ, trắng mịn như tằm, vẫn rất có lực dụ hoặc.

Quân Tà chưa từng có nam nữ đại phòng, hướng chi đối mặt còn là một con thô, tự nhiên không cảm giác có cái gì không ổn, bất quá như vậy cũng thật sự ngại hành động kế tiếp, rõ ràng không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng...Tê.

Đừng hiểu lầm, nàng cũng không có thói quen trần truồng, cho nên, làm tiểu bạch nhìn không được, vụng trộm liếc mắt miết qua một cái, liền gấp trên người tiểu mỹ nữ trước mắt mặc một kiện quần áo thực kỳ lạ, kiện quần áo đó trừ bỏ ba điểm bộ vị trọng yếu đều che khuất, địa phương khác đều

không có, nếu nó đến từ hiện đại, nó liền sẽ biết quần áo kỳ lạ đó là gì, chính là ‘Áo tám hai mảnh’. (Sally: tiểu bạch cũng háo sắc a).

Tò mò trừng lớn hai mắt thô lại nhìn kỹ rõ ràng khi mới phát hiện, oa, kiện quần áo kỳ lạ đó thế nhưng chính là mảnh vải vừa mới còn trên người nàng nha! Mâu quang vàng óng trông thấy chủ nhân nó, tiểu bạch thô trong mắt lóe ra thần quang bị Quân Tà hiểu thành ‘Sùng bái’.

Nhìn tiểu bạch manh như vậy, Quân Tà lại hỏi tưởng một màn vừa mới mạo hiểm, cùng với nó ăn ý khẳng khí phối hợp, thú vị lấy tay búng vào lỗ tai tiểu bạch, nói: “Hắc, người này vật nhỏ sẽ không là thô yêu gì đi?” Về mặt tà tà ý cười, giống như nói giỡn, đồng mâu sâu thẳm lệ quang bắn ra, như tia chớp xẹt qua bầu trời đêm.

Tiểu bạch híp mắt vàng chột lóe, hai tai thô run lên, tựa như một mối cực điểm trực tiếp ghé vào trên vai Quân Tà ngủ, hoàn toàn đem vấn đề chủ nhân cấp không nhìn.

A, còn không đáp đầu a! Tuy chỉ là chột lóe mà qua, nhưng Quân Tà vẫn tinh tường bắt gặp trong cặp mắt vàng kia hiện lên một đạo tính hóa lại khinh thường, cái loại cao ngạo này, cao ngạo đứng trên cao nhất lãnh đạm xem thế tục, nàng nhưng lại nhìn thấy từ trên người con thô nhỏ phát ra, thế giới này thật đúng là huyền huyền!

Hơi lắc lắc đầu, ánh mắt Quân Tà chột tắt, đem tiểu bạch trên vai làm như đã ngủ ôm vào trong lòng, câu môi mỉm cười: “Hắc, dù sao ta thích người như vậy, có phải hay không yêu, lại có cái gì quan hệ đâu! Đúng không, huống chi người còn là ân nhân cứu mạng của ta, nga không, ân thô cứu mạng, cũng là...” Một chút, ngữ khí trở nên có chút mơ hồ đến: “Cũng là chiến hữu đầu tiên của, chiến hữu đầu tiên ta hoàn toàn đem sau lưng giao cho đối phương, chiến hữu lần tiên hợp tác khẳng khí, chiến hữu a...”

Thật sự là châm chọc a! Một huyết quân nhân, một thượng tướng quân nhân dựa vào chiến công từng bước đi lên quân chính cục, một quân nhân dục chiến nhiều năm, nhưng lại không rõ cái gì là chiến hữu, mà tại dị thể này, nàng lại tại trên người một con thô hiểu được, cảm nhận được hai chữ này.

Giờ khắc này, cảm giác cô tịch nồng đậm, chỉ có thể nói, kiếp trước Quân Tà quá thất bại!

Như vậy Quân Tà kiếp này, sẽ như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Người Mới

Edia: Sally

“Người phi a! Phi a! Lão tử nhìn xem người có thể bay đến đâu? Hắc hắc...”

Quân Tà một thân ‘Áo tám hai mảnh’ đuổi chân đá đá cây mây quán trước người cười đến vô cùng tà ác, hai tay khoanh trước ngực, gương mặt non nớt mang theo tàn nhẫn, cho dù không có bột màu đỏ, ánh mắt nghiêm nghị, trên mặt có vài vết thương to máu dù là ác ma cũng không bằng.

Bên chân tiểu bạch ngẩng đầu liếc nàng một cái, lấy động tác phi thường rõ ràng hướng bên cạnh xê dịch, một bộ dáng rời xa nguy hiểm.

“Thầm thì...” Trên đất rơi đầy những thứ bị nàng đá, từ trong đám lá cây chui ra một bột khiếm thảo nho nhỏ, hai mắt nho nhỏ khẽ chuyển, đáng thương nhìn nhân loại dùng mũi chân đá nó.

Đáng tiếc nhân loại thờ ơ, ngồi xổm thân xuống, tay nhỏ bé sờ tới, liền đem đầu con gà này cấp nhấc tới, thì ra đúng là một con chim thất thái nhỏ a!

“Chim đáng chết, dám ở trên đỉnh đầu lão tử thái, hiện tại lại giả bộ vô tội, đáng thương a!” Một tay nắm bắt tiểu gáy chim nhỏ, một tay không chút nào thương tiếc bập lẳng chim nó, Quân Tà hung tợn nói, ngày đầu tiên trọng sinh bị một viên phân chim cấp đập choáng váng, tuyệt đối là sỉ nhục nàng vĩnh viễn không quên được, mà nay ông trời có mắt, làm cho nàng lại gặp được đầu sỏ cấp nàng sỉ nhục, nếu buông tha nó, nàng sẽ không còn là người có cừu tất báo.

Hôm nay vận khí của nàng thật sự là quá tốt!

Sau khi cùng tiểu bạch liên thủ giải quyết liên viên thú, Quân Tà cũng không có nghỉ ngơi nhiều liền mang theo tiểu bạch đi đăng nguyên lâm, đi vào chỗ sâu, một chỗ đồi núi nhấp nhô, bóng cây cao ngất, bốn mùa màu hồng, hơn hẳn hoa thiêu phong lâm, tên là ‘Kêu phong lâm’.

Trong lòng đã sớm chuẩn bị tốt, ở trong này tất nhiên hội ngộ đến mãnh thú hung ác vô cùng, chưa từng nghĩ, mãnh thú không còn, đổi lại làm cho nàng phát hiện tại trên cây, đang trong mộng đẹp chính là con chim nhỏ này, bằng bản lĩnh Quân Tà đã gặp qua là không quên được, mặc dù ngày đó nàng vừa mới trọng sinh, chim nhỏ lại ở trên trời phi, nhưng vẫn liếc mắt một cái liền làm cho nàng nhận ra.

Vì thế, lúc tiểu bạch tròn mắt há hốc mồm, Quân Tà cùng chim nhỏ tiến hành một hồi người chạy ta truy, quyết đấu người phi ta kéo, cuối cùng Quân Tà một cái rơi vào tuyệt chiêu, đem cây mây từ trong đăng nguyên lâm mang ở trên người ném đi, lôi kéo, túm được hai năm mười tám vạn dặm chim nhỏ vì

thể thực bị thúc sa lưới.

“Cô cạc cạc...” Lòng chim bị bật (bạt: nhỏ) đau làm cho tiếng kêu của chim nhỏ dần biến dạng, lại có điểm như vịt kêu, trong mắt nhỏ nhỏ hơi nước bắt đầu nổi lên, chim ể trương trương hợp hợp, như là tiểu hài tử đang khóc.

“Dựa vào, ngay cả tiếng kêu đều so với chim nhỏ khác khó nghe hơn, lão tử nếu không nhỏ hết lông chim trên người người, đều thực xin lỗi ngàn vạn bằng hữu chim.” Dùng câu nói danh ngôn của nàng kiếp trước, chính là: người trưởng thành cái tính tình này, lão tử đào người một tầng da, đó là đối với nhân loại phụ trách, miễn làm cho bạn bè ngoại tình chúng ta, cho rằng nhóm chúng ta là loại gien héo rút, hướng thú loại phát triển.

Vì thế, yên tâm thoải mái tiếp tục bị chà đạp, dùng sức bạt mao (nhỏ lông), vì loài chim luôn chú trọng hình tượng tốt đẹp.

Ngay tại lúc chim nhỏ nhìn không được nhỏ hai giọt nước mắt khi người nào đó có hành vi bạo lực, tiểu bạch rốt cục nhìn không được, vươn chân trước rõ ràng dùng sức trọc vào chân mỡ phần tử nào đó nghiện trò bạo lực.

Quân Tà đang vui vẻ với cảm giác bạo lực của mình đột nhiên trên chân có cái gì đó động, mỡ bạo lực tạm dừng hành vi, cúi người đem tiểu bạch ôm lấy, tinh quang long lánh nói: “Tiểu bạch, người cũng có hứng thú nghĩ đến chơi đùa.” Bộ dáng đó mười phần là bộ dáng tiểu đại thúc đáng khinh, bộ dáng dụ dỗ trẻ vị thành niên.

May mắn, tiểu bạch thuần khiết còn chưa bị người nào đó ô nhiễm, hai tai thỏ giật giật, mao nhung thô đối mặt với Quân Tà, như là cầu tình, đồng mâu kim sắc chớp động quang mang nóng cháy.

Nhìn động tác tiểu bạch, hai mắt Quân Tà mở to lên, nắm cổ chim nhỏ, chuyển qua trước mắt, dùng sức nghiên cứu, nghiên cứu đến chim thất thái nhỏ còn thừa vài cong lông chim, tất cả đều dựng thẳng lên, không biết cái nhân loại lông dạ hẹp hòi này lại muốn dùng biện pháp gì đối phó nó, nó hiện tại hồi hần ruột muốn chết, vì sao, vì sao, ngày đó nó không có để ý ‘Chim cúc hoa’ của mình mà nơi nơi đại tiểu tiện đâu? Sau này, nó cũng không dám nữa.

“Chẳng lẽ, người này chỉ người mới thật sự là mãnh thú?” Thanh âm hưng phấn mang theo một chút nghi hoặc, hai tròng mắt Quân Tà sáng lạn tinh hoa.

Quân Tà không phải ngu ngốc, một chim nhỏ bình thường như vậy lại có bề ngoài so với những loài chim khác xinh đẹp hơn rất nhiều, nhưng tùy tiện tại ‘Kêu phong lâm’ ngủ ngon, cái này không thể không nói là quái dị, nàng thể nào cũng phải bắt nó đến, trừ bỏ ân oán phía trước, chính là hoài nghi nó có lẽ là mãnh thú.

Chính là trải qua một phen chà đạp của nàng, chim nhỏ này vô luận là xem trước xem sau, xem trái xem phải, muốn xé ra để xem, một điểm bộ dáng mãnh thú đều không có, có thể nói so với chim nhỏ bình thường cũng không giống, nhiều nhất chính là bài tiết so với thiết cứng rắn mà thôi.

Nhưng có lẽ một đường đi tới này, nàng cùng tiểu bạch đã muốn hình thành một loại cảm giác tâm linh tương thông, cho dù nàng nghe không hiểu thô ngữ, lại tổng có thể theo động tác ánh mắt nhìn ra ý tứ.

Động tác tiểu bạch phản ứng đến trong đầu nàng liền hình thành một câu: chủ nhân, con chim này là vật phi phạm, người bạt bạt mao nó, nhưng đừng bắt nó giết chết, máu thịt chim chết dùng được bao nhiêu lợi.

Nghe một chút, thì ra tiểu bạch là sói xám khoác da thỏ, trình độ bạo lực này cùng chủ nhân nó cũng không khác nhau là mấy.

Chim nhỏ nhận thấy được mạng sống có cơ hội, vội vàng điểm điểm đầu chim nhỏ nhỏ: “Thảm thi cô...” Đúng vậy, đúng vậy, ta là mãnh thú, ta thực là mãnh thú tàn ác hung hãn.

“Ohm...” Trầm ngâm sờ sờ cảm, tròng mắt Quân Tà vòng vo chuyển, tay nhoáng một cái, một cây ngân châm nhỏ xuất hiện trong tay nàng, chậm rãi dòi về phía trái tim chim nhỏ.

“Thảm thi cô...” Ngân châm trong đồng tử vô hạn mở rộng, chim nhỏ bắt đầu càng không ngừng giãy dụa, nếu là người nghe hiểu được chim ngữ tất sẽ nghe được nó gọi: cứu mạng a! Có người sát chim, cứu mạng a...

“Dát...” Theo tiếng kêu sợ hãi, máu nhỏ phun ra, Quân Tà nhú mày, nhìn chăm chăm vết thương trên tay, quay đầu hướng tiểu bạch bị nàng tung đi, không có trách cứ, mà mang theo suy nghĩ sâu xa, nàng cũng không cho rằng tiểu bạch là hảo tâm muốn cứu chim nhỏ mới đột nhiên nổi điên cắn nàng một ngụm.

Quả nhiên, trong đầu chợt lóe, chuyện tình kỳ dị ngay tại trước mắt nàng đã xảy ra.

Chỉ thấy, máu của nàng bắt xảo phun đến trên đầu chim nhỏ, hào quang đỏ đậm nhấp nháy, giống như màu đỏ huỳnh hỏa vây quanh máu tươi lưu động phi vũ, huyết dịch tại quang phiến đỏ đậm giống như có sinh mệnh hướng trong óc chim nhỏ chui đi, thẳng đến bị hấp không còn một mảnh.

Hào quang đỏ đậm dần dần trở nên âm đậm, ngay tại khi Quân Tà nghĩ đến nó muốn biến mất, lại đột nhiên bạo sáng lên, sáng lên toàn bộ ‘Kêu phong lâm’ giống như một mảnh biển lửa, trừ bỏ hóa hồng thì không còn màu gì khác.

Quân Tà cũng bị một cỗ quang đỏ đậm làm chói mắt, khẽ híp mắt lại, cho đến khi hồng quang biến mất mới mở hai mắt, chim nhỏ trong tay cũng không biến hóa, chẳng qua là trên đỉnh đầu có hơn một dùm xích điểm chim mao, ần ần có thể nhìn ra là chữ. “Chủ nhân...” Đang lúc Quân Tà hứng thú nghiên cứu dùm chim mao đó, một thanh âm non nớt trẻ con tiến vào lỗ tai của nàng, lộ ra ai oán, làm như vô cùng ủy khuất.

Chương 22: Huyết Khé

Quân Tà trừng lớn hai mắt, ngạc nhiên nhìn chằm chằm chim nhỏ còn bị nằng niết ở trong tay, chắc chắn lấy làm kỳ: “Thế giới này thật đúng huyền huyền, nhỏ một giọt máu, ngay cả ‘người mới’ cũng có thể nói tiếng người?” Trong lòng lại ầm ầm có chút hiểu được, đại khái đây là thần thoại trong tiểu thuyết từng nói, cái gọi là huyết khé đi! (Sally: người mới ở đây là chỉ em chim dễ ‘xương’ kia, mà thú cũng nói chuyện được)

“Chủ nhân, nhân gia không gọi ‘người mới’, mọi người đều gọi gia là chim vương.” Giọng trẻ con càng thêm ủy khuất, ở trong này, tất cả thú loại đều kêu nó là chim vương, nó cảm thấy rất có khí thế.

“Nước tiểu hoàn? Phốc...” Quân Tà trực tiếp văng lên, chim vương? Kêu như vậy rất dễ dàng làm cho người ta nghe lầm, hơn nữa con chim ngốc này, căn bản sẽ không biết chim vương là cái khái niệm gì a, còn tưởng rằng là cái tên! Hết chỗ nói rồi, bất quá thật đúng là chim không thể nhìn tướng mạo, đến nay còn nhìn không ra là loại chim gì, ‘người mới’ đúng là chim vương a, chắc chắn, lúc này nằng niết nhưng nhất được bảo a, chim vương a! Chim vương trong thú tinh lâm a!

Quân Tà nội tâm kích động đến muốn hét lên hoan hô, mặt ngoài như trước vẫn là bộ dáng tà tà tựa tiểu phi tiêu, bá đạo nói: “Ta là chủ nhân của ngươi, ta nói ngươi gọi món ăn chim, ngươi kêu người mới.” Đừng nói nằng chưa cho nó quyền chim, thật sự là hai chữ ‘Chim vương’ nằng kêu không ra lời a! Người khác nếu nghe lầm một cái, trực tiếp liền ném cái trứng thối lại đây: ‘Bằng hữu, ngươi thật một chữa trị tốt chưa? Nước tiểu hoàn liền nước tiểu hoàn, xem này kêu được chỉ sợ người khắp thiên hạ không biết ngươi mấy trăm năm không đi tiểu a, 囧’.

Chủ nhân háo bá đạo a! ‘Người mới’ mếu máo, còn không có đối với tên mới của chính mình tỏ vẻ ai điều, liền lại nghe đến chủ nhân nó khinh phiêu nói: “Như vậy đồ ăn chim, cũng không biết có cái gì bản sự, ai, đừng nuôi không là tốt rồi, có phải hay không a tiểu bạch?”

“Oa, chủ nhân đừng quá coi thường bản ‘người mới’, bản ‘người mới’ có thể sánh tiểu bạch chỉ biết đuổi chân lợi hại hơn a.” ‘Người mới’ phi thường không cam lòng, vốn đang bị Quân Tà chọc khí (tức giận), đã nghĩ sẽ làm chim nhỏ vô dụng hỗn ăn hỗn uống, nhưng nó không ngờ chủ nhân thật đúng là xem thường nó, cho rằng nó cũng chỉ là chim nhỏ vô dụng, lập tức liền tặc mao, trực tiếp bản ‘người mới’ kêu thuận cực kỳ.

‘Cô...’ kêu một tiếng, tiếng vang phía chân trời, ‘người mới’ giương đầu lên, gãy khỏi của kiếm chế Quân Tà như gãy dựa trong hố bùn, Nhất Phi Trùng Thiên, cổ khí thể phiến giang đảo hải.

Một tiếng kinh lôi tận trời, giống như phượng minh thanh, dẫn tới vạn thú trong phạm vi trăm dặm đều cúi đầu, thêm thể nhỏ nhỏ của ‘người mới’ phong vân vừa kéo đến liền thành đại bàng, thật không hổ là ‘Chim vương’.

Khiếp sợ a! Dù nhìn quen các loại công nghệ cao không thể tưởng tượng, Quân Tà cũng không khỏi trợn mắt há hốc mồm, sắc mặt thật sự cổ quái, nằng tuy có ý dùng phép khích tướng con chim ngốc này, nhưng cũng không nghĩ tới, nó bản lĩnh thì ra chính là vậy a?

Lung Bàng chi, không biết trong mấy ngàn dặm, cánh chim to đến có thể che cả một vùng trời!

Mặc dù trong kinh thư viết không quá khoa trương như vậy, bất quá cũng so với đại ung đại bàng lớn hơn một ít.

Bỗng cuồng phong điên cuồng thổi đến, kéo thần chí Quân Tà lại, ngẩng đầu nhìn qua, ‘người mới’ đã phi tới, dừng ở trước mặt nằng, hướng về phía nằng lấy lòng: “Chủ nhân, sau này mặc kệ người muốn đi đâu, ‘người mới’ đều có thể chờ người đi, tốc độ rất nhanh nga!” Nói xong, còn hướng Tiểu Bạch trong lòng Quân Tà giờ giờ đầu lên, kết quả Tiểu Bạch nhân gia một chút cũng không thêm để ý, trực tiếp nhắm mắt ngủ.

Vì thế, giây tiếp theo, một người một thú một chim đã ở trên trời ‘Phi’.

Thích a! Ngự thú phi hành, như nắm thiên địa trong tay, vạn vật giẫm dưới chân, cổ hào hùng này, phần khí phách này, thật sự là thích a!

Đứng thẳng trên lưng ‘người mới’, Quân Tà hai tay chấp sau lưng, mái tóc đen dài tùy ý để gió thổi lộng, thân mặc ‘Áo tắm hai mảnh’ tức thì bị thổi ba ba rung động, một thân bá khí cuồng ngạo, rất có quyền sinh sát trong tay, niệm chi ngưng cuồng.

‘Người mới’ quả nhiên không phải ngồi không, theo Thú Tinh Lâm đến phía sau núi Nam Cung Sơn trang có thể nói nhảy mất liền đến.

Lúc này tà dương đã ngã về tây, hoàng hôn dần buông xuống, vạn vật được bao trùm trong quảng trắng kim quang mờ mờ, mộng ảo.

Bên trong thôn trang luyện võ trường, như trước truyền đến tiếng hô hào hữu lực, thỉnh thoảng có vài tiếng quyền cước đánh nhau.

Quân Tà mang theo tiểu bạch cùng ‘người mới’ thu nhỏ lại, tránh vào bên trong thôn trang không người phát hiện, trở lại tiểu viện của nằng, tuyệt không lo lãng nằng mất tích hai ngày sẽ bị người phát giác.

Cho tới bây giờ, trừ bỏ Nam Cung Quân Hoa gọi là ‘huynh đệ’ sẽ ngẫu nhiên tâm huyết dâng trào chạy tới lấy việc khi nhục nằng làm thú vui, cũng chỉ có

Nam Cung Quân Dương tìm đến nàng, hiện tại Nam Cung Quân Dương bị phạt, những người khác bị Nam Cung Chí Lạc nghiêm lệnh không thể tới ‘Quấy rầy’ nàng, còn mẫu thân nàng, nàng đã một tháng không nhìn thấy, cho nên, phỏng chừng nàng lại biến thêm mười ngày nữa tháng, cũng sẽ không có người biết.

Trở lại căn phòng đơn sơ rách nát, đầu tiên Quân Tà thay kiện quần áo, dù sao mặc ‘Áo tắm hai mảnh’ nàng thật sự không quen, cảm giác như thế nào đó, không được tự nhiên.

Tiếp theo, bắt đầu chuyên chú xem xét chiến lợi phẩm hai ngày nay, nửa điểm ý tứ muốn nghỉ ngơi cũng không có, hoàn toàn không đem thân thể nàng gần như tới cực hạn để tâm.

Liếc mắt một cái thu hết nơi ở của chủ nhân vào mắt, Tiểu Bạch cùng ‘người mới’ đầu xuất hiện vài đường hắc tuyến, nhìn thấy chủ nhân bất chấp nghỉ ngơi liền tiến vào công tác phối hợp, hai mắt tròn lớn giống như gấp quỳ, nhất là Tiểu Bạch, cặp đồng mâu vàng óng ánh ở chỗ sâu xẹt qua tia hung ác nham hiểm làm cho người ta sợ hãi.

Màn đêm buông xuống, Quân Tà rút cục cũng hoàn thành công việc!

“Nam Cung thế gia?” Vuốt ve bình nhỏ trong tay, Quân Tà nghĩ tới chuyện hai ngày trước tại Xích Vân Lâu nghe được, còn có Nam Cung Chí Lạc tham gia, con người đen trở nên sâu thẳm.

Nam Cung Chí Lạc võ công quả nhiên sâu không lường được, khi đó chính mình đã thật cẩn thận, ngay cả âm vệ chỗ tối đều không thể phát hiện nàng, lại vẫn bị hấn phát hiện.

Thế gia quý thần khó lường như vậy, người người kính sợ, như vậy Nam Cung thế gia đến tốt cùng là tồn tại như thế nào, mà ngay cả hoàng đế cũng không đề vào mắt? Đáng tiếc, trong trí nhớ Nam Cung Quân Tà, đối với ấn tượng gia tộc thật sự quá mức mơ hồ, giống như tiềm thức của nàng đang kháng cự một đoạn trí nhớ đó.

Lắc lắc đầu, Quân Tà quyết định tạm thời không nghĩ nhiều thêm nữa, thần thức mở ra, đầu ngựa lên, liền đem được thủy trong bình nhỏ rót vào miệng, không quá nửa ngày, đột nhiên cảm giác đau đầu kịch liệt, cảm giác đau đớn này cho dù nàng là người chịu đựng giỏi đến người bình thường khó có thể tưởng tượng được, vậy mà, hiện tại cũng không chịu nổi, hét lớn một tiếng, mọi thứ quay cuồng, hai tay vội vàng chống lấy bàn nhỏ trước mặt, cố gắng chống đỡ cơn đau nhứt kéo tới.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Đoán Thần

“Hừ...” Buồn bực hừ một tiếng, mười ngón tay Quân Tà hung hăng nắm chặt mặt bàn, cắn chặt môi đỏ mọng tràn ra vết máu, không cho chính mình kêu đau ra tiếng, hai mắt cơ hồ trừng lên.

Loại đau này so với lúc vừa xuyên qua thân thể này quả thực không thể so sánh nổi, loại cảm giác này đau giống như kinh mạch toàn thân đứt đoạn, sau đó lại từng chút từng chút lạnh lại, đầu óc quay cuồng như phiến giang đảo hải, giống như tùy thời có thể phá nổ đầu, nổ tung mà ra.

‘Ca...’ hai tay bóp chặt bàn mộc khiến nó tan vỡ thành từng mảnh, mười ngón tay huyết nhục mơ hồ, hai mắt đen láy của Quân Tà tràn ngập tơ máu, biến thành màu đỏ như máu, sau đó lưng duỗi thẳng, ngẩng đầu lên, gắt gao nhìn chăm chăm nóc nhà, hai đấm nắm chặt khối gỗ vừa vỡ ra, khiến nó hóa thành vụn gỗ rơi xuống, trộn lẫn vết máu.

“Chủ nhân.” ‘Người mới’ sợ hãi kêu một tiếng, liền muốn chạy tới, lại bị Tiểu Bạch ngăn trở, ‘người mới’ gặp đến độ loạn lên liên tục vô cánh, kêu lên: “Tiểu Bạch chết tiệt, ngươi làm sao, không thấy được chủ nhân rất thống khổ sao?”

Đối với chất vấn của ‘người mới’, Tiểu Bạch thờ ơ, chính là nháy mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm tiểu chủ nhân của nó, hai tròng mắt vàng óng ánh càng thâm trầm.

‘Người mới’ thấy Tiểu Bạch không để ý tới nó, lại không cho nó đi qua phía chủ nhân, giúp nàng giảm bớt thống khổ, ‘người mới’ vừa vội vừa tức, chỉ biết bay tới bay lui khắp phòng.

Trăng càng lên cao, gió đêm nhẹ thổi, trong sân lẳng lặng chỉ có thể nghe được tiếng lá cây đong đưa xào xạc.

Cũng không biết qua bao lâu, ngoài phòng ánh trăng chiếu sáng vào, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Quân Tà giống như mới từ trong nước đi ra, chớp mũi mồ hôi ướt át, sắc mặt dị thường tái nhợt, ngay cả vết bớt màu đỏ cũng có vẻ nhạt đi một chút, trạng thái cơ bắp cũng kịch liệt vận vẹo, hai mắt gắt gao trừng nóc nhà như trước, hai tay chống mặt bàn đã trắng đầy máu tươi vô cùng thâm thắm.

Đau đớn, mê muội, dần dần, toan mà...

Một loại khảo nghiệm cảm quan thống khổ cực độ, kéo nặng từ dưới mười tám tầng địa ngục luân hồi một lần lại một lần, mà trong quá trình này, trừ bỏ lúc vừa mới bắt đầu còn kêu lên một tiếng đau đớn, sau ngay cả tiếng hư cũng chưa từng phát ra.

‘Oanh’ một tiếng, ở chỗ sâu tại Linh Hải, lôi điện cực đại trên hư không cùng nhau phi vũ hoành hổ xuống, linh hồn cùng tinh thần Quân Tà theo đó lay động không ngừng, toàn bộ thế giới chậm rãi trong đầu nặng vỡ tan, ngưng hợp, đoàn tụ.

Quân Tà đột nhiên rung mình một cái, chậm rãi khôi phục quyền chi phối thân thể, thờ ra một hơi trọc khí, toàn bộ thân thể hư thoát vô lực chống đỡ trượt xuống, nửa quỳ nửa ngồi xuống đất, quần áo trên người đã bị mồ hôi sũng nước, ẩm ướt dính dính, thật sự khó chịu cực kỳ.

Đã đoán thân thành công sao? Linh hồn của nàng đã chân chính cùng khối thân thể này hòa hợp một thể, trở thành chúa tể duy nhất của nó sao?

Bất chấp thân thể khó chịu, vừa khôi phục một chút khí lực, Quân Tà liền vội vã đứng lên, di động khiến hai chân run run, cánh tay nhỏ bé vô lực đơ đũa, làm cho toàn thân chính mình đều trầm tĩnh lại, điều chỉnh tần suất hô hấp, chậm rãi tiến vào trạng thái định tĩnh, rõ ràng chính là tiêu chuẩn tu luyện phương pháp đoán thể thuật.

Dần dần, linh hồn Quân Tà thừa nhận qua đau đớn khôn cùng, ý thức trở nên mơ hồ, thanh âm xung quanh đều nghe không thấy, thời gian giống như đình chỉ, không gian cũng yên lặng bất động, trong thiên địa chỉ còn lại chính mình một người.

Khung trời mờ mịt, chính mình đứng ở trên mảnh đất trống rỗng trong thiên địa, nơi này, hết thảy đều không tồn tại, liền ngay cả thân thể nàng, cũng giống như không có cảm giác, vô hi vô bi vô lo vô quái lạc, sờ hữu hết thảy đều không, tâm linh so với thai nhi còn trong cơ thể mẹ còn muốn tinh thuần hơn, chân chính đạt tới cấp thân, vạn vật đều ‘Vô’.

Linh thức trong ‘vô’ không biết phiêu đảng bao lâu, một lũ hào quang tại ý thức ‘vô’ xuất hiện, phảng phất ánh sáng mặt trời đột phá tầng mây mà bắn về phía luồng ánh sáng đệ nhất nhân gian.

Theo luồng ánh sáng này đột nhiên phát ra, linh hồn thức của Quân Tà tại giờ khắc này theo thế giới ‘Vô’ về thế giới tràn ngập rực rỡ, nhưng nàng vẫn như trước lấy thái độ ‘Phóng túng’ làm cho linh thức hoàn toàn rơi vào trạng thái tự do, linh hồn thức mơ hồ tựa như đứa trẻ con nghịch ngợm đụng loạn chung quanh, khi thì xuất hiện lồng lộng trên đỉnh núi cao, khi thì xâm nhập mãnh liệt mệnh mông như hải vực to lớn, khi thì rong ruổi với thảo nguyên rộng lớn, khi thì sống yên với cồn cát hoang mạc, khi lại bay cao với trời cao xanh thẳm... Nơi đó giống như một thế ngoại đào nguyên xinh đẹp làm cho người ta hoa mắt, một không gian không người sinh sống, chỉ có sơn thủy kỳ mạch thế ngoại đào nguyên, thế giới kia bình tĩnh tương hòa như thế, thế cho nên làm cho linh thức vui đến quên cả trời đất.

Không biết qua bao lâu, thấy hoa mắt, linh thức đột nhiên chấn động, tình cảnh biến đổi, rõ ràng nhìn thấy hiện thực chính mình phiêu đảng chung quanh dòng khí như ẩn như hiện, vô hình vô thể, vô sắc vô vị, lại không chỗ ở.

Quân Tà rất rõ ràng, này không phải nàng chân chính nhìn thấy, mà là linh thức của nàng cảm ứng được.

Dần dần, dòng khí điểm tĩnh quang hội tụ lại, khiến cho quanh thân nàng lúc ẩn lúc hiện dòng khí trở nên tràn đầy, tràn ngập quanh thân nàng, chậm rãi tạo thành vô số vòng xoáy ở trạng thái khí xoáy tụ cực kỳ nhỏ bé.

Khí xoáy tụ này phảng phất như du hồn đã quý không có sự sống, vây quanh bên người nàng bay tới bay đi, chính là tìm không thấy quy túc.

Năng lượng! Phía trước chỉ có thể cảm ứng được năng lượng yếu ớt, hiện tại tràn đầy khí xoáy tụ như thế! Như vậy kế tiếp nên ‘Tụ ước lượng’.

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, linh thức tinh thần đại chấn, chung quanh nguyên bản khí xoáy tụ phiêu đảng lập tức giống như nghe được lệnh triệu hồi, bay nhanh hội tụ cùng một chỗ, rất nhanh liền tại thành một vòng xoáy lớn có thật thể, lấy thân thể của chính mình làm trung tâm, điên cuồng mà dưng mãnh vào thân thể của chính mình, lại theo kinh mạch hướng trong đầu đi. Càng ngày càng nhiều năng lượng nhả vào óc, khiến cho toàn bộ đầu nàng trướng lên giống như muốn bạo, mà vòng xoáy lớn ngoài thân như trước không ngừng nghỉ chút nào dưng mãnh vào thân thể của nàng.

‘Oanh’, chỗ cuối cùng trong óc không chịu nổi ầm ầm nổ mạnh mở ra, linh thức trở về thân thể, Quân Tà cảm nhận được cảm thụ bất đồng ngoài đau đầu khó nhin, đục liệt lại xâm phạm cảm quan của nàng.

Tiểu bạch cùng ‘người mới’, một quỹ rạp trên mặt đất, một tư thế quái dị dán trên vách tường, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chủ nhân chúng nó vừa mới thừa nhận đoán thân đau đớn giờ lại bày ra một động tác phi thường kỳ quái, sau đó vẫn không nhúc nhích, trên mặt vô hi vô bi, nếu không phải khuôn mặt nhỏ nhắn đó đã tràn đầy mồ hôi càng thêm trầm, chúng nó tuyệt đối sẽ nghĩ đó chính là tượng.

Một thỏ một chim, nhân tính hóa nhìn nhau liếc mắt một cái, vẻ mặt không hiểu, thật sự không biết chủ nhân chúng nó lại làm cái gì a.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hắc Quyền

“Đánh chết hần, đánh chết hần...”

“Mẹ nguoi, chưa ăn cơm a! Đến đánh cho lão tử a!”

“Ha ha, đáng đánh, đánh chết tiểu tử này, đánh...”

“Aiz, này bắt quá chỉ biết tránh, nguoi mộng du a...”

...

Trong tầng hầm sông bạc rộng lớn có chút âm u, vang vọng âm ỹ tiếng hét to, trong không gian ước chừng một trăm m², lối dài cao khoảng hai ba thước, lan can lối dài chu vi cao nửa thân người, một nam tử cao lớn té ngã cùng một nhược tiểu thiếu niên trên mặt bị đánh thành một đoàn, nguoi tới ta đi lui, ra ngoan chiêu, chiêu chiêu kiến huyết, thảm thiết khiến người ta không chịu nổi.

Quanh lối dài đông nghịt, đứng chen chúc nhau, lớn tiếng hét, trong tay cầm một tờ giấy viết gì đó, trong mắt vẫn đục chớp động sắc thái tham lam, coi như trên lối dài không phải sinh tử đấu, mà là núi vàng núi bạc xếp đống.

Khoảng cách lối dài ước chừng một thước vuông, hơn mười hán tử lưng hùm vai gấu thẳng tắp đứng, giống như cây cột, lập ngũ giai cao đan giữ dài, trên đài một lim dài tơ vàng xa xỉ, trên bàn hai bên phân ngồi bốn gã thiếu niên quần áo đẹp đẽ quý giá, bên cạnh có bốn thiếu nữ ăn mặc thiếu vải đứng hầu.

Nơi này kì thực là sông bạc lớn dưới lòng đất lớn nhất Vân thành, không đồ khác, chỉ đồ ‘Hắc quyền’, cái gọi là ‘Hắc quyền’, kì thực chính là lối dài đấu dưới lòng đất, dân cờ bạc sẽ đem tiền đặt cược đặt ở hai vị quyền thủ, nếu quyền thủ thắng, dân cờ bạc liền thắng được tiền, nếu không liền thua.

Thiên Huyền đại lục nghĩ đến vô tôn, giống loại này ‘Hắc quyền’ tuy nói là tổ chức dưới lòng đất, nhưng kì thực cùng đại luận thi đấu võ quang minh khác biệt cũng không lớn, duy nhất khác nhau đó là, đánh ‘Hắc quyền’ tuyệt đối cấm sử dụng nội kình, chỉ có thể dùng võ kỹ hoặc là cật lực, hơn nữa đánh chết không hối hận.

“Tần nhị thiếu, ‘Vương bài quyền thủ’ (người được con bạc cược thắng) của nguoi hôm nay tựa hồ trạng thái không tốt, này còn không có đánh được mấy tràng đấu, mà tay chân bắt đầu như nhũn ra? Ha ha ha... Nghe nói nhị thiếu đối với tên ‘Quyền thủ’ đề tiện này vô cùng tốt, tối hôm qua còn cùng uống rượu mua vui, hảo một phen phong lưu a! Chớ không phải là nhất thời hưng trí tăng vọt, không biết tiết chế, hôm nay mới có thể ‘Nhuyễn nương tay chân’ (chân tay mềm nhũn) như vậy?” Trong bốn gã cầm y thiếu niên đang ngồi, có một thiếu niên một thân xanh ngọc thêu tường vân, chân bắt chéo, nâng mi nhìn một thiếu niên khác ngồi đối diện hần, sắc mặt cực kém, trên khuôn mặt tuần tú lộ vẻ đáng khinh, vừa thấy liền biết thiếu niên này chính là tửu sắc đồ đệ, thực tại đáng tiếc hần chỉ là người có được túi da tốt mà thôi (túi da: đáng và bề ngoài).

Lời này nói ra cũng mang vẻ hàm súc, người ở đây ai nghe không hiểu lời này chính nói Minh Dự Tần nhị thiếu cùng ‘Quyền thủ’ của hần có một chân, hơn nữa lại nhìn dung mạo Tần nhị thiếu, ngay cả là người tâm tư vô cùng thuần khiết đều nghe được trong lời này có bao hàm ý tứ gì.

Thấy sắc mặt từ trắng chuyển sang xanh, từ xanh chuyển sang tím đỏ, vẻ mặt Tần nhị thiếu đỏ bừng, thân hình gầy, vai tước thành, mặt ngọc trác, da bạch nõn nà, ánh mắt gian cang thêm vài phần tà mị, so với chỉ nữ tử còn muốn đẹp hơn mấy phần, nếu không có hầu gian không ngừng lẫn lộn hầu kết (Câu này có lẽ nói, có nhiều mỹ nữ hầu hạ, quan hệ), liền sẽ nghĩ là tiểu thư nhà nào đó, nữ phần nam trang tới đây tìm khoái lạc cũng không có người hoài nghi.

Phàm là nam tử, kiêng kỵ nhất là bị người khác nói hần giống đàn bà, nhất là người như Tần nhị thiếu, trong lòng hần có một cây xuyên, bình thường nếu ai dám nói hần một câu, người nọ chính là muốn chết, nguoi này, thiếu niên mập mạp này không chỉ ám chỉ hần giống nữ nhân, hơn nữa còn ám chỉ hần cùng nam tử khác làm cùng một chỗ.

Nếu này vẫn nhẫn xuống, vậy Tần nhị thiếu hần sau này còn dùng được sao?

Tần nhị thiếu khuôn mặt muôn hồng khoe sắc cười đến gần xanh nổi lên, đang muốn tức giận, một thanh mang theo ý cười trầm thấp vang lên: “Nhị thiếu không cần tức giận, tam đệ lời này bắt quá là hàm mộ nhị thiếu còn trẻ phong lưu mà thôi, nhị thiếu được xưng Vân thành đệ nhất công tử, làm việc luôn tùy ý, thực tại làm chúng ta khâm tiện, đường đường đệ nhất công tử tôn sư mời một đề tiện thanh lâu tìm khoái lạc, cử chỉ này phiến chiêu hiền đãi, đó là ta khó có thể với tới.”

Lời này nói như có vẻ nho nhã, lộ vẻ nịnh hót cực cao minh, nhưng nếu người có suy nghĩ ngầm lại, vẫn có thể nghe ra ý tứ trong đó, lời này rõ ràng là vì tam đệ hần nói giải vây, kì thực bắt quá là ám chỉ công tử đệ nhất Vân thành lấy đạo thanh lâu làm danh, kì thực là cùng ‘Quyền thủ’ đề tiện làm việc hoang đường, mà còn tự hạ mình, thật không phụ cái danh ‘Đệ nhất hoàn khổ công tử’ của hần a!

Đáng tiếc! Tần nhị thiếu nhìn như một mỹ nam rất thông minh, lại cứ thế không có nghe ra lời thâm ý trong này, trong lòng lửa giận giảm xuống đôi chút, ngẩng đầu lên, vẻ mặt hèn mọn hướng về phía thiếu niên một thân y màu xanh ngọc, lạnh lùng nói: “Uông đại thiếu, lời này, bản thiếu thích nghe, có kiến thức, không giống người của ta, chính mình đáng khinh liền nghĩ đến toàn bộ người trong thiên hạ đều cùng hần đáng khinh, hừ.”

Lam cầm y thiếu niên, trên mặt hiện ra sắc mặt giận dữ, vừa muốn phản kích trở về, Uông đại thiếu ánh mắt sắc bén bắn xuyên qua, lập tức khiến cho hần ngoan ngoãn ngậm miệng lại, hừ hừ quay đầu đi nhìn về phía lối dài, trong lòng lạnh lùng nghĩ: bản thiếu trước hết cho nguoi cuồng đại một chút, đợi chút liền cho nguoi biết cái cái gọi là công tử đệ nhất Vân thành, biết cái gì kêu thua khuyên gia đang tràng.

‘Phanh’ một tiếng vang lên, mọi nơi vang lên tiếng hét to càng điên cuồng, Tần nhị thiếu trong lòng máy động, nhanh quay đầu, thấy nhược tiểu thiếu niên kia trên lối dài bị nam tử nặng nề ngã trên mặt đất, phun ra một ngụm máu.

‘Định’, một trung niên nam tử râu sòm soạn nhảy lên lời dài, giọng lá cờ nhỏ hình tam giác màu đỏ lên, cao giọng nói: “Vòng thứ ba, Thiết Hùng thắng.”

Mọi người bùng nổ sóng sau cao hơn sóng trước, tức giận mắng to, trung niên nam tử đến hấp bên cạnh thiếu niên gần như đang hấp hối, ngồi xồm thân xuống, mặt không chút thay đổi vỗ vỗ hai má hắn, thấy thiếu niên hai mắt nhắm chặt dần mở ra, bắn ra luồng đạo quang mang không thể thấy, khẽ gật gật đầu.

Trung niên nam tử liền đứng lên, lại cao giọng nói: “Nghỉ một nén hương, tiến vào luân lời tái thứ tư.”

Tần nhị thiếu nháy mắt suy sụp ngã ngồi xuống ghế, Huyết Báo còn có thể đánh, hai tròng mắt xinh đẹp sáng lên đôi chút, cầm lấy tờ giấy trong tay viết ‘Huyết Báo’.

‘Phanh’ một tiếng ném lên bàn, tròng mắt đại hải nói: “Luân thứ tư, bản thiếu tặng một vạn hai, Huyết Báo thắng.”

“Ha ha, hảo, bản thiếu liền liều mình bồi quân tử, cũng tặng một vạn hai, mua Thiết Hùng thắng.” Uông đại thiếu, gõ gõ mặt bàn cũng cười nói.

Xanh ngọc y thiếu niên ngồi bên cạnh một gã thân hình mập mạp như lợn, một thân rộng thùng thình trên có thêu kim miên, mâu quang chột lóe, phát phát tay nói: “Ha ha, bản thiếu cũng hy vọng một vòng này, máu báo của ngươi thật có thể thắng, dù sao cũng là huynh đệ, bản thiếu cũng không hảo ý thắng ngươi nhiều tiền như vậy, ha ha...” Theo tay hắn vậy, mỹ nữ một bên tiến lên cầm đi chung trà của Tần nhị thiếu, một lần nữa vì hắn thay trà mới.

Bị Phùng Đại Hải nói làm cho tức giận, Tần nhị thiếu cầm chung trà lên liền mãnh liệt uống một ngụm, làm như muốn áp chế tức giận đang bốc cháy lên, cũng không có nhìn đến hai vị Uông thiếu cùng Phùng Đại Hải đối mắt nhau hiện lên tinh quang.

“Mười vạn lượng, Huyết Báo thắng...” Trong sông bạc lòng đất âm ỹ vô cùng, thanh âm Quân Tà trong trẻo khinh phiêu vang lên, chui vào trong lỗ tai mọi người, làm sông bạc trong nháy mắt im ắng xuống.

Mười vạn lượng cũng không phải là số lượng nhỏ, đối với dân chúng bình thường mà nói, đó tuyệt đối là khó con số có thể tưởng tượng, như Tần nhị thiếu là con nhà giàu mà nói, cũng đủ làm cho bọn họ chấn động.

Xuyên một chút, ánh mắt mọi người theo phương hướng thanh âm vọng qua, nhất tề đổi lại, tiếng hít vào tại song bạc rộng lớn này có thể nghe rõ ràng.

Khoảng cách với đàn đài cách đó không xa, bên cạnh bàn tử trường, ngồi độc nhất một gã bạch y thiếu niên, nghiêng người mà ngồi, gương mặt tinh xảo như quan như ngọc, tuần mỹ tuyệt luân, anh tuấn phi phạm, môi đỏ mọng hoàn mỹ hơi giờ lên, tựa tiếu phi tiếu, tuy chỉ có một bên mặt, nhưng cũng đủ để câu dẫn mọi người ở đây đến quên hô hấp, nhất là một thân khí chất khó có thể ngôn dụ (dùng lời lẽ diễn tả, nói ra lời), nhất thời làm cho sông bạc đục ngầu này cảm thấy về vang cho kẻ hèn này thấy.

Kỳ quái là, nếu không có câu nói kinh lời phá thiên hắn vừa mới nói ra kia, nhân vật như vậy ngồi ở chỗ kia lâu như vậy nhưng không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý tới, nhưng khi ánh mắt của người định tại trên người của hắn, tồn tại của hắn lại làm cho bất luận kẻ nào đều không thể bỏ qua, thiếu niên chói mắt như thế đứng nói là tại đây Vân thành nho nhỏ này, mà tại quốc đô cũng khó có thể kiếm.

Đây là công tử nhà ai a! Chắc chắn, có tiền có mạo lại có khí chất, nhân vật như vậy vừa thấy sẽ không người trong tiểu địa phương của bọn hắn đi, nghĩ đến chắc là người bên ngoài vì võ mình đại hội một tháng sau mà đến đi! Máy ngày nay, trong Vân thành, những gương mặt xa lạ càng ngày càng nhiều, tất cả đều hướng về phía võ mình đại hội mà đến, đổi lại làm cho cái thành nhỏ này của bọn họ lập tức náo nhiệt lên.

Bất quá, thiếu niên này thoát nhìn cũng không giống như là tu võ giả, đại khái là phú quý công tử theo người nhà đến đây xem náo nhiệt đi! Nhìn một cái, thân thái cúi đầu ngưng thần, khi đối mặt với số ánh mắt cực nóng vẫn bình tĩnh tự nhiên, vỗ về oa tại hắn trong lòng... Tiểu bạch tho động tác tao nhã, lại là quân nhân một giới.

Không cần phải nói, này tuyệt đối chính là một công tử quý tộc!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Ít Lưu Ý

Trong nháy mắt, trong đầu mọi người đều hiện lên ý tưởng như thế, ngay cả bốn vị cảm y công tử trên đài cũng nghĩ như thế, vốn lấy bọn họ, phong cách hành sự mãnh liệt, có người dám can đảm tại trước mặt bọn họ bàn luận như thế, tất nhiên không nói hai lời, khi bọn hắn nhìn thấy thiếu niên như vậy, cá tính hoàn khổ công tử gì a, tất cả đều sử dụng không được, mà lại sinh ra một loại cảm giác không dám nhìn thẳng.

Vô số ánh mắt ngạc nhiên, si ngốc, cực nóng xem như không có gì, ngón tay thon dài bạch y thiếu niên nhẹ nhàng cầm tờ giấy trên mặt bàn, bỗng nhiên ông tay áo trắng nõn nhẹ phẩy, trang giấy trên mặt bàn giống như được đưa vào một sinh mệnh, bay thẳng về phía sông bạc đáp lên trên chiếu bạc, nơi đó vây quanh một vòng lại một vòng người.

“Thật đẹp! Huynh đài chiều thứ ấy thật đẹp a!” Tàn nhị thiếu vong tình khen ngợi, mới vừa rồi còn vẻ mặt giận dữ hiện tại trên mặt nụ cười nở rộ sáng lạn, hướng về phía bạch y thiếu niên vỗ tay cười to, làm cho nhóm hán tử ở đây mắt lộ si mê định thần lại, vài người còn khoa trương hơn. Làm cho bạch y thiếu niên khóe miệng càng ngày càng nâng cao.

Mẫn cảm cảm thấy được đó vô số ánh mắt phóng đến quen thuộc mà làm hán vạn phần chán ghét, Tàn nhị thiếu hung tợn trừng mắt nhìn mọi người liếc mắt một cái, lớn tiếng quát: “Nhìn cái gì vậy, cẩn thận bản thiếu đem trừng mắt của các ngươi đào ra.”

Tàn nhị thiếu nhưng là người nói là làm a! Bị ‘Sắc đẹp’ sở mê, mọi người nhanh quay đầu đi, nhìn về phía trang giấy bạch y thiếu niên bắn tới trên chiếu bạc, rõ ràng đó là trước giấy của ba luân trước cùng tờ ngân phiếu hai vạn lượng, trên mặt giấy tùy tiện hai chữ là ‘Thiệt Hùng’, phía dưới phân biệt bởi dòng chữ nhỏ viết vòng thứ nhất, đợt thứ hai, vòng thứ ba.

‘Hắc quyền’ đan luân bồi dẫn (chung tiền cho người thắng) là một bồi hai, vòng thứ nhất, bạch y thiếu niên đặt một vạn hai, thắng được hai vạn hai, đợt thứ hai tiếp tục, thắng bốn vạn lượng, vòng thứ ba lại đặt tất cả như những lần trước là tám vạn lượng, hơn nữa đặt thêm tờ ngân phiếu hai vạn lượng, không nhiều không ít vừa vạn mười vạn lượng.

Lại là một trận tiếng hít vào vang lên, ánh mắt mọi người lại hướng tiểu bạch thỏ đùa trong ngực bạch y thiếu niên, chính là ba luân, liền đã thắng bảy vạn lượng, này như thế nào không cho người đồ mắt đây!

Tiền đà, ánh mắt ghen tị hăm mộ chuyển thành nghi hoặc, vị quý công tử này chớ không phải là ngại thắng được quá sung sướng, muốn thử xem thua có tư vị gì đi, ngay cả bọn họ cũng đều biết Huyết Báo phải thua, hán đã liên tục ba luân mua Thiệt Hùng thắng, hiện lại sửa mua Huyết Báo thắng, nếu không phải có tiền không chỗ dùng, thì chính là người này đầu có vấn đề.

‘Đình’, tiếng chuông luân loi đài thứ tư tái bắt đầu bắt vang lên, tâm tư mọi người vẫn bị loi đài tái sắp bắt đầu kéo về, oanh một tiếng, tất cả đều vây đến loi đài, bạch y thiếu niên làm như trong nháy mắt lại thành người ẩn hình, như vậy không dẫn người chú mục.

Trên đài, Phùng Đại Hải ánh mắt do dự nhìn vị Ôn đại thiếu kia, làm như đang chờ đợi chỉ thị của hán, nhận được Ôn đại thiếu hơi gật gật đầu, Phùng Đại Hải thế này mới quay đầu, đối với phương hướng loi đài gật gật đầu. Hai người này một phen động tác nhỏ, tâm tình thực khó chịu, Tàn nhị thiếu cũng không có phát giác, lại rõ ràng rơi vào trong mắt một người khác.

Đầu hạ bạch y thiếu niên đặt cược mười vạn lượng chuyên chú đùa cùng tiểu bạch thỏ trong ngực, ngay cả khóe mắt cũng chưa từng dừng trên loi đài có hai người báo cùng hùng đánh đến phi thường thâm thiết.

“Xem ra một vòng này, vẫn là không có đặt sai a.” Thanh âm trầm ôn từ miệng bạch y thiếu niên bật ra, khóe miệng gợi lên một chút tươi cười tà dị, bỗng nhiên ngừng đầu, đôi mắt đen sáng ngời chớp động thần quang, tiếp tục vỗ về tiểu bạch thỏ trong lòng lẩm bẩm: “Bất quá, xem ra, hôm nay sẽ có thu hoạch không thể tưởng được, hắc hắc, tiểu bạch, hôm nay quả nhiên là ngày lành xuất môn a!”

Tiểu bạch thỏ vẫn nhắm hai mắt chộp mắt chọt từ từ mở mắt ra, mắt lóe kim quang hơi hơi nheo lại, như là phi thường đồng ý lời chủ nhân nó nói.

Bạch y thiếu niên không phải ai khác, đúng là Quân Tà.

Tự thú tình lâm đi dạo một vòng trở về, nàng liền ý thức được một vấn đề thực nghiêm trọng, đó là, nàng, đường đường Quân Tà thượng tướng, dĩ nhiên là kẻ nghèo.

Nam Cung Quân Tà tuy là bát tiểu thư, nhưng kì thực ngay cả một hạ nhân cũng không bằng, hàng tháng đáng lẽ nên có được vật tư phong phú lại bị cắt xén, thế nhưng ngay cả một đồng cũng không có, điều này làm cho ý tưởng tạo một kiện binh khí thích hợp nhưng trong túi không có một đồng, Quân Tà thực tại hạn không thể đem toàn bộ Nam Cung Sơn trang đánh cướp.

Cuối cùng, vì không muốn để cho Nam Cung Chí Lạc chú ý, nàng vẫn bỏ đi cái ý niệm này trong đầu, quyết định ra ngoài ‘tay làm hàm nhai’, đầu tiên là theo Nam Cung Quân Dương ‘mượn’ đi toàn bộ gia tài của hán — ba vạn lượng bạc làm vốn, lại theo hán đối với Vân thành tự thuật, rất nhanh liền ra một kết luận, phương pháp nhanh nhất đó là đồ ‘Hắc quyền’, thế nên mới có một màn nàng mang theo tiểu bạch dạo sông bạc này.

Chính là, làm cho nàng thật không ngờ là, hôm nay đúng là ngày tốt như thế, lại ở chỗ này đồng thời gặp được ‘Vân thành tứ công tử’ —— con Vân thành thành chủ Ôn Văn Kiệt, Ôn Thành Tự, Vân thành thủ phủ tàn nhị thiếu Tàn Tử Hạo, Vân thành đệ nhất bang phái thiếu bang chủ Phùng Đại Hải, hơn nữa còn có âm mưu trò hay.

Thú vị thú vị, thực thú vị.

Thân vừa chuyển, Quân Tà đối mặt với loi đài, mặt trái rõ ràng mang mặt nạ thiết bao lại nửa bên mặt.

Trên loi đài, rõ ràng ở ba luân trước đã bị thương nặng, Huyết Báo hiện như bò nổi máu điên tại luân thứ tư bắt đầu tựa như nổi máu, thân pháp linh hoạt, một kích đều mang theo quyền kinh, nhanh nhẹn như báo mà tràn ngập lực lượng, nhưng lại ẩn ẩn chiếm thượng phong, góc đối diện, Thiệt Hùng lại như ở phía ba luân trước đem lực lượng sở hữu dùng hết, thân pháp ngốc, ra quyền thông thả, lực lượng không tập trung, toàn bộ cũng chỉ có bị đánh.

Một vòng này, đại bộ phận mọi người mua Thiệt Hùng thắng, cũng không nghĩ tình hình chiến đấu đúng là ngược lại như vậy, không khí trong sân lập tức đẩy đến một cao trào khác.

Một vòng này, thật thực địa bạo đại ít lưu ý!

Làm mọi người lực chú ý đều tại tràng lời đài tái đại ít lưu ý, một chuyện vô cùng kỳ quái đã xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Trong vô thanh vô tức, Tần Tử Hạo cùng Uông Văn Kiệt trước bàn trà như bị nam châm hấp dẫn, lấy tốc độ thông thả thoảng di động tới, cho đến hoàn toàn đối lại.

Tọa ở một bên, một vòng này người thắng lớn nhất là Quân Tà đối với việc chính mình đại thắng một điểm phản ứng đều không có, như trước một tay ôm tiểu bạch, một tay gõ gõ mắt bàn, hai tròng mắt híp lại, tóc mai hai bên hơi lay động, bộ dáng như phát ra ưu khuyết điểm.

Thở nhẹ một hơi, Quân Tà chậm rãi mở mắt ra, thanh mâu tối đen như mực hiện lên ánh sáng, chuyển mâu hướng đan đài, mi thanh tú giương lên, tươi cười tà mị lại hiện lên trên mặt, nâng tay lên khi gỡ sai vật đem hai mươi vạn ngân phiếu tới khiến người xem choáng váng.

“A, nhị thiếu một phen này, nhưng đem toàn bộ tiền thua hôm nay đều thắng trở về.” Phùng Đại Hải sắc mặt cứng đờ, tay béo vung lên, liền có một gã sai vật đang cầm một gập ngân phiếu thật dày lại đây, mặc dù so ra kém Quân Tà, nhưng cũng có hơn mười vạn.

“Ha ha, huynh đệ ta đã sớm nói, việc không đến cuối cùng sẽ không biết thắng thua, không nghe bản thiếu nói, chịu thiệt tại trước mắt, lại trách được ai đây!” Tần nhị thiếu lỗ mũi hướng lên cao, một bộ dáng ‘Sớm gọi các ngươi cùng lão tử, các ngươi không nghe, hiện tại hối hận đi’, đôi mắt xinh đẹp không biết là do quá mức hưng phấn hay là như thế nào, ần ần nổi lên tơ máu.

“Không sai, trận này, không đến cuối cùng, liền không biết thắng thua, nhị thiếu lúc này không khỏi cao hứng quá sớm đi!” Phùng Đại Hải kỳ quái liếc liếc mắt một cái, Tần Tử Hạo cao hứng đều nhanh tìm không thấy.

“Hắc, dù thế nào, Phùng thiếu bang chủ mất hứng, người này tự tài phùng phía trước phía sau khả thắng bản thiếu không ít bạc, bản thiếu nay liền thắng mấy lượng liền như vậy, hiện tại đi? Hừ hừ, bản thiếu còn muốn đem dĩ vãng thua đều thắng trở về.” Tần Tử Hạo nhìn Phùng Đại Hải khó chịu, tâm tình càng thêm hưng phấn, liếc trên lời đài Thiết Hùng còn có thể đứng lên liếc mắt một cái, duỗi tay ra, đem mười vạn lượng trên mặt bàn đẩy dôi đi đi, lại hướng sau buông tay, gã sai vật bên người lập tức chuyển lấy ngân phiếu.

Tần Tử Hạo cười hắc hắc đem ngân phiếu ném tới mặt bàn, hào khí nói: “Vừa mới vị huynh đệ kia vừa ra tay chính là mười vạn lượng, bản thiếu lại há có thể lạc hậu, hôm nay chúng ta sẽ ngoạn tràng đại, luân thứ năm, ba mươi vạn lượng, Huyết Báo thắng.” Một vòng này chuyển bại thành thắng, làm cho hấn đối với Huyết Báo tin tưởng mất đi đã trở lại, càng thêm tin tưởng vững chắc Huyết Báo càng đánh càng hăng, kỳ tích ‘Hắc quyền’.

Ba mươi vạn lượng! Con số lớn như vậy nên xuống, lập tức làm cho dân cờ bạc ở thua kêu cha gọi mẹ hít vào một hơi, nhất thời đối lại quên hô hấp, mỗi người biểu tình đều nhất trí đến thần kỳ.

“Thống khoái, nhị thiếu chính là nhị thiếu, đại ca, huynh đệ chúng ta lưỡng cũng không thể lạc hậu.” Uông Văn Kiệt vỗ bàn nói, tiện đà lại như khó xử nhủ mi nói: “Đáng tiếc, vừa rồi huynh đệ chúng ta hợp nhau đến không sai biệt lắm thua mười vạn lượng, hiện tại nhiều nhất cũng cũng chỉ có hai mươi vạn lượng, này...” Thuận tay nâng chung trà lên uống một ngụm, làm như thấp phần buồn bực.

‘Phanh’, Phùng Đại Hải thân hình như núi đột nhiên đứng lên, động tác to lớn, ở đây mọi người cũng thấy nhưng không thể trách, chỉ nghe được hấn nói phi thường hùng tráng: “Bản thiếu cùng hai vị Uông huynh đệ tình như thủ túc, hôm nay hai vị huynh đệ tương ngoạn, bản thiếu há có thể làm cho hai vị huynh đệ mất hứng mà quay về.” Tiếp theo nói vừa chuyển, nhìn về phía Tần Tử Hạo, đôi mắt nhỏ hiện lên mâu quang gian trá, nói: “Bản thiếu thân là chủ tự tài phùng, giúp hai vị Uông huynh ra tiền bạc, cũng là đối nhị thiếu không công bằng, như vậy đi, chúng ta Văn thành tứ công tử đã lâu không ngoạn đến kinh tâm động, hành động vĩ đại, hôm nay ta sẽ ngoạn điểm đặc biệt, như thế nào?”

Ý nghĩ đơn giản Tần Tử Hạo cứ thế không nghĩ được hương vị âm mưu, vừa nghe lời ấy, tựa hồ nhớ lại dĩ vãng hành động vĩ đại, thần sắc dần dần hiện hưng phấn, không chút nghĩ ngợi, vung tay lên nói: “Hào, Phùng thiếu bang chủ nghĩ như thế nào ngoạn, nay bản thiếu đều phụng tới cùng.”

“Hào, quả nhiên thống khoái.” Phùng Đại Hải vẻ mặt hưng phấn, liếc mạng mờ mắt chuột, vẻ mặt tính kế nói: “Nhị thiếu là đại hào kiệt, như vậy một vòng đồ một vòng, đã không thoải mái lại tốn thời gian, chúng ta lần này đến đồ lớn, liền lấy một vòng định thắng bại, vô luận sinh tử, không đem đối thủ hoàn toàn đã đảo, không quyết thắng thua.”

Nói một chút, nhìn về phía Uông Văn Kiệt, cười lại nói: “Đã muốn ngoạn đặc biệt, này đồ pháp thuận đường cũng sửa một chút, chúng ta sẽ đối đồ như thế nào? Năm mươi vạn lượng ăn, không đặt ít hơn.”

“Phùng thiếu bang chủ ý tứ là chẳng phân biệt được trang nhân, liền bản thiếu theo các ngươi đối đồ, ai thắng, tất cả tiền cờ bạc liền của người đó?” Tần Tử Hạo nghĩ, vừa xoa xoa tay vừa hứng thú hỏi, hiển nhiên đối với đồ pháp thực cảm thấy hứng thú, còn đối lấy năm mươi vạn lượng ăn, này cũng mới nghe lần đầu, đề nghị cũng không nhận thấy được không đúng, càng không biết là hấn lấy một người đối đồ bọn họ ba người là loại nào không công bằng, ngược lại còn dào dạt đắc ý.

Gặp Tần Tử Hạo đã hoàn toàn tiến vào bầy bọn họ, Phùng Đại Hải hài lòng liên tục gật đầu, thời điểm Tần Tử Hạo cười ha ha đồng ý, lập tức vẫy tay làm cho người ta đưa tiền lên.

Phùng Đại Hải vừa ra tay chính là một trăm vạn lượng, thân là con thành chủ lại há có thể lạc hậu, Uông Thành Tự lấy ra ngọc bội trên người áp ba mươi vạn lượng, hơn nữa còn thêm ngân phiếu hai mươi vạn lượng, vừa vặn năm mươi vạn lượng. Uông Văn Kiệt cũng theo đột nhiên đứng lên, từ trong ngực lấy ra khối ngọc thạch u quang, ‘ba’ một tiếng đặt tại mặt bàn, trên mặt nổi lên đỏ ửng, nói: “Huynh đệ ta mang tiền cờ bạc không nhiều lắm, liền lấy khối linh ngọc này áp năm mươi vạn lượng.”

Oa, linh ngọc nha! Đó đối với tu võ giả mà nói nhưng là bảo vật hi hữu a! Xem tí lệ khối linh ngọc này, vẫn là hàng thượng đẳng, áp năm mươi vạn lượng, đó tuyệt đối là vật siêu sở đáng giá.

Tĩnh, sông bạc ngân ngời vắng ngắt, dân cờ bạc tất cả đều tụ tập lại đây, chỉ sợ bỏ qua trận đồ hào này, trong đó cũng không ít tu võ giả, cặp mắt tham lam kia gắt gao nhìn chăm chăm khối linh ngọc đó.

Này tuyệt đối là một hồi đồ hào (cá cược)!

Phùng đại hải ngân phiếu trăm vạn lượng, Uông gia huynh đệ linh hồn ngọc, ngọc bội thêm hai mươi vạn lượng, thêm đến liền ước chừng có hai trăm vạn lượng, mà Tần Tử Hạo mặt bàn lại chỉ có ba mươi vạn lượng, ngay cả ăn mỗi cũng không đủ.

Nhìn mặt bàn xếp thành núi nhỏ ngân phiếu, khuôn mặt như ngọc Tần Tử Hạo nổi lên đỏ ửng, thần sắc có chút không thích hợp, còn chưa mở miệng, gã sai vặt bên người liền hung hăng nuốt nuốt nước miếng, tại bên tai Tần Tử Hạo nói: “Nhị thiếu gia, này đồ quá lớn, chúng ta mang tiền căn bản không đủ, hay là...”

Chưa nói xong, Tần Tử Hạo một bàn tay liền chụp qua, hai tròng mắt đỏ bừng trách mắng: “Bán thiếu gia có tiền, chỉ hai trăm vạn lượng tính cái gì.”

Nói xong, quay đầu chống lại ba người Uông Văn Kiệt, một cổ tà hỏa liền như vậy thẳng hướng trong óc, không cần nghĩ ngợi lấy ra một tờ giấy, nặng nề mà chụp ở trên bàn: “Nam sơn sơn mạch địa khế, áp một trăm bảy mươi vạn lượng.”

Một tờ giấy nho nhỏ làm cho ba người Uông Văn Kiệt hai mắt tỏa sáng, giống như đó không phải một tờ giấy, mà là cái tuyệt thế mỹ nữ thoát hết quần áo.

Mắt thấy đối phương đã ngoan ngoãn nhảy vào cạm bẫy bọn họ, Uông Văn Kiệt khẩn cấp mở miệng nói: “Hào, chúng ta liền lấy một ván định thắng bại, xem ai có thể đem bốn trăm vạn lượng này thu nhập trong túi.” Nói xong, khóe mắt nâng lên, cặp Phùng Đại Hải một ánh mắt.

Phùng Đại Hải hiểu ý gật gật đầu, lập tức tuyên bố luân thứ năm, cũng là một vòng tái lời cuối cùng bắt đầu.

“Chậm đã.” Thanh âm trầm ổn vang lên, bạch y thiếu niên lại trở thành tiêu điểm toàn trường, lần này tất cả mọi người thấy rõ đây là vị thiếu niên mang mặt nạ thiết.

Tại vô số cặp ánh mắt nhìn chăm chú, Quân Tà ôm ấp tiểu bạch, từ từ nhân nhân từng bước một đi lên đàn đài, đứng ở trước mặt ‘Vân thành tứ công tử’, ngón tay thon dài hướng mặt bàn gõ gõ, khóe miệng gợi lên một chút tươi cười tà dị: “Tại hạ đối với bốn vị đồ thực cảm thấy hứng thú, cũng muốn ngoạn một chút, không biết có hoan nghênh?” Lời tuy là nói như thế, ngữ khí cũng không cho người khác cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đặt Cược

“Hoan nghênh hoan nghênh, tứ công tử dám theo chúng ta bài bạc, người tiểu huynh đệ nhưng là người đầu tiên a! Ha ha ha...” Tần Tử Hạo đối Quân Tà thập phần có hảo cảm, vừa đến liền kề vai sát cánh cười lớn nói.

Liếc mắt nhìn cánh tay trên vai chính mình, Quân Tà không chút thích thú, ngược lại cảm thấy tần nhị thiếu này người bị thiết kế còn một bộ đáng phải giúp người kiếm tiền quả thật không oan, nếu không thật đúng là thực xin lỗi hân.

Đối với Tần Tử Hạo thân cận, Quân Tà không cảm thấy không thích hợp, nhưng là cũng không có nghĩa là một màn này có bao nhiêu hài hòa, ít nhất tại mỗi sủng vật xem ra, đó là nữ nhân tính tế chói mắt như vậy, màu kim quang chói lóe, đáy mắt ở chỗ sâu rất nhanh hiện lên sát ý, hơi phóng túng lướt qua. (Sally: tiểu bạch ghen sao???)

Ba người Uông Văn Kiệt sắc mặt cứng đờ, hiển nhiên là không nghĩ tới thiếu niên này thế nhưng sẽ đến sắp một cược, Phùng Đại Hải vốn là nhỏ (tiểu nhân) hai tròng mắt ngay cả tròng mắt đều nhìn không tới, gian gian cười, thấp giọng tại bên tai Uông Văn Kiệt nói: “Đại thiếu, tiểu tử này vừa thấy chính là một hoa hoa công tử, có tốt dè béo như vậy tự mình đưa đến cửa, nếu không làm thịt, chẳng phải đáng tiếc.” Vừa nghĩ đến thiếu niên trước mắt này, mới từ sông bạc bọn họ thắng hơn mười vạn lượng, hân liên thịt đau, hiện tại chính hân đưa đến cửa, hân lại có thể nào buông tha, lại vừa nghĩ, một vòng đồ kim này, liền càng thêm khoái lạc nở hoa rồi, tự dung liền lại có hai trăm vạn lượng rơi vào túi, hôm nay quả thực chính là tài thần buông xuống.

Uông Văn Kiệt nhường mảy, trời sanh tính tương đối cẩn thận hẳn vốn là muốn cự tuyệt thiếu niên này gia nhập, để tránh phá hủy kế hoạch của hắn, lúc này nghe được Phùng Đại Hải nói như vậy, một đầu khí huyết, cảm thấy lời này có đạo lý, liền gật gật đầu, đối Quân Tà nói: “Người đã muốn gia nhập, chúng ta tất nhiên là hoan nghênh, chính là này hai trăm vạn lượng. . .”

Không chờ hắn nói xong, Quân Tà chậm rì rì cầm hai mươi vạn ngân lượng trong tay ném tới mặt bàn, lại từ trong ngực lấy ra một cái bạch bình sứ, nhú mảy, hoàn toàn là một bộ dáng ăn chơi trác táng nói: “Một khối đá (khối đá trong mắt chị chính là bảo thạch hiếm có trong mắt người khác a) có thể áp năm mươi vạn lượng, bình cực phẩm đan dược này dù thế nào cũng có thể áp hai trăm vạn lượng đi!”

Khẩu khí thật lớn a! Một lọ đan dược nhỏ nhỏ đã nghĩ áp hai trăm vạn lượng, tiểu tử này có phải hay không điên rồi, chính là một tên công tử ăn chơi trác táng mới nổi, thật sự là lãng phí túi da tốt như vậy, tu võ giả tha thiết ước mơ linh hồn ngọc đến trong mắt nàng lại thành tảng đá, không kiến thức chính là không kiến thức! Khó được thiếu niên khí chất tại cái thành nhỏ bọn họ xuất hiện như vậy, nhưng lại là cái bao cò.

“Tiểu huynh đệ, khẩu khí của người cũng không tránh khỏi quá lớn, một lọ đan dược đã nghĩ áp hai trăm vạn lượng, trừ phi đây là thuốc tiên cung đình ‘Ngọc long hoàn’.” Uông Thành Tự nhìn Quân Tà liếc mắt một cái, khinh miệt nói.

Phao phao bình sứ trong tay, khẩu khí Quân Tà không lớn không nhỏ nói: “Chỉ là ‘Ngọc long hoàn’ thì cho là cái gì.” Ngẩng khí nhỏ nhẹ, sờ sờ cằm, làm như lắm bần lâu bầu nói: “Nếu một lọ ‘Ngọc long hoàn’ liền giá trị hai trăm vạn lượng, bình ‘Linh Hư đan’ này áp hai trăm vạn lượng liền thiệt thòi.”

Thanh âm hơi chút lớn, vừa vặn làm cho mọi người ở đây nghe được rành mạch, biết ‘Ngọc long hoàn’ là vật đối với tu võ giả giá trị như thế nào, nhưng bị nàng nói thái quá như vậy mà trọn mắt há hốc mồm, hoài nghi chính mình có phải hay không nghe lầm, ‘Linh Hư đan’ này nghe đều chưa từng nghe qua còn muốn đem cực phẩm thuốc tiên thiên hạ đệ nhất ‘Ngọc long hoàn’ so sánh, này quả thực là chuyện cười hay nhất mà bọn hắn nghe tới a. Không biết ‘Ngọc long hoàn’ là vật ra sao mà dân chúng bình thường lại đem miệng mở lớn đến có thể nhét vào một trứng vịt, thuốc gì đáng giá như vậy?

“Không biết tiểu tử, người. . .” Uông Thành Tự lạnh lùng nở nụ cười vài tiếng, liền muốn hung hăng châm chọc tên bạch y thiếu niên này vài ba câu, lại bị Uông Văn Kiệt ngăn trở, chỉ thấy hắn hơi lắc lắc đầu, rồi ý bảo một lão giả vẫn đứng tại góc bên lại đây nghiệm bình ‘Linh Hư đan’ của Quân Tà.

Cao thủ! Vừa rồi nhìn không thấy lão nhân này đột ngột lại xuất hiện, Quân Tà mày khê cong lên, mâu quang sắc bén trong nháy mắt liền đưa đánh giá hắn vài lần, hơi thở trầm ổn, cước bộ nhẹ nhàng, lão nhân này mặc dù không bằng Nam Cung Chí Lạc sâu không lường được như vậy, nhưng không thể khinh thường, ít nhất tại lúc hắn hiện thân, nàng cũng không có phát hiện tồn tại của hắn.

Chỉ thấy lão nhân kia đầu tiên là cung kính hướng Uông Văn Kiệt hành lễ, về sau liền nâng tay lấy bình sứ Quân Tà đưa cho hắn, mở ra, sau đó đem mũi tới gần bình sứ, hai tròng mắt hiện lên tia kinh ngạc, trên mặt lộ ra nếu về mặt có chút suy nghĩ, lấy ra một ít, đổ ra một viên đan hoàn tuyết trắng, lấy đến trước mắt nghiên cứu nửa ngày, lại ngửi nửa ngày, trên mặt vẻ mặt cũng là càng ngày càng quái.

“Uông Trung, nghiên cứu đủ chưa, bản thiếu gia còn chờ khai đồ đây?” Trước hết không bình tĩnh cũng là Uông Văn Kiệt, hai tròng mắt phiếm tư hồng ngao trừng mắt nhìn lão giả, lớn tiếng quát.

Uông Trung mặt mày chợt tắt, cầm bình sứ đi đến bên người Uông Văn Kiệt, ghé vào lỗ tai hắn lặng lẽ nói, trừ bỏ Quân Tà còn có Phùng Đại Hải, không ai nghe được hắn đang nói cái gì, nhưng nhìn Uông Văn Kiệt đó không chút nào che giấu khiếp sợ cùng ngập trời kinh hi liền biết, này bình ‘Linh Hư đan’ gì đó tuyệt đối là bảo.

“Hảo, bản thiếu liền hứa người lấy ‘Linh Hư đan’ áp hai trăm vạn lượng.” Uông Trung vừa nói xong, Uông Văn Kiệt liền vội vã mở miệng nói, chỉ sợ Quân Tà hối hận, bên cạnh Uông Trung mảy hơi nhú, có chút suy nghĩ nhìn đại thiếu gia nhà mình liếc mắt một cái, hôm nay đại thiếu gia có điểm quái, như thế nào thiếu kiên nhẫn như thế.

“Chậm đã, ‘Linh Hư đan’ là truyền chi bảo vật của nhà ta, tuyệt đối so với ‘Ngọc long hoàn’ đó giá trị hai trăm vạn lượng càng đáng giá, ta hiện tại không nghĩ áp hai trăm vạn lượng.” Cái gì kêu ngay tại chỗ lên giá, nói chính là nàng, bởi vì đối với thế giới này lý giải quá ít, nàng còn không biết trước mắt nàng người mang đan dược giá trị mấy phần, bất quá, Uông Thành Tự trong lòng nói lại làm cho nàng kinh hi phát hiện, thì ra nàng còn coi thường lợi thế trong tay mình.

Vừa nghe lời này, Uông Văn Kiệt không biết vì sao thấy đầu trầm xuống, nhìn bình bạch sứ liếc mắt một cái, vội vàng hỏi: “Vậy người muốn áp bao nhiêu?”

Ngón tay mảnh khảnh duỗi ra, Quân Tà tà ác cười, môi đỏ mọng khê mở: “Một trăm ngàn vạn.”

Oa dựa vào, này đúng là công phu sư tử ngoan, quả thực chính là cường đạo đi, cho dù là tiền dược còn không có dùng quý đi! Ngưu ngốc mới chịu đáp ứng!

Nào biết Uông Văn Kiệt ý nghĩ nóng lên, đại chương hướng mặt bàn vỗ, giải quyết dứt khoát: “Hảo, liền một trăm ngàn vạn.” Nói xong, liền tự ở trên người thu gom vơ vét một trận, bỏ ra một thanh chủy thủ thanh quang ngọc châu tinh xảo, lại đưa ra minh châu trong người đệ đệ hắn, bảo ngọc cũng đã lấy ra, thậm chí ngay cả Phùng Đại Hải đều không buông tha, đáng tiếc vẫn là không đủ, cuối cùng thế nhưng hoang đường đề xuất muốn áp luôn tị tài phường này.

Tị tài phường này tuy nói tại Uông gia ngầm cũng giữ lấy một phần, nhưng nói như thế nào cũng là sản nghiệp Văn thành đệ nhất đại bang Thanh Vân, cho nên muốn áp đồ phường vẫn là muốn từ Thanh Vân giúp thiếu bang chủ Phùng Đại Hải đến áp, vốn người ngu xuẩn nhất gan như Phùng Đại Hải là tuyệt không dám tự chủ trương áp của cái Tị Tài phường này, nhưng ai kêu hắn vừa vặn có chết cũng không nghe được giá trị bình ‘Linh Hư đan’ đó đâu, lại vừa nghĩ hôm nay trận đồ này chính là cái kế, cuối cùng người thắng tất nhiên là bọn hắn, mặc kệ áp chế cái gì, đều không quan hệ.

Nghĩ như thế, Phùng Đại Hải vung tay lên áp Tụ Tài phương.

Tần Tử Hạo cũng không cam lạc hậu, tuyệt bút vung lên, ký định mức tiếp tám trăm vạn lượng ngân phiếu, cứ như vậy, làm cho Uông Văn Kiệt ba người càng hưng phấn, hôm nay thu hoạch xa so với bọn họ dự kiến a!

“Tiểu huynh đệ muốn áp (cược) ai?” Uông Văn Kiệt chờ mong nhìn Quân Tà hỏi, tâm tư lại vòng vo mấy vòng, nếu nàng áp Huyết Bảo, như vậy ‘Linh Hư đan’ trở thành vật trong bàn tay hắn, nhưng nếu là nàng cũng áp Thiết Hùng thắng, như vậy... ‘Linh Hư đan’ cũng một dạng sẽ là của hắn.

Lời này nghe như thế nào như vậy không thuần khiết! Quân Tà sờ sờ cằm, tại thời điểm mọi người ngừng thở, vung tay lên, một bộ tùy tiện nói: “Các ngươi một bên áp Thiết Hùng, một phương áp Huyết Bảo, ta liền ai cũng không áp, hoà.”

Lời vừa nói ra, tập thể ồ lên, ánh mắt nhìn Quân Tà liền giống như nhìn người si ngốc, phạm là người biết ‘Hắc quyền’, ai chẳng biết nói muốn đánh một ván hoà quả thực chính là so với thiên hạ hồng vũ còn muốn không có khả năng, dù sao cái gọi là hoà liền là muốn hai vị ‘Quyền thủ’ không kém giây phút đồng thời ngã xuống, loại tình huống này, nghe nói từ ‘Hắc quyền’ hiện thế tới nay chưa bao giờ xuất hiện qua!

“Tiểu huynh đệ ngươi cần phải hiểu rõ ràng, ‘Hắc quyền’ tái nhưng là chưa từng có xuất hiện qua hoà, nếu không, ngươi cùng bản thiếu áp Huyết Bảo đi, bản thiếu không ngại phân ngươi năm trăm vạn lượng.” Tần Tử Hạo rõ ràng một bộ dáng gấp khó dẫn nổi, muốn khai đồ, cổ tình còn ra tiếng khuyên Quân Tà, có thể thấy được hắn đối thiếu niên đột nhiên xuất hiện này có bao nhiêu hảo cảm, không thể không làm cho người ta hoài nghi hắn có phải hay không ‘coi trọng’ nàng.

Bản thượng tướng khẩu vị thật sự rất lớn, muốn cũng không chỉ là năm trăm vạn lượng! Quân Tà tà tà cười, một bộ bại gia chi tử (đứa con ăn chơi trác táng phá của phá nhà) nói: “Ta luôn nhất ngôn cửu đỉnh, nói hoà liền hoà, không phải chỉ là một trăm ngàn vạn, cho dù thua cùng lắm thì không có gì.”

Bại gia chi tử a, bại gia tử chi tử a, Văn thành tứ công tử cùng nàng so sánh, quả thực là gấp sự phụ.

Này cái bại gia chi tử này rõ ràng chính là đưa ‘Linh Hư đan’ đến cho hắn! Uông Văn Kiệt quá mức kích động mà tâm như nổi trống, lúc Tần Tử Hạo còn muốn mở miệng, lập tức tuyên bố ván bài bắt đầu, chỉ sợ Quân Tà sẽ đột nhiên hối hận.

Như thế, một hồi ván bài hai trăm vạn lượng lập tức liền bay lên đến một trăm ngàn vạn, cự đồ có một không hai, trên lời đài, Thiết Hùng cùng Huyết Bảo đã bắt đầu đầu vũ.

Mọi người, bao gồm người đặt mưu kế như huynh đệ Uông gia cùng Phùng Đại Hải tất cả đều như điên vung tay lớn tiếng kêu, giống như chỉ cần bọn họ kêu lớn tiếng, bọn họ chính là người thắng, chỉ có Quân Tà thong dong ngồi trước bàn, không chút để ý nhìn lời đài, làm như tuyệt không để ý thắng thua.

Quân Tà mâu quang vừa động, thân mình hơi hơi nghiêng trước, có chút hứng thú nhìn chăm chăm Huyết Bảo trên lời đài, khoe miệng khinh gọi lên, không buông tha mỗi một chiêu thức của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Thông Sát

Trên lời đài, Thiết Hùng luân thứ tư nhược thế, thậm chí so với thời điểm vòng thứ nhất còn muốn tới dừng mảnh, thân hình cường tráng thế nhưng có chút linh mãnh, một quyền thức uy vũ sinh phong, tuy rằng ẩn quy định không thể sử dụng chân khí, nhưng cũng làm cho hắn đánh phá không khí đi ra, Thiết Hùng này sao có thể là ‘Quyền thủ’ bình thường a! Rõ ràng chính là một cao thủ kiếm tu tuyệt đỉnh.

Mà Huyết Bảo, động tác quả thật so với Thiết Hùng linh mãnh hơn nhiều, hơn nữa trên người có sự hung ác của dã thú, lực bộc phát không thể khinh thường, rõ ràng thân thể đã mỗi một cực độ, lại càng đánh càng hăng, nhưng mà dù sao cũng chỉ là một ‘Quyền thủ’, liền ngay cả công phu cũng chỉ là tại nhiều lần kinh nghiệm đối chiến tạo ra, cũng không tính là cái công phu gì, một tiểu tử như vậy, làm sao có thể đánh qua được Thiết Hùng, khó trách Uông Văn Kiệt bọn họ có tin tưởng như vậy.

Thực cao thực thấp, tại trong mắt một ít người ngoài nghề tất nhiên là chỉ nhìn đến tình hình chiến đấu kịch liệt, nhưng tại người có nhãn lực xem ra, Thiết Hùng là ôn chiêm thượng phong, tại nhãn lực người cực độc xem ra, đã có thể suy tính ra nhiều nhất một nén hương thời gian, huyết bảo tất bại.

Mà tại người có nhãn lực độc đến biến thái như Quân Tà, lại thấy được càng sâu một tầng, Huyết Bảo chiêu thức bất thành lộ số (chiêu thức tùy tình không lộ ra chiêu thức nhất định gì, nhưng tuyệt có hiệu quả), không sức tưởng tượng, một chiêu một thức tất cả đều thật, nhãn lực chuẩn, ra quyền mau, lực đạo mãnh! Thật sự là một hảo mãnh, tiểu tử này nếu có thể được dạy tốt, ngày khác tất thành châu báu, hơn nữa không thua bất cứ ai, cá tính càng bị áp chế lại càng hăng, lại đứng vị khẩu của nàng.

Mâu quang vừa chuyển, Quân Tà gõ gõ mặt bàn, khoe miệng tà mị cười càn câu, đây là một quen biếu tình khi nàng tự hỏi.

‘Phanh...’ Thiết Hùng một chiêu mãnh hổ xuống núi đem Huyết Bảo không kịp trốn tránh nặng nề đánh ngã xuống đất, một ngụm máu tươi phun ra, hiển

nhiền đã bị nội thương, nhìn Ưông Văn Kiệt kêu to hoan hô, tự cho là mình đã thắng, tuy nhiên, chỉ hơi tạm dừng, Huyết Báo liền tại lúc mọi người trọn mất há hốc mồm một lần nữa đứng lên, vẻ mặt đầy vết máu, có vẻ dữ tợn.

Tần Tử Hạo đồ bưng hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm lời đài, cảm thấy có chút không đúng, này vừa thấy liền biết Huyết Báo quả thật đã muốn không được, chính mình lại tổng cảm thấy phi thường hưng phấn, lại không biết là hưng phấn cái gì.

Không sai biệt lắm nên kết thúc rồi! Ngón tay Quân Tà gõ mặt một chút, mâu quang lóng lánh tỏa sáng, trong lòng tà ác cười tà, tập trung tinh thần, một cỗ niệm lực rất mạnh trong đầu hình thành, sóng não lấy 50 hách tần suất phóng xuất ra.

“Đánh a đánh a...” Một tiếng hét hò càng cao vang lên, Huyết Báo bị đánh hoàn toàn không còn lực, tại cổ họng mọi người đều kêu to tên Thiết Hùng liền ra một đòn ‘Chặn ngang trăm’ hung hăng bổ trúng, ức chế không được hét thảm một tiếng hướng cạnh đài ngã xuống...

Thắng bại đã định, đã muốn không có gì tri hoãn, cơ hồ mỗi người đều nhìn ra được, Huyết Báo lúc này đây ngã xuống là tuyệt đối không thể có thể lại đứng lên.

Nhưng, thế sự chính là khó dự liệu như vậy.

Trong chớp mắt, Ưông Văn Kiệt, Ưông Thành Tự, Phùng Đại Hải trên mặt kích động kinh hi còn chưa kịp hé ra, Tần Tử Hạo tâm còn chưa kịp trầm xuống, rốt cuộc, người vây xem tiếng gọi âm ỉ còn chưa hoàn toàn phát ra, thời gian cứ như vậy dừng hình ảnh, trên lời đài một màn không tưởng tượng nổi chậm rãi truyền phát tin.

Chỉ thấy, Huyết Báo vừa ngã xuống trong nháy mắt, tại trước mắt bao nhiêu người, toàn bộ thân mình nhưng lại lấy thân pháp phi thường xảo quyết uốn éo vừa chuyển, ngạnh sinh tung bay đến, hai chân tả hữu, kẹp lấy cổ Thiết Hùng, dùng sức uốn éo.

‘Phanh’ nổ một tiếng, hai người không kém mấy may ngã xuống đất dậy không nổi, một vòng này, đúng là hoà.

Tĩnh, tĩnh có thể nghe thấy tiếng kim rơi, mấy trăm người trong sòng bạc, tĩnh ngay cả tiếng hít thở đều nghe không ra, mọi người động tác biểu tình tất cả đều đọng lại, một đám toàn thành điều khác.

Thời gian trôi qua lâu giống như một thế kỷ, tĩnh không ai có phản ứng, chỉ có Quân Tà bộc phát ra một tiếng hoan hô long trời lở đất: “Oa, hoà, hoà, ha ha ha, ta thắng, ta thắng, oa ha ha, thông sát*.” (Sally: tỷ cũng quá biết giả bộ rồi, biết trước kết quả mà còn).

[*Một mình thắng tất cả.]

Mọi người như bùng tỉnh, theo bản năng từ thanh âm nhìn qua, nháy mắt, vừa mới khôi phục điểm tri giác mặt bộ biểu tình lại cứng ngắc.

Cái người kia mới nhìn rất có khí chất, lại nhìn là hoàn khổ bao cớ ngăn diện thiếu niên, giờ phút này mặt mày hơn hờ thug om tất cả ngăn phiếu trên mặt bàn, địa khế Nam Sơn son mạch, địa khế Tụ Tài phượng, chúy thủ tính xảo, linh ngọc cùng một đồng trân bảo, mà sủng vật tiểu bạch thỏ của nàng cũng bị nàng quăng một bên, nàng liền biến thành một cái cuồng đạo tham tiền, nào có nửa điểm bộ dáng quý công tử.

“Thua, Huyết Báo thua, bản thiếu thua, A Tài, bản thiếu thua, bản thiếu đem Nam Sơn son mạch của lão nhân cấp thua, cái này chết chắc rồi.” Phản ứng đầu tiên là Tần Tử Hạo, thế này mới nghĩ đến hần làm một kiện hoang đường cỡ nào, xoay người, thế nhưng nằm úp sấp đến bên người gã sai vật đi theo hần oa oa khóc, khóc làm cho mọi người một đầu hắc tuyến. (Sally: anh này cũng cute nhĩ)

Ba người Ưông Văn Kiệt thế này mới phản ứng lại, sắc mặt tất cả đều biến trắng bệch, toàn thân đều lạnh.

Bọn họ... Thua! Bại bởi một bao cớ ăn chơi trác táng không hiểu toát ra từ đâu!

Tại sao có thể như vậy? Hôm nay bọn họ vốn là phụng mệnh muốn thiết kế giành Nam Sơn son mạch địa khế trong tay Tần Tử Hạo, mắt thấy hết thấy đều theo kế hoạch bọn họ thuận lợi tiến hành, nhưng hiện tại tại sao có thể như vậy, bọn họ không chỉ không có chiếm được Nam Sơn son mạch, còn đem tụ tài phượng tất cả đều cấp thua!

“Đợi chút...” Phùng Đại Hải vẻ mặt đồ bưng đưa thân hình to mọng của hần chuyển qua trước bàn, phanh một chút đề tay Quân Tà đang tại thu gom vớ vết Tụ Tài phượng địa khế lại, thờ gấp nói: “Ngươi ngươi ngươi... Ngươi ra xuất thiên.” (chất là ăn gian, giờ thủ đoạn)

“Thua nếu không chấp nhận nổi cũng đừng ngoạn, ngươi làm sao nhân tình nhìn đến ta xuất thiên?” Quân Tà nhìn cũng không thèm nhìn Phùng Đại Hải liếc mắt một cái, nhân tình lờ lờ tỏa sáng chỉ nhìn chăm chăm những thứ trong tay, ngữ khí vô cùng hèn mọn.

Phùng Đại Hải nhất thời nghẹn lời, quả thật hần cũng không có nhìn đến nàng xuất thiên, hơn nữa nàng cũng không có khả năng xuất thiên, cho dù nàng là cao thủ, có thể ở trên lời đài ngấm lấy chân khí ảnh hưởng hai người, nhưng nếu là như thế này, đừng nói không thể gạt được Ưông Trung cao thủ, cho dù là chính mình cũng có thể nhìn ra được.

Ngay lúc Phùng Đại Hải phân thần hết sức, Quân Tà không chút khách khí vung tay của hần ra, tốc độ nhanh hơn đem chiến lợi phẩm sở hữu thu nhập trong túi, tốc độ cực nhanh, làm cho người ta thấy hoa mắt, mặt bàn trừ bỏ một sấp ngân phiếu còn chưa lấy, cái chiến lợi phẩm khác trong chớp mắt mất đi bóng dáng.

“Hắc hắc, hôm nay ta cao hứng, Tụ Tài phượng tạm dừng buôn bán một ngày.” Hai tay khoanh trước ngực, Quân Tà một bộ tư thế đại lão bản, hi hi cười, mở ra ôm ấp, ôm lấy đồng ngân phiếu, liền thắng lợi rồi đi.

“Chậm đã, còn muốn chạy, không dễ dàng như vậy.” Đột nhiên hét lớn một tiếng, ngăn cước bộ Quân Tà, cũng ngăn luôn cả mọi người chung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Toàn Thắng

‘Gian nan’ ôm một đồng ngân phiếu, Quân Tà thuận thế xoay người, nhìn bộ ba người kia hướng nàng lên, Uông Văn Kiệt quanh thân vàng sáng xanh nhạt, vàng sáng xanh nhạt càng đậm dần, đúng là một võ sĩ lục giai cao nhất, một chỗ sẵn chơi gà ăn chơi trác táng dĩ nhiên là võ sĩ lục giai, xem ra này hoàn khổ cũng là hoàn khổ rất nổi danh đi.

Còn hai vật sáng khác, phiếm vàng sáng màu vàng Uông Thành Tựu cùng Phùng Đại Hải, là võ sĩ thấp giai hoàng đoạn, mặc dù đã đến hoàng đoạn cao cấp, không hổ Thiên Huyền đại lục dùng võ vi tôn, ngay cả hoàn khổ không học vẫn không nghề nghiệp thế này so với đệ tử đều là tu võ giả.

Không biết cái tên ngu ngốc Tần Tử Hạo là tu vi gì? Quân Tà đối với Tần Tử Hạo sinh một cỗ hứng thú, chuyển mâu nhìn qua, nhất thời một đầu hắc tuyến, Tần Tử Hạo cái tên ảo là kia thế nhưng còn ghé vào trên người A Tài khóc đến lệ hoa mang vũ, thật sự là nàng nhìn thấy còn đau thương a!

Gặp Quân Tà quả thật dừng lại, lại xem cũng chưa xem bọn hắn liếc mắt một cái, lồng ngực Uông Văn Kiệt vốn lửa giận tăng vọt lại lên cao, hai mắt đỏ đậm hóa thành màu đỏ, hai tay vùng lên, rống to: “Vây đến.”

Một đám hán tử tay cầm mộc côn hùng hổ vây quanh lại, người xem khác vây xem thấy tình thế không đúng, toàn bộ chạy không còn một mảnh, cái kia kêu chính là tề tốc độ a! Tuyệt đối là có tố chất huấn luyện, có thể thấy được loại này trường hợp cũng không phải lần đầu tiên đã xảy ra.

Chẳng qua trong chớp mắt, sòng bạc to như vậy chỉ còn lại có Quân Tà ôm ngân phiếu, tiểu bạch ngòi xỏm tại trên vai Quân Tà, đem Quân Tà vây quanh hơn mười đại hán, kề cận ba người Uông Văn Kiệt trạng thái bùng nổ, nhất đẳng cao thủ Uông Trung, còn có Tần Tử Hạo như trước tại vị chính mình sắp gặp kết cục bi thảm khóc không thối trên người A Tài cùng với hai ba gã sai vặt, đương nhiên, còn có Huyết Báo cùng Thiết Hùng trên lôi đài nằm không biết sống hay chết.

Trùng mắt nhìn, Quân Tà mở to con ngươi đen thiên chân vô tà, vẻ mặt mơ hồ nghi hoặc nói: “Như thế nào? Các ngươi Vân thành quy cự thắng tiền còn không chuẩn đi?”

“Tiểu tử, thức thời đem sở hữu gì đó đều lưu lại, bản thiếu sẽ lưu ngươi một cái mạng nhỏ, nếu không, bản thiếu cho ngươi có mệnh tiến vào, vô mệnh đi ra ngoài.” Uông Văn Kiệt hung tợn nhìn chằm chằm Quân Tà nói, bản sắc ác bá tẫn hiện, tại trong mắt hắn, giết Quân Tà so với bóp chết một con kiến còn dễ dàng hơn.

“Nga, thì ra này không phải Vân thành quy cự, là tứ công tử các ngươi quy cự a!” Quân Tà bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, đầu giương lên, cầm ngân phiếu trong tay ném tới trên đất, hai tay chống nạnh, nhẹ nhàng nhếch miệng thối một ngụm: “Phi, cái gì Vân thành tứ công tử, ta xem ra, các ngươi chính là Vân thành tứ lưu manh, chỉ biết ý thể hiếp người, chỉ biết đùa giỡn người, sống ở trên đời này chính là lãng phí lương thực, hôm nay, ta muốn thay trời hành đạo, cho các ngươi nhìn xem, cái gì mới gọi là ‘Công tử’, cái gì mới là cao thủ.” Nói xong, vũ động tay nhỏ bé.

Cao thủ hơn nữa đâu, quả thực không biết sống chết! Uông Văn Kiệt lúc này hoàn toàn bạo phát, không quan tâm, vùng tay lên, một cỗ kinh khí liền hướng Quân Tà đánh tới, nhân tiện đem vài hán tử vây quanh nàng cấp ngã xuống đất.

“Oa, quái phong a!” Ngạc nhiên một tiếng kêu quái, Quân Tà phi thường ‘Chật vật’ tại ‘Quái phong’ đánh úp về phía nàng, nháy mắt một cái lăn lộn né tránh, thuận đường trên mặt đất lung tung mò, thuận tay quăng một cái, nháy mắt nàng an toàn tránh thoát, hét thảm một tiếng cũng theo vang lên.

Uông Văn Kiệt nửa quỳ trên mặt đất, tay ôm mũi ồ ồ chảy máu, trên trán cũng không ngừng chảy huyết ra ngoài, bên người một người mang theo vết máu lằng lằng nằm, cả người có vẻ chật vật không chịu nổi.

Đây là cái tình huống gì, một võ sĩ lục giai giết một tên tay trói gà không chặt, bao có bất thành, bị đối thủ lung tung một cơn cấp đánh cho chảy máu?

Này Uông đại thiếu hán vận khí cũng quá đen rồi, hay là nên nói cái bao có thiếu niên này rất may mắn đây!

“Còn thất thần làm gì, cấp bản thiếu phé đi người kia.” Uông Thành Tựu phản ứng lại, chạy nhanh đi nâng huynh trưởng mình dậy, còn không quên gào thét lớn phé bỏ Quân Tà.

Phản phật, một đám hán tử tay hươu gậy gộc hướng Quân Tà đang tư thế phi thường bắt nhả đánh tới.

“Oa, cứu mạng a! Giết người...” Quát to một tiếng, Quân Tà lại trên mặt đất lăn mấy vòng tránh đi mộc côn như mưa hạ xuống, mỗi lần đều chịu đựng né tránh, lại thuận tay lấy cái gì đó lung tung ném. (Sally: giờ mới phát hiện Nữ 9 rất hắc, kiếp trước rất uy nghiêm nay còn đầu ak)

Vì thế, trong sòng bạc trình diễn một hồi tiết mục đánh võ người đánh ta trốn, cùng với một tiếng tiếp một tiếng tiếng kêu thảm thiết, một đám trọng hình

vật thể huyết lưu đầy mặt rồi ngã xuống.

“Vù vù...” Quân Tà làm như rất mệt mỏi hai tay chống đầu gối, nửa ngồi gập thắt lưng hỏn hển thở, mà tại trước mặt của nàng, mười tên hán tử thụ bát nằm không ngừng kêu rên, trong đó núi bự Phùng Đại Hải cùng bắt lương Ưông Thành Tự kêu được lớn nhất, toàn bộ sông bạc trừ bỏ Quân Tà, còn có Ưông Trung sắc mặt xanh mét, chỉ còn chủ tớ Tần gia nhìn xem mà há hốc mồm.

Đem mũi máu rõ ràng đã bị đánh thê thảm Ưông Văn Kiệt nâng ngồi một bên, Ưông Trung lạnh lùng nhìn Quân Tà, đôi mắt tinh quang chớp động, bình tĩnh nói: “Các hạ cũng không cần giả bộ, khiến cho lão nô đến lĩnh giáo các hạ một phen.”

Muốn cho hán tin tưởng một bao cỏ thiếu niên có thể dựa vào vận khí đem nhiều người như vậy đá đảo, đánh chết hán cũng không tin, như vậy chính là cái kỳ quái thiếu niên này thực tế là cao thủ phần trư ăn hổ, tuy rằng khả năng này phi thường thấp.

Khí kinh xé trời đập vào mặt mà đến, đem trên người Quân Tà các nơi yếu hại đều chặt chẽ khóa trụ, nếu Quân Tà thật là bao cỏ, vậy dù cho tính vận khí, cũng quyết không có khả năng né qua, Ưông Trung một chiêu này, cũng là muốn giết Quân Tà, cũng là muốn ép nàng ra tay.

Quân Tà Vi hơi cúi đầu khoe miệng cười tà gọi lên, ẩn trong tay áo vừa chuyển, một cổ khí kinh bá đạo chỉ cực kích động mà ra, cũng không phải chống lại khí kinh Ưông Trung đánh úp lại, mà là đem khí kinh lục sắc bao vây khí kinh Ưông Trung lại, thoát nhìn giống như là người bên ngoài ra tay tương trợ.

‘Bành...’ khí kinh mãnh liệt chạm vào nhau, dòng khí không gian quay cuồng, Ưông Trung bang bang lui về phía sau vài bước, đột nhiên phun ra mấy khẩu máu tươi, chân khí trong cơ thể càng không ngừng quay cuồng, làm cho hán khó có thể đứng vững, ánh mắt không thể tin nhìn về phía Quân Tà bị ‘dọa’ đang ôm đầu mình, tiện đà ánh mắt dời đi, nhìn toàn bộ sông bạc, nhưng không có phát hiện hơi thở khác tồn tại, trong lòng ngăn không được kinh hãi: mới vừa rồi cổ khí kinh bá đạo đó đúng là vô sắc, chẳng lẽ là người sau lưng thiếu niên mặt thiết, đúng là tiên thiên cao thủ thần thoại.

Vừa thấy an toàn, sắc mặt Quân Tà còn trắng bệch giả vờ giả vịt ho khan vài tiếng, trên cao nhìn xuống nhìn đầy đất bị thương, không ai bị nổi nói: “Ho, xem ra ta hôm nay thắng được tận hưởng, liền tha mạng cho các người, nếu còn dám tại trước mặt ta, ta liền nhất tợc chết các người, hừ hừ...”

Đầy đất người người bị thương sắc mặt lộ vẻ phẫn hận, cũng là giận mà không dám nói gì, ai kêu nhân gia sau lưng có cái tuyệt đỉnh cao thủ làm chỗ dựa a.

Giờ khắc này còn một khí thế cao nhân chỉ điểm, ngay sau đó lại khôi phục bản tính tham tiền, thí diên chạy tới đem ngân phiếu trên mặt đất ôm lấy, sau đó lấy tư thế đắc thắng lộ mũi hướng lên trời đi ra ngoài, đi được một nửa đột nhiên dừng lại, nhìn Tần Tử Hạo miệng vẫn còn mở chưa có ngậm lại, nhất thời sợ tới mức hán nuốt một ngụm nước miếng, trường đồ mặt mãnh liệt ho.

“Người, đem đàn phé vật này mang đi, không cần ô uế địa phương của ta.” Cầm nhếch lên, Quân Tà hơi híp mắt hạ mệnh lệnh xong, liền xoay người chạy lấy người, quả thực liền đem Tần nhị thiếu trở thành hạ nhân của nàng.

Trải qua trận lòi đài, ánh mắt Quân Tà thâm thúy nhìn phía trên lòi đài, trong giây lát đụng đến một ánh mắt lộ ra thị huyết dã thú lại lạnh như băng, làm cho lòng của nàng đột nhiên nhảy dựng, đó là một đôi nhãn tình như thế nào, rõ ràng vô ba vô tứ lại lộ ra nhiều cảm xúc.

Đôi mắt vừa chuyển, Quân Tà hướng tới đôi mắt làm cho nàng cảm thấy hứng thú kia giờ lên một chút ý cười tà mị hoặc nhân, không phải không có ngoài ý muốn trông thấy ánh mắt đó hào quang chợt lóe, hình như có ba quang sáng chớp lên.

Thẳng đến khi thân ảnh Quân Tà hoàn toàn biến mất trong sông bạc, Tần Tử Hạo thể này mới phản ứng lại, như bị kim đâm đến, đột nhiên nhảy dựng lên, chạy đi liền đuổi theo phương hướng Quân Tà biến mất mà đi: “Uy, đợi chút, ta có chuyện muốn cùng người thương lượng, cao thủ, cao nhân, đợi chút a...” Một bên truy một bên kêu, còn không quên quay đầu phân phó thủ hạ của hán đem người nằm trên mặt đất ra bên ngoài, đừng dính bản địa phương của thần tượng hán.

Đám người Ưông Trung đã tin tưởng vững chắc cái mặt thiết thiếu niên này là hoàn khổ bao cỏ, nhưng sau lưng nàng lại cất dấu một cao thủ phi thường lợi hại, chính là, ai cũng không có chú ý tới, tại thời điểm Quân Tà chặt vật trái tránh phải chấn, tiểu bạch thỏ trên vai nàng như trước vững vàng ghé vào trên vai nàng tiến vào mộng đẹp.

Theo một ngày này, mặt thiết hoàn khổ thiếu niên tại Vân thành vừa mới thành danh, nhắc tới nàng, người nào không ghen tị đỏ mắt, đương nhiên, cùng với mặt thiết thiếu niên thành danh còn có người ‘sau lưng’ nàng, nghe nói chính là tiên thiên cao thủ thần thoại.

Vì thế, đối với võ minh đại hội một tháng sau, càng làm cho người tu võ nhanh chân hướng tới.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Khát Vọng

Chu môn thị thối, lộ có đồng xác chết.

Vân thành tuy là thành nhỏ tương đối hẻo lánh trong Nam Viêm quốc, nhưng cũng là vị trí rất tốt, quảng lâm nghiệp phi thường phát đạt, lại bởi vì đệ nhất lâm ‘Thú tinh lâm’ ở nơi này, cũng dẫn tới vô số tu võ giả tiến đến, cho nên so với đại thành trấn mà nói, còn phồn hoa hơn.

Nhất là từ khi triều đình ban bố muốn tại Vân thành tổ chức võ minh đại hội lần thứ nhất, lại lập tức sôi trào lên, tùy thời tùy ý có thể thấy được tu võ giả tay cầm mười tám loại vũ khí nơi nơi loạn đạo, thường thường còn có mấy tràng tập nóng thân trước.

Vân thành, phố hoa mỗi đêm đến luôn náo nhiệt phi phàm, giăng đèn kết hoa, son phiêu hương, cách phố xa xa đều có thể nghe được, nơi này là tiêu kim phong lưu oa, có cô nương đẹp nhất Vân thành, hương thuần rượu ngon nhất, ca múa đẹp nhất, phong lưu tài tử nhiều nhất, đại thúc đáng khinh nhất...

Không ai xem thấy phía sau nó, trong một ngôi miếu đồ nát, tàn phá không chịu nổi, ăn mày đệ nhất trong mắt người đời chen chúc nhau, bọn họ ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, nhận hết giẫm đạp, nhận hết xem thường...

Quả nhiên là nơi với kẻ có tiền là thiên đường, người nghèo là địa ngục!

“Khụ khụ khụ...” Miếu đồ nát một góc sáng sủa, tiếng ho khan nặng nề liên tiếp truyền ra, một tiếng tiếp một tiếng va chạm lòng người, làm cho trong lòng người ta cực độ không thoải mái.

“Tiểu Quyền, đến, uống nước.” Ăn mày quần áo lam lũ, bụng một cái chén bẻ, bụng đến bên người thiếu niên không ngừng ho khan nâng dậy, vẻ mặt đau lòng cùng lo lắng nói.

Sắc mặt thiếu niên tái nhợt như tờ giấy hơi ngẩng đầu, từ tay lão ăn mày nhấp một ngụm nước, lại ho mạnh, nhẹ nhẹ có vết máu theo khóe miệng tràn ra, hiển nhiên tâm phế đều đã bị thương nặng, sợi tóc hỗn độn, lộ ra khuôn mặt non nớt rõ ràng là thiếu niên đấu với Thiết Hùng trong ‘Hắc quyền’, lúc này hẳn không chút nào che giấu được vẻ yếu ớt, trên người tìm không thấy cái loại hơi thở dã thú. (Sally: ta nghĩ anh này sau đi theo N9 của ta wa).

“Tiểu Quyền, Tiểu Quyền...” Vừa thấy Huyết Báo ho đến học máu, lão ăn mày nhất thời gấp đến độ luống cuống tay chân, chén bẻ trong tay cũng rơi trên đất, những ăn mày khác trong miếu đồ nát cũng vẻ mặt lo lắng vây lại, Thất Chủ Bất nói.

“Thủy Sơn thúc, Tiểu Quyền lần này bị thương quá nặng, không nhanh chóng trị liệu sợ là không được, ta, ta đi tìm đại phu đến...”

“Đại phu? Đối với chúng ta không có tiền a! Có đại phu nào lại chịu đến chữa cho ăn mày hạ lưu như chúng ta...”

“Ta, đây là một đồng hôm nay ta kiếm được, ta đi cầu đại phu đến xem cho Quyền ca...”

...

Miếu đồ nát che không được gió, chắn không được mưa, cũng là nơi ẩm áp nhất trong thế giới này, những ăn mày này còn không nuôi nổi mình, nhưng lại có phần tình cảm thật tâm nhất, thuần túy nhất trên đời.

Huyết Báo hô hấp dần dần yếu đi, nhìn gương mặt dơ bẩn, gầy gò xương, nhưng trong lòng ẩm áp tan ra, khóe miệng kiên nghị hơi câu lên, thanh âm suy yếu nói: “Ta... khụ, ta không sao, nghỉ ngơi, nghỉ ngơi thì tốt rồi, không cần, khụ khụ, đừng cho gia gia biết, ta... Khụ khụ khụ...” Lại ho khan liên tiếp.

Này trận ho này, lại ho ra không ít máu, nhìn thấy ghê người, lão ăn mày được xưng là Thủy Sơn thúc vội vàng giúp đỡ hẳn thuận khí, hai tròng mắt đục ngầu lộ ra bi thương: “Thủy Sơn thúc sẽ giúp người gạt gia gia người, nhưng người cũng phải đáp ứng Thủy Sơn thúc, đây là lần cuối cùng...” Những lời này, hẳn từng nói rất nhiều lần, lần này là cứng rắn nhất.

Đau lòng hẳn, đem hẳn làm tôn tử yêu thương, nhìn hẳn một lần bị thương so với một lần càng nghiêm trọng, tâm hẳn như đao cắt, nhưng một lần lại một lần đối mặt gương mặt non nớt thành khẩn này, hẳn lại mềm lòng, giúp đỡ hẳn gạt gia gia, nhưng là, hẳn biết hẳn không thể lại mềm lòng, bằng không, hẳn không dám tưởng tượng, lần sau trở về có thể hay không là một khối thi thể lạnh băng.

Nghe ra trong lời nói Thủy Sơn thúc cường ngạnh, Huyết Báo màu sắc tối sầm lại, trong đầu hiện lên một thân ảnh gầy yếu, nhất thời không nói gì, hai mắt lại tiếp tục chăm chú nhìn, còn do dự nửa ngày, mới quanh co gật gật đầu: “Vâng...” Hẳn cũng không muốn làm cho bọn họ vì hẳn lo lắng, nhưng là, nếu hẳn không đi đánh ‘Hắc quyền’, sang năm, bên người hẳn còn lại mấy người đây!

Biết tâm tư của hẳn, cũng rõ ràng hẳn cùng gia gia hẳn là một dạng người, tính cách cố chấp, Thủy Sơn thúc chỉ có thể lại cảm động lại đau lòng thờ dài, bọn họ đều là ăn mày sinh hoạt tại tầng dưới cùng xã hội, là kẻ yếu nhất, tại đây thế giới cường giả vì tôn, là chịu người đời hèn mọn, bổ thí, đó là một từ xa xỉ cỡ nào a!

Nếu không phải Tiểu Quyền hẳn còn nhỏ tuổi phải đi đánh hắc quyền kiếm tiền, bọn họ cái ‘Đại gia đình’ này sớm đối chết, hoặc bệnh chết.

Hơn mười thiếu niên thiếu nữ lớn nhỏ trạc tuổi Huyết Báo vây ngồi xôm tụ bên cạnh Huyết Báo, trong đó một người hai đám nắm chặt, ngữ khí kiên định nói: “Quyền ca ca, người dưỡng thương thật tốt, ta, ta cũng sẽ đánh nhau, lần sau ta đi đánh...”

“Đừng nói vậy.” Huyết Báo lạnh lùng quát, hai tròng mắt lộ ra uy nghiêm khiến người khác không thể phản kháng, thẳng đem người nọ sợ tới mức nước mắt lưng tròng, Huyết Báo thấy không đành lòng, nhìn quét những người vây quanh hẳn liếc mắt một cái, nói: “Ai muốn đi ra ngoài đánh ‘Hắc quyền’, trước đem ta áp đảo nói sau.”

Một câu nhẹ nhàng làm cho này mười mấy thiếu niên thiếu nữ nhất thời nghẹn lời, từ trước tới nay ăn uống thiếu dinh dưỡng làm cho bọn họ thoát nhìn so với bạn cùng lứa tuổi nhỏ hơn rất nhiều, Tiểu Quyền tuy rằng cũng nhỏ gầy, nhưng hẳn có ‘Võ công’ cũng là tốt nhất, bọn họ toàn bộ tiến lên cũng không

là đối thủ của hắn, muốn đánh lại hắn, căn bản chính là chuyện không có khả năng.

Không khí trầm mặc tại gian miếu đồ nát lắng đọng lại, mọi người sắc mặt cũng không tốt, tuy rằng Tiểu Quyền nói là sự thật, nhưng bọn hắn như thế nào nhẫn tâm làm cho bà vai gầy yếu của hắn lại tiếp tục gánh trách nhiệm lớn như vậy đâu!

Thờ dài một hồi, Huyết Bảo đánh vỡ không khí trầm mặc, hai tròng mắt lộ ra bình tĩnh không đúng lứa tuổi, đậm mạc mà kiên định nói: “Tin tưởng ta, Mạc Quyền tuyệt sẽ không ngã xuống, một ngày nào đó, ta muốn cho chúng ta mỗi người đều có cơm no ăn.” Khi còn nhỏ, làm cho cái ‘Đại gia đình’ này mỗi người có thể ăn no, mặc ấm là giấc mộng lớn nhất của hắn.

“Khá lắm, ý chí rất lớn, không thể tưởng tượng được kỳ tích trong ‘Hắc quyền’, Huyết Bảo là thiếu niên khát vọng phi phàm.” Cùng với gió lạnh mà đến, thanh âm trên tức mang theo cảm động hiếm thấy phi thường chói tai vang lên khắp phòng, lại làm cho Buyết Bảo, thân mình mạnh mẽ chấn động, hiển nhiên, hắn đã nghe ra người đến là ai.

Quả nhiên, ngẩng đầu đưa mắt nhìn lại, phá cửa miếu, một thân ảnh so với hắn càng nhỏ gầy hơn, tà tà tựa vào cạnh cửa, tại trong đêm đen, thấy không rõ mặt lắm, một đôi mắt ngọc như hắc thạch, nhãn tình thâm thúy làm chấn động tâm khảm của hắn, Mạc Quyền gạt mình, thanh âm lộ ra đề phòng: “Người như thế nào tại đây?”

Có lẽ là vì trong sông bạc, phút cuối nàng nhìn hắn tươi cười mỉa hoặc! Lúc này thấy ‘hắn’ xuất hiện, trong lòng Mạc Quyền cảm giác mãnh liệt, có lẽ, vận mệnh của hắn sẽ nhanh chóng cải biến.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tôn Nghiêm

Giờ mẹo đã qua, thiên không đã lộ ra ánh sáng mờ mờ, núi rừng nhấp nhô, lá cây rậm rạp che chặn nắng sớm, có vẻ âm u.

Trên đường nhỏ trong núi rừng, mười mấy người thiếu niên thiếu nữ y phục không che hết thân, hoặc quần áo toàn vết chập vạ chạy chậm tiến đến, nói là chạy, kỳ thực cùng đi không sai biệt lắm, nhưng lại là lắc lắc, trên mặt khốn đốn biểu hiện cho thấy bọn họ còn không có tinh ngủ, góc đối diện, một thiếu niên trên mặt mang theo nhiều chỗ thương tích nhưng tinh thần có vẻ tốt hơn nhiều, bộ pháp chạy chậm cũng trầm ổn hữu lực.

Mười mấy người chạy vào trong núi lâm, cho dù ánh sáng u ám, bọn họ cũng có thể liếc mắt một cái liền nhìn thấy thân ảnh kia lấy tư thế kỳ quái treo ở không trung, chạy tới gần, vừa thấy, nhất thời tất cả đều hoa mắt choáng váng.

Một đôi tay thon dài tinh tế mau chóng cầm lấy hai điều mảnh vải bạch sắc, những mảnh vải khác treo trên thân cây cao cao, cái thân ảnh kia dựa vào lực lượng trên cánh tay chống đỡ, cả người liền vuông góc bay lên, thẳng đến nhanh vài vòng quanh hai tay chống được mới dừng lại, sau đó chậm rãi lại duỗi thẳng cánh tay hướng lên trên, giảm bớt lực thân thể, như là bị kéo tại giữa không trung, gân xanh có tiết tấu theo nàng vừa lên một chút rồi buông lỏng một chút. (Sally: thật sự không hiểu cái tư thế gì, nhưng tả thì có vẻ giống như trong môn thể dục dụng cụ môn xà đơn thì phải).

Đây là cái trạng huống gì? Chẳng lẽ bọn họ sau phải đi theo người đầu có vấn đề?

“Một trăm...” Một tiếng đếm mang theo tiếng thở vang lên, thân ảnh mảnh khảnh nhẹ buông tay, đưa lưng về phía bọn họ khinh vọt xuống, xoay người, trên mặt như trước mang theo nét thiết nửa mặt, vài giọt mồ hôi từ chiếc cằm tròn mịn xuống dưới, đem bạch y trắng thuần trên người nàng tắm ướt sũng.

Giống như mới từ trong nước vớt lên, khi nhìn thấy mười tám nhân đứng tại trước mặt nàng, nháy mắt che kín hàn sương, có loại xúc động muốn chửi mán nó. (Sally: thiện tai, ta đề nguyên văn).

Nha, bởi vì sáng sớm mỗi ngày nàng đều phải tiến hành một canh giờ luyện tập, tăng cường thể chất, cho nên vì tại giờ mẹo đúng giờ xuất hiện ở trong này ‘Nghênh đón’ đàn tiểu tử này, nàng tại đây trong rừng ngủ cả đêm, uy bao nhiêu muỗi, bọn họ khen ngược, đến muộn không nói, một cái hai người còn một bộ dáng không tỉnh ngủ, tức nhất là, ánh mắt bọn họ đó là ý gì, đem nàng thành người bệnh thần kinh sao?

Nàng tối hôm qua rốt cuộc là bị gân rút gì, nguyên bản chính là đối với Huyết Bảo cảm thấy hứng thú mới theo dõi hắn, muốn nhìn một chút có Huyết Bảo như vậy rốt cuộc là người ra sao, kết quả khiến cho nàng tại gian tiểu miếu đồ nát kia thấy được một màn ảm áp đó, nghe được Huyết Bảo hào ngôn chí lớn, sau đó cân não vừa kéo, nàng liền hiện thân, một câu ‘Kẻ yếu có, không mạnh có, không nghĩ lại làm kẻ yếu, sáng mai giờ mẹo đến núi rừng thành Bắc’, nàng liền đem chính mình cấp ‘bán’.

Người luôn độc lai độc vãng như nàng, nếu không phải nào rút chính là trúng tà, nếu không làm sao có thể đem một đàn tiểu tử không đáng yêu này kéo trên thân đâu! Tuy rằng bọn họ trên người có cứng cỏi bất khuất cùng hồn nhiên làm cho nàng thực thường thức, cũng sớm đã tính thu một ít người đến chạy chân, nhưng trừ bỏ Huyết Bảo, nơi này sẽ không có một cái có thể đạt tới yêu cầu của nàng.

Nhìn Quân Tà sắc mặt cực kỳ kém, mười tám không người nào biết lý do, trong lòng lộ bộ một cái, âm thầm kinh hãi, thiếu niên này so với bọn hắn còn nhỏ hơn lại có khí thế như vậy.

Hít sâu một hơi, Quân Tà sắc mặt điều chỉnh lại, cũng không vô nghĩa, trực tiếp chỉ vào một tòa thỏ khâu cách đây ba dặm, thanh lãnh hàn nói: “Xếp thành một đội, xuất phát chạy bộ, mục tiêu ba mươi dặm ngoài đồi núi.”

Cái này, đừng nói là tình, chính là con buồn ngủ trước đã chạy sạch trơn, mười tám ánh mắt trừng đến độ sắp rơi ra, đùa giỡn cái gì, ba dặm đó, sẽ chạy người chết.

Trừ bỏ Mạc Quyền còn đều do dự, những người khác trực tiếp đem nhân tình trừng lớn, để ý cũng không để ý Quân Tà, vốn dĩ, bọn họ đi theo tới nơi này, chỉ là vì tối hôm qua ‘hắn’ đã cho Mạc Quyền một viên dược gì đó, lập tức liền chữa trị hảo nội thương của hắn, làm cho bọn họ đối với nàng cảm ơn, hơn nữa Mạc Quyền cũng muốn cho bọn họ đến, bằng không, bọn họ bây giờ còn ngủ ngon a!

Rất tốt! Hai mắt Quân Tà hơi hơi nheo lại, ung dung nhìn mười tám người trước mắt đang nói thầm, nửa ngày, mới chậm rì rì mở miệng nói: “Các người không muốn chạy, có thể đi.” Một chút, ngón tay chuyển: “Đi trở về căn miếu đồ nát của các người, trở về tiếp tục làm kẻ yếu của các người, tiếp tục làm một cái bánh bao giống cầu quý rập trên mặt đất để người người giẫm lên, tiếp tục không có tôn nghiêm mà sống, Quân Tà ta coi như không biết các người, tuyệt không ngăn trở các người.”

Phía trước một câu, làm cho bọn họ một trận hưng phấn, thân mình vừa chuyển đã muốn đi, nhưng mà mặt sau đó một chữ một câu lại giống như một phen đem tâm bọn họ không lưu tình chút nào trọc lủng, động tác xoay người dừng lại, người người hơi thở tăng thêm, mới vừa rồi đôi mắt còn sưng mù hiện tại đỏ bừng sung huyết, hai đám rất nhanh nắm chặt.

Không muốn, bọn họ không muốn lại làm kẻ yếu, không muốn lại bị người khinh thường, bọn họ muốn ấm no, muốn cho mọi người bên người có thể ăn mặc tốt, bọn họ càng muốn... Tôn nghiêm!

‘Phanh...’, hồng nhan Mạc Quyền đỏ gầu như đã thú, không chút do dự hai đầu gối quỳ xuống, cái trán hướng trên đất khấu, giọng nói khàn khàn: “Mạc Quyền khẩn cầu công tử dạy chúng ta bản lĩnh.”

Quân Tà không đáp lời, chỉ nhú mày nhìn những người khác, nhận được ánh mắt Quân Tà, mười bảy người khác lòng chấn động, nhìn nhìn Mạc Quyền đang quỳ, cũng đi theo trùng điệp quỳ xuống, đều lớn tiếng hô: “Khẩn cầu công tử dạy chúng ta bản lĩnh.” Đủ, bọn họ thật sự là chịu đủ những ngày không có tôn nghiêm, mặc kệ thiếu niên mặt thiết trước mắt này có phải hay không thật sự có thể làm cho bọn họ trở thành cường giả, bọn họ đều chỉ có thể đánh cược một phen.

Quân Tà hơi hơi gọi khoe miệng lên, biết bọn họ vẫn chưa chân chính tín nhiệm nàng, nhưng này lại có quan hệ gì, nàng sẽ làm cho bọn họ toàn tâm tin phục, Quân thượng tướng nàng từng huấn luyện binh, tuyệt đối là binh tối trung thành.

“Tốt, nhóm người đã không nguyện làm kẻ yếu, như vậy từ hôm nay trở đi, chờ ở trước mặt các người chính là kiểu huấn luyện luyện ngục, là vô tận suy sụp cùng mô hôi, có thể là thương tàn hoặc là tử vong.” Quân Tà sắc mặt nghiêm túc, thanh âm lãnh liệt: “Ta cho các người cơ hội suy nghĩ, một khi suy nghĩ tốt, sẽ không có cơ hội hối hận, trong lúc huấn luyện, mặc kệ các người cầu xin như thế nào, kêu khóc, ta cũng tuyệt không nương tay, cho dù chết, các người cũng chỉ có thể chết ở trên sân huấn luyện mà không thể buông tha, nghe rõ rồi chứ?”

“Rõ ràng.” Mạc Quyền cao giọng trả lời, thanh âm khác thừa thốt, hiển nhiên là bị dọa, dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ hơn mười tuổi, vừa nghe đến sẽ chết, vẫn sẽ sợ hãi.

“Như thế nào? Sợ? Bùn nhão chính là bùn nhão, không thể trát tường.” Quân Tà thật sự cảm thấy tức giận, thanh âm càng thêm lãnh liệt, mẹ nó, thù hạ như vậy, nếu là trước kia, đừng nói đứng trước mặt nàng, chính là làm cho nàng liếc mắt một cái, bọn họ đều không đủ tư cách.

Ngưng một chút, tất cả ánh mắt đều trừng hướng Quân Tà, dụng tiến tinh mâu thâm thúy như hàn băng của nàng, nhất thời im lặng, trên mặt lộ ra xấu hổ, mới một câu thế này, liền tâm sinh khiếp sợ, không phải bùn nhão thì là cái gì?

“Rõ ràng.” Chỉ một chút, đều nhip gầm nhẹ, chấn động núi rừng, chim tước bay tán loạn.

Rất tốt, tuy rằng khởi điểm rất thấp, nhưng coi như là hảo hảo, lại giữ nguyên kế hoạch cường độ huấn luyện, vẫn có thể phát triển! Trong lòng tà ác nghĩ, Quân Tà bất động thanh âm, sải bước lên trước từng bước, trên cao nhìn xuống, nhìn mười tám người quỳ thẳng thắt lưng, cất cao giọng nói: “Đều đã rõ ràng, như vậy ta tuyên bố, từ nay về sau, các người liền là binh lính của ta, ta gọi là Quân Tà, các người có thể kêu ta thượng tướng hoặc là đầu lĩnh, ta sẽ đem bọn người huấn luyện thành chiến sĩ mạnh nhất toàn bộ Thiên Huyền đại lục, một quân đoàn thiên hạ đệ nhất.”

Nghe không hiểu thượng tướng hay đầu lĩnh là có ý tứ gì, nhưng hiện tại đàn thiếu niên thiếu nữ suy nghĩ vô tâm suy tư này, tâm tư bọn họ đều bị hai chữ ‘mạnh nhất’ hấp dẫn, trong ngực chấn động, bên tai vang lên thanh âm làm bọn họ háng huyết sôi trào: “Hiện tại, ta tuyên bố kỷ luật huấn luyện, chỉ có một điều, đó là phục tùng mệnh lệnh, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh. Cãi quân lệnh, không phục tùng mệnh, chỉ có một xử phạt, đó là tử. . .”

Một từ trăm, Quân Tà nói ra sát khí tung hoành, yên lặng rất lâu sau đó quân nhân nhiệt huyết sôi trào, giờ khắc này, thân hình nhỏ gầy của nàng phát ra khí thế thiết huyết liền đủ để cho đám tiểu bất điểm quý trên mặt đất này từ tâm nhân đến trong tâm đều kính sợ.

“Đứng dậy, xếp thành hàng, bảo trì đội hình xuất phát chạy bộ, mục tiêu năm mươi dặm ngoài thiên núi, thời gian một canh giờ.” Tâm khang kích động không thôi, mười tám người này bị đạo quân lệnh đầu tiên làm cho lập tức phục hồi, năm mươi dặm a! Còn muốn trong một canh giờ hoàn thành, bọn họ làm sao có thể làm được, cái này bọn họ chết chắc rồi, sớm biết rằng như vậy vừa mới sẽ không vô nghĩa, trực tiếp chạy, hiện tại khen ngược, cường độ huấn luyện ước chừng gia tăng gấp đôi rồi a.

Trong lòng không ngừng mà kêu rên, nhưng không có một người dám chần chờ, rất nhanh đứng dậy, xếp thành hàng, Mạc Quyền dẫn đầu, rất nhanh

hướng năm mươi dặm ngoài trời núi chạy tới.

Quân Tà lãnh mâu khinh mị, nhìn tân ‘binh lính’ của nàng, lấy tốc độ nhanh nhất hướng tới tiền phương phóng đi, lại thủy chung vẫn duy trì đội hình bất loạn, khóa miệng đông lạnh cuối cùng tà gọi lên, hôm nay huấn luyện chỉ mới bắt đầu, nhóm tiểu tử, trước chạy bộ cho nóng người đi!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Quân Nhân

Quân Tà là loại người nào, đó là đệ nhất thượng tướng thời đại vũ trụ thực lực được dân chúng tuyệt đối tôn trọng, không chỉ có đối với chính mình tàn nhẫn, đối với binh lính thủ hạ rất tàn nhẫn, cho dù là binh lính có được tinh thần lực, cũng không có một người sau khi bị nàng thao luyện một ngày, sau còn có thể đứng được tốt, chân chính cảm nhận được cái gì tên là ‘Đau nhức’.

Chỉ có thờ phụng thực lực, trong lòng chỉ có một tín niệm, đó là, thực lực là dựa vào mồ hôi cùng cố gắng đổi lấy.

Muốn làm thượng lưu, phải trả giá đại giới tương ứng, chỉ dựa vào thiên phú, vận khí, đó là người si nói mộng, có thiên phú không có cố gắng, chỉ trở thành một người hữu danh vô thực mà thôi.

Mà loại tín niệm này của nàng, trực tiếp làm cho nàng trở thành đệ nhất cao thủ, phạm là quân đội bị nàng mang huấn luyện, sẽ trực tiếp đặt song song với chiến đoàn tinh anh đứng đầu.

Thân ở dị thế, trải qua đủ loại, vô luận nàng có bao nhiêu tà, có bao nhiêu cuồng, trong xương cốt, nàng chính là một quân nhân, một quân nhân thiết huyết.

Quân nhân, tác phong mạnh mẽ vang dội, sát phạt quả cảm.

Cho dù, đám người Mạc Quyền chỉ là thiếu niên hơn mười tuổi, cho dù, bọn họ yếu đuối, cho dù, bọn họ căn bản không biết cái gì kêu quân nhân.

Nhưng là, đối với Quân Tà mà nói, thời điểm nàng nói ra bọn họ là binh lính của nàng, bọn họ chính là quân nhân, nàng sẽ không thông cảm bọn họ tuổi còn nhỏ, thông cảm bọn họ không biết mà buông tha bọn họ, cho bọn họ hẳn thời gian đi thích ứng, đi chậm rãi hiểu được cái gì kêu quân nhân, nàng muốn bọn họ trước tiên liền rõ ràng chính mình từ nay về sau là loại người nào.

Quân Tà không có thủ hạ nhược binh.

Lúc này nàng chính là dựa vào chấp niệm quân nhân cổ này đến huấn luyện bọn họ, cho dù thật không ngờ, có một ngày, quân đoàn của nàng đem tung hoành khung trời, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Chuyển động cổ, Quân Tà híp mắt chờ bọn họ chạy trong chớp lát, mới bắt đầu chạy đuổi theo, nàng không chỉ muốn huấn luyện bọn họ, cũng muốn huấn luyện chính mình.

Tự đêm đó đoán thần thành công, nàng tựa như đã trải qua một lần tẩy kinh phạt tủy, cả người hoàn toàn thoát thai hoán cốt, cỗ khí đã hoàn thành ‘Tự ước lượng’, trùng tu sông nào, tuy rằng trước mắt chỉ là cấp trung đoạn, nhưng trên thế giới này tuyệt không có tinh thần dị năng giả, có được cũng không cách thủ vật, không cách di vật, một ít tinh thần dị năng tương đối cấp thấp, đối với thực lực chính thể của nàng mà nói, quả thực chính là một lần bay vọt.

Đồng thời, trải qua nhiều tháng điều dưỡng, đoán luyện, nàng sớm bắt đầu tu tập ‘Vô cực tâm pháp’, đây là điển tịch nội công kiếp trước nàng căn cứ vô số thứ mà tự nghĩ ra một loại nội công tâm pháp này, tổng cộng chia làm cửu trọng, trước tứ trùng tu luyện so ra dễ dàng, ngũ trọng là phân thủy lĩnh, đến tận đây sau mỗi một trọng tiến giai đều như khó như lên trời, cho dù là nàng kiếp trước, cũng chỉ tu luyện đến bát trọng, lại không thể đột phá cửu trọng.

Nguyên bản nàng chỉ trùng tu đến nhị trọng, đoán thần thành công đêm đó, lập tức tựa như hỏa tiễn tăng đến tam trọng cao nhất, thực tại làm cho nàng mừng rỡ như điên a!

Tuy rằng nàng tu luyện là nội công tâm pháp, cùng chân khí thế giới này không giống nhau, nhưng nói tóm lại, vẫn là hiệu quả như nhau, chính là nội công của nàng vô luận là ở trọng thứ mấy, đều là vô sắc, này cũng là vì sao tại sông bạc, khi nàng âm thầm ra tay, Ưông Trung lại tưởng nàng là cao thủ tiên thiên mà dọa thành như vậy.

Trước mắt nàng tiếp xúc cao thủ cũng không nhiều, cho nên còn không biết nay tu vi nàng đại tương đương với tu vi võ giả ở giai đoạn nào, có thể khẳng định là, hơn xa với Ưông Trung một lục đoạn võ sư, cũng không phải như Nam Cung Chí Lạc cao thủ sáu không lường được.

Vì thế, khi tại cường độ thân thể khiêng được càng sâu, nàng lại không muốn đem thân thể yếu nhược, mỗi ngày giờ Dần rời giường, chui vào phía sau núi trong cốc được tu luyện ‘Đoán thể thuật’, lấy thiên địa linh khí để gia tốc hấp thu năng lượng.

Hai canh giờ sau, trở lại phía sau núi, đầu tiên là một bộ Thái Cực Quyền như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, hoạt động gân cốt, lại tại trên cơ thể chính mình buộc thêm vài túi cát, vòng quanh phía sau núi chạy hơn hai mươi km, cuối cùng liền bắt đầu làm con ếch khiêu (nhảy cóc), con vịt bước (nhảy xa), đi cà khiêu, hít đất, cử thạch, vòng treo... Như vậy một vòng chịu đựng, phương diện huấn luyện lực lượng xuống, toàn bộ thân thể cơ bản đã muốn tê liệt, ngay cả là nòng, cũng muốn một chết, thở hổn hển ra hơi trầm trọng đến độ thành đoàn.

Nhưng mà, này chỉ mới là bắt đầu, kế tiếp giữ cân bằng một chân, hai chân cân bằng, áp chân, hạ thất lưng, các loại cân bằng, sự mềm dẻo, làm cho nòng một đến hạn không thể nằm xuống, là ý chí siêu cường lực làm cho nòng lần lượt kiên trì xuống, hơn nữa một khi kiên trì xuống, tiếp theo, nòng sẽ lại tăng thêm độ huấn luyện.

Toàn bộ quá trình huấn luyện tự cường, bao cát trên người vẫn đều mang theo, buổi trưa, chỉ nghỉ ngơi không tới một khắc (1 khắc = 15 phút), liền lại bắt đầu các phương diện huấn luyện linh hoạt các loại, thẳng đến buổi tối, thân thể sớm mệt mỏi đến cực hạn, nòng lại còn chống thân thể như vậy chìm vào điều tức tự cường, bắt đầu tu luyện ‘Vô cực tâm pháp’.

Như vậy mấy ngày, tính tính, nòng đã qua mười ngày, mười ngày như một ngày, chỉ có hôm nay, vì đàn tiểu tử này, đánh vỡ lệ thường, cũng sẽ không làm cho thân thể của chính mình có cơ nghỉ ngơi.

Vẫn duy trì đội hình, hướng tới mục tiêu, chạy tới đám người Mạc Quyền, chỉ chạy mười dặm, cũng đã có mấy người chống đỡ không được, tốc độ rõ ràng chậm lại, vì bảo trì đội hình, những người khác cũng không thể không chậm lại, như vậy đi xuống, muốn tại một canh giờ chạy đến mục tiêu, căn bản chính là người si nói mộng, tóm lại, hôm nay bọn họ chết chắc rồi, bọn họ tuyệt đối không nghỉ ngơi, thiếu niên mặt thiết nói đem bọn họ trầm, chính là đang nói giỡn, nòng thật sự sẽ giết bọn họ a.

Một canh giờ chạy năm mươi dặm căn bản chính là chuyện không có khả năng, có bản lĩnh, nòng chạy cho bọn hắn xem a! Chỉ biết đứng nói chuyện! Lão tử làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi!

Mỗi người đã bắt đầu ở trong lòng niệm chú Quân Tà, cho dù là Mạc Quyền, trên mặt không biểu tình, cũng đã cảm thấy hơi hận không ngừng, hắn muốn biến cường, nhưng cũng không nghĩ đánh mất tính mạng, lại càng không muốn đồng bạn quảng tính mạng.

“Không được, ta, ta chạy không nổi...”

“Ta cũng không được, aiz... Muốn chạy ai chạy, ta, ta không chạy...”

“Ồ ô... Ta, ta phải về nhà, chân của ta muốn chặt đứt...”

Trong hai mươi phút, cơ hồ tất cả mọi người đã muốn hạ chí khí, đi siêu vẹo chân không ra chân, dần dần dừng cước bộ, chỉ kém không nằm trên mặt đất miệng sùi bọt mép, vài thiếu nữ tuổi còn nhỏ cúi đầu khóc, dù vậy, vẫn bảo trì đội hình như trước bất loạn, thấy bọn họ vô ý thức trung đoàn đội, ý thức có bao nhiêu cường.

“Đứng lên, tiếp tục chạy.” Thanh âm như đến từ địa ngục tu la, loại ma âm phía sau truyền đến, làm sắp đám người Mạc Quyền tê liệt chết trên mặt đất cả người đại chấn, đầu còn không có phản ứng lại, thân thể đã muốn tự động nhảy dựng lên, tiếp tục hướng tới mục đích phía trước, tốc độ chậm có thể so với con kiến, nếu là bọn hắn cũng có ý niệm lực, Quân Tà sớm bị xé thành mảnh nhỏ.

Giây tiếp theo, mười tám người, tất cả đều tròn mắt há hốc mồm mà nhìn thân người nào đó chạy cạnh bên bọn họ, nửa ngày mới có một người giật mình phản ứng lại, nòng, nòng cũng đi theo bọn họ chạy, hơn nữa xem bộ dáng của nòng, còn một bộ dáng thành thạo, này, điều này sao có thể?

“Một canh giờ, người không tới được đích, trầm.” Thanh âm lạnh băng nhắc nhở này đàn tiểu bằng hữu không kiên trì được này, không thể hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện kết cục là cái gì.

Xuất phát từ mệnh, mười tám người đồng thời cắn chặt hàm răng, gầm nhẹ một tiếng, tốc độ nhanh hơn hướng tới trước phóng đi, giống như muốn đem bất mãn đối với Quân Tà thông qua phương thức này phát tiết ra.

Khỏe miệng vô ý thức hơi hơi gọi lên, khuôn mặt Quân Tà tà khí từ đầu đến cuối đều là nghiêm túc, dùng một chút lực, tốc độ nhanh hơn chạy ở phía trước.

Đàn tiểu binh này, phi thường có tiềm lực, chỉ là chung quy quá mức trẻ tuổi, khí thịnh, còn phải nhiều hơn ma luyện.

Quả thật, bọn họ tuổi trẻ khí thịnh, cho nên, khi bọn hắn nhìn thấy người nào đó đang bị bọn họ ở trong lòng nắng vô số lần, chạy phía trước bọn họ, toàn bộ không phục lập tức liền bộc phát ra, cái gì cũng không nghĩ, chỉ có một ý niệm trong đầu, là đuổi theo, chứng minh chính mình cũng không phải bần nhão trong miệng nòng.

Thái dương nóng bức chậm rãi lên cao, thiên không xanh thẳm, cho dù có thụ lớn che, nhiệt khí vẫn như trước, hỏa lạt, trong núi rừng, đội ngũ vẫn đồng dạng duy trì tốc độ hướng phía trước chạy băng băng, lác lác lác lác làm như tùy thời đều sẽ ngã xuống, tiếng bước chân trầm trọng, làm chấn động chim tước trong rừng bay tán loạn.

Tại phía trước bọn họ, bộ pháp trầm ổn, thân ảnh lưng nhỏ gầy cao ngất càng ngày càng nhỏ, cùng đội ngũ trong đó khoảng cách càng ngày càng xa, này cũng kích thích một đội tiểu binh ‘mới vừa vào ngũ’ này, chạy, chạy, lại chạy, lại chạy một chút có thể đuổi theo nòng, chạy, lại chạy...

“A...” Cuối cùng một cái lão đạo, mười tám người phi thường có ấn ý đồng thời kiệt lực ngã xuống đất, giống như chồng người xếp cùng một chỗ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi như mưa, mỗi người đều kịch liệt hô hấp, hít thở không thông, ngực tựa hồ đè nặng như thái sơn, trầm trọng núi lửa, chỉ

hơi một chút, liền muốn đưa bọn họ cấp đốt cháy.

Liền tư thế xếp cùng một chỗ, mười tám người tầm mờ hôi, trong mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm đầu sỏ gây nên, trong lòng cực độ bất bình, bọn họ dùng khí lực bú sữa lại thủy chung bị xa xa để qua sau đầu, hơn nữa bọn họ đều đã muốn một chết, nằng lại vẫn như trước không chút ảnh hưởng.

Nếu bọn họ biết trên người Quân Tà còn cột thêm mấy bao cát, không biết có thể hay không trực tiếp tắt thở, trực tiếp ngắt xi.

“Xếp thành hàng.” Thanh âm Quân Tà lãnh liệt, từ tính dễ nghe, đám người Mạc Quyền nghe tới, quả thực chính là ma âm xuyên lỗ tai.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Luyện Ngục

Tất cả mọi người mệt chết, lại vẫn không thể không chế toàn thân phát run, đứng lên, giống như chiếc thuyền lắc lắc lắc, đứng lên, ánh mắt suy yếu tùy thời đều có thể nhắm lại.

“Chúc mừng các ngươi, hạng mục huấn luyện đầu tiên hoàn thành viên mãn.” Hai tay chấp sau lưng, đứng thẳng phía trước đám người Mạc Quyền, Quân Tà thần nhiên mở miệng nói, màu quang thâm thúy lợi hại đảo qua, đem mỗi khuôn mặt ghi tạc trong đầu.

Viên mãn hoàn thành? Đã mệt đến y thức sắp mơ hồ, đám người Mạc Quyền bị vài lời này cấp kích thích thần thức trở về, khó có thể tin nhìn chăm chăm Quân Tà, bọn họ thật sự tại một canh giờ chạy năm mươi dặm? Bọn họ thật sự làm được, thì ra, bọn họ cũng có thể làm được.

“Từ ‘Không có khả năng’, ‘Làm không được’ này chỉ có thể tồn tại trên người kẻ yếu, các ngươi nếu muốn trở thành cường giả, liền phải quên mất chúng. Sự thật chứng minh, các ngươi không phải làm không được, mà là không đủ tự tin, tin tưởng chính mình, các ngươi chính là cường giả.” Bạch y thiếu niên, tóc đen, mặt thiết dưới ánh mặt trời phản xạ, mê muội nhân tâm, nói chuyện có khí phách, cái loại khí thế này, tại quảng trường trăm chiến, ma luyện ra uy thế thiết huyết, cảm nhiễm trước mắt này bọn họ chưa thấy qua bao giờ.

Quên hai tay không ngừng run lên, quên toàn thân đau nhức, quên thiếu niên trước mắt bọn họ có bao nhiêu bất mãn, thất vọng mọi người thẳng tắp, trên mặt tràn đầy mờ hôi, đỏ bừng, hai mắt sáng quắc sinh huy, lông lánh ánh sáng chưa bao giờ có, nội tâm lại không ngừng được kích động.

Vừa lòng nhìn đám tuổi trẻ non nớt, trên mặt để lộ ra ngạo khí, Quân Tà bình tĩnh quát: “Báo danh.” Lời này, cho thấy nằng đã từ trong lòng thừa nhận bọn họ là đội quân của nằng, đánh thượng danh hiệu Quân Tà nằng.

“Mạc Quyền.”

“Lăng Phi.”

“Chung Ngọc.”

...

Ngẩng cao đầu, mang theo thanh âm ngậy ngô, lực lượng lớn nhất của mình kêu lên, tương đối khí thế quân nhân.

Yên lặng đem tên sở hữu nhớ rõ trong lòng, mười tám người này, lớn nhất là Lăng Phi mười lăm tuổi, ít nhất là mười hai tuổi Địa Phương Khiêm, mười hai đứa nhỏ là nam, sáu là nữ hài tử, từ nhỏ đến lớn đều là cuộc sống ăn mày, làm cho bọn họ so với bạn cùng lứa tuổi đều thành thực hơn.

“Mạc Quyền, Lăng Phi bước ra khỏi hàng.”

Cơ hồ lời nói vừa rơi xuống, Mạc Quyền cùng một thiếu niên khác tương đối cao tráng hướng phía trước bước ra từng bước, ngẩng đầu chờ đợi mệnh lệnh, giống sân khấu kịch lên một ít bình, banh một khuôn mặt nhìn Quân Tà.

“Từ giờ trở đi, đội ngũ chia làm hai đội, Mạc Quyền làm đội trưởng đội một, Lăng Phi làm đội trưởng đội hai.” Quân Tà nhin xúc động muốn cười xuống, tuyên bố nói, lúc này liền đem mười tám người chia làm hai đội, mỗi đội sáu nam ba nữ.

Nhìn mỗi gương mặt nhỏ nhắn trương trương tinh thần sáng láng, Quân Tà tà ác nhíu mắt lại: “Trải qua nóng thân vừa rồi, tin tưởng gân cốt của các ngươi đã hoạt động mở ra, phía dưới bắt đầu huấn luyện lực lượng.”

A, không phải đi! Thiếu chút nữa muốn mệnh bọn họ, chạy dài như vậy chỉ là mới nóng thân a! Vậy phía sau là huấn luyện lực lượng gì a, không phải càng đòi mạng sao?

Trong lòng kêu rên không thôi, trên mặt lại không người lộ ra ý lùi bước, bọn họ muốn trở thành cường giả, phải tin tưởng vô luận huấn luyện như thế nào, bọn họ đều có thể làm được, càng tin tưởng, thiếu niên trước mắt này sẽ dạy cho bọn họ cái gì kêu cường giả, mỗi mệnh lệnh đều là đúng.

Cái gọi là huấn luyện lực lượng chủ yếu là tập hít đất còn có quyền anh.

Nếu vào trong núi rừng, đều thấy mỗi một gốc cây nhỏ, trước đều đứng một người, sắc mặt thống khổ cắn chặt răng, liều mạng dùng vải bao quanh tay mình, đi đánh thân cây, một chút lại một chút, cho dù bị thương muốn khóc, cũng không dám hừ một tiếng, bởi vì bọn họ càng điên cuồng bắt tay vào làm, một thân cây ba người vây quanh càng không ngừng lung lay, đánh cho lá cây rầm rầm rơi xuống, mà bên kia, mặt khác, chân tay chống đỡ trên mặt đất, hai tay có tiết tấu duỗi ra, giữa trán rịn một trận mồ hôi, một giọt tiếp một giọt, theo lăn bùn đất, song chương lại run run không cảm giác.

Thăng huấn luyện lực lượng đến gần giữa trưa, Quân Tà cho nghỉ ngơi nửa canh giờ, bang bang tiếng vang, một người tiếp một người thăng trên mặt đất té xuống.

Trong lúc nghỉ ngơi, Quân Tà hoàn toàn thu hồi bộ dáng lãnh khốc vô tình khi huấn luyện, làm cho mười tám thiếu niên này kiến thức đến, thì ra đầu lĩnh bọn họ đúng là người tà mị phức tạp như thế, đem bọn họ thao luyện đến toàn thân đều mất cảm giác không nói, ngay cả thời gian cho bọn họ nghỉ ngơi cũng tha, không chỉ có đem bọn họ đơn thuần đáng yêu đùa giỡn xoay quanh, còn bắt buộc bọn họ nghe nài ‘Niệm kinh’!

Nếu Quân Tà biết nàng nhất thời tâm huyết dâng trào, âm thầm đem nội công tâm pháp dạy cho bọn hắn, lại bị nói thành ‘Niệm kinh’, có thể hay không tức giận đến trực tiếp đưa bọn họ cấp đá ra ngoài không gian.

Buổi chiều, lại là một phen huấn luyện cường độ rất cao, bọn họ còn trẻ, tại một ngày này thao luyện, rốt cục cảm nhận được cái gì gọi là vào luyện ngục, cũng phi thường khắc sâu hiểu được kiểu huấn luyện địa ngục trong miệng đầu lĩnh bọn họ là cái gì? Cách thiên, khi thời điểm bọn hắn nâng thân thể mỗi một đúng giờ tới, lại nhìn đến cảnh tượng một ngày trước, chính là lúc này đây, rõ ràng nhìn đến trên chân đầu lĩnh bọn họ treo hai bao cát thật to.

Cũng theo một ngày này bắt đầu, bọn họ tứ chi cũng bắt đầu mang thêm bao cát, vô luận là trong lúc huấn luyện hay là không huấn luyện, không có quân lệnh không được cởi xuống, cũng như nhau ngày đầu tiên bình thường, trong lúc nghỉ ngơi, Quân Tà sẽ trêu đùa bọn họ một phen, sau bắt đầu ngồi một bên, xếp bằng ngồi xuống một bên ‘Niệm kinh’.

Dần dần, toàn bộ theo ‘Kinh ngữ’ của Quân Tà mà điều tức ngồi xuống, sau mới phát hiện, sau mỗi lần ngồi xuống, một buổi sáng mỗi một liên tiêu trừ không ít, vì thế, luôn nhớ kỹ những gì Quân Tà nói bên tai, đến mỗi thời điểm nghỉ ngơi, đều tự phát tự động ngồi xuống điều tức.

Kỳ thực từ thời điểm ngày đầu tiên, đám thiếu niên này liên đới với Quân Tà phi thường tin phục, từ trong lòng kính nể nàng, trải qua một đoạn thời gian ở chung, lại hoàn toàn đem nàng làm thần tượng đến sùng bái, đối với nàng cảm kích, loại tình cảm kính ngưỡng giống như nước chảy thành sông, liên miên không dứt.

Thời gian cực nhanh, như vậy mỗi ngày tại luyện ngục thao luyện ngày ngày, rất nhanh liền đã một tháng, theo lúc ban đầu sống không bằng chết, đến sau đó chủ động yêu cầu gia tăng cường độ huấn luyện, đám tiêu khát cái sinh hoạt tại tầng dưới cùng xã hội nghiêm nhiên có biến hóa thoát thai hoán cốt, vô luận là thân thể, trí tuệ, khí chất, tâm tính, nghị lực hay là cái khác đều bay vọt.

Mà tại đây một tháng thời gian, vô số tu võ giả hội tụ Vân thành, theo thời gian trôi qua, tu võ giả kiến chân lý lần thứ nhất võ minh đại hội Nam Viêm quốc, liền muốn khai mạc, thiếu niên mặt thiết cũng sắp oanh động vũ đài giới tu võ.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Võ Minh (Thượng)

Trên sân võ hội to lớn như vậy, minh đàn cao trúc, tinh kỳ phấp phới, đài đầu hình vuông cao lớn, Nam Bắc hai bên hai mươi ghế ngồi, phía sau cột cờ tung bay, đại biểu lai lịch các bang phái, gia tộc, không môn không phái hoặc là tiểu phái không xứng có tòa vị, chỉ có thể vây quanh ở bốn phía quảng trường.

Võ minh đại hội còn chưa bắt đầu, lúc này liếc mắt một cái xuống, người ta tập nập, trừ bỏ người vô tâm với danh lợi, cơ hồ tu võ giả Nam Viêm đều đến đầy đủ.

Ngoài sân võ hội, vệ đội tinh binh Vân thành sở hữu trùng điệp vây quanh võ tràng, để ngừa có người quấy rối, liền ngay cả vệ đội cực ít xuất hiện cũng tay cầm trường thương, mục hàm tinh quang, phân canh giữ ở bốn phía võ tràng, có thể thấy được Vân thành thành chủ đối với võ minh đại hội lần này cỡ nào coi trọng.

Vân thành thành chủ phủ ở thành Bắc, chiếm cực rộng, các triều từ Uông thị gia tộc chấp chương. Vân thành tuy là quyền sở hữu Nam Viêm quốc, nhưng cái gọi là trời cao hoàng đế xa, Uông gia tại Vân thành chính là thổ hoàng đế, trừ bỏ hoàng đế sở hạ một ít thánh chỉ trọng yếu, trên cơ bản triều đình tại Vân thành chỉ là một câu nói suông, Vân thành theo mỗi cùng lúc mà nói, chính là tọa thành trấn độc lập tồn tại.

Lần này triều đình không hiểu một giấy chiếu lệnh, muốn tại Vân thành tổ chức lần thứ nhất võ minh đại hội, vốn cũng không tính là đại sự gì, triều đình

chọn lựa nhân tài, theo chân bọn họ này địa phương xa xôi áp cần liền không có gì, trực tiếp lợi ích quan hệ. Nhưng là, ‘Đắc thắng giả tức làm vương hầu, hoàng đế thân phong tu võ minh chủ’ như vậy, liền đủ để tại Vân thành nổ tung nổi.

Vân thành thành chủ đương nhiệm Ưông Đồng tự nhận được chiếu lệnh, sau cũng bắt tay mà chuẩn bị, trong lòng đã khởi tính toán, ý vào thân phận chủ nhà, ần ần trung tướng Vân thành tu võ giả đều nắm trong tay, duy nhất làm cho hắn tâm bất an chính là tháng trước, tại tụ tài phùng Phù Dung sớm nở tối tàn liền xuất hiện thiếu niên mặt thiết lại tung tích khó tìm, không, xác thực nói là người phía sau thiếu niên mặt thiết, cái ‘Tiên thiên cao thủ’ kia.

Thần khi vừa qua khỏi, hội võ tràng một trận xôn xao, ánh mắt mọi người toàn bộ dời về phía điểm tướng đài.

Đầy mặt hồng quang, một thân dáng vẻ thư sinh Vân thành thành chủ Ưông Đồng chạy lên tướng đài, phía sau đi theo sau một nam tử về mặt cao ngạo, không coi ai ra gì, lại mặt sau là một nam tử anh tuấn cương nghị, khí thế uy nghiêm, thân tử y, tử y nam tử bên thân còn lại là lão giả về mặt xuất trần hờ hững, tướng mạo thanh kỳ khoảng sáu mươi.

Bốn người vừa xuất hiện, phía dưới lập tức như lửa thêm dầu muốn nổ tung, đại bộ phận mọi người đều đoán được cái nam tử kia không nói cần tất nhiên chính là khâm sai Phùng công công lần này triều đình phái tới, người tâm phúc bên người hoàng đế, còn cái tử y nam tử kia, nhân nhận thức đều biết hắn là trang chủ đệ nhất trang Nam Cung Sơn trang Vân thành, em rể Ưông thành chủ, người không biết, cũng có thể đoán ra hắn là người phi phạm.

Chân chính làm cả hội võ tràng náo động nguyên nhân là cái lão giả kia Đạm Trần.

Ưông Đồng làm chủ nhà, tại trước đại hội bắt đầu, tự nhiên phải làm một phen lời đạo đầu, sau đó biểu đạt cảm kích đối với hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, cuối cùng không kiêu ngạo không siểm nịnh đem Phùng Tường, Phùng công công cấp thỉnh đến trước đài, cường điệu giới thiệu một phen.

Phùng công công tự nhiên dùng thanh âm làm cho người ta yêu không được của hắn một phen đồng đặc trần từ, biểu đạt hoàng đế bệ hạ đối với nhóm võ giả rất nhiều kỳ vọng, nghe được tu võ giả trực lai trực vãng thực, không kiên nhẫn, may mắn, thành chủ đại nhân cũng có chút chịu không nổi, chạy nhanh tuyên bố võ minh đại hội chính thức bắt đầu.

Đã là chọn lựa cao thủ, tự nhiên không thể tùy tiện mọi người dự thi, đại hội có quy định, người dự thi phải là cao thủ cấp bậc võ sư, nhưng nhân số như không ít, cho nên trên mình đàn rộng lớn tổng cộng thiết trí mười điểm, đồng thời mười tổ tiến hành trận đấu, trước đó không cần báo danh, lấy phương thức khiêu chiến tiến hành trận đấu, cuối cùng thắng được mười người lại đến tranh đoạt đệ nhất danh.

Phạm là cao thủ đều hiểu được bảo tồn thực lực, tạm gác lại cho một trận chiến cuối cùng, cho nên vừa mới bắt đầu lên đài đều là hoàng đoạn võ sư cấp thấp, với võ sĩ xem ra nhiệt huyết sôi trào, với cao thủ chân chính xem ra, liền cùng tiểu hài tử ngoạn bùn giống nhau.

Điểm tướng trên đài, bốn người Ưông Đồng song song mà ngồi, phía dưới không có gì xem, Phùng công công nhằm chán liền lôi kéo Ưông Đồng ‘Nói việc nhà’, nói trong nói ngoài, làm cho người thông minh vừa nghe liền có thể nghe ra bất thường. Ưông Đồng cũng không thể không cẩn thận ứng đối.

Còn Nam Cung Chí Lạc từ đầu đến cuối đều không có mở miệng nói chuyện, trên mặt chuyên chú nhìn trận đấu trên mình đàn trại, kì thực hoàn toàn không yên lòng, một đôi lợi mâu âm thầm nhìn quét qua lại toàn trường, run sợ, thần cảm ứng đồng khí dao động trên sân võ, không phải không có ngoài ý muốn cảm ứng được vài chỗ hơi thở tuyệt đỉnh cao thủ, lại đều bị hắn rất nhanh lược qua.

Ánh mắt nhú lại, không có! Là ‘hắn’ chưa có tới, hay là ‘hắn’ quả thật như đồn đại như vậy là tiên thiên cao thủ, cho nên hắn không thể phát hiện hơi thở của ‘hắn’?

Bởi vì ưu việt gia tộc, Nam Cung Chí Lạc cho tới bây giờ vốn không có đem danh lợi thế tục xem tại trong mắt, vốn đối với võ minh đại hội hắn là khinh thường, nhưng một tháng trước trong tụ tài phùng phát sinh chuyện rơi vào tay lỗ tai hắn, làm hắn khiếp sợ rất nhiều, rốt cục quyết định trước tới tham gia võ minh đại hội, mục đích chỉ vì gặp đồn đại cao thủ tiên thiên.

Không chỉ là Nam Cung Chí Lạc, ở đây một ít cao thủ đại phái cấp tông sư, cũng là mở ra toàn bộ linh hồn thức tiến hành dò xét, đáng tiếc đều không thu hoạch được gì.

Phải biết, làm cho hắn lo lắng, bất an chờ đợi ‘Tiên thiên cao thủ’ sớm giá lâm, nhưng lại bứt lên đại kỳ, tùy tiện đập đất trước mặt mọi người, chính là người của ta có mắt như mù mà thôi. (Ý nói, cao thủ họ tìm là Quân Tà nhưng trong mắt bọn họ luôn xem thương nàng mà thôi)

Hội võ tràng phía Nam một ít tiểu bang phái tụ tập góc thượng, một mặt đánh mụn vá, thượng thư ‘Cái Bang’ đại kỳ (cờ), xếp trong kỳ các phái có vẻ có chút chói mắt.

‘Cái Bang’ đại kỳ, sau đứng tả hữu ba mươi người, có nam có nữ, có già có trẻ, người người thân quần áo vụn vá, biếng nhác đứng, nếu không phải quần áo coi như sạch sẽ, thế nào cũng bị vệ sĩ cấp đuổi ra.

Trong đó hơn mười thiếu niên trước mặt, một cái tóc rối tung, tay cầm bông ngọc bích, thiếu niên đã tính thường thường quay đầu nhìn thiếu niên tựa vào đại kỳ, một bộ dáng ngủ nhưng không ngủ, đồng bọn bên người liếc nhau, cùng nhìn đến đối phương trong mắt bất đắc dĩ đều sẽ không có thể thoát có kỳ một chút, đây là võ minh đại hội cao thủ tập họp sao?

“Cao thủ, thật sự nguoi, ha ha, ta rốt cục nhìn thấy nguoi.” Quân Tà nghe thanh âm tiếng kinh hi như sấm đình nổ vang, may mà thanh âm trong sân hội võ kêu cổ lên lớn, bằng không thế nào cũng phải dẫn tới toàn trường chú ý, dù là như thế, cũng dẫn tới các bang phái bên cạnh tò mò nhìn qua.

Căn cứ Cái Bang điệu thấp làm việc, người trong bị một tiếng rống này cấp sợ tới mức giật mình một cái, quay đầu qua xem, chỉ thấy một bạch y mỹ nam nghiêng ngả lão đảo vọt tới trước mặt mặt thiết thiếu niên, trương một khuôn mặt tươi cười như hoa, thật so với hoa nhi còn muốn mỹ hơn.

Mặt thiết thiếu niên cũng chính là Quân Tà nhú mảy, nhìn mỹ nhân trước mắt này kích động hoa tay múa chân, môi đỏ mọng khẽ mở: “Tần nhị thiếu, ngươi cũng tới tham gia võ minh đại hội?”

Bầu môi, Tần Từ Hạo vẻ mặt nhiệt tình, tay giữ chặt ống tay áo Quân Tà, bật trực nói thẳng: “Ta là tới tìm ngươi, cao thủ, ngươi không biết, tự sau hôm đó, ta đã tìm ngươi một tháng, rốt cục cho ta tìm được ngươi, hoàng thiên không phụ khổ tâm nhân a! Cao thủ...“

Chịu không nổi! Đừng nói là người bên cạnh thân nổi da gà, cho dù là Quân Tà cũng thật sự chịu không nổi hán một miệng nhiệt tình kêu cao thủ, mắt tự nhiên kéo kéo khóe miệng: “Ha ha, không biết Tần nhị thiếu tìm tại hạ có chuyện gì, còn có, tại hạ không phải họ Cao.”

“A! Nga, ngươi võ công rất cao, ta thực sùng bái ngươi, Muốn... Thỉnh ngươi làm bảo tiêu cho ta.” Tuyệt không để ý bị đánh gãy, Tần Từ Hạo dùng ánh mắt phi thường nóng bỏng nhìn Quân Tà, lờ lờ tỏa sáng, cái kia là kêu thành khẩn a!

“A! ...” Lúc này là người bên cạnh một trận kinh hô, đám người Mạc Quyền đứng bên cạnh Quân Tà khóe miệng co giật, thật bị tên ẻo là không mắt này chọc cười, ẻo là này thật to gan, thể nhưng muốn đầu lĩnh bọn họ đi làm bảo tiêu cho hắn, nói như vậy cả buổi, bọn họ còn tưởng rằng hắn tuệ nhãn nhận thức anh hùng, tưởng bái đầu lĩnh bọn họ làm vi sư đâu!

“Nga, tại hạ thật sự rất ngạc nhiên, Nhị thiếu là từ đâu nhìn ra tại hạ ‘Đúng quy cách’ làm bảo tiêu của ngươi?” Vấn đề này quả thật làm cho nàng nghi hoặc, nơi nơi truyền nhau nói sau lưng bao cô mặt thiết thiếu niên có một tiên thiên cao thủ, chỉ có hắn, vẫn truy sau nàng kêu nàng cao thủ, là trùng hợp, hay là, hắn là cao thủ cực giỏi về che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Võ Minh (Trung)

“Hắc hắc, Cao... Ngươi gạt được người khác, nhưng không gạt được ta, ta tuy rằng không có võ công, ngày đó đầu còn nóng lên, nhưng nhãn lực như trước rất tốt, hơn nữa, ta luôn luôn đều tin tưởng chính trực giác của mình, trực giác của ta nói cho ta biết, ngươi không phải khổ hoàn bao cô.” Tần Từ Hạo hạ giọng đặc ý dào dạt nói, lại chớp nhãn tình, mở to phượng nhãn xinh đẹp, làm nũng nói: “Ta thật sự thực cần ngươi, được không?”

Rùng mình a! Một đại nam nhân làm nũng thành như vậy, thật sự là chịu không nổi, vẫn là lợi hại, mặt không đổi sắc a!

Quân Tà quả thật không ảnh hưởng, luôn luôn đều không thích bị người đụng chạm nàng, chính là muốn đem người nào đó sắp quai đến trên người nàng đá văng mà thôi, hiện tại nàng thực khẳng định, người này cũng không đơn giản hoàn khổ mặt ngoài như vậy.

May mắn lúc này trên mình đàn một tiếng kêu thảm thiết thê lương giải cứu Tần Từ Hạo, đáng tiếc người nào đó nửa điểm cũng không cảm kích, ánh mắt vô cùng ai oán dòi về phía trên đài, vừa vặn nhìn đến người bị đánh toàn thân đầy máu, vô cùng thê thảm, sợ tới mức hấn gắt gao ôm lấy cánh tay Quân Tà.

Chỗ tối mờ tối tiểu bạch thỏ gạt chủ nhân vụng trộm theo, mắt vàng mị thành một lợi kiếm, đã muốn kẻ cận bưng nỏ vớ người cạnh.

Quân Tà chau mày, cánh tay vung lên, thoải mái mà dứt ra, chuyển mâu nhìn về phía trên đài.

Lúc này, sắp tới giữa trưa, cuối cùng đứng tại trên đài ít nhất là lam đoạn võ sư, thậm chí có một hai cái hoàng đoạn võ tông đã muốn lên sân khấu, liếc mắt một cái vọng qua, đệ nhất trừ bỏ một thanh niên nam tử, còn lại chín người đều đã là lão.

“Đầu...” Tạ Phàm hiểu chiến nhất, vẻ mặt chờ mong nhìn Quân Tà, hiện tại cũng là thời điểm làm cho bọn họ lên sân khấu đi! Tiểu phái đã muốn toàn bộ đi lên, cũng chỉ có bọn họ ‘Cái Bang’ không lên.

Đám người Mạc Quyền mặc dù không nói chuyện, nhưng bộ dáng xoa tay này cũng chừng thấy bọn họ cũng chiến ý mui phần.

Nhìn lướt qua chương môn các đại phái như trước ôn tọa như thái sơn, Quân Tà sờ sờ cằm, đưa mắt trông về phía xa, quỷ dị cười: “Không vội.”

Vừa dứt lời, một thanh âm tuổi trẻ kiêu hãnh tại trên sân võ vang lên: “Nam Cung Sơn trang Nam Cung Quân Hoa lĩnh giáo Kim Dao môn chủ.” Theo những lời này, một thân ảnh từ y bỗng nhiên phiêu lạc trên mình đàn, trong đó một trung niên hán tử tay cầm đại đao trước người, thần thái thập phần tự phụ.

Nam Cung Chí Lạc điểm tướng trên đài, đồng tử một trận co rút lại, sắc mặt âm trầm đáng sợ, đáng tiếc, người đã lên đài, hắn muốn ngăn cản cũng không còn kịp rồi, chính là một thân khí thế mù mịt đem người bên cạnh đông lạnh.

Nam Cung Sơn trang luôn điệu thấp, tại Vân thành xem như thế lực lớn đệ nhất, nhưng mà tại toàn bộ giới tu võ mà nói, hàng đầu cũng không lớn, cũng cực ít có người nhìn đến người Nam Cung Sơn trang ra tay.

Thừa lúc nhìn đến tuổi còn trẻ, Nam Cung Quân Hoa chỉ tới lục đoạn võ sư cũng dám lên đài khiêu chiến lam đoạn võ sư nổi tiếng đã lâu, toàn bộ hội trường đều ồ lên, tiểu tử không biết chuyện a! Này không biết lên đài sẽ mất mặt sao? Trách không được Nam Cung trang chủ tức giận đến sắc mặt xanh mét đâu!

Nhưng là, thời điểm một già một trẻ động thủ, các phái chương môn tông sư ổn tọa ‘Cầu cá đài’ liền ngồi không yên, người người mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy trên đài, Kim Dao môn chủ một tay vô địch đùa giỡn kim đao uy vũ sinh uy, lam đoạn võ sư cường đại uy thế ngay cả mọi người dưới đài cũng bị ảnh hưởng, nhưng là Nam Cung Quân Hoa cách hẳn gần nhất lại như không chịu ảnh hưởng gì, hơi thở nóng bỏng quanh quần tại quanh thân của hắn, mỗi một lần công phòng đều mang theo hỏa cực nóng, khí thế nóng rực bức nhân nhưng lại đem hơi thở một lam đoạn võ sư ép tới giống như đánh cá tít, hơn nữa một ngọn cỏ vũ kỹ riêng cũng ần ần ép tới một kim đao thế hệ đại hiệp vô lực phản kháng.

‘Đình..’ Kim đao tại khí sóng nóng rực tắc đứt từng khúc liệt, Kim Dao môn chủ cũng bị đánh hạ mình đàn, nặng nề mà té ngã trên đất, kinh mạch trong cơ thể đứt từng khúc, thế nhưng bị phế đi, có thể thấy được Nam Cung Quân Hoa xuống tay có bao nhiêu ngoan.

Nam Cung Quân Hoa không ai bì nổi đảo qua một trăn, người hoặc phần nộ hoặc không thể tin hoặc mặt khủng bố, thần thái kiêu ngạo vô cùng, chúng võ học tông sư nhìn xem một trận bất mãn, tiểu tử này tuổi còn nhỏ khó có được tu vi như thế cao, đáng tiếc trong mắt quá kiêu ngạo, không để người khác vào mắt.

Quân Tà nhú mày, chuyển mâu nhìn về phía điểm tương trên đài, mặt trên bốn người sắc mặt khác nhau, trừ bỏ trăn lão giả kia vẫn không biểu tình, ba người khác phản ứng đều trong phỏng đoán của nàng.

Nam Kiếm môn chủ Thanh Phong chân nhân sao? Quân Tà điều động sóng não, lấy tần suất 100 hách tham nhập dòng khí dao động trong cơ thể Đạm Trăn lão giả Thanh Phong thanh nhân, lại như đá chìm đáy biển, không hề sở ứng.

Hải nạp trăm xuyên? Thần thức Quân Tà rung mình, lập tức đem sóng não rút khỏi, nếu hẳn thực tới cảnh giới cao như thế, nàng tinh thần mới tam trọng còn thấp kém chỉ sợ sẽ bị phát giác.

Chân nhân này cái nghe nói đã hai mươi năm chưa từng rời núi Thanh Phong, giờ hiện thân tới võ minh đại đến tột cùng vì sao? Nàng cũng không cho rằng võ học tông sư chân chính giống như vậy, sẽ đối với thế tục danh lợi cảm thấy hứng thú.

Thời gian cũng không sai biệt lắm, cao thủ các đại môn phái bắt đầu lên sân khấu, vì thế, võ minh đại hội rốt cục đến thời khắc cao trào.

Trừ bỏ Nam Cung Quân Hoa lên đài khiêu chiến Điểm Thương Trăn đều bị đánh hạ, cao thủ đại phái khác đều không hề ngoài ý muốn, đem cao thủ trên đài đánh hạ.

Chân khí ra ngoài, toàn bộ trên mình đàn, chỉ có Nam Cung Quân Hoa là võ sư, còn lại đều là cao thủ cấp võ tông, cục diện như vậy, có thể trở thành tràng khiêu chiến đều là cao thủ các đại phái ở trên cấp võ tông, cơ bản hình thành hai mươi đại phái tranh đoạt tại Nam Viêm, trong đó chương môn Thiên Sơn phái Tùng Minh Đạo Nhân là có hy vọng đoạt giải nhất, đương nhiên lục đoạn võ sư Nam Cung Quân Hoa cũng không thể khinh thường.

Cuối cùng hai mươi người đánh nhau phi thường kịch liệt, ba ánh sáng hoàng, lục, lam, choáng váng lóe ra, chân khí tung hoành, võ giả vây xem lui một bước, như trước thâm trầm cảm nhận được khí thế uy lực cao thủ.

“Nam Cung Quân Hoa kia quá kiêu ngạo, đầu lĩnh, chúng ta...” Mắt thấy trên thượng đàn đánh cho hôn thiên ám địa, Tạ Phàm tâm đã muốn ngựa như mây trăm con mèo con ở trong lòng hẳn chạy nhảy, nhất là khi nhìn đến Nam Cung Quân Hoa từng khi nhục qua bọn họ, bộ dáng đó không ai bì nổi, lại hận không thể lập tức xông lên, đưa hắn đá bay.

“Tạ Phàm, chương môn Bắc Sơn phái _Quách Hàn, Lăng Phi, thiếu chủ Cửu Hoa Các _Khương Bình, Chung Ngọc, cung chủ Bích Thương Cung _Điền Di, Dương Tùy, đường chủ uy trấn _Thạch Đạt Phương, Mạc Quyền, Nam Cung Sơn trang _Nam Cung Quân Hoa.” Con người đen thâm thúy như u đàm, quay lại nhìn trên mình đàn, Quân Tà nhất nhất phân công nhiệm vụ, tà tà cười yếu ớt: “Nhớ kỹ, các người là lam đoạn võ sư.”

“Vâng.” Năm người được điểm đến danh, hai trông mắt sáng lên, bắn ra quang mang tàn nhẫn thị huyết, nhìn năm người trên đài xem như con mồi còn đang đánh nhau, bị tra tấn một tháng, rốt cục có thể có cơ hội thi triển thành quả một tháng qua.

“Ồ ồ, người làm sao mà biết thua không phải năm người này a? Nói không chừng thắng là đối thủ bọn hắn a!” Tần Tử Hạo đứng ở bên cạnh, nghe Quân Tà phân phó về mặt nghi vấn, nhân cơ hội lại tiếp tục sáp lại, hẳn thật sự rất ngạc nhiên, ngay cả hắn đều còn nhìn không ra, năm tổ này ai thắng ai thua, ‘hắn’ nhưng chỉ nhìn liền muốn nhìn ra.

“Ngu ngốc, đầu lĩnh nói bọn họ thắng, bọn họ liền nhất định thắng.” Mười ba người không được điểm đến danh, khẩu khí phi thường không tốt, hướng về phía người nào đó lại muốn thân cận với đầu lĩnh bọn họ _ Tần Tử Hạo, với nhau mắt tròn trắng nói, ngữ khí, về mặt đều là đối với Quân Tà cuồng nhiệt sùng bái, chỉ cần là lời của nàng nói, vô luận không hợp với lẽ thường cỡ nào, đó đều là đúng.

Một tháng qua, tại bên cạnh nàng, bọn họ đã kiến thức qua rất nhiều chuyện không hợp để ý, trên người của nàng lại biến thành hợp lý nhất, nói là hóa mục thần kỳ hay là coi thường đầu lĩnh của bọn họ đi!

‘Phanh’ ‘Phanh’ ‘Phanh’ ‘Phanh’ ‘Phanh’, năm người Quân Tà vừa điểm đến danh, quả nhiên lần lượt đưa đối thủ bọn họ đánh hạ, đắc ý đầy đất chờ tuyên bố bọn họ đắc thắng, nhìn toàn trường chung quanh, đã không còn người có bản lĩnh khiêu chiến bọn họ.

Ai ngờ, khi Uông Đồng đứng lên muốn tuyên bố năm người này tiến vào trận chung kết cuối cùng, năm thiếu niên thiếu nữ trên người đều quần áo chấp

vá, chậm rì rì đi lên mình đài, thông báo tính danh nhà mình, ‘Cái Bang’ đứng là nghe cũng chưa nghe nói qua, tay cầm bông ngọc bích (hay gọi đá cổ bông trong phim ak) tự xưng là bang chủ Cái Bang, bốn người khác là trưởng lão.

Thế giới này điên rồi hay là làm sao vậy, một Nam Cung Quân Hoa tuổi còn nhỏ, lấy lực đoạn võ sư đánh bại mấy hoàng đoạn võ tông, đã muốn đủ không tưởng tượng nổi, hiện tại lập tức chạy ra năm thiếu niên vừa thấy cũng chỉ có mười ba, mười bốn tuổi, muốn khiêu chiến lực đoạn võ tông thành danh.

Điên rồi, thật sự là điên rồi! Năm người này căn bản chính là muốn đi lên tìm chết, ở đây một ít lão tiền bối võ học tông sư, tự cao, lắc đầu một cái: hiện tại trẻ tuổi a! Thật tự cao tự đại, lòng còn chưa đủ dài, liền người người muốn bay, không được, không được.

Phải biết, phía sau càng điên thì sao đây? Hôm nay, đối với Nam Viêm tu võ giả mà nói, nhất định là một ngày khiêu chiến trái tim cường độ cực hạn.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Võ Minh (Hạ)

Trên mình đàn, tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt, dưới đài lại ồ lên không thôi, đừng nói là tu võ giả bình thường, dù là các đại môn phái cũng không kiểm được lộ về kinh cụ nhìn chằm chằm năm thiếu niên, thiếu nữ trên đài, quanh thân đều là lam quang, lam quang này cỡ nào hoa mắt a!

“Lam đoạn cao nhất võ sư, trời của ta a! Bọn họ, bọn họ mới mười bốn, mười lăm tuổi a! Mười bốn, mười lăm tuổi đã lam đoạn võ sư...” Tu võ giới, thái sơn bắc đầu, Võ Nguyên phái Linh Mộc lão nhân, phi thường không trấn định kinh hô ra tiếng, khi còn trẻ, hắn lấy thiên phú kinh người, hai mươi tuổi tiến giai lam đoạn võ sư, danh nghe thấy thiên hạ, hôm nay, lại làm cho hắn nháy mắt gặp được năm lam đoạn cao nhất võ sư, này, thực tại là đã kích a!

Mới vừa rồi võ học tông sư còn cây già lên mặt, hiện đã vận vẹo nghiêm mặt, bị đá kích được thiếu chút nữa từ chỗ ngồi ngã xuống dưới, hơn nữa lại xem bọn hắn hoàn toàn chưa hề dùng vũ kỹ nhưng lại thấy cao minh vô cùng, lại khó có thể tin.

Nếu nói Nam Cung Quân Hoa làm cho bọn họ cảm giác sâu sắc Trường Giang sóng sau đê sóng trước, như vậy, năm thiếu niên này liền làm cho bọn họ không thể không ghen khuất được, Trường Giang sóng sau đê sóng trước, trước sóng chết ở trên bờ cát. Này tu võ giới, sau đó còn có địa phương cho bọn họ đám lão già này đứng thẳng sao?

Cái Bang? Đến tột cùng là bang phái như thế nào, là từ đâu toát ra?

Nếu bọn họ biết, yêu nghiệt trong mắt bọn họ ‘sóng sau’, nếu luận chân khí tu vi trên thực tế chính là lực đoạn võ sĩ, ra ngoài cái gọi là lam đoạn cao nhất chân khí trên thực tế là nội lực, không biết có thể hay không trực tiếp miệng phun máu tươi, chân khí ngược dòng mà chết.

Dù sao bọn họ mới học võ một tháng, ngay cả Quân Tà đã biến thái, nàng cũng không có khả năng đem một đám một điểm võ học trụ cột đều không có, lại dạy thành cao thủ lam đoạn cao nhất võ sư, nhưng là từ lúc khi nàng phát hiện tu vi nội lực cùng chân khí, có hiệu quả như nhau, mà bắt đầu nghiên cứu như thế nào lấy nội công dị thể chuyển hóa ra phóng xuất chân khí có màu sắc, dọa người đời không biết này.

Thiên Huyền đại lực võ đạo có vẻ kỳ quái, chỉ có võ sư cấp ở trên cao thủ, chân khí mới có thể hình thành chân khí hộ thể, thừa lúc khi nhìn thấy năm người này quanh thân đó dòng khí vô hình hộ thể, tuyệt đối không ai hoài nghi tu vi bọn họ là cấp võ sư, tất cả mọi người đã quên, năm người này trên người căn bản không có áp lực cường đại sở ứng lam đoạn võ sư có.

Ánh mắt mọi người tất cả đều chuyển qua năm người Mạc Quyền, năm tổ này, còn năm tổ khác, đã không người chú ý, cho dù trong lúc đó có bốn tổ đã muốn phân thắng bại, cũng không có người để ý, Thiên Sơn chương môn không được xem trọng cùng năm đại hiệp thanh danh gần đây như mặt trời ban trưa, cũng không có người xem xét, thực tại làm cho hai người càng đánh càng cảm thấy không có ý nghĩa.

Nam Cung Quân Hoa luôn tự cho mình thiên phú hơn người, tuy chỉ là nhược hơn quán quân năm ngoài, cũng có tin tưởng đoạt giải nhất, nhất là khi đã đánh bại mấy hoàng đoạn võ tông, tin tưởng lại bành trướng, lúc này đến một lam đoạn võ sư, hắn lại không để vào mắt, nhưng mà, sau mười chiêu, cảm giác không cho là đúng này liền biến thành khủng hoảng.

Mạc Quyền như dã thú nảy sinh ác độc, mang theo âm hơi thở ngoan, trong tay song nhận vũ kình đao không hề hờ, mặc dù không có uy thế chân chính lam đoạn võ sư, nội lực tu vi cũng chỉ tương đương với lam đoạn võ sĩ, nhưng dựa vào cơ thể mạnh mẽ định chế chiêu thức võ công tương xứng với nội lực vì hắn cân đo, lấy xuyên thành chủ, nhẹ nhàng tiêu sái, một giao bắt đầu, liền lấy khí thế tuyệt đối áp đảo đem tên Nam Cung Quân Hoa cực độ tự kỷ này, đá kích vô lực hoàn thủ, chúng cao thủ võ tông cấp bậc nhìn xem lại tập lưới không thôi, âm thầm đoán, chính mình có thể chống đỡ bao nhiêu chiêu của hắn.

Toàn thân cuốn, tay trái Mạc Quyền một nhận tà vén đi qua, tay phải nhận từ trên xuống dưới, ngoan độc vô xuống, một chiêu này nhìn như đơn giản, kì thực đem toàn bộ yếu huyệt trên người Nam Cung Quân Hoa che lại, trừ phi công lực của hắn có thể cao hơn Mạc Quyền mấy lần, nếu không một nhận này đi xuống, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Thời khắc Nam Cung Chí Lạc nhìn trên đài, chú ý tình huống nhi tử chính mình bên này, lúc này ánh mắt trầm xuống, tay phải vươn hai ngón tay, đầu ngón tay tổng lực sắc hào quang rất nhanh chợt lóe, tiện đà hóa thành hỏa hồng sắc, giống như một bó hỏa diễm vô hình hướng tới từ huyết Mạc Quyền đi.

Mạc Quyền đang muốn một đao giải quyết Nam Cung Quân Hoa, Quân Tà cảm thấy một cỗ khí kinh cực kỳ cường hãn phá không mà đến, tốc độ cực nhanh, hoàn toàn không cho cơ hội hẩn trốn tránh, thời điểm nguy kịch, trong đầu trùng điệp chấn động, thân thể giống như lần trước tại ‘Hắc quyền tái’, không chịu chính mình khống chế, nganh sinh thu hồi lưỡi đao xuống, ngăn trở khí kinh nóng rực, đồng thời một cỗ có khác với nóng rực khí kinh bá đạo nội kinh đánh úp lại, hai cỗ kinh khí chạm vào nhau, kích ra dòng khí cường đại, đưa hẩn (Mạc Quyền) cùng Nam Cung Quân Hoa đồng thời đánh bay ra ngoài.

‘Phanh...’ Nam Cung Quân Hoa vốn tưởng rằng chính mình liền bỏ mạng ở đao này, sợ hãi lại quên phóng thích chân khí hộ thể, kết quả bị một cỗ dòng khí cường đại cấp chấn bay khỏi mình đài, nặng nề mà đánh lên tường vây vô trùng, lại ngã trên đất, ói ra vài ngụm máu, chết ngất.

Mạc Quyền cũng bị cỗ dòng khí cường đại này đánh trực tiếp vào người, vốn bị thương so với Nam Cung Quân Hoa còn nặng hơn, nhưng xuất ý hồ liêu, hẩn nhưng lại bị đẩy lui ngừng lại bên cạnh mình đài, hơi thở trong cơ thể mặc dù quay cuồng không thôi, lại miễn cưỡng còn có thể đứng được, hẩn biết, vì có người âm thầm giúp hẩn đánh tan mất đại bộ phận dòng khí này, có thể làm đến điểm này, trừ bỏ ‘hẩn’, còn có thể có ai.

Mâu quang thoáng nhìn, trầm tĩnh vô ba, hai tròng mắt xuất hiện âm áp ít khi có.

Dưới đại kỳ ‘Cái Bang’, nàng tà tà dựa vào cột cờ, hai mắt nhắm nghiền, xem bộ dáng cũng không có gì khác thường, nhưng hẩn lại có thể nhìn ra, ‘hẩn’ một chết đi, giữa trán của nàng ướt đầm mồ hôi, hơi thở của nàng trầm trọng, coi như không có lực hô hấp. Vì cứu hẩn, nàng không tiếc thương tự thân, thậm chí không chút nào lo lắng, nàng làm như vậy hội bại lộ tự thân thực lực quý dị đó, trừ bỏ gia gia hẩn, cho tới bây giờ, không ai đối hẩn tốt như vậy.

Tình huống Quân Tà, so với Mạc Quyền tưởng còn muốn nghiêm trọng hơn, lúc này, nàng không chỉ hao tổn nội lực quá độ, nội tức mất trật tự, sóng nào lại giống như phản phệ, tại não vực của nàng sóng gió mãnh liệt nổi lên, không chịu khống chế đánh sâu vào, đau đớn như bị xé rách khác xa so với cái gọi là đau đầu đục liệt, nếu không đúng lúc dừng ‘Linh Hư đan’, chỉ sợ hiện tại nàng cả người đều có vấn đề.

Mạc Quyền trong lòng cảm động không thôi, nào biết Quân Tà lại buồn bực muốn chết, nàng sớm biết có Nam Cung Chí Lạc ở đây, Mạc Quyền tuyệt đối giết không được Nam Cung Quân Hoa, cũng có ý muốn lợi dụng Mạc Quyền thủ tu vi võ học Nam Cung Chí Lạc rốt cuộc thâm bao nhiêu, biết như vậy rất bị, nhưng chỉ có vậy mới có thể trăm trận trăm thắng, không có vẹn toàn nắm chắc, nàng tuyệt không đối phụ tử Nam Cung động thủ, một khi động thủ, nàng liền muốn một kích đánh trúng.

Chính là, không thể tưởng được Nam Cung Chí Lạc nhưng đã đến cảnh giới lục đoạn võ tôn, này thực tại làm cho Quân Tà kinh ngạc không thôi, Thiên Huyền đại lục tu võ giả dùng võ sĩ, võ sư, võ tông, võ tôn phân chia, mỗi một cấp bậc lại lấy hoàng, lục, lam phân ba đoạn, võ sĩ chân khí là thiên sắc, võ sư là chính sắc, võ tông là thâm sắc, võ tôn là màu rậm nắng, mới vừa rồi Nam Cung Chí Lạc ra tay, nhảy mắt cũng không tránh được nhãn tình của Quân Tà thời khắc đều chú ý hẩn, bởi vậy nàng thấy được đó là tông lục sắc quang, tông lục sắc, võ tôn a!

Võ tôn, võ giả tôn sư! Quân Tà nay nội công tu vi chỉ tới cấp bốn trọng, cùng võ tôn so sánh, đó quả thực chính là con kiến cùng voi, lấy lực con kiến đi chống cự voi, đó không khác là tìm chết. Về mặt lý trí, nàng không nên ra tay, nhưng, trong lúc nguy cấp, không cần nghĩ ngợi, nàng liền ra tay, nếu Nam Cung Chí Lạc không phải sợ bị người phát giác, mới không đem hết toàn lực, nếu không đừng nói bảo trụ Mạc Quyền, chính là nàng, công lực cũng sẽ bị tổn hao hết mà chết.

Hiện tại, nàng phải mau chóng khôi phục công lực, nếu không, kế hoạch hôm nay liền không thể thực thi!

Hẩn thật sự đến đây? Cái tiên thiên cao thủ trong truyền thuyết kia! Nam Cung Chí Lạc nhìn không được cả người run lên, có thể vô thanh vô tức ra tay ngăn trở một chiêu này của hẩn, đương kim chi tu võ giả chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà ở đây bên trong, trừ bỏ Thanh Phong chân nhân, liền chỉ có tiên thiên cao thủ kia có thể làm đến, Thanh Phong chân nhân là kiếm giả, hẩn không thể ra tay, như vậy liền chỉ có một khả năng.

Ngay tại thời điểm Nam Cung Chí Lạc thất thần, trên mình đài, bốn người Lăng Phi đã muốn nhát nhát đem đối thủ cấp võ tông đánh bại, cũng đem tập thể toàn trường chấn động, vượt cấp khiêu chiến không phải không có, nhưng trên cơ bản võ sư cùng võ tông hoàn toàn không thể so sánh nổi, nhưng hôm nay, bốn lam đoạn võ sư đem ba lục đoạn võ tông, một hoàng đoạn võ tông cao nhất đánh bại, sự thật khủng bố cứ như vậy tại trước mặt bọn họ trình diễn, như thế nào có thể không làm cho người ta kinh sợ vạn phần đâu!

Bọn họ lại nào biết đâu rằng, nếu quang minh chính đại đối bí quyết, bốn người Lăng Phi trên cơ bản tại trước mặt bốn võ tông không qua được mười chiêu tất bại, sở dĩ bọn họ thắng, thứ nhất, là tác dụng đánh một hồi tâm lý, vừa lên đến liền cho đối thủ áp lực trong lòng thật lớn, áp bách khiến cho bọn họ tự loạn trận tuyến, thứ hai, bọn họ tất nhiên là dùng một ít thủ đoạn nhỏ không phải rất quang minh.

Quân Tà dạy cho bọn họ thủ đoạn nhỏ này quá mức cao minh, đến nỗi ngay cả Thanh Phong chân nhân cũng không có phát hiện được, càng không nói đến những người khác.

Lâm Ưng Đồng tuyên bố năm người Cái Bang đồng thời tiến vào trận chung kết, trên sân hội võ, si ngốc như đầu gỗ còn chưa khôi phục, mặc kệ năm người này cuối cùng có thể hay không đoạt giải nhất, ngày sau, Cái Bang chắc chắn sẽ nổi danh thiên hạ.

Giờ Thân vừa qua khỏi, trên mình đài, một tổ cuối cùng Thiên Sơn chương môn Tùng Minh đạo nhân cùng Lý Phi đại hiệp cũng quyết thắng bại, Tùng Minh đạo nhân lấy nửa chương thắng hiểm, ẩn lệ nếu một chén trà nhỏ không người lên đài khiêu chiến tức có thể vào trận chung kết cuối cùng.

“Đã không người lên đài khiêu chiến, bản thành chủ tuyên bố, Tùng Minh đạo trưởng...” Một chén trà nhỏ rất nhanh qua, Ưng Đồng cũng không cho rằng không ai có thể trở lên đài khiêu chiến, liền đứng lên cao giọng tuyên bố, còn chưa có nói xong, liền bị đánh gãy.

“Tại hạ bất tài, thỉnh giáo Túng Minh đạo trưởng chỉ giáo.” Theo dưới dài thanh âm dễ nghe vang lên, dưới biểu tình của mọi người như gặp quý, thiếu niên mang mặt nạ thiết, thân bạch y phiêu phiêu cười tà mị, như đi dạo trong đình viện nhà mình, lững thững đi lên mình đàn.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chênh Lệnh

“Mặt thiết thiếu niên... Hẳn chính là mặt thiết thiếu niên?”

“Mặt thiết thiếu niên tại Tụ tài phùng? Bên người hẳn đi theo tiên thiên cao thủ trong truyền thuyết?”

“Tiên thiên cao thủ a! Hôm nay nếu có thể nhìn thấy tiên thiên cao thủ trong truyền thuyết, có chết cũng không tiếc a!”

“Đúng vậy! Ô, nhưng là không đúng, như thế nào đi lên là thiếu niên này? Không phải nói hẳn là cái hoàn khổ bao cò sao?”

“Ta xem a! Hẳn là ý vào có cao nhân sau lưng, muốn đi lên làm náo động.”

“Huynh đài là nói tiên thiên cao thủ kia đang âm thầm ra tay? Đây là không có khả năng, cao thủ như vậy, làm sao có thể làm hành vi tiểu nhân bực này?”

...

Trên sân võ từ cực độ im lặng dần dần vang lên tiếng nghị luận nho nhỏ, cuối cùng biến thành cái chợ, có người còn trực tiếp rống lên, ý muốn dẫn cái cao thủ kia đi ra, cũng không biết là nên khen bọn họ quá thông minh hay là quá ngây thơ.

Dưới đài, Nam Cung Chí Lạc, Phùng công công cùng Uông Đồng khi Quân Tà xuất hiện nháy mắt đứng lên, ánh mắt chỉ tạm dừng trên người Quân Tà một chút liền dời đi, phóng thích toàn bộ linh hồn thức, tuyệt không buông tha bất luận cái gì chung quanh, một điểm thần thức cường đại, tại bọn họ nghĩ đến, mặt thiết thiếu niên đã hiện thân, tiên thiên cao thủ tất nhiên muốn che chở hẳn, như thế, chỉ cần hẳn động chân khí, tại đây dạng linh hồn thức tìm tòi, tuy là tiên thiên cao thủ quý thần khó lường, bọn họ cũng có tự tin có thể cảm ứng được.

Nhưng là không có...

Uông Đồng không khỏi hoài nghi, mặt thiết thiếu niên này cũng không phải mặt thiết thiếu niên tại tụ tài phùng kia, quay đầu, nhìn về phía hai nhi tử bên cạnh dưới đài nhà mình, theo bọn họ hai trông mắt phần hận đồ đậm có thể thấy được, làm hại kế hoạch hẳn sắp thành lại bại, thiếu niên còn làm cho nhi tử tổn thất vài kiện bảo vật, chính là cái tên gậy yếu này, không có sai.

Phùng công công cùng Nam Cung Chí Lạc dưới biểu tình của hai huynh đệ Uông Văn Kiệt đã chứng thật.

Này đại biểu cho cái gì? Ba đại tuyệt thế cao thủ kinh hải mở to hai mắt, trên trán mồ hôi xuyến xuyến thành giọt rơi xuống, trong mắt khiếp sợ đến cực độ khủng bố!

Mấy ngàn năm qua, tiên thiên cao thủ chỉ xuất hiện trong truyền thuyết thần thoại đến tột cùng là một loại tồn tại khủng bố như thế nào?

Như trước Thanh Phong chân nhân ổn tọa như thái sơn chính là ánh mắt chớp động, mâu quang ôn hòa mà sắc bén thủy chung nhìn thẳng Quân Tà chậm rãi bước lên đài.

Bạch y, tóc đen, mặt thiết mị nhân, vô cùng phong độ, ẩn ẩn lộ ra khí thế lăng bá thiên hạ, loại khí thế này thực đậm thực dễ dàng bị người xem nhẹ, ở đây, chỉ sợ chỉ có hẳn (Thanh Phong chân nhân) có thể cảm thụ được, cho nên hẳn không giống như cao thủ bình thường khác đi tìm tòi cái gọi là tiên thiên cao thủ, trong mắt của hẳn chỉ nhìn đến ‘hẳn’, tu vi chân khí chỉ tới lam đoạn võ sĩ, lại có được uy thế phản phác quá đi, vô hình, chết người, cái loại trường kỳ này, uy thế ngạo thị khung trời, trong đương kim trần thế nhưng lại không có người có thể cùng nâng địch nổi.

Hẳn vốn rời núi chỉ vì ‘Tiên thiên cao thủ’ truyền thuyết một tháng trước mà đến, hiện tại đi? Có lẽ, hẳn phát hiện một người càng thú vị.

“Tiểu huynh đệ, lão phu không nghĩ thương tổn ngươi, nếu có thể, thỉnh tiên bối hiện thân gặp mặt, lão phu nguyện như vậy rời khỏi.” Túng Minh đạo nhân thu hồi vũ khí thiết bát quái, về mặt từ ái đối với Quân Tà nói, ánh mắt lại vượt qua năng, trực tiếp đầu hướng xa xa, tựa hồ vị tiên bối trong miệng hẳn đó là ở chỗ này.

Túng Minh đạo nhân đã hơn bảy mươi tuổi, thành danh đã lâu, là cao thủ lam đoạn võ tông đương thời ít có, cuộc đời này mặc dù vô vọng tiến giai võ tôn chi liệt, tuy nhiên tại giới tu võ trong Nam Viêm quốc cũng là liệt danh trước mười cao thủ chi nhất, khó tránh khỏi cao cao tại thượng, ngưỡn khí tuy là tận lực hiền lành, nhưng trong giọng nói có ý tứ hàm xúc, lại khinh thường bỏ qua tiểu thiếu niên ‘vắt mũi chưa sạch’ trước mắt này, khách khí như vậy,

cũng là âm thầm cố kỵ ‘Cao thủ tiền bối’ kia.

Nhược nhục cường thực, cường giả vi tôn! Tùng Minh đạo nhân ngán ngùn một câu, đã đem tám chữ này suy diễn được vô cùng nhuần nhuyễn.

Nếu muốn người khác để mắt, vậy đem thực lực của ngươi lấy phơi nắng (cho mọi người thấy).

Quân Tà am hiểu sâu đạo lý này, tự nhiên cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, bất quá bản nhân nàng đã muốn hiện thân, còn có tiền bối có thể không nên cho hấn gặp, mỉm cười, bàn tay trắng nõn ngăn đón, thân nhiên cười nói: “Ai thương ai, còn không nhất định đâu! Ra tay đi.”

Lời nói này thật kiêu ngạo, Nam Cung Quân Hoa không ai bì nổi làm cho người ta tâm sinh chán ghét, tại trên người nàng làm đến, lại làm cho người ta tâm sinh cảm giác vốn nên như vậy.

Sau lưng mặt thiết thiếu niên này có một tiên thiên cao thủ, nói vậy tu vi cũng không thể khinh thường, dám lam đoạn võ tông kêu gào, nói vậy ít nhất cũng là hoàng đoạn võ tông, bất quá, tuổi trẻ như vậy đã hoàng đoạn võ tông, vẫn là không có khả năng đi! Tóm lại, mặc cho bọn hấn lại như thế nào đoán, cũng nghĩ không ra. Cảm thấy có điểm hơi sợ, mới vừa rồi đã liên tiếp bị vài cái thiếu niên làm sợ tới mức trái tim sắp không chịu nổi gánh nặng, nhưng đừng lại tiếp tục diễn ra cái ‘Đáng sợ’ kinh hách gì nữa a, bọn họ không chịu được a!

Chưa từng có một tiểu bối nào dám đối với hấn vô lý như thế, huống chi còn trước mặt sở hữu đồng đạo, điều này làm cho hấn đường đường Thiên Sơn chương môn còn mặt mũi gì nữa!

Tùng Minh đạo nhân sắc mặt cứng đờ, tức tối nhưng vẫn còn cố kỵ cao thủ ‘Chỗ tối’ đó mà cố nén tức giận, ngoài cười nhưng trong không cười, thiết bát quái trong tay cô lỗ vừa chuyển, đặt trước ngực, vận chuyển chân khí trong cơ thể, cũng không tiến công trước. Thân là một tiền bối sao không biết xấu hổ đối với một văn bối ra tay trước, thực tại có phần thất thân.

Quân Tà được xưng một từ ‘Tà’, tự nhiên đối với trường hợp tục lễ này luôn cười nhạt, người đã cạy già lên mặt, như vậy liền đừng trách ta không khách khí.

Ông tay áo nhẹ phẩy, lam sắc hào quang thân nhiên tại quanh thân dâng lên, chiếu rọi mặt nạ thiết, lộ ra yêu mị.

Tĩnh, toàn toàn yên tĩnh như chết lặng, tu võ giả ở đây thân thể vẫn duy trì động tác nghiêng như trước, miệng mở thật to, tập thể biến thành tượng đất điêu khắc, tâm liền như vậy treo ở giữa không trung, phiêu đăng, sau đó chậm rãi trầm xuống, trầm xuống, cuối cùng...

‘Bang bang phanh...’ một người tiếp một người không chịu nổi một màn quỷ dị này mà bị lôi ngã xuống đất, các đại phái cao thủ lực thừa nhận tốt hơn cũng lung lay sắp đổ.

Ảo giác, ảo giác, tuyệt đối là ảo thấy! Một lam đoạn võ sĩ vừa mới tiến giai đã vậy còn quá kiêu ngạo trên đài khiêu chiến một lam đoạn võ tông?

Này, này há chỉ là khiêu chiến vượt cấp, quả thực chính là càng thiên khiêu chiến, nếu lam đoạn võ tông là một tòa thái sơn không thể lay động, như vậy lam đoạn võ sĩ chính là một tòa tiểu thổ khâu, thái sơn vừa động, tùy tiện chấn động rút xuống khỏi đại thạch có thể đem tiểu thổ khâu cấp đè ép.

Mặc kệ là người ở thời không nào, võ học chi đạo, đều là càng tu luyện càng khó đột phá, chênh lệch cũng sẽ càng lúc càng lớn.

Thí dụ như, võ sĩ tiến giai tương đối mà nói, có vẻ mau, ngay cả thiên phú cực kém, chỉ cần thêm tu luyện, cũng có khả năng trở thành lam đoạn võ sĩ. Võ sư góc đối diện võ sĩ mà nói chính là một lần lên trời, trừ bỏ chăm chỉ, còn phải có thiên phú, nếu không suốt cả đời này, cũng không đột phá, võ tông đến võ tôn liền càng không cần phải nói.

Đề ý, cấp bậc thực lực bất đồng cũng là khác nhau một trời một vực. Từ trước đến nay, khiêu chiến nhìn mãi quen mắt, dù sao nội sửa nhược điểm, ngoại tu võ kỹ cũng bù lại, khiêu chiến vượt cấp tuy là hiểm thấy, lại cũng không phải không có, nhưng bình thường đều là lam đoạn tuyệt đỉnh đi khiêu chiến hoàng đoạn sơ giai, giống hôm nay như vậy, võ sư vượt cấp khiêu chiến võ tông, song phương tu vi kém không chỉ một hai cấp, nhưng tình huống lại thù thắng, nói đúng hơn là không có khả năng.

Hiện tại càng hoang đường, này, làm cho bọn họ như thế nào có thể tin tưởng chứng kiến trước mắt đâu!

Nhưng chết tiệt, cho dù bọn họ đem nhân tình nhu mùi, lam sắc hào quang đó thân nhiên như trước không thay đổi.

Nhưng người bị chấn kinh nhất là Tùng Minh đạo nhân, vừa nhắc khởi chân khí, liền bị một màn này dọa, sợ tới mức chân khí bị kiềm hãm, sắc mặt một hồi trắng một hồi xanh, biến sắc không ngừng biến ảo, cắn răng một cái hít vào cái một, đem búng máu đến miệng cấp nuốt xuống, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma.

“Hấn... ‘Hấn’... ‘Hấn’ chính là lam đoạn võ sĩ?” Tần Tử Hạo thật vất vả đem miệng trương thành chữ O khép lại, thần thức còn chưa trở về, chịu đã kích sợ hãi kêu ra tiếng, hấn cảm giác tâm của hấn đã muốn vỡ thành một mảnh phiến, đó là một loại thần tượng tan biến tan nát cõi lòng.

Làm sao có thể, cao thủ trong cảm nhận của hấn, thế nhưng ngay cả hộ vệ bên người hấn đều so không bằng?

“Vô nghĩa, này không rõ ràng sao?” Mọi người ‘Cái Bang’ đưa cho hấn một cái khinh bỉ xem thường, quay đầu, vô cùng sùng bái nhìn Quân Tà: đầu lĩnh, người quá mạnh mẽ, hiện tại liền đem mọi người cấp dọa thành cái dạng này, có thể hay không đem bọn họ dọa đến điên.

Nhếch miệng cười, Quân Tà còn ngại mọi người chịu đã kích không đủ, song chân vừa bước, không hề chiêu thức bay thẳng đến trước mặt Tùng Minh

đạo nhân.

Thiết! Đây là trừ bỏ người trong Cái Bang, mọi người ở đây trong lòng đồng thời thực bất nhĩ bật ra một chữ, không đành lòng nhìn tiếp! Đáng tiếc một thiếu niên khí chất như vậy a!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Thần Kỹ

Tùng Minh đạo nhân mất lộ khinh miệt, tay vừa chuyển, đem thiết bát quái đặt sau lưng, một tiểu bối như vậy, một bàn tay hắn cũng có thể đem nàng đánh hạ đài, còn cao thủ âm thầm đó, hắn tin tưởng, chỉ cần hắn không thương tính mạng tiểu tử này, ‘Hắn’ xác nhận sẽ không nhúng tay.

Giây tiếp theo, ánh mắt Tùng Minh đạo nhân khinh thường biến thành hoảng sợ, một quyền đó hướng tới đây, nhìn như không hề có lực, nhưng mà, khi tiến vào trước người hắn khoảng cách phạm vi một thước, Quân Tà bách lực hỗn loạn phá không mà đến, tốc độ cực nhanh, chọt lóe, khéo léo cũng đã đánh trúng ngực của hắn.

Mọi người chờ mất thiết thiếu niên bị Tùng Minh đạo nhân ‘Nhất chỉ’ (một cái chỉ tay) đánh hạ đài, trừng mắt nhìn tình so với gặp quý còn đáng sợ hơn, liền như vậy trở mắt nhìn Tùng Minh đạo nhân bị một quyền đó cấp đánh cho ‘Đăng đăng đăng’ lui về phía sau vài bước, cau mày ôm ngực, một ngụm máu tươi rớt cuộc nhện không được phun ra.

Một quyền, đánh đuổi một lam đoạn võ tông, cũng xoá sạch khinh thị chi tâm của mọi người! Cũng thiếu chút đem mọi người vừa đứng lên cấp sợ tới mức lại nằm xuống.

Mà phản ứng kịch liệt nhất là Thanh Phong chân nhân vẫn luôn hờ hững ôn trọng, chỉ thấy hắn rốt cục không bình tĩnh, đứng lên, hai tròng mắt tỏa sáng, này một quyền, tin tưởng trên đài này mấy người đều nhìn ra điểm không thích hợp.

Quả thật, ba người Nam Cung Chí Lạc chú ý, tâm thần bị cao thủ ‘Chỗ tối’ này một quyền cấp ‘Đánh’ đã trở lại, không khỏi trừng to mắt.

Đây là quyền pháp gì? Rõ ràng là không hề có tư thế đáng nói, lại đem một lam đoạn võ tông đánh cho học máu? Muốn nói là Tùng Minh đạo nhân cố ý nhường cho, ngay cả Nam Cung Chí Lạc võ tôn cao thủ bậc này đều nhìn không ra.

“Người...” Tùng Minh đạo nhân vận chuyển chân khí, cưỡng chế huyết khí dâng lên, khó có thể tin, nhìn chăm chăm Quân Tà không cho hắn cơ hội thở, tuy rằng hắn bởi vì xem thường nàng mà không có phóng thích chân khí hộ thể, nhưng một quyền lực này, lực đạo, tốc độ, hắn thực khẳng định, cho dù hắn phóng thích hộ thể chân khí, cũng ngăn cản không được.

“Hảo một cái anh hùng xuất thiếu niên, lão phu là xem thường ngươi.” Sắc mặt chỉnh lại, Tùng Minh đạo nhân làm như tán thưởng cười cười, quanh thân rất nhanh nổi lên thâm lam sắc (xanh đậm) hào quang, tay phải thiết bát quái vừa lật, cũng đại biểu mũi nhọn thực lực thâm lam quang, đón nhận chiêu thức Quân Tà công lên.

Quân Tà mi phong động, hai tròng mắt tà tử nhú lại, thân hình vừa chuyển, tựa như một trận lốc xoáy, nhảy mắt như một mảnh tàn ảnh vọt đến bên thân Tùng Minh đạo nhân, bàn tay mảnh khảnh tạo tựa phiến tàn ảnh trống rỗng xuất hiện, đánh thẳng vào người Tùng Minh đạo nhân.

Miên ảnh quyền, thần kỹ cao minh nhất kiếp trước nàng sáng chế, bộ pháp lấy du long bước thành chủ, chân đạp đầu cương thất tinh vị, ra quyền lướt nhẹ như miên, một phát, kinh lực đột biến, như mãnh hổ, lực có nặng như núi, thân pháp như tàn ảnh, đi tới lui về phía sau không thể tìm, trái đưng đưa phải hư thật khó phân biệt, chiến thuật lấy ‘Không, cưỡng, hư, thực, hoảng’ thành chủ, có thực có giả, có hư có thực, thực tại xảo quyết thật sự.

Miên ảnh quyền chú ý trong ngoài tương hợp, hình ý tương thông, tu vi nội kinh càng cao, uy lực bùng nổ càng lớn, hiện tại Quân Tà ‘Vô cực tâm quyết’ chỉ tới trọng thứ tư, hơn nữa mới vừa rồi vì cứu Mạc Quyền, hao tổn nội lực còn chưa khôi phục, hai chiêu này, ảnh quyền liên miên hai thành uy lực đều phát huy không được, nếu không, từ lúc chiêu thứ nhất, Tùng Minh đạo nhân sẽ không chỉ là học máu đơn giản như vậy.

‘Sát’, thanh âm xương cốt gãy như thể rõ ràng, dưới đài mọi người cảm thấy tâm chính mình cũng bị ‘Sát’ một chút, trên cơ bản đầu óc mọi người đã muốn tỉnh, mọi người đột nhiên cảm thấy, từ lúc mất thiết thiếu niên này xuất hiện, tâm nhìn bọn họ một khắc, thần kinh bọn họ đã bị đánh sâu vào.

Nếu nói phía trước đó một quyền là vì Tùng Minh đạo nhân quá mức khinh địch, như vậy một quyền, nhưng chỉ có thật, Tùng Minh đạo nhân thâm lam sóng gợn vờn quanh tại quanh thân cho thấy một quyền đó là đột phá chân khí hộ thể lam đoạn võ tông mà đánh trúng đối phương, này, nhưng không người làm được, hơn nữa trước mắt bao người, cũng không có khả năng là tiên thiên cao thủ ‘Chỗ tối’ gây nên.

Làm sao có thể nhanh như vậy? Tùng Minh đạo nhân đổi hướng, hét lớn một tiếng, thiết bát quái hướng trên đài vỗ, toàn thân vừa lật, nửa quỳ, tránh cho rơi khó xem, cổ nén đau nhức xương cốt gãy, vận chuyển chân khí, cảm thấy kinh hải vận phản.

Vũ kỹ, vũ kỹ cao minh! Bọn họ Thiên Sơn phái được xưng nam viêm đệ nhất đại phái, mặc dù không dám khuyếch đại vũ kỹ thiên hạ, nhưng cũng dám nói, biết rõ Nam Viêm quốc đại bộ phận vũ kỹ thượng đẳng, lại chưa bao giờ gặp qua thậm chí là nghe nói qua, có vũ kỹ cao minh bậc này, không thể

tưởng tượng.

Võ đạo cao thủ chân chính, tu nội ngoại kiêm tu, có cái vô lực không làm thế, hữu lực vô uổng phí, mỗi một cấp đều có vũ kỹ nguyên bộ tương ứng, hỗ trợ lẫn nhau, nội lực càng cao, liền được tu tập vũ kỹ càng cao minh, tổng thể thực lực tiến giai cũng sẽ càng lớn, cái gọi là vượt cấp, khiêu chiến, theo càng sâu mà nói, dựa vào đó là vũ kỹ so với đối phương cao minh.

Nhưng là, một lam đoạn võ sĩ từ nơi này học được như vậy cao minh vũ kỹ, lại như thế nào có thể dùng thân võ sĩ tu tập vũ kỹ vô cùng kì diệu như thế, nếu ngày trước, có người nói cho hắn, một võ sĩ học xong nguyên bộ vũ kỹ võ tôn, hẳn nhất định cho rằng đó là đồn nhảm, hiện tại, hắn thậm chí nghĩ gặp trở ngại.

Này không chỉ có tâm tư Tùng Minh đạo nhân, cũng là tâm tư cao thủ đại bộ phận ở trên võ tông cấp bậc ở đây, càng có không ít người hướng về phía mặt thiết thiếu niên, mắt lộ tham lam.

Nếu có thể được bộ vũ kỹ này, có lẽ có thể giúp hắn đột phá cảnh giới nhiều năm đều đột phá không được, đặt chân võ tôn chi cảnh, làm cho Thiên Sơn phái chân chính trở thành đệ nhất đại phái!

Tâm tư tà ác vừa chuyển, Tùng Minh đạo nhân ở chỗ sâu đáy mắt rất nhanh hiện lên một chút âm ngoan sắc, không hề cố kỵ tiên thiên cao thủ ‘Chỗ tối’, chân khí trong cơ thể đột nhiên cao tốc vận chuyển, một cỗ cuồng bạo đáng sợ đè nén nhanh khóa trụ Quân Tà.

Lam đoạn võ tông cùng lam đoạn võ sĩ chênh lệch trong đó, tại giờ khắc này liền vô cùng rõ ràng biểu hiện ra, làm Quân Tà sinh ra một loại cảm giác hít thở không thông, cũng làm cho cả hội võ tràng nháy mắt áp chế một loại cảm giác vô cùng trầm trọng, ngay cả không khí đều như trở nên rất nặng.

“Tiểu tử, tiếp lão phu một chiêu.” Tùng Minh đạo nhân vạch trần mặt nạ dối trá tông sư tiền bối, mặt lộ vẻ âm trầm, hét lớn một tiếng, như mãnh hổ xuống núi hướng tới Quân Tà phác đi, tay phải cầm thiết bát quái kim quang sáng dần, ở phía trên tám phương vị huyền hóa ra tám kim sắc bát quái, phân biệt che lại bát đại tử huyết của Quân Tà, tay trái chưởng tà, vận sức chờ phát động.

“Dựa vào, huyền hình kim quẻ, Bàn Nhược chương, Tùng Minh lão đạo thật không biết xấu hổ, thế nhưng có mặt đối với một lam đoạn võ sĩ sư xuất Thiên Sơn tuyệt học.” Tàn Tử Hạo nhảy dựng lên, mặt cười kinh hách hàm chứa tức giận, lại chỉ có thể tức giận đến gợn thẳng chân, thật vất vả, hắn thoát phá tâm vừa nặng hợp lại, kết quả lão đạo không biết xấu hổ này cũng dám đối thần tượng của hắn đau sát thủ.

Ai từng nghĩ, một đại tông sư, một cao thủ lam đoạn võ tông sẽ không biết xấu hổ như vậy đối một lam đoạn võ sĩ ra toàn bộ lực lượng, tình huống như vậy thực tại làm cho trở tay không kịp.

Cách nhau quá xa, tốc độ quá nhanh, ngay cả Thanh Phong chân nhân cũng vô pháp ra tay tương trợ, xoay mình lao ra, phát một tiếng kinh hô, còn có nháy mắt đó tức chuyển suy tư giữa đường.

Chỗ tối tiểu bạch quanh thân nháy mắt nổ bắn ra kim quang đủ để thúc giục hủy thiên địa, vừa muốn ra tay, lại nhìn đến Quân Tà phản ứng, mắt vàng xẹt qua một chút tinh quang, kim quang quanh thân nháy mắt biến mất vô tung.

Trên sân, không có một người phát hiện góc sáng sủa chỗ tối có siêu cường đại tồn tại, đó là ngay cả Thanh Phong chân nhân cũng không hề sờ giác.

Không hổ là lam đoạn võ tông, lực lượng hảo cường hãn a! Quân Tà trong lòng cả kinh, rung mình, hai tròng mắt thâm thúy thoáng chốc nổ bắn ra vài ý băng hàn, khóe miệng lại gọi lên một cái tươi cười thị huyết tuyệt mỹ.

Lão đạo chết tiệt, thế nhưng muốn phế đi lão nương, vậy đừng trách lão nương tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Tàn Nhẫn

Tà tà hừ lạnh một tiếng, đối mặt sát chiêu này, Quân Tà lặng yên vận động nội lực, không lùi mà tiến tới, hướng phía trước sải bước, công phu trong nháy mắt, hai người liền đã tiến cùng một chỗ, Quân Tà một bước này, nhìn như tùy ý, hoàn toàn theo sơ hở trong một chiêu này của Tùng Minh đạo nhân, dễ dàng thoát ly sát chiêu của hắn.

Ngực Tùng Minh đạo nhân hơi chấn động, dụng quyền này hắn đem ra hết toàn lực đánh, huyệt khí, khí huyết có chút không ổn, thét lớn một tiếng, vận sức chờ phát động chương, đột nhiên đẩy dôi đi, một chương ẩn kim sắc cực đại hiện ra, kinh lực cương mãnh, nhất thời nhắc lên cuồng phong sóng to.

Đối mặt tiến công hung mãnh như thế, Quân Tà giống như một cây cỏ lau, tại sóng gió quay cuồng, thân pháp tuyệt diệu rất có phong phạm đạt ma tổ sư năm đó độ giang sơn, nhìn xem mọi người dưới đài liên tục xướng.

Bàn Nhược chương trong cương có nhu, ảo diệu phi phạm, chính là Thiên Sơn phái tuyệt học, mới vừa rồi Tùng Minh đạo nhân lấy Bàn Nhược chương thắng hiểm quan châu lý, một tiểu bối hiện tại khiến hắn lấy võ công đặc ý nhất giao thủ lại không có biện pháp, nỗi lòng rất nhiều bức mình không khỏi

cực độ dao động, mà Bàn Nhược chương lực cầu tốc chiến tốc thắng, thời gian càng dài, chân khí tiêu hao càng lớn.

Tùng Minh đạo nhân sắc mặt càng trắng đỏ bừng, không ngừng mà thúc dục chân khí trong cơ thể, xuất chương càng ngày càng mãnh, chương phong đi qua, liền ngay cả mọi người đứng dưới đài tất cả cũng không chịu nổi, vận chuyển chân khí đã đạt tới trạng thái tuyệt đỉnh, đang định toàn lực đánh ra một chương mạnh nhất, bên tai đột nhiên tiến vào một tiếng tựa tiểu phi tiểu, châm chọc: “Tùng Minh lão đạo, ngươi này bộ ‘Bàn Nhược chương’ lực đạo nhưng thật ra mười phần, đáng tiếc, xuất chương phương vị có chút không đúng, mạnh mẽ có thừa, nhu kính không đủ, chặc chặc, đáng tiếc a!”

“Phốc...” Chấn động toàn thân, Tùng Minh đạo nhân bị những lời này kích thích khiến chân khí rung động, nội tức đại loạn, ngực nhói trực tiếp một ngụm máu tươi phun ra, chương phong cương mãnh dừng lại, trên mình đàn khói phức sóng yên biển lặng.

Toàn trường mọi người sắc mặt khác nhau, trên mình đàn, mặt thiết thiếu niên đón gió đứng thẳng, vạt áo bạch y bay vút lên trời, có một cổ thông dong, trái lại Tùng Minh đạo nhân, hai mắt đỏ đậm, sắc mặt như nước, khoe miệng một màu đỏ tươi chảy xuống thấm vạt áo, tóc hoa râm theo gió loạn vũ, phi thường chật vật, nào có một bộ dáng đại tông sư.

“Tiểu tử không biết điều, ngươi dám đối với tuyệt học sư môn ta nói nhảm.” Tùng Minh đạo nhân tê thanh rống to, quanh thân thâm lam quang di động mũi nhọn loạn, biểu hiện nội tức của hắn đã muốn cực độ không ổn, tay phải cầm huyền hình kim quẻ, tay trái Bàn Nhược chương đồng thời đánh ra, phê nhân tuyệt sát khí thổi quét toàn bộ võ tràng.

“Tại hạ hảo tâm vạch chỗ lỗi trong chương pháp của ngươi, ngươi không cảm kích thì thôi, tại sao mắng chửi người a! Chẳng lẽ đây là Thiên Sơn phái giáo dưỡng, không hổ là thiên hạ đệ nhất phái, chính là không giống người thường!”

Nghiêng đầu hiện lên chương lực mạnh mẽ áp chế Bàn Nhược chương, Quân Tà hi hi cười, ngữ khí vô cùng thành khẩn, như trước nhất phái cử trọng nhược khinh. (lời nói nhẹ nhàng, không nghe ra được ý tứ trong đó)

Thanh âm trong trẻo dễ nghe, truyền khắp toàn bộ võ tràng, không nói đến mặt thiết thiếu niên nói có đúng hay không, nhân gia bị người đau khổ lấy sát chiêu tướng bức hết sức, hiện còn hảo tâm ‘Chỉ điểm’, không cảm kích cũng liền thôi, còn ra tiếp tục ra tay, đường đường Thiên Sơn chương môn liền có bộ tính tình này, một bọn họ vẫn đối hắn kính trọng có thêm, thật đã đánh mất mặt tu võ đồng đạo.

Nhất thời, vô số người mang theo ánh mắt hèn mọn dừng ở trên người Tùng Minh đạo nhân cùng đệ tử Thiên Sơn phái, luôn luôn lấy đệ nhất đại phái tự cho mình là đệ tử Thiên Sơn hận không thể đào cái hố đem chính mình cấp chôn, cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Kỳ thực này nếu lúc bình thường, có người ‘Khinh thường’ tuyệt học sư môn chính mình, đừng nói mắng một câu đánh một chút, chính là đem bầm thây vạn đoạn, người khác cũng sẽ không nói cái gì, thậm chí còn muốn khen ngợi vì duy hộ sư môn mà hướng quan càng đâu!

Đáng tiếc, lấy thân phận địa vị thực lực Tùng Minh đạo nhân đối một ‘Kẻ yếu’ vô danh tiểu tốt hết lần này đến lần khác hạ sát chiêu, đã khiến cho tu võ đồng đạo tự nhận hiệp nghĩa bất mãn, mà trải qua liên tiếp sự kiện quý dị, tâm tư mọi người đã bất tri bất giác bị Quân Tà ảnh hưởng, này cho dù nàng nói Tùng Minh đạo nhân giết người phóng hỏa, phóng chửi bọn họ cũng sẽ tin là thật.

Tuy là đánh nhau, Tùng Minh đạo nhân cũng có thể cảm nhận được từng đạo ánh mắt khinh miệt hướng đến, hắn luôn được người người kính ngưỡng khi nào chịu qua loại xem thường này, đối lại mi dưng thẳng, hét lớn một tiếng: “Đi tìm chết đi...”

Hai mắt như xích, cực kỳ giống một mảnh hồ nổi điên, Tùng Minh đạo nhân tay phải thiết bát quái phiên hướng lên trời, lực chương hăng hái chấn động, thiết bát quái với kim quang bạo trướng như gió xe xoay tròn đến, càng lúc càng nhanh, dần dần huyền hóa ra một bát quái ảo ảnh vô cùng cực đại, bát quái kim quang khuynh tiết đem Quân Tà bao lại, Bàn Nhược chương với kim quang cũng huyền hóa ra vô số chương án, toàn bộ hướng trên người Quân Tà mà đi.

Lam đoạn võ tông dưới con thịnh nộ toàn lực nhất kích, ngay cả vũ kỹ cao tới đâu, cũng vô pháp bằng vào thân pháp tinh diệu thoát thân mà đi, điểm ấy, ở đây cao thủ võ tông cấp đều đối điểm này rất tin tưởng không chút nghi ngờ, nhưng hôm nay, bọn họ đã tại đây trên người mặt thiết thiếu niên nhìn đến nhiều lần, không thể tưởng tượng, rất tin tưởng không nghi ngờ, lại có điểm dao động, nhắc tới một lòng, làm tốt lại chuẩn bị nhận tiếp đã kích bất ngờ ‘hắn’ mang tới.

Nhưng mà, lúc này đây, bọn họ là không chuẩn bị, nếu là lúc trước, Quân Tà tự nhiên có thể dễ dàng thoát thân mà đi, đáng tiếc, hiện tại nàng làm không được, hơn nữa nàng cũng không muốn trốn, chơi lâu như vậy, cũng tới thời điểm nên kết thúc.

Tâm niệm hơi chuyển, Quân Tà âm thầm nhắc tới nội lực tâm pháp tứ trọng, mũi nhọn quanh thân thâm lam quang không thể thấy, ba động, song chương tung bay, nội lực ám ngưng, song chương phát ra tiếng động bạo liệt, với ngàn vạn ảo ảnh chuẩn xác không tìm thực hình, một cổ cương mãnh đến cực điểm, kinh lực uy lực vô cùng phút chốc đánh về phía thiết bát quái.

‘Bành...’ mũi nhọn thâm lam quang đánh lên mũi nhọn thâm lam quang, bật ra ánh lửa sáng lạn, chói mắt, trung tâm ánh lửa, tay chương nhỏ gãy dễ tại trên thiết bát quái, dòng khí dao động, uy thế cường hãn lấy hai người làm trung tâm khuếch tán ra ngoài, mình đàn một trận lay động, coi như tùy thời đều vỡ nát.

“Không, điều đó không có khả năng, ngươi làm sao có thể phá tuyệt học Bàn Nhược chương của phái trần ta?” Mắt thấy Quân Tà sử xuất một chương này, Tùng Minh đạo nhân thần sắc điên cuồng càng thêm cuồng loạn, về mặt không thể tin, chân khí cuồng bạo không chịu khống chế bộc phát ra.

Đường đường một thế hệ chương môn Thiên Sơn nhưng lại bị một tiểu thiếu niên làm cho chân khí không khống chế được, lâm vào trạng thái điên cuồng.

Mọi người cảm thấy bọn họ suy nghĩ đã muốn hoàn toàn bị đã kích, trực tiếp choáng váng!

Trên đàn chiến đấu còn chưa kết thúc, càng khiến người ta kinh ngạc còn ở phía sau.

Một đôi đồng tử mở rộng, khoe miệng mặt thiết thiếu niên tà ác gọi lên, cánh tay chấn động, không trung dòng khí rõ ràng dập dòn bông bênh một chút, ‘Phanh’ một tiếng, thiết bát quái nháy mắt vỡ thành từng mảnh, Tùng Minh đạo nhân kêu thảm một tiếng, ngửa ra sau hướng lên trời phun huyết, lúc này, tàn ảnh bạch sắc lấy kỳ tốc độ mau vô cùng bỗng dừng theo trước người Tùng Minh đạo nhân thuận di đến phía sau hắn, bàn tay vừa lật, thẳng đánh huyết mệnh phía sau lưng hắn.

Ngay cả một tiếng kêu thảm thiết đều không có, Tùng Minh đạo nhân giống một trái cầu bay ra ngoài, ‘Phanh’ một tiếng nổ, hung hăng nện ở chỗ ngồi Thiên Sơn phái, trên mặt đất tạo thành cái hố, có thể thấy được cú ngã này có bao nhiêu trọng.

Mặt thiết thiếu niên ngạo nghễ mà đứng, khoe mỗi cong lên một độ cong, bạch y như tuyết phi vũ, mặt thiết lưu quang lóng lánh, giống như một thanh tuyệt thế lợi kiếm chui từ dưới đất mà ra, kiếm khí nghiêm nghị gào thét mà ra, hung hăng đâm trúng trái tim mỗi người.

Còn Tùng Minh đạo nhân, té trên mặt đất, thất khiếu đỏ máu, đồng tử nổ tung, khoe miệng không ngừng phun ra từng đợt từng đợt vết đỏ tươi dính đặc sệt.

“Sur phụ...” Tất cả mọi người bị chấn động, bao gồm đệ tử Thiên Sơn phái ở bên trong, sững sốt một hồi lâu, mới giựt mình hô lên, đem Tùng Minh đạo nhân nâng dậy, nhưng lại phát hiện hắn nhưng lại kinh mạch đứt đoạn, lục phủ ngũ tạng tắn vỡ mà chết, tử trạng cực kì tàn nhẫn, nhất thời như gặp sét đánh.

“Tiểu tử vô sỉ, dám học trộm tuyệt học sư môn ta, giết sư tôn ta.” Đại đệ tử Thiên Sơn phái hai mắt trừng trừng, khoe mắt, hung tợn nhìn chằm chằm Quân Tà, một bộ dáng tùy thời đều phải đi lên liều mạng, lại cố kỵ nằng ra tay tàn nhẫn mà không dám tiến lên. (sally: đọc truyện hay xem phim các danh môn chính phái làm như hiệp nghĩa nhưng khi có việc ta thấy đều vô sỉ khó tả, đánh ko lại lại nói người ta ăn trộm vô học, thua luôn!)

“Như thế nào? Lão nhân gia hắn không biết xấu hổ lần nữa đối tại hạ hạ sát chiêu, tại hạ không thể phòng vệ? A, đây là quy cự (luật lệ) tu võ giới, hay là quy cự Thiên Sơn phái người?” Quân Tà khoe miệng tươi cười, vẫn đậm phong thanh nói, ánh mắt thâm thúy lạnh liệt, như một thanh binh lợi nhận vô tình đảo qua trên người chúng đệ tử Thiên Sơn phái, đến từ sâu bên trong linh hồn ngạo nghễ chính khí bỗng dừng tàn mát ra đi.

Nàng, Quân Tà tự nhận cho tới bây giờ sẽ không là người tốt, người kính ta một thước, ta nhường người một trượng, người chém ta một đao, ta diệt toàn tộc người! Hôm nay nàng vốn không muốn sát sinh, tuy nhiên người ta chính là rất không cảm nhận được, nhưng lại mưu toan ‘Miễn ảnh chương’ cùng ‘Linh Hư đan’ của nàng mà dục sát nàng, hừ, vậy đừng trách nàng tàn nhẫn.

“Chúng ta mới vào giảng hồ, đều cho rằng nhóm tu võ nhân sĩ đều là hạng người quang minh, không nghĩ có quy cự khinh người như thế, chẳng bằng dọn dẹp một chút về nhà làm ruộng tốt lắm.” Đám người Lăng Phi cười lạnh la lớn, ngôn ngữ lộ vẻ trào phúng.

“Chư vị huynh đệ nói đùa, tu võ nhân sĩ ta đỉnh thiên lập địa, sao lại có quy cự này, Tùng Minh đạo nhân làm ra loại hành vi tiểu nhân này, ta chờ cũng là vạn vạn không nghĩ tới, aiz, Thiên Sơn phái ủng hộ đệ nhất đại phái.” Vô luận là chịu uy thế Quân Tà ảnh hưởng, hay là chợt dạ vì câu nói kia của Quân Tà, hoặc là dụng tâm kín đáo, tóm lại phía sau, tuyệt đối sẽ đối chuẩn Thiên Sơn phái này làm vật hi sinh, ai còn vì bọn họ nói chuyện, cho dù mỗi ta cùng Thiên Sơn phái giao hảo, đại phái muốn vì bọn họ xuất đầu, cũng phải cố kỵ với Cái Bang đột nhiên kỳ quân quật khởi này, chỉ cần không phải ngốc tử, cũng không lúc bọn họ thế thịnh, là lúc theo chân bọn họ, làm trái lại.

“Các người...” Đệ tử Thiên Sơn bị khí thế Quân Tà chấn trụ, hoảng thần lại nghe đến một câu thảo phạt bọn họ vô tình, nhân tình giận dữ căm tức, quả thực là muốn dùng ánh mắt đem bọn họ lăng trì, giống như bọn họ là sỉ nhục tu võ giới.

Đáng thương Tùng Minh đạo nhân, đường đường là chương môn đệ nhất đại phái, tu võ giới thái sơn bắc đẩu, một đại tông sư từng tuổi trẻ hậu bối kính ngưỡng liền như vậy chết, thật đáng buồn vì chết trong tay một ‘Vô danh tiểu tốt’, sau khi chết không chỉ không có người vì hắn đòi ‘Công đạo’, còn nhận hết hèn mọn, dưới suối vàng biết, không biết có thể hay không xông lên dương gian, tìm đám quỷ quân tử này tính toán sổ sách.

“Người nào dám khi nhục Thiên Sơn phái ta?” Liền ở phía sau, chân trời đột nhiên xa xa truyền đến một tiếng hét lời đình, lại như tại bên tai mọi người lạnh lạnh rần khởi.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đoạt Giải Nhất

“Người nào dám khi nhục Thiên Sơn phái ta?” Liền ở phía sau, chân trời xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng hét lời đình, lại như tại bên tai mọi người lạnh lạnh rần khởi.

Bóng xám chột lóe, mọi người chỉ cảm thấy trên sân võ, một cổ kính phong, ngay cả mắt đều còn chưa kịp chớp, hai nam tử quý mị xuất hiện tại bên

cạnh Thiên Sơn đệ tử, trong đó thanh niên nam tử không mang hắc sa đầu lập (mũ lớn, có dùng vải mỏng che kính mặt) vừa thấy Tùng Minh đạo nhân từ trạng thâm thiết, sắc mặt nhất thời đại biến, lớn tiếng hô to: “Cha.”

Đem Tùng Minh đạo nhân ôm vào trong ngực, thanh y nam tử hai mắt trừng trừng, về mặt bi thống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Là ai? Là ai giết cha ta?”

“Khâm sư đệ, là ‘hắn’, là ‘hắn’ giết sư phụ, còn hủy danh dự Thiên Sơn phái ta.”

Đại đệ tử Thiên Sơn vừa thấy thanh niên nam tử, lập tức giống bắt lấy rom rạ cứu mạng, về mặt bi thiết mà phần hận chỉ thẳng Quân Tà vẫn như trước đứng tại mình đàn, ách thanh phần rỗng.

Thanh niên nam tử được xưng là Khâm sư đệ mạnh ngẩng đầu, ánh mắt ác độc bắn về phía Quân Tà, sau sừng sốt, phóng người lên, lửa giận cuồng thiêu, hét lớn một tiếng: “Trả mệnh lại cho cha ta.” Y bảo bạo trưởng, quanh thân nổi lên thâm lục sắc quang mạng, một cổ kinh khí lạnh lẽo lao thẳng Quân Tà mà đi.

Quân Tà mi phong ngưng đọng, cước bộ vừa động, kiếm khí bá đạo từ không trung xẹt qua, giống như tường kiếm, không thể phá vỡ che chắn trước mặt Quân Tà, đem đó cổ kinh khí lạnh lẽo nhẹ nhàng băng quơ chắn trở về, trước mắt chợt lóe, thân ảnh Thanh Phong chân nhân cao ngất, đã theo tướng trên đài đi đến trước mặt Quân Tà.

“Thanh Phong lão đầu, vì sao cản trở ta báo thù vi phụ?” Khâm sư đệ hướng tới Thanh Phong chân nhân gầm lên, hai đấm nắm chặt kêu răng rắc, đấm mắt rất nhanh xẹt qua một chút hào quang lục nhạt.

“Ha ha, Thạch Khâm hiền chất, lệnh tôn tử, bản thành chủ cảm giác sâu sắc đau lòng, tuy nhiên, luận trên võ đài, có chết, cũng khó tránh khỏi, nói sau, nếu như tôn tử người lại vẫn hạ sát thủ, thật sự trách không được... Vị thiếu hiệp này.”

Thanh Phong chân nhân còn chưa mở miệng, Ưông Đồng liền cười hớ hớ xuất khẩu hoà giải, nhìn Phùng công công bên người thủy chung bí hiểm liếc mắt một cái, thấy hắn gật gật đầu, liền ngữ khí vừa chuyển, uy nghiêm nói: “Huống chi, vị thiếu hiệp này đã đoạt được giải nhất, là minh chủ tu võ giới tương lai, cũng là Hậu gia tương lai, người há dám vô lễ như thế?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đổi lại hít một hơi, này không phải còn so đấu mười người cuối cùng, cuối cùng mới quyết ra định người thắng cuối cùng sao?

Ưông thành chủ lời này nhưng thật ra trực tiếp liền định mặt thiết thiếu niên là người thắng rồi?

Trừ bỏ năm người Mạc Quyền, năm người khác thắng vòng thứ nhất đều là các nhân vật chương môn, trưởng lão đại phái, sắc mặt thay đổi, cuối cùng chỉ có thể phần hận mà bất đắc dĩ cứng rắn nuốt vào khẩu khí này.

Có thể có tu vi này, bọn họ tự không phải bản nhân, chớ nói có vị ‘Chủ khảo quan’ Phùng công công kia tự mình gật đầu, đã nói Tùng Minh đạo nhân kết cục bi thảm, bọn họ cũng tự mình hiểu lấy, đổi lại chính mình chỉ sợ chết thảm hại hơn, vẫn là mạng nhỏ quan trọng hơn.

Thạch Khâm lúc này đã theo trong miệng đại đệ tử Thiên Sơn biết đến sự tình trải qua, lúc này lửa giận càng sâu, đột nhiên sải bước lên trước từng bước, thối một ngụm: “Thúi lắm, cha ta là đường đường chương môn Thiên Sơn, như thế nào đối một tiểu thí hải hạ sát thủ, huống chi, người này học trộm tuyệt học Thiên Sơn ta thì nói như thế nào, hừ, Ưông thành chủ, đừng nói với ta, người nhìn không ra người này chỉ dùng Bàn Nhược chương giết cha ta.”

“Này...” Lời này nhưng thật ra làm cho Ưông đồng nghẹn lời, hắn quả thật là chính mắt thấy mặt thiết thiếu niên này sử dụng Bàn Nhược chương, trước mặt bao người, làm sao có thể che giấu a.

Ở đây chúng tu võ giả, có chút cũng là lịch duyệt không sâu, cũng có rất nhiều đối một tiểu thiếu niên lãnh đạo rất không thoải mái, hơn nữa vô cớ có 5 người nghẹn khuất không đầu mà thua, giờ phút này gặp Thạch Khâm khí thế bất phàm, thật là lòng người suy tư vừa chuyển, đơn giản cho hắn duy trì, tạo thế.

Trong khoảng thời gian ngắn, hội võ tràng liên tiếp, nhưng lại vang lên nhiều tiếng thảo phạt.

“Bọn người kia thật sự là mất mặt, cao thủ Bàn Nhược chương so với lão đạo kia cao minh hơn nhiều lắm” Tần Tử Hạo thấy thanh âm nhắm vào Quân Tà càng ngày càng nhiều, gấp đến độ lôi kéo Mạc Quyền giờ thẳng chân.

“Tần thiếu gia, bình tĩnh.” Liếc bàn tay trắng nõn lôi kéo ống tay áo chính mình, Mạc Quyền khoe miệng run rẩy một chút, đầu óc bỗng nhiên hiện lên Tần Tử Hạo cùng chuyện xấu của hắn, cả người nổi da gà lên, chịu đựng xúc động, thanh âm cứng nhắc nói, điểm ấy tiểu trường hợp, hắn tin tưởng đầu lĩnh tuyệt đối có thể ứng phó được.

Tần Tử Hạo bĩu môi, tiểu tử kia thực không đáng yêu, hắn này không phải tại vì cao thủ sốt ruột sao?

“Thạch hiền chất, lão phu minh chứng, vị này... Thiếu hiệp cũng không trộm võ công Thiên Sơn phái, mà nàng sở sử Bàn Nhược chương cũng không phải Bàn Nhược chương của nhóm Thiên Sơn người.” Đúng lúc này Thanh Phong, chưa bao giờ mở miệng nói phủ phủ chòm râu hoa râm, ôn hòa mở miệng nói, thanh âm không lớn, lại dễ dàng đem thanh âm sở hữu đều áp chế đi, đều có một cổ khí chất ngạo nghễ xuất trần.

Oa! Cái này toàn trường không chỉ đơn giản là ò lên như vậy!

Thanh Phong chân nhân, tồn tại truyền kỳ, thế nhưng vì mặt thiết thiếu niên này trọn tròn mắt nói dối, tu võ giả ở đây đều có tu vi nhất định nha, ‘hắn’ sử dụng có phải Bàn Nhược chương hay không, mọi người đều xem rành mạch, Thanh Phong chân nhân lời này cũng quá hoang đường đi!

Một ánh mắt kỳ quái phóng tới, Thanh Phong chân nhân như trước bình tĩnh tự nhiên, ôn hòa mà uy nghiêm mở miệng nói tiếp: “Thiên Sơn Bàn Nhược chương cương mãnh có thừa nhưng lực không đủ, mà vị thiếu hiệp này sử xuất một chương ‘phong liên miên’ đó không dứt, xác thực nói, chương pháp thiếu hiệp so với Thiên Sơn Bàn Nhược chương càng thêm tinh diệu.”

Kinh thanh phong chân nhân vừa nói như vậy, vài vị võ giả tu vi cao thâm tinh tế hồi tưởng, quả thật như thế, truyền thuyết Thiên Sơn phái sang phái tổ sư từng là đệ tử chùa Vạn, Bàn Nhược chương cũng theo vạn chùa chương pháp diễn biến mà đến, chẳng lẽ nói, thiếu niên này là đệ tử chùa Vạn? Nhất định là vậy, trừ bỏ chùa Vạn thần bí khó lường từ xưa, thế gian này làm sao có thể có quái vật biến thái như vậy đâu!

Không thể không nói, những người này nghĩ đến đủ xa, bất quá cũng bởi vậy, thanh âm thảo phạt không khỏi yếu đi, hơn nữa tại đây vài cái võ giả cao thâm ngẩng đầu lên, tình huống lại nghiêng về một bên, Thiên Sơn phái lại trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

“Bậy bạ...” Thạch Khâm tức giận muốn học máu, hai nắm đấm chặt, trên mặt rất nhanh nổi lên hắc vụ, tuy là cực nhanh hiện lên, nhưng không có tránh được pháp nhãn Quân Tà cùng Thanh Phong chân nhân.

“Quý Tông?” Thanh Phong chân nhân đôi mắt đậm trần rất nhanh hiện lên một chút kinh ngạc, thanh âm kinh hô mà ra rất nhỏ, nhỏ đến Quân Tà cách hắn gần nhất tưởng chính mình nghe nhầm.

Tai nàng vô cùng tốt, cũng không cho rằng chính mình nghe nhầm!

Quý Tông? Là cái gì vậy? Thế nhưng có thể làm cho Thanh Phong chân nhân từ đầu tới giờ không chút dao động thất thố đến như vậy? Quân Tà lặng yên khe đảo mắt, đầu đi suy nghĩ sâu xa trong mắt.

Cảm thấy hơi thở giương cung bạt kiếm, Ưông Đồng đang muốn ra mặt, lại bị Phùng công công một ánh mắt quái dị cấp ngăn trở, Nam Cung Chí Lạc một bên thủy chung mặt lạnh nhìn từng màn phát sinh.

Thạch Khâm phẫn nộ, đã mất lý trí, chân khí trong cơ thể vận chuyển đến, rồi đột nhiên một bàn tay duỗi ra đè lại bờ vai của hắn, nhẹ nhàng băng quơ hóa đi chân khí của hắn.

“Sư phụ?” Khó hiểu quay đầu đi nhìn về phía sư tôn mang theo hắc sa đầu lạp, Thạch Khâm mặc dù cảm thấy bất mãn, trên mặt vẫn vô cùng kính sợ. Hắn chính là ý vào sư phụ ở đây, mới dám cùng Thanh Phong chân nhân kêu gào, hiện tại sư phụ vì sao ngăn cản hắn? Chẳng lẽ là cố kỵ Thanh Phong chân nhân?

Tựa hồ biết trong lòng hắn suy nghĩ cái gì, thanh âm dưới hắc sa đầu lạp âm trầm khiến người ta trong lòng run lên truyền đến: “Chính là Thanh Phong, lão phu còn không có để vào mắt.” Một chút, tiếp tục nói: “Hôm nay ở đây, dưới danh nghĩa triều đình tổ chức võ minh đại hội, trừ phi giết sạch người nơi này, nếu không, Thiên Sơn phái từ nay về sau sợ là muốn theo tu võ giới xoá tên, nếu không đành lòng sẽ bị loạn đại mưu, ngày khác lại tìm tiểu tử này báo thù.”

Rõ ràng nghe được thanh âm dưới đầu lạp, Quân Tà cảm thấy chấn động, tên mang đầu lạp này, năng dò không ra tu vi của hắn, tuy nhiên, Nam Cung Chí Lạc là lục đoạn võ tôn, Thanh Phong chân nhân mặc dù dò không được, nhưng cũng tuyệt đối so với tu vi Nam Cung Chí Lạc cao hơn, hiện tại, hắn thế nhưng lấy khẩu khí nhẹ như vậy không đem Thanh Phong chân nhân để vào mắt, sư phụ Thạch Khâm, đến tột cùng là ai?

Tại Thạch Khâm dẫn dắt, chúng đệ tử Thiên Sơn phái mang theo thi thể xám xịt Tùng Minh đạo nhân đi.

Võ minh đại hội đến vậy cũng liền kết thúc, hí kịch, người đoạt giải nhất thế nhưng là một lam đoạn võ sĩ đột nhiên toát ra, sau bỏ ba chữ xuống ‘Quân Vô Danh’, liền ngạo nghễ mà dẫn dắt người Cái Bang cũng đột nhiên toát ra rồi đi.

Vô luận như thế nào, ngày sau, mặt thiết thiếu niên ‘Quân Vô Danh’ tất nhiên danh dương Nam Viêm tu võ giới.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Tính Toán

Thành chủ phủ, đông sương phòng.

Phùng công công tà tà ngồi ở sau bàn, tay cầm trà thưởng thức, mắt khép hờ, thanh âm tiêm mảnh nói: “Thành chủ đại nhân, còn chưa tra ra cái thiếu niên kêu ‘Quân Vô Danh’ kia là thần thánh phương nào?”

Thành chủ Ưông Đồng đứng cạnh bàn, đầu đi khinh thường cùng uẩn giận trong mắt, đáp: “Từ một tháng trước, bản chủ đã phái ra đại lượng thám tử điều tra, cuối cùng không thu hoạch được gì, Quân Vô Danh giống như là một người từ trống rỗng toát ra, vô tích không thể tìm ra.” Hoạn quan qho nhỏ,

ỷ vào hoàng sủng, nhưng lại tại trước mặt hần đường đường thành chủ Vân thành điều vô dương oai, nếu không phải kiêng kị hần (Phùng công công) tu vi vô tôn, hần (Uông Đồng) sao lại đem hần để vào mắt.

“Hừ, vô tích không thể tìm ra? Vân thành chính là địa bàn Uông thành chủ người, lần này tu vi giả tham gia người nào không phải tại trong lòng bàn tay của người, hiện tại, người cùng chúng ta nói vô tích không thể tìm ra, Uông thành chủ, người là đem chúng ta làm ngọc tử, hay là đem Hoàng Thượng làm ngọc tử?” Hừ lạnh một tiếng, Phùng công công kiêu căng nhìn Uông Đồng liếc mắt một cái, quái thanh quái khí nói, nghĩ ở trước mặt hần đùa giỡn, Uông Đồng người còn non lắm.

Sắc mặt cứng đờ, Uông Đồng cười ha ha nói: “Không dám không dám, nhận được hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, bản chủ làm như vậy, cũng chỉ là e sợ cho quý đồ đệ quấy rối mà thôi, còn Quân Vô Danh, mọi người đồn đại sau lưng ‘hần’ có tiên thiên cao thủ, bản chủ quả thật đã hết toàn lực, nể hà, nhưng ‘hần’ tàng quá sâu, hi vọng công công tại trước mặt hoàng thượng nói tốt vài câu.”

Những lời này đã biết hần âm thầm tính, có thể nào không cho hần kinh hãi.

Mặc dù khinh thường cái gọi là người tâm phúc trước mắt này, nhưng Uông Đồng không thừa nhận cũng không được, người này tâm tư quá mức thâm trầm, người đời đều nghĩ đến khâm sai hoàng đế mấy ngày trước đây mới vừa tới Vân thành, ai có thể nghĩ tới, từ một tháng trước, hần đã bí mật đến, mà lấy mặt chỉ hoàng đế mệnh hần thiết kế cướp lấy địa kế Tàn gia tại Nam Sơn sơn mạch, thế này mới có văn bài hai nhi tử của hần thiết kế Tàn Từ Hạo, cũng không nghĩ tới, ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo, cuối cùng ngay cả tự tài phùng cũng thua.

Yên lặng nhìn Uông Đồng một hồi, Phùng công công mới không nhanh không chậm nói: “Lần này chúng ta liền đánh giá mà tin người, bắt quá...” Một chút, tiếp tục đùa bốn bản chỉ nói: “Cái Bang đó, xem ra, bọn họ là cùng Quân Vô Danh đó là một bọn, Uông thành chủ sẽ không nghĩ tới thu bọn họ vào tay sao? Dù sao muốn tại địa bàn của người tra một đám người, hần là không khó đi!”

Cái này, Uông Đồng sắc mặt vô cùng khó coi, nói quanh co một hồi, mới nan kham (khó khăn, khó xử) nói: “Bản chủ vô năng, sau vô minh đại hội, Cái Bang đó tựa như chưa bao giờ xuất hiện qua, biến mất vô tung, bảo bản chủ lại như thế nào truy, nếu tra cũng không có thu hoạch.”

Sợ, không phải sợ cái hoạn cầu này, mà là sợ hóa nhân đó, Vân thành tự kiến thành tới nay, còn chưa từng có phát sinh qua loại tình huống này, này đại biểu cho cái gì, đại biểu cho hần thống trị Vân thành, cũng không như hần tượng tượng, hoàn toàn trong lòng bàn tay của hần.

Ngoài ý muốn, lúc này Phùng công công phi thường khó chịu, không có nói châm chọc hoặc là tức giận, ngược lại khẽ nhắm thu liễm, trong chớp mắt, trong thư phòng nhất thời lâm vào cực độ yên lặng.

Trong phòng truyền đến hơi thở cực nhanh dao động, mặt mày Uông Đồng vừa động, thấy Phùng Tường làm như chưa thấy, lập tức liền hiểu được, thần sắc không thay đổi.

Giây tiếp theo, một hắc y bịt mặt, nửa quỳ trước bàn, thanh âm không hề bận tâm nói: “Bẩm công công, Tinh Võ Vệ thế nhưng tới, chờ công công sai phái, còn có, ám tử hồi báo, Nam Kiếm môn Thanh Phong chân nhân, phái đệ tử môn hạ chung quanh tìm hiểu Quân Vô Danh, các đại phái cũng phái người xuất động, Thiên Sơn phái phát ám hàm triệu hồi đệ tử các nơi, thế giết chết Quân Vô Danh, Quỳnh Hoa phái, Thiết Quyền hội, Bình Kinh, mười đại phái xưa nay cùng Thiên Sơn phái giao hảo cũng bị động, tại ngày thụ phong Quân Vô Danh làm khó dễ...” (Sally: Tà tử đã thành công náo loạn Vân thành).

Nghe hắc y nhân bẩm báo, Phùng công công thần sắc chưa động, Uông Đồng lại chấn kinh không nhỏ, triều đình đến tột cùng tại tu vi giới chôn bao nhiêu ám cộc (nơi tình báo), ngay cả Vân thành của hần, chi sợ cũng không hề thiếu gian tế.

Đột nhiên, trong đầu linh quang chợt lóe, hậu tri hậu giác ý thức được, lần này triều đình tổ chức vô minh đại hội, mục đích, chỉ sợ không đơn giản.

Hoàng hốt, hắc y nhân đã theo phòng biến mất, Phùng công công bình tĩnh hai mắt nhìn Uông Đồng, từ trong ngực lấy ra một tờ giấy, đi phía trước qua, trên mặt lại cười đến thân thiết nói: “Thành chủ đại nhân, làm phiền phát thiệp mời theo danh sách này, nói Ngô hoàng chúng ta mở tiệc đem đại biểu chiêu đãi các vị hiệp sĩ.”

Trong mắt xẹt qua nghi hoặc, Uông Đồng tiếp nhận danh sách, không nói thêm gì, nói hai câu khách sáo liền rời đi, một cước vừa bước ra cửa, sau lưng tiềm mãnh thanh âm lại vang lên: “Uông thành chủ, Hoàng Thượng từng khen Uông gia người thế đại trung lương, chúng ta cũng tin tưởng người là người thông minh, nên hiểu được, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.”

Cất bước rời đi, đêm gió thổi qua, Uông Đồng đột thấy cả người lạnh băng, hần biết đêm nay, là Phùng Tường thị uy cũng là cảnh cáo, đương kim Nam Viêm đế đã tâm bưng bưng, không chấp nhận được bất luận cái thế lực gì bao trùm trên cả hoàng quyền, hần... Đây là sẽ đối tu vi giới xuống tay!

Hít sâu một hơi, Uông Đồng làm như ra một quyết định, cước bộ vừa chuyển, hướng sân viện nơi ở con thứ hai Uông Văn Anh của hần mà đi.

Trong phòng Phùng công công khi Uông Đồng rời khỏi, đứng dậy đến phía trước cửa sổ, nhìn ra xa bầu trời đêm đen, trong mắt tinh quang tàn tránh.

Quân Vô Danh! Người rốt cuộc là loại người nào? Lại tới đây muốn làm cái gì?

Đầu tiên là tại tự tài phùng đại sát tứ phương, khiến cho tứ phương chú ý, về sau lại biến mất vô tung, hôm nay lại ngang trời toát ra, đối mặt Tùng Minh đạo nhân sát chiêu tướng bách, ban đầu xuất hiện cũng không từng lộ một chút sắc thái sợ hãi, lấy tu vi lam đoạn võ sĩ một chương giết cao thủ lam đoạn võ tông, thân thể của ‘hần’ làm như bao phủ một tầng sắc thái thần bí.

Người mang được phẩm giá trị hơn xa ‘Ngọc long hoàn’ ‘Linh Hư đan’, sau lưng có tiên thiên cao thủ, vũ kỹ cao tu vi thấp, khí thế tà nịnh, nhìn như tùy

ý, kì thực mọi chuyện đều trong tính toán của ‘hắn’... Nay hết thấy hết thấy đều làm cho người ta muốn đi tìm kiếm ‘hắn’ rồi cuộc là loại người nào? Cũng... Làm cho người ta tâm sinh cảm giác ‘Người này không trừ, ngày khác tất bị uy hiếp’.

Mặc kệ người là loại người nào? Nếu không để chúng ta nắm trong tay, tất diệt trừ!

....

Đêm lạnh như nước, trong gian phòng khách sạn, Thanh Phong chân nhân ngồi xếp bằng trên giường, sắc mặt hờ hững mà xa xưa, hai tay đặt trước người kết thành tay ấn kỳ quái, môi khẽ nhúc nhích, làm như đang nói cái gì.

Nửa ngày, Thanh Phong chân nhân từ từ mở mắt ra, trong mắt có lo lắng cùng suy nghĩ sâu xa.

“Sur huynh, Tông Thượng nói như thế nào?” Lúc này, hắn tử cao trắng (cao ráo, cường tráng) đứng lặng tại bên giường sai bước lên trước từng bước, vội vàng hỏi.

“Chuẩn.” Thanh phong thực nhẹ nhả một chữ, ông tay áo phất một cái, từ từ xuống giường, đi thông thả tới bên cửa sổ, nhìn ra xa vô số tinh chi (ngôi sao) trên bầu trời đêm, mây đen cuộn cuộn, vô cùng nặng nề.

Chòm râu hắn tử mặc dù thô lỗ, cũng là người cẩn thận, gặp Thanh Phong chân nhân mặt có ưu sắc, đi tới bên người hắn nói: “Sur huynh, tại sao tâm thần không yên?”

“Tông Thượng chiêu tuyển đệ tử hướng đến cực kỳ nghiêm khắc, tu kinh tăng tăng khảo nghiệm, chứ nói Quân Vô Danh tu vi chỉ tới lam đoạn võ sĩ, liền nói ‘hắn’ thân phận không rõ, cử chỉ quái dị, Tông Thượng cũng tất nhiên muốn lo lắng nhiều hơn, hoặc là phái người xuống dưới khảo nghiệm, nhưng, sau khi nghe ta kể rõ, Tông Thượng chỉ suy nghĩ một chút liền chuẩn.” Dừng một chút, thanh phong chân nhân lại nói: “Không chỉ ta bên này, tình huống vài vị sư đệ khác bên kia cũng không sai biệt lắm.”

Chòm râu hắn tử vừa nghe, mắt lộ kinh ngạc: “Đây là vì sao? Chẳng lẽ Tông Thượng đã xảy ra chuyện?”

Thanh Phong chân nhân mày chau lại, nhãn tình trầm thấp nhìn bầu trời đêm, thanh âm trở nên có chút xa xưa: “Là chuyện đã xảy ra, gần trăm năm trước, ngũ hành thể nhược, thiên hạ các nơi yêu tà rục rịch, đây là dấu hiệu đại trước khi loạn, lúc này, chính là cần bồi dưỡng nhân tài, Tông Thượng lần tuyển cử này, cũng là bất đắc dĩ.”

Chòm râu hắn tử mắt lộ trầm trọng, tiện đà nhếch miệng cười: “Sur huynh chớ lo, thiên đạo vô thường, theo đệ âm thầm quan sát hôm nay, Quân Vô Danh tu vi mặc dù thấp, tuy nhiên, ‘hắn’ thiên phú rất tốt, trí tuệ hơn người, linh khí vô song, tuyệt đối là khối mỹ ngọc bị long đong, chỉ cần dẫn đường thêm, ngày khác tất thành châu báu.” Vừa nghĩ tới thiếu niên tà khí kia, lòng hắn liền tràn đầy vui mừng, đã lâu không gặp được hậu bối hợp vị khẩu hân.

Thanh phong chân nhân cũng như thế, trầm trọng suy nghĩ, mỉm cười: “Quả thật, chính là ‘hắn’ quá mức tà hồ, cái loại khí chất sát phạt này đến từ trong xương cũng quá nặng, chỉ sợ ‘hắn’ đã tính nan thuần, không người có thể khống chế được ‘hắn’.”

Tuy rằng hôm nay ‘hắn’ tấn hiện nổi bật, nhưng hắn có cảm giác, ‘hắn’ như thanh lợi kiếm cũ vẫn còn nắp trong vỏ, một ngày kia, kiếm quang ra hết, trăm phá thiên, phong vân biến sắc, quét tháo khung trời.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ôn Nhu

Đầu thu, ban đêm, gió mát từ từ thổi tới, lộ ra ngày hè khô nóng.

Sau võ minh đại hội, khắp nơi phái ra đại lượng nhân mã ý muốn tìm kiếm, ‘Quân Vô Danh’ cũng là mang theo mười tám nòng cốt ‘Cái Bàng’ tiếp tục trở về núi rừng thành bắc đi huấn luyện, tuy rằng hôm nay bọn họ đắc thắng mà về, nhưng mà chân chính mà đối diện nhiều cao thủ như vậy, bọn họ mới ý thức được, thực lực của bọn họ còn chưa đủ cường.

Nhất là Quân Tà, lúc cùng Tùng Minh đạo nhân giao thủ, nàng rõ ràng ý thức được, tu vi nàng nay vẫn là quá thấp, toàn lực bùng nổ, nhiều nhất cũng chỉ có thể cùng lục đoạn võ tông địch nổi.

Hôm nay nàng sở dĩ có thể giết Tùng Minh đạo nhân, là vì nàng âm hiểm sử dụng độc kế giết người không thấy máu, đem chân khí hắn làm cho xóa đi, tẩu hỏa nhập ma, mới có thể một chiêu đánh trúng tử huyệt của hắn, chấm dứt tính mạng của hắn.

Nếu quang minh chính đại giao thủ, nàng nhất định không phải đối thủ của hắn, như thế, không nói đến thân là lục đoạn võ tôn Nam Cung Chí Lạc, cùng Thanh Phong chân nhân tu vi rất cao đến cái hắc sa đầu lạp nam tử kia.

Cho đến nửa tháng sau, Quân Tà toàn thân thấm mồ hôi mới trở lại trong thành, trên mặt không thấy một điểm mỏi mệt, hai tròng mắt lưu ly sáng ngời tỏa

sáng, bay qua tường cao, né tránh thủ vệ ngầm trong Nam Cung Sơn trang, túng vọt vài cái liềm về tới sân viện.

Đẩy cửa ra, một thân ảnh ngồi vững như thái sơn, môi đỏ mọng khẽ nhếch, chỉ ngẩng nhìn khách trong phòng không mời mà đến, nàng nàng... Nàng thể nhưng không nhận thấy được trong phòng có người, điều này sao có thể?

Ánh đèn mập mờ, Mạc Lăng Tịch ngồi ở bàn vuông nhỏ, cười yếu ớt nhìn nữ nhi ngốc đứng ở cửa, ngọc thân đứng thẳng, tóc đen tùy ý tại sau đầu, mặt nạ thiết che tại trên mặt, cả người có vẻ linh khí lộ ra tà khí tiêu sái, đừng nói, nữ nhi của nàng thân nam trang này thật đúng rất tuấn mỹ, tuổi tuy nhỏ, cũng đã ẩn ẩn có phong thái của người nọ.

Vừa nhớ tới người nọ, Mạc Lăng Tịch đôi mắt mang ý cười buồn bã, mắt tiếp buông xuống, đầu đi tưởng niệm cùng hận ý trong mắt.

“Đưa ngọc, phát ngọc cái gì đâu?” Cảm xúc khác thường chỉ chột lóe mà qua, Mạc Lăng Tịch đứng lên, mặt mày luôn luôn trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo buồn cười, đem Quân Tà kéo đến trước bàn ngồi xuống, nhin không được phúc xích một tiếng.

Rất đáng yêu, thật muốn xoa nắn gương mặt phát ngọc này của nữ nhi, trời ạ! Nàng như thế nào cho tới bây giờ cũng chưa phát hiện nữ nhi nàng đáng yêu như vậy? Ngẩng lại cũng đứng, trước kia nữ nhi này, nàng là cái hũ nút (vô dụng), lại yếu đuối vô năng, hiện tại thay đổi, cường thể theo trong xương lộ ra, lại chỉ thấy qua hai ba lần, tự nhiên là không thấy được bộ dáng đáng yêu của nàng như vậy.

Không thể tưởng được, đêm nay đánh bắt ngờ, nhưng lại làm cho nàng xem đến một mặt đáng yêu như vậy của nàng ấy, ừ, sau này có thể xem nhiều hơn.

Không có nhận thấy được tâm tư tà ác phúc hắc của Mạc Lăng Tịch, Quân Tà bị một tiếng cười này kéo thần chí về, trên mặt hơi hơi nổi lên đỏ ửng, quá mất mặt a!

“Ha ha, Tà nhi của ta cũng biết mặt đồ a, hôm nay thái dương chẳng lẽ là theo phương bắc dâng lên?” Mạc Lăng Tịch ý cười càng sâu, còn làm bộ vươn đầu hướng ngoài phòng xem qua.

“Khụ, hiện tại là buổi tối.” Quân Tà ho nhẹ một tiếng, nghiêm trang đáp, sắc mặt lại càng đỏ vài phần, trên đầu toát ra ba vạch hắc tuyến, lão nương nha, người cũng quá cường đi, tuy rằng người giống con cú ngày đêm điên đảo, liền cũng muốn có điểm thưởng thức, buổi tối đi nhìn thái dương a!

Mạc Lăng Tịch nụ cười cứng đờ, nhìn nữ nhi đổi lại bộ dáng, trên mặt tái nhợt sắp trong suốt xẹt qua một chút xấu hổ, đông đông, thẹn quá thành giận hừ hừ: “Ai nói buổi tối không thể thấy thái dương, trên đời này, không có gì là không có khả năng.”

Cả người chấn động, Quân Tà ngẩng đầu nhìn hướng mẫu thân như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng, mặt vì tức giận mà tái nhợt, đoán không ra nàng những lời này là vô tình hay là ý gì khác.

Chẳng lẽ nàng đã biết nữ nhi nàng đã chết, hiện tại trước mặt nàng chính mình cũng không phải nàng nữ nhi, ngẩng lại cũng không phải không thể, cái gọi là mẹ con liên tâm, Nam Cung Quân Tà chết, nàng tất nhiên sẽ có cảm giác, hơn nữa chính mình trọng sinh sau biến hóa... Đây cũng sẽ không kỳ quái, này mấy tháng qua, nàng ấy chỉ gặp mình hai lần.

Nói không rõ lúc này trong lòng là cái tư vị gì, có điểm bất ngờ, có điểm đau, thậm chí... Có điểm sợ.

Sợ, nàng đang sợ cái gì? Ánh mắt vừa nhú, Quân Tà ẩn trong tay áo bàn tay nắm chặt, nàng không phải là bị bệnh chứ?

Như không nhận thấy được câu nói kia đối với Quân Tà ảnh hưởng, Mạc Lăng Tịch ngồi xuống bên tay trái Quân Tà, cầm lấy chiếc đũa trên bàn, gấp một khối sườn xào chua ngọt bỏ vào bát cơm Quân Tà, ôn nhu nói: “Đừng nữa ngăn người, người nhất định còn chưa có ăn cơm đi! Đây là đồ ăn vì nương làm, đến, nhanh ăn đi! Nhìn người rất gầy.”

Ánh mắt đại ra, chuyển qua những thứ đặt trên bàn, Quân Tà lúc này mới phát hiện trên bàn bày một bàn đồ ăn, bát cơm trước người có miếng sườn màu vàng trông rất ngon.

Trái tim đột nhiên chấn động, một cỗ ôn nhu xa lạ mà mãnh liệt thẳng rót vào ở chỗ sâu trong đáy lòng, vừa mới dâng lên đau nhức lập tức bị cỗ ôn nhu này hóa không còn một mảnh.

Quân Tà cúi đầu ‘vâng’ một tiếng, cầm bát cơm lên giữ chiếc đũa, gấp khối sườn để vào trong miệng, chua chua ngọt ngọt, hương vị phi thường tuyệt vời, là nàng, cũng là khẩu vị Nam Cung Quân Tà thích.

“Ăn ngon sao?” Thấy Quân Tà cắn một ngụm, Mạc Lăng Tịch liền chờ đợi mở miệng hỏi nói, đây là lần đầu tiên nàng vì nữ nhi nấu cơm, cũng không biết làm tốt hay không tốt?

Ngẩng đầu, chạm vào quang mang từ ái của Mạc Lăng Tịch, hốc mắt Quân Tà toan chết, trong lòng lửa nóng bốc cháy, rất muốn làm chút gì đó, lại không biết làm cái gì, chỉ có thể hàm hồ gật gật đầu, đem sườn xào chua ngọt trong chén ăn luôn, sau đó bắt đầu lấy xu thế quét ngang phong vân tàn cuốn đồ ăn trên bàn.

Quân Tà như thế chọc cười Mạc Lăng Tịch, lòng lạnh băng có loại nóng bỏng khó thấy, nhất đũa một bên đem thịt bò cho vào trong chén Quân Tà, không ngừng nói: “Ăn từ từ, ăn từ từ, không có người tranh với người.”

“Cái kia, người, người cũng ăn.” Quân Tà động tác ăn như quỷ đói chết đầu thai dừng lại, còn do dự dự một hồi, mới nhẫn nại gấp miếng rau xanh rất

nhanh phóng tới bát com Lãng Tịch, sau đó thấy nàng ấy còn chưa kịp phản cứ, lại cúi đầu mãnh liệt ăn, hai tai phấp phồng.

Không thói quen, thực không thói quen, nhưng trong lòng lại thực vui mừng!

Không nghĩ đi tìm tòi nghiên cứu đây là cái trạng huống gì, Quân Tà chỉ biết là, nàng thực thích loại cảm giác này, muốn vĩnh viễn giữ lại loại cảm giác này, này là đủ rồi.

Mạc Lãng Tịch không hỏi nàng vì sao phần thành bộ dạng như vậy, thẳng đến trễ như vậy mới trở về, Quân Tà cũng không có giải thích, coi như đây là chuyện tự nhiên.

Ở phòng đơn sơ, trời càng ngày càng tối đen, đồ ăn trên chiếc bàn nhỏ dần dần vơi đi, động tác vì đối phương chia thức ăn lẫn nhau càng ngày càng tự nhiên, chiếu vào trên vách tường hai thân ảnh đồng dạng gầy yếu, làm như càng ngày càng dựa vào nhau. Không có tiếng hoan hô tiếu ngữ, không có lời nói nhỏ nhẹ nói thầm, từ đầu tới đuôi hai người đều không có nói thêm câu nào, Quân Tà thậm chí không có lại nhìn Mạc Lãng Tịch, nhưng mà, thần nhiên theo hương vị đồ ăn ôn nhu tràn đầy phòng nhỏ, bên ngoài thiên địa, không khí khô nóng cùng nặng nề bị xua tan.

Ngoài phòng trên cây, Tiểu Bạch mắt vàng nhìn ánh nến lay động trong phòng nhỏ, đồng mâu ở chỗ sâu xẹt qua ý cười ôn nhu, tai dài hơi run, khoe miệng cong lên một độ cong nhìn khó thấy.

Bên cạnh Tiểu Bạch, ‘người mới’ sống chết gãy dựa, nề hà hai bên cánh bị mổ Tiểu Bạch bạo lực áp gắt gao, miệng nhỏ dài cũng bị một sợi tơ tinh tế cuốn lấy, muốn gọi cứu mạng đều kêu không được.

Tiểu Bạch chết tiệt, thôi Tiểu Bạch, nó muốn vào trong phòng cùng chủ nhân vừa mới trở về, thôi Tiểu Bạch thế nhưng thừa dịp nó không chú ý đem nó kéo đến trên cây, còn bạo lực áp trụ, làm hại nó không thể tại chủ nhân trước tiên trở về đến nhiệt tình ôm. Ô ô, làm sao bây giờ, nhìn không thấy nó, chủ nhân sẽ lo lắng, sẽ tưởng niệm, com nước không quan tâm, cuối cùng hại bệnh tương tự mà chết, không cần, nó không cần chủ nhân chết sớm a, Tiểu Bạch chết tiệt, mau buông bản ‘người mới’ ra.

Sống chết gãy dựa, sống chết ở bên trong tâm la lên, đáng tiếc, nó đường đường chính là ‘người mới’ lại bị một Tiểu Bạch thô cấp ép gắt gao, gãy không được!

Com ăn no, Quân Tà nhu thuận muốn động thủ thu thập bát đĩa, Mạc Lãng Tịch nhìn xem một trận vui mừng, từ trong lòng lấy ra khăn tay, chậm rãi đuổi hướng bên miệng Quân Tà, cười nói: “Ngươi nhìn ngươi xem, đã lớn như vậy, ăn đến miệng đầy mỡ.”

Tại Mạc Lãng Tịch xuất thủ, nháy mắt, Quân Tà theo bản năng tại trong đầu nháy mắt hiện lên vô số phương pháp ám sát cùng phản kích, nhưng không có hành động, chính là tro mắt nhìn bàn tay trắng mịn đó đuổi đến trước mặt chính mình, nhẹ nhàng, ôn nhu, trù mền chà lau khoe miệng đầy mỡ của mình, giống như là đối đãi trân bảo.

Dùng sức hấp hấp cái mũi, Quân Tà cảm thấy theo khăn tay của Mạc Lãng Tịch phiêu tán ra hương thơm thần nhiên làm cho người nàng dính đầy huyết tinh, tâm linh được tinh lọc, thoải mái ấm áp như vậy, làm cho nàng say mê.

Đêm đã khuya, Mạc Lãng Tịch trù mền dẫn Quân Tà sớm một chút nghỉ ngơi, liền đứng dậy hướng ngoài phòng đi, ra cửa phòng, bỗng nhiên thân mình cứng đờ, sau lưng truyền đến thanh âm Quân Tà: “Mẫu thân, đêm mai, Tà nhi còn muốn ăn com ngươi làm.”

“Hảo.” Trầm mặc nửa ngày, Mạc Lãng Tịch bạc môi khẽ mở, đưa lưng về phía Quân Tà, nói xong, liền bước ra ngoài.

Đứng tại cửa, Mạc Lãng Tịch giơ tay phải lên, dưới ánh trăng, bàn tay trong suốt gần như sắp tiêu thất, bỗng nhiên nhanh cầm chặt, quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa phòng đóng chặt, trong lòng âm thầm nói: Tà nhi, thời gian đã không còn nhiều, ngươi phải nhanh chóng biến cường!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Ngũ Trọng

Nghe được tiếng đóng cửa phía sau, Quân Tà nhanh như chớp chui vào giường, che kinh hoàng nói trái tim, ngây ngốc cười.

Mẫu thân, hi hi, mẫu thân hảo ôn nhu, mẫu thân làm đồ ăn thật ngon, mẫu thân thơm quá a!

Mẫu thân, mẫu thân! Lòng tràn đầy thỏa mãn đều là hai chữ này, đây là một loại vui mừng chưa từng có, đây là một loại tình cảm tuyệt vời chưa bao giờ có, đây là một loại thỏa mãn làm cho nàng vô cùng thích. (Sally: đọc tới đây thấy tội N9, kiếp trước ko có tình thân, kiếp này... cũng chưa biết trước được gì.)

Tiểu Bạch cùng ‘người mới’ nhảy lên tiến vào nhìn thấy chủ nhân nằm nghiêng tại trên giường, không bình thường, mắt nhắm khiếp sợ, liếc mắt lẫn nhau

một cái: người kia là ai a? Dám mang khuôn mặt của chủ nhân, chủ nhân nằm ở trên giường!

‘Người mới’ phốc xích cánh liền muốn bay qua, Quân Tà ‘Không bình thường’ mang theo ý cười mở miệng nói: “Tiểu Bạch, ‘người mới’, các người chính mình đi chơi, đừng đánh nhiều ta luyện công.”

Nguyên bản thân mình mỗi một tại giờ khắc này cảm thấy hưng phấn, Quân Tà nói xong liền ngồi xếp bằng ý thủ linh đài, tiến vào trạng thái tu luyện, nàng có dự cảm, coi tâm tình nàng hiện tại mà nói, đêm nay có thể có đại đột phá.

Thấy Quân Tà nhanh như vậy liền tiến vào trạng thái tu luyện, Tiểu Bạch cùng ‘người mới’ mang theo nghi hoặc đầy ngập gian phòng, đêm nay, chủ nhân như thế nào? Còn bắt bọn nó đuổi ra ngoài?

“Tiểu Bạch, chủ nhân có phải hay không bị cái gì, hay là...” Trên nóc nhà, ‘người mới’ phi thường đứng đắn theo tiểu Bạch nghiên cứu, đáng tiếc đoán cái gì đó hay là trong đồ ăn có gì, càng đoán càng thái quá, càng đoán càng khủng bố, mao trên đầu chim đều dựng thẳng lên.

Ngu ngốc! Tiểu Bạch phi thường khinh bỉ xem thường, hai chân một đạp, tại bầu trời đêm hóa thành bạch quang, hướng xa xa chạy đi, lại ngốc đi xuống, nó không thể cam đoan có thể hay không giận dữ, đem mỡ ‘người mới’ xưng chim vương cấp hầm canh. “Uy, Tiểu Bạch, người lại muốn đi đâu?” ‘Người mới’ ngây ngốc nhìn Tiểu Bạch chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi, đáng tiếc không có ai trả lời, ngẩng nhìn bầu trời đêm xa xa, âm thầm nói thầm: “Tiểu Bạch chết tiệt, luôn thừa dịp chủ nhân luyện công chạy đi nhàn hạ, giống như ‘người mới’ ta như vậy trung thành và tận tâm, từng bước hộ pháp không rời chủ nhân, hừ hừ, lần sau còn dám đối bản ‘người mới’ bạo lực”, bản ‘người mới’ phải đi tìm chủ nhân cáo trạng.”

Một chỗ nhỏ hẹp trong sơn động, Tiểu Bạch quỳ rạp trên mặt đất, hai tròng mắt híp lại, một đôi tai kéo lên, thoát nhìn không hề tức giận, tuy nhiên, nếu là có cao thủ ở đây lúc này, nhất định có thể cảm nhận được dòng khí quanh thân Tiểu Bạch dao động, dần dần, trong không khí lộ ra cảm giác lạnh như băng, càng ngày càng lạnh, cho đến khi không khí cơ hồ động lại.

Đột nhiên, một tia hào quang kim sắc mắt thường có thể thấy được từ trên người Tiểu Bạch phiêu tán đi, hình thành từng viên mễ lập kim sắc quang điểm lớn nhỏ, làm cho toàn bộ tiểu thân hình Tiểu Bạch như bị một tầng hào quang kim sắc mỏng manh bao quanh.

Kim quang này phi thường bá đạo, mặc dù không chói mắt, nhưng sắc bén có thể xé rách hư không, dòng khí đóng băng trong không khí ảm ảm dao động, ngẫu nhiên có mấy con muỗi bay vào trong động, vừa tiếp xúc với kim mang, liền bị cắn nuốt.

Kim sắc hào quang không ngừng biến ảo, mang theo vài phần sắc thái thần bí, Tiểu Bạch phục trên mặt đất, bên người kim quang chậm rãi khép lại, ảm ảm nhưng lại hiện ra một hình người, như ảm ảm như hiện, như thực còn hư, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra là một thân ảnh cao ngất.

Còn chưa hiện hình ra thành thực thể, ngoài động hơi thở nhỏ bé yếu ớt khiến cho trong động kim quang rung mình, rất nhanh trở nhập về thân mình Tiểu Bạch, nhân hình mơ hồ cũng biến mất không thấy.

Tiểu Bạch không hề tức giận, đột nhiên mở song đồng màu vàng ra, lãnh khốc xẹt chút suy nghĩ sâu xa, thân hình vừa động, ảm vào một bên thạch khích.

Cơ hồ đồng thời, trong sơn động nhỏ hẹp, bốn chóc xuất hiện một nam một nữ đều là tuấn nam mỹ nữ, trong tay đều cầm vũ khí xoay lên.

“Tình, người xác định thật sự cảm ứng được?” Sơn động liếc mắt một cái đã thu hết vào đáy mắt, nữ tử thân hồng giáp xoay người đối với nam tử bên người nói, khuôn mặt lãnh khốc như băng sương, lại làm cho người ta một loại cảm giác thị giác sáng ngời, lạnh như băng, mị lực, làm cho người ta cảm thấy tâm tình đều lâm vào nhẹ nhàng khoan khoái.

“Ta xác định, tuy rằng cực nhược, nhưng tuyệt không sai được.” Nam tử được xưng là Tình cũng quay lại đối diện nữ tử, khuôn mặt đồng dạng lãnh khốc vô tình, nam sinh nữ tướng cùng Tần Tử Hạo bất đồng, diện mạo lộ ra dương cương khí rất mạnh, tuyệt đối làm cho người ta vừa thấy khó quên.

Nữ tử ánh mắt băng sương vừa nhú, lại run sợ buông thần thức ra, tinh tế cảm giác, tìm tòi, thân nhiên trong mắt dần dần hiện lên nghi hoặc, mở miệng nói: “Chẳng lẽ đã muốn ly khai?”

“Có lẽ.” Nam tử mặt mày cũng lộ ra thần sắc khó hiểu.

Lại tinh tế tìm tòi nửa ngày, hai người đều không thu hoạch được gì, nữ tử mặc dù lãnh khốc như trước, mặt mày băng tuyết, thở nhẹ một hơi nói: “Vô luận như thế nào, cuối cùng cũng có tin tức.”

Nam tử gật đầu, trái tim như một khối cự thạch cũng thoáng buông, nói: “Người trở về bẩm báo, ta lưu lại, lại tinh tế điều tra, nghĩ cách nhìn xem có thể hay không liên hệ lên.”

“Hảo, cẩn thận chút.” Quan tâm nói, tại nữ tử nói đến lại nghe không ra một tia tình cảm.

Không khí dao động, hai người như khi đến lại hư không tiêu thất không thấy.

Lúc này, phòng nhỏ trên giường, Quân Tà ngồi xếp bằng ngồi xuống, tiến vào thâm trầm điều tức, ý thủ linh đài, ‘Vô cực tâm pháp’ tứ trọng theo kinh mạch huyết vị nhất định chậm rãi vận hành.

Lúc đầu, nội kinh vận hành tốc độ trước sau như một thông thả, Quân Tà không vội, không nóng nảy, lấy ý niệm dẫn đường nội kinh theo kinh mạch vận hành một vòng thiên lại một vòng thiên.

Không biết qua bao lâu, nội kinh như suối nước lưu động rồi đột nhiên tốc độ nhanh hơn, đầu tiên là như tri âm tri kỷ, tiện đà như suối nước nhập hải, thẳng hướng các nơi chủ huyết sinh thương, mạch máu trương lên, gân mạch bạo, tùy thời đều có nổ tan xác. Nội kinh mãnh liệt trong kinh mạch chạy hướng đan điền mà đi, lại nửa đường đã bị trở ngại, không qua được, lại quay lại không được, hội tụ tại chỗ chịu cản trở, càng tích càng nhiều, càng nhiều càng trưởng, vận hành nội kinh gân mạch như sung khí, khí cầu càng không ngừng khuếch trương, càng không ngừng hướng phía trước đánh sâu vào vách tường chướng phía trước.

Lúc này nàng nếu là nội thị (mắt bên trong), nhất định có thể nhìn thấy kinh mạch yếu ớt như sợi tóc, ở bên trong tràn ngập, tăng tới như trẻ con ngón tay, mà nội kinh đánh sâu vào kinh mạch như trước thật nhỏ như tơ, chia làm hai đoạn rõ ràng.

Quân Tà khuôn mặt bình tĩnh dần dần trở nên đỏ bừng, da thịt lại đỏ ửng, mà trong nháy mắt có thể thấy được tốc độ bành trướng, thậm chí quần áo bị phá hủy.

Nhân thể tương thông, có lẽ là kinh mạch chính thừa nhận quá mức cực độ, vô ý thức, trong não vực, tinh thần lực Quân Tà bất an, vận chuyển tự phát, hướng phía ngoài phóng thích.

Vì thế một màn kỳ quái liên tiếp diễn, phòng nhỏ đơn sơ, một bàn vuông nhỏ, hai ghế dựa, một cái y thụ, chợt bay lên, tại giữa không trung xoay tròn loạn vũ, ấm nước cùng cái chén trên bàn vuông nhỏ cũng trôi nổi tại giữa không trung, ấm nước hơi nghiêng, miệng bình nhắm ngay cái chén, dòng nước từ ấm rót từ từ vào chén.

Lúc này nếu có người tiến vào, thế nào cũng phải bị dọa đến hô to: “Quý a! Quý a! ...”

Thủ lĩnh dài, không buông tay tiếp tục một lần lại một lần đánh sâu vào chướng vách, Quân Tà cũng không biết sóng não dĩ nhiên không khống chế được, càng không biết bị nàng bắt tại trước ngực, bên người thu tốt ‘Âm dương vận nguyên tinh phiến’ tại chấn động sau toả sáng ra ngũ sắc quang.

Ít nhất cần sóng não trung cấp mới có thể mở ra ‘Âm dương vận nguyên tinh phiến’ thế nhưng mở ra?

Này ý nghĩa cái gì? Nếu lúc này Quân Tà biết loại tình huống này, không biết có thể hay không hưng phấn mà tẩu hỏa nhập ma.

Theo ‘Âm dương vận nguyên tinh phiến’ phát ra ngũ sắc quang, năng lượng pháp phệ tại không trung lấy tốc độ dừng mảnh không thể tưởng tượng nổi tiến vào trong cơ thể, trải qua một phen vận chuyển, chậm rãi rót vào não vực, khiến cho sóng não phóng thích, năng lượng tích tụ cũng theo nhanh hơn.

Tuần hoàn tốt như thế, đền đáp lại, Quân Tà mặc dù chuyên chú với vận chuyển nội kinh, xác thực cũng cảm ứng được thần thức đang không ngừng cường hóa, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt địa linh khí thông qua phương thức đặc thù nào đó trực tiếp tiến nhập đan điền, lại chảy vào trong kinh mạch, cùng nội kinh phía trước đánh sâu vào vách chướng trước sau giáp kích.

‘Oanh’, tựa như một viên bom, tại vách chướng trước đột nhiên nổ mạnh, ngàn dặm chi đề, nội kinh đột phá, nội kinh tích tụ tới cực điểm, nhất thời giống như dãi núi lấp biển, mang theo khí thế không thể đỡ cùng rót vào lĩnh hồn kinh mạch, khí hội tụ, dung hợp, thẳng hướng mục đích cuối cùng phóng đi.

Quân Tà thân hình hơi run lên, yên lặng cảm thụ kinh mạch trong cơ thể chấn động, dẫn đường nội kinh tại đan điền vận chuyển một vòng lại một vòng, cho đến khi nội kinh bình tĩnh trở lại, thế này mới lại dẫn vào ngoài kinh mạch khác, làm cho nội kinh tự cường lưu động, thăm dò.

Lại không biết qua bao lâu, trong phòng một màn quỷ dị khôi phục bình thường.

Quân Tà theo trạng thái tu luyện trở về, nhẹ nhàng hoạt động thân thể, tứ chi trăm hải tràn ngập lực lượng khó có thể ngôn dụ, đối diện lúc trước, quả thực chính là một cái bay vọt.

“Ha ha, đã vậy còn đột phá ngũ trọng quá dễ dàng, đây chính là ‘Vô cực tâm pháp’ phân thủy lĩnh, nguyên tưởng rằng ít nhất cần một hai năm mới có thể đột phá, không thể tưởng được, một buổi tối đã đột phá, ha ha, mẫu thân, người thực là phúc tinh của ta.”

Cao giọng cười to, Quân Tà duỗi hai chân xuống giường, lại nháy mắt định trụ, nhãn nhãn không tưởng tượng nổi nhìn qua phòng ở bị ‘Bão’ thổi.

Cái bàn, ghế dựa, tủ quần áo, ấm nước, cốc nước... Trừ bỏ giường nàng ngồi, trong phòng tất cả đều ngã trái ngã phải rơi trên mặt đất, toàn bộ gian phòng loạn đến khó coi.

Đây là...

Sắc mặt thay đổi, Quân Tà như là nghĩ tới cái gì, hai mắt khép hờ, điều động tinh thần trong óc.

“Trung cấp, trung cấp sóng não, ha ha...” Lại là vài tiếng cười to không thể chống lại, Quân Tà cất bước trước cửa phòng đi đến, nơi đi qua, những thứ rơi trên đất hướng hai bên di động, mà thân sắc của nàng thủy chung tự nhiên.

Này, chính là sơ cấp sóng não cùng trung cấp sóng não khác nhau.

Đến cửa phòng, chân trời nắng chiều rơi trên thân thể của nàng, đã là chạng vạng, nàng lần tu luyện này nhưng lại hết một ngày một đêm.

“Chủ nhân.” Rốt cục đợi được Quân Tà đi ra, ‘người mới’ tại không trung một liên lao xuống, đứng ở trên vai Quân Tà, đầu cọ cọ, một tờ giấy liên rơi vào tay Quân Tà.

Chương 44: Dạ Tiệc

Cầm trong tay tờ giấy, dòng chữ mạnh mẽ lập tức ánh vào mi mắt: Ưông Đồng phát thiệp, mời các phái cao thủ đến nay dạ tiệc.

Không chút dãi dòng, Quân Tà nhận ra đây là chữ viết Mạc Quyền, lần đầu tiên khi nhìn hấn viết chữ, nàng từng kinh ngạc, một tiểu khát cái lại có tài hoa như thế, nhưng khi nhìn thấy gia gia trong miệng hấn, nàng liền hiểu được, Mạc Quyền cũng không phải ăn mày bình thường.

Giơ tay lên, ánh mắt Quân Tà khinh động, tờ giấy tung bay tại không trung tự cháy, nháy mắt hóa thành tro tàn, người mới nhìn có thể ngạc nhiên kêu to, Quân Tà vừa vuốt cằm, vừa tươi cười quý dị nói: “Dạ tiệc? A, Ưông Đồng muốn làm cái gì? Không, nên nói Phùng công công muốn làm cái gì?”

Ngẩng đầu, nhìn tà dương như máu xa phía chân trời, Quân Tà vươn tay sờ sờ ‘người mới’ đứng tại trên vai nàng, nói: “‘Người mới’, vất vả người, đi thông tri Tiểu Quyền cùng Tiểu Tùy tự hành đi thành chủ phủ, ta tối nay đi qua.”

Chuyện Thiên Đại, đều không có trọng yếu bằng mẫu thân nàng, hiện tại chỉ muốn nhắm nháp đồ ăn mẫu thân tự tay làm.

“A! Chủ nhân, ‘người mới’ mới vừa trở về nha!” Lại bay trở về Tụ tài phường đó là chút lòng thành, vấn đề là chủ nhân đã một ngày một đêm không có bên nó, thật vất vả đợi cho chủ nhân đi ra, nó không muốn nhanh như vậy đi a!

Từ khi Quân Tà đem Tụ tài phường thắng trở về, liền đem bỏ trống hơn nửa tháng, muốn làm cho Phùng Đại Hải muốn tìm nàng gây chuyện cũng không có cơ hội, cho đến mười ngày trước, Tụ tài phường mới lại lần nữa khai trương, mà lần này có thêm rất nhiều thứ mới mẻ chưa từng nghe qua, ngăn ngừa vài ngày danh nghe thấy toàn bộ Vân thành, mỗi ngày kín người hết chỗ, mấy người Phùng Đại Hải tức đến đỏ mắt a!

Bọn họ cố tình là ở trước mắt bao người thua Tụ tài phường, mà thân là lão bản ‘Quân Vô Danh’ lại cũng không lộ diện, phái người đi gây sự không có ngoại lệ đều bị quăng đi ra, ngay cả bọn họ dù là hoàn khổ tử vô pháp vô thiên cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn.

Mọi người đều biết Quân Vô Danh là tân lão bản Tụ tài phường, muốn tìm nàng, chỉ có theo Tụ tài phường tìm hiểu, lại mặc cho bọn họ như thế nào uy hiếp lợi dụ cấm điểm, đều không chiếm được nửa điểm tin tức, càng không biết chương quầy Tụ tài phường Thủy Sơn thúc chính là người trong ‘Cái Bang’.

Tự nhận đám người Mạc Quyền, nhất thời quật khởi cũng sáng lập Cái Bang, nhưng Quân Tà cũng không có cho bọn họ biết, nàng là Nam Cung Quân Tà, phạm là bọn họ có tin tức cấp nàng, đều thông qua Tụ tài phường, lại từ ‘người mới’ mang về cho nàng, thế này mới có màn ‘người mới’ mỗi ngày buổi trưa đứng giờ đến Tụ tài phường đảo một vòng.

“Đi thôi!” ‘Người mới’ cái gì cũng tốt, chính là rất dính nàng.

Bầu môi, ‘người mới’ ủy khuất kêu to một tiếng, cái kính vẩy cánh hướng Tụ tài phường bay đi.

‘Người mới’ vừa bay đi, Tiểu Bạch liền không biết theo góc người nào đó nhảy đi ra, theo thói quen oa tại trong lòng Quân Tà, càng không ngừng cọ, mắt vàng ở chỗ sâu hiện lên ngay cả chính nó cũng chưa phát hiện cảm giác không muốn xa rời nàng.

Nguyệt hoa mới lên, hạo nguyệt mê người.

Vào đêm tại Vân thành, không còn tiếng động lớn rầm rĩ ban ngày, hiện ra thành nhỏ yên tĩnh an nhàn.

Thành chủ phủ, trong phòng ánh đèn lượn lờ, đèn đuốc sáng trưng, đại hiệp Nam Viêm khắp nơi, cao thủ lãnh đời hội tụ một đường, hàn huyên khách khí lẫn nhau, trong thân thiện, dừng cảm ân ân cảm giác nghiêm túc giương cung bạt kiếm.

Góc đối diện với hội võ tròng hôm qua, người trên sóng triều động, dạ tiệc lần này người được mời cũng không quá trăm người, đều là chương môn tông sư các đại phái hoặc là đại hào hiệp có thanh danh, cao nhân lãnh đời, tu vi đều ở trên võ tông.

Trừ bỏ bang chủ ‘Cái Bang’ Dương Tùy cùng hộ pháp Mạc Quyền tu vi chỉ tới lam đoạn tuyệt đỉnh võ sư, trên thực tế, bọn họ ngay cả lam đoạn võ sĩ cũng không phải, tu luyện ‘Thiếu dương tâm pháp’ nội công cũng chỉ đến hai tầng.

“Tiểu Quyền, người nói Phùng công công này có phải hay không có âm mưu gì?” Đứng ở trong góc, Dương Tùy cầm Ngọc Bích bồng nói với Mạc Quyền vẫn nhìn cửa nói nhỏ, hừ hừ, đều nói, ‘vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo’. (Không chuyện gì cần tới thì không bao giờ ân cần thăm hỏi, nếu không phải gian thương thì cũng chính là đạo tặc)

Mạc Quyền thất thần nhìn cửa, không có nghe thấy Dương Tùy nói, nhìn thấy Quân Tà đến liền nở nụ cười, bước nhanh tới trước cửa, đề thấp thanh âm mang theo vui mừng kêu: “Đầu lĩnh.”

Trong sảnh mọi người tuy thấy như từng người xếp cùng một chỗ hàn thuyên, nhưng kì thực thời khắc đều chú ý hai người Mạc Quyên, lúc này ánh mắt theo hần vừa động, cũng liền lập tức phát hiện người mới từ ngoài cửa vào, tiếng động lớn nháo phòng trong nháy mắt tĩnh lặng đến kim rơi cũng có thể nghe.

Quân Tà đối một bộ hắc y như ám dạ u linh trong bóng đêm đi vào, sáng ngời cả phòng, mặt nạ thiết dưới ánh đèn lay động càng thêm lóng lánh tà mị làm cho người ta tim đập nhanh, làm cho một ít nữ hiệp trong sảnh hai mắt nổi hồng tâm, tuy rằng ‘Quân Vô Danh’ thần bí này thoát nhìn chính là thiếu niên mười hai tuổi, nhưng đủ để làm các nàng mê chết.

“A, Quân minh chủ rốt cục đến đây, thật vinh hạnh a!” Quân Tà vừa đối Mạc Quyên gật gật đầu, một tiếng âm dương quái khí bên trong vang lên, thanh âm cực lớn, toàn sảnh mọi người nghe được nhất thanh nhị sở.

Quân Tà quay đầu qua, không ngoài ý muốn nhìn thấy Thạch Khâm, thù hận nhìn chằm chằm nàng, lạnh thấu xương như đao.

Khóe miệng nhất câu, Quân Tà đem ánh mắt chuyển qua Uông Đồng hướng bọn họ đi tới, biếng nhác mở miệng nói: “Thành chủ phủ chính là khí phái a! Duy nhất không được hoàn mỹ chính là có chỗ điên loạn cần gọi bậy, cần được chính là tại hạ không lo, nếu va chạm đến Phùng công công chúng ta, vậy không tốt, ngài nói đúng không, thành chủ đại nhân!”

Uông Đồng về mặt ý cười ngênh đón, nhất thời tươi cười cứng ngắc tại trên mặt, này đáp cũng không phải, không đáp cũng không phải, mạnh vì gạo bạo vì tiền, Uông thành chủ liền như vậy cương ở nơi này, tiến thoái lưỡng nan.

“Hỗn đản, ngươi nói ai là câu?” Vốn là ghen một con lừa giận, Thạch Khâm vừa nghe lời này, như bị châm ngòi nổ thuốc nổ, đẩy tay sư thúc hần đang lôi kéo, đi nhanh sải bước trước, nghĩ đối Quân Tà động thủ.

Dù sao cũng là đứng đầu một thành, Uông Đồng rất nhanh liền phản ứng lại, sải bước từng bước, che trước mặt Thạch Khâm, mỉm cười nói: “Hôm nay là thiết yến Phùng công công khoản đãi các vị, các anh hùng nghĩa hiệp tề tụ lại, Thạch thiếu chương môn đây là muốn làm cái gì?” Tuy là cười nói, trong lời nói mang theo cảnh cáo không giận mà tự uy.

“Quân công tử, thiếu chương môn nhà ta tâm tâm niệm niệm muốn được chỉ điểm để lãnh giáo mấy chiêu, nhất thời nóng vội, đã quên trường hợp, vạn mong thứ lỗi, thứ lỗi.” Mới vừa rồi sư thúc vẫn lôi kéo Thạch Khâm, giận không thể vạch trần Thạch Khâm kéo trở lại, cười hớ hớ bắt tay nói, một câu nói được giấu giếm tích thủy, trên mặt cũng nhất phái hiền lành, không chê vào đâu được.

Người này nếu không phải lòng mang rộng lượng, chính là che giấu sâu đậm cao thủ diễn trò! Ngay cả nàng đều nhìn không ra là thật hay là giả, Quân Tà cười cười nhìn lão già tóc trắng nửa mái đầu, ánh mắt như điện.

Mục Nguyên, trưởng lão đứng đầu Thiên Sơn phái, sư huynh Tùng Minh đạo nhân, tu vi không phải là cao nhất, chỉ tới lục đoạn võ tông, tuy nhiên một tay ‘Sao băng kiếm’ thật ra xuất thần nhập hóa, nhưng mà nổi tiếng nhất là hần lấy ơn báo oán, tính nết được khen là tốt, được người kính xưng ‘Quân tử Nguyên’.

Mới nhìn Mục Nguyên tư giới thiệu, Quân Tà liền đối một người gian thánh nhân như vậy táp lưởi không thôi, theo nàng kiếp trước xem qua tiểu thuyết, chuyện xưa, ‘Quân tử’ như vậy tám chín phần mười chính là ‘Ngụy quân tử’, hôm nay vừa thấy, loại cảm giác này càng mãnh liệt.

Khả năng bởi vì nàng là người tà ác, cho nên đối với loại ‘Quân tử’ này cực độ không chán ghét, Quân Tà thú vị nghĩ.

“Ha ha, Quân công tử đến đây, chúng ta không có tiếp đón từ xa.” Phùng công công thế luôn luôn bên cạnh nhìn giờ mới đi tới, đối Quân Tà tỏ vẻ vô hạn nhiệt tình.

Những người khác gặp không khí lại thân thiện trở lại, mặc kệ là xuất phát từ nguyên nhân gì cũng đều đi tới làm bộ như cùng Quân Tà thân thiết, cố ý vô tình cùng ba người Quân Tà nói chuyện.

Quân Tà tà mị đậm quét qua, trừ bỏ Thanh Phong chân nhân cùng Nam Cung Chí Lạc, trăm cao thủ Nam Viêm đều đến đông đủ, Phùng Tường này hành động đến tột cùng vì sao?

Quân Tà trong đầu vừa hiện lên ý niệm này, Phùng công công liền đi tới chính vị, vươn cao cổ cao giọng nói “Các vị, chúng ta mượn tên thành chủ đại nhân mời các vị đến, kì thực là cùng chuyện hoàng đế bệ hạ hạ chỉ tuyển cử ‘Tu võ minh chủ’ có liên quan...”

Vừa nghe là cùng chuyện ‘Tu võ minh chủ’ có liên quan, tất cả mọi người dừng động tác, ngừng thở, khóe mắt đều hướng Quân Tà miết qua, chẳng lẽ là ‘Tu võ minh chủ’ có biến?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 45: Giao Phong

Đêm tiệc chấm dứt, đèn rực rỡ treo cao, tâm tư mọi người rộn ràng nhón nháo bắt đầu tán đi.

Dạ tiệc đêm nay đối với kết quả võ mình đại hội không phục đến nói, không thể nghi ngờ lại cho bọn họ hy vọng, đối với những tiền bối tông sư tự cho mình siêu phàm, cây già lên mặt mà nói, không thể nghi ngờ là thờ dài nhẹ nhõm một hơi, đối với những người khôn khéo mẫn cảm mà nói, không thể nghi ngờ là đã ngửi được hương vị bất thường.

Mà đối với Thiên Sơn phái mà nói, đây là một cơ hội tốt vì chương môn báo thù, đồng thời cũng là cơ hội tốt để Thiên Sơn phái xoay người.

“Thánh thượng có chỉ, tu võ mình chủ cần có võ công có một không hai thiên hạ, đồng thời cần có năng lực lãnh đạo chỉ huy vạn quân, mười ngày sau, tới Nam Sơn tiến hành khảo nghiệm thứ hai, chúng ta đến lúc đó sẽ báo cho quân hầu biết chuyện tuyên minh chủ phải làm, còn các đại phái, vô luận có tham gia tỷ thí tranh nhất hay không, phạm là võ tông cấp cao thủ đều phải tham gia, để tránh vượt mất lương tài.”

Trong đầu vang lên lời Phùng công công nói, Thạch Khâm cười đến vô cùng âm ngoan.

Quân Vô Danh, quân tử báo thù, mười năm không muộn, không cần mười năm, chỉ cần mười ngày, lão tử liền muốn cho người chết không chỗ chôn, an ủi cha ta trên trời có linh thiêng, Trọng Giương ta sẽ đem lại uy danh ngày xưa cho Thiên Sơn phái.

Mục Nguyên nhìn sư đệ (cách gọi con của sư huynh, sư đệ của mình) cười đến âm ngoan, vỗ về chòm râu, vẻ mặt như trước cười lương thiện.

Đang lúc Mục Nguyên cùng Thạch Khâm đi ra chủ tỉnh, một tiểu thái giám phần nam hài đã đi tới, thấp giọng nói: “Thạch thiếu hiệp, Mục đại hiệp, Phùng công công cho mời.”

Hai người liếc mắt lẫn nhau một cái, tuy rằng lòng có nghi hoặc, nhưng vẫn đi theo tiểu thái giám, khâm sai đại biểu hoàng đế, không phải là người Thiên Sơn phái bọn hắn có thể chọc được.

Thành chủ phủ, Thủy Tạ.

Quân Tà tà tựa vào lan can, không nhìn cảnh đẹp nước chảy, hơi híp mắt, trong đầu nhớ đến đồ ăn mỹ vị đêm nay mẩu thân làm.

Mạc Quyền cùng Dương Tuy một tả một hữu đứng hai bên nàng, vô hình trung hình thành xu thế hộ vệ, cả người căng thẳng, đồng mưu lợi hại như ung tỳ thời chú ý cảnh vật chung quanh.

Dạ tiệc vừa chấm dứt, Ôn Đồng cho người đem bọn họ đến nơi đây, nói là Phùng Tường có việc thương lượng.

Hừ hừ, có việc thương lượng, chuyện này nói ai tin đây! Đầu lĩnh cùng hoạn quan có gì thương lượng, hơn nữa, đột nhiên vô duyên vô cớ nói muốn khảo nghiệm tài năng lãnh đạo mới có thể, còn vì thế mà thiết yến, đem cao thủ Nam Viêm đều mời đến, này chính là nhắm vào đầu lĩnh, hiện tại lại quý quý sùng sùng đưa bọn họ mang đến nơi đây.

Chuyện xảy ra khác thường, tất có yêu!

Bọn họ vốn là người bị người đời vứt bỏ, là đầu lĩnh đưa bọn họ từ trong địa ngục lôi ra, là đầu lĩnh cho bọn họ tôn nghiêm, là đầu lĩnh cho bọn họ bảo hộ để bản thân có lực lượng! Ai nếu muốn đối phó đầu lĩnh của bọn họ, vậy trước hãy bước qua thi thể bọn họ đi.

Này là tiếng lòng hơn mười ‘Cái Bang’ bọn hắn nhất trí.

“Ha ha, Quân công tử, cho người đợi lâu.” Theo một tiếng cười tiếm mãnh truyền đến, Phùng Tường bước vào Thủy Tạ, phía sau đi theo bốn nữ tử xinh đẹp tay nâng ngân bàn.

Dương Tuy biến sắc, trên mặt mang theo thâm trầm đề phòng, Mạc Quyền mặc dù không rõ ràng như Dương Tuy, tuy nhiên thân mình hơi hơi có động tác cũng biểu hiện ra đề phòng.

Đúng là vẫn còn rất trẻ, cho dù so với đứa nhỏ bình thường trưởng thành sớm, nhưng ánh mắt cùng che giấu vẫn rất non kém, còn phải tu luyện nhiều hơn.

Mở mắt ra, Quân Tà cười cười, nói thẳng: “Phùng công công, có chuyện thỉnh nói thẳng, tại hạ ăn no, rất muốn trở về nghỉ ngơi.” Lời này nói ngay thơ chính là thẳng thắn, giống như trẻ nhỏ nhà bên. Nàng nói nhưng là lời nói thật a! Rượu cơm ăn no sau đương nhiên là muốn chui trong ổ chăn mỹ mỹ ngủ một giấc, nếu không phải nghĩ đến xem thái giám này muốn làm cái gì, nàng giờ phút này nhất định mỹ mỹ ngủ ở trên giường.

Phùng Tường thâm hừ một tiếng, sớm là người tỉnh, ngay cả đương trường không có phát giác, sau ngấm lại, lại không biết hôm qua trên võ mình đại hội, Tùng Minh đạo nhân chân chính chết, hẳn căn bản chính là bị tiểu thiếu niên nhìn như vô hại trước mắt này đánh chết.

Tiểu tử này rõ ràng chính là sói đội lột cừu, không, là khoác da hồ ly! Hắn làm sao có thể dễ dàng bị lừa như vậy mới là lạ a! (Sally: Chị ấy ko phải hồ ly bình thường mà là hồ ly tu luyện mấy ngàn năm đó chứ).

“Không vội không vội, đến đến, Quân công tử, Dương bang chủ, đừng hộ pháp, các vị đều là thiếu niên anh kiệt, chúng ta may mắn quen biết, quả thật tam sinh vinh hạnh, hôm nay, chúng ta cần phải hào hào cùng ba vị thiếu kiệt không say không về.” Phùng Tường cười hớ hớ đứng trước bàn món ngon mỹ vị đã che kín, vẻ mặt thành khẩn hiền lành nói, làm nô tài như hắn hẳn hẳn khi làm ra động tác này, cũng ần ần làm cho người ta một loại cảm giác khúm núm nịnh bợ, vô luận hẳn là biểu hiện miệng vú lép em, nô tài vẫn chính là nô tài.

Nói như thế nào người ta cũng là khâm sai triều đình, lão nhân bên người hoàng đế, vẫn có thể làm mặt ngọt là chuyện dễ dàng!

Quân Tà cười cười, phi thường nể tình dẫn đầu ngồi xuống, Dương Tuy cùng Mạc Quyền cũng theo sát nàng tả hữu ngồi xuống, giờ tay nhắc chân gian đều bị lộ ra coi nàng làm chủ, sai đâu đánh đó tin tức đến.

Nhìn Quân Tà tùy tiện ngồi xuống, trên mặt Phùng Tường vừa kéo, lại chỉ là chột lóe mà qua, dường như không có việc gì theo ngồi xuống, bốn mỹ nữ đứng bên cạnh lập tức đi tới châm rượu hầu hạ.

Khinh nhấp hớp rượu, Quân Tà không nhìn mỹ thực, mỹ nhân trước mặt, hai tròng mắt như bê tỉnh, không nói một lời, đôi lại muốn nhìn Phùng đại công công này không ngừng nói lời khách sáo có thể làm bầm lẫu bầu bao lâu?

Phùng công công một mình nói nửa ngày, cũng không có nghe đến một tiếng phụ họa, mặt lão đỏ lên, âm độc hạ mi mắt, trên mặt lại vẫn cười hớ hớ trực tiếp tiến vào chủ đề: “Chúng ta liền trực tiếp cùng Quân công tử nói đi! Có lẽ các người không biết, hơn tháng trước, Quân công tử tại tụ tài phường theo Tần công tử trong tay thắng được ‘Nam sơn son mạch địa khê’ kì thực là bản đồ địa hình Nam Sơn.”

Nói tới đây, dừng một chút, Phùng Tường tinh tế quan sát biểu tình biến hóa ba người trước mặt, lại chỉ nhìn đến ba biểu tình mặt không thay đổi, ngược tích tụ ghen tức nói tiếp: “Chúng ta nhận được hoàng ân, làm khâm sai đặc phái võ mình đại hội lần này, vốn phụng hoàng mệnh hướng Tần gia mượn bản đồ địa hình đánh giá, để tại khảo nghiệm thứ hai có thể hoàn thành tốt hoàng mệnh, không nghĩ, chúng ta tới đã muộn, chung quanh tìm hiểu nơi ở của công tử mà không được, thực tại làm chúng ta đau đầu không thôi, may mà công tử xuất hiện, chúng ta thế này mới thờ dài nhẹ nhõm một hơi.”

Hắn cho tới nay không coi ai ra gì, Phùng công công giờ ngữ khí càng thêm thành khẩn: “Không biết Quân công tử có thể đem ‘Bản đồ địa hình’ tạm giao từ chúng ta bảo quản không, đợi đến võ mình tuyên cử sau khi kết thúc, lại trả lại Quân công tử, hoặc là, Quân công tử tùy ý ra giá, chúng ta đại biểu Hoàng Thượng hướng công tử mua ‘Nam sơn địa khê’. Hoàng Thượng coi trọng tu võ giả, chuyện lần này nếu là làm không tốt, chỉ sợ Hoàng Thượng, dưới con thịnh nộ, người chỉ có thông thiên cũng không thể chịu nổi lửa giận của Hoàng Thượng, tương phản, nếu là làm tốt, chúng ta có năng lực vì Hoàng Thượng tìm được nhân tài như công tử vậy, thì là đại vui mừng, công tử thống lĩnh tu võ giới, phong tước bá tước, chúng ta cũng có thể nghiêm mật dựa vào này giao tình dính vào may mắn.”

A, ngay cả cường bức lợi dụ đều ra a!

Mượn, mua? Ha ha, Phùng công công ngài luôn mồm đại biểu Hoàng Thượng, phụng chỉ mệnh Hoàng Thượng, này dân chúng bình dân, Hoàng Thượng nhìn trúng người cái gì, đó là tổ tiên người có đức, ai còn dám cùng Hoàng Thượng so đo ‘Chính là’ một địa khê tương sơn mạch.

Mặt sau câu nói kia, đừng nói Quân Tà, liền ngay cả Mạc Quyền cùng Dương Tuy hai cái không trải qua quan trường cũng nghe được rõ ràng.

Nếu Quân Tà không đem địa khê giao ra, khiến cho võ mình đại hội lần này sắp thành lại bại, như vậy vũng nước đen này này liền hắc lên lưng nàng, Phùng công công hẳn lại tại trước mặt hoàng thượng góp lời, này xét nhà diệt tộc sợ là không thể thiếu, thánh thượng giận dữ, nói không chừng còn tấn chém cửu tộc.

Nếu Quân Tà thức thời, giao ra địa khê, đó chẳng khác nào là hướng Phùng công công hân quy hàng, có hẳn người tâm phúc bên người hoàng đế, lại là khâm sai phụ trách võ mình đại hội lần này, ngư vượt long môn, thống lĩnh toàn bộ tu võ giới, trở thành vương hầu phía trên vạn vạn người, bất quá chính là một câu chuyện mà thôi.

Nếu đổi thành những người khác, cho dù là tông sư đại hiệp hô to hiệp nghĩa, cũng tất nhiên sẽ cân nhắc một phen, lựa chọn quy hàng.

Bởi vậy, Phùng công công thực tin tưởng, Quân Vô Danh trước mắt tuy rằng giáo hoạt, nhưng dù sao chỉ có thể xem như tiểu hài tử, làm sao buông tha cho chuyện tốt bực này.

Nhưng mà làm cho hắn thất vọng là, Quân Tà chính là nhũ mầy, dường như không có việc gì nhắm nhấp rượu ngon, thẳng đến hắn kiên nhẫn cạn kiệt, mới chậm rì rì đứng lên, làm bộ như nghe không hiểu thâm ý trong lời hắn nói, nói: “Công công cần gì phiền toái như thế a, Vô Danh là minh chủ lần này được người đề cử, là trọng điểm nhận khảo nghiệm, mười ngày sau, tất sẽ mang theo địa khê, nga, không, là bản đồ địa hình đi Nam Sơn trước, công công không cần sợ lạc đường.”

Thực chân thành, thực sự có lý, nếu không phải sớm biết rằng giáo hoạt nàng, hẳn thật sự sẽ tin tưởng nàng đơn thuần, căn bản nghe không hiểu thâm ý trong lời hắn nói, tuy nhiên, coi nàng thông minh, muốn nói nghe không hiểu, đánh chết hắn cũng không tin.

Phùng công công thực hòa đại, vẫn duy trì tươi cười suy sụp xuống, dần dần hiện âm lãnh, ‘Ba’ một tiếng nặng nề mà chụp trên bàn, đứng lên.

Còn chưa chờ hắn nói cái gì, Quân Tà như không thấy được mặt hắn biến sắc, như trước cười đến vô tà nói: “Công công sắc mặt thoát nhìn không tốt lắm, nói vậy quá mức mệt nhọc đi, Vô Danh trước hết cáo lui, không quấy rầy Phùng công công cùng tứ vị tỷ tỷ thưởng thức ngày tốt cảnh đẹp, nhắm nhấp mỹ tửu mỹ thực.”

Trọng điểm nằm trên hai chữ rượu ngon, Phùng Tường đầu tiên là sùng sốt, sau phản ứng lại, Quân Tà ba người thân ảnh đã đi xa, nhất thời, tức giận đến sắc mặt trắng bệch, hừng hực lửa giận giống như lông ngực bốc cháy lên.

Cũng dám châm chọc hắn là công công mà không thể thưởng thức những mỹ vị này, đối mặt bốn mỹ nhân nóng bỏng, uống rượu ngon, lại chỉ có thể bạch bạch cô phụ ngày tốt cảnh đẹp này.

“Cầu ngói từ...” U tỉnh trong nhà Thủy Tạ truyền ra rống giận ngập trời, cùng với binh lách cách bång nổ.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Tàn Gia

Rời khỏi thành chủ phủ, Quân Tà phân phó Mạc Quyền cùng Dương Tùy vài câu liền cho bọn họ tự hành trở về, vì tránh khiến cho người khác hoài nghi, đám người Mạc Quyền như trước ở tại miếu đồ nát, bình thường như trước lấy thân phận ăn mày sinh hoạt, thuận tiện âm thầm đem ăn mày đều nhét vào môn hạ Cái Bang.

Quân Tà thế nhưng có lòng khai sáng Cái Bang dị thế, lại tiểu đánh tiểu nháo đầu!

Trải rộng ăn mày khắp thiên hạ, vô luận là người ở thời không nào đều là mạng lưới tình báo cường đại nhất.

Đêm đã tối dần, phía chân trời khép lại.

Quân Tà nhìn theo góc đường Mạc Quyền cùng Dương Tùy chuyển qua, quay đầu nhìn phía phương hướng thành chủ phủ, môi đỏ mọng tà tà giờ lên, bùng tỉnh quay về hắc dạ tà ma.

Phùng Tường a Phùng tường! Người thật sự là thật to gan!

Cũng dám đối bản thượng tướng kê đơn, còn hạ xuân dược! Ha ha, thật sự là buồn cười, chớ nói bản thượng tướng là nữ, đối với bốn mỹ nữ đáng người đầy đặn đó không có hứng thú, cho dù bản thượng tướng là nam, chính là ‘Đoàn tụ tán’, khi bản thượng tướng kiếp trước nghiên cứu dược vật, trực tiếp biến thành sữa bột ăn a, há có thể bị ảnh hưởng đến.

Buồn cười nhất là còn dám nói uy hiếp, Quân Tà ta không thích nhất là bị người uy hiếp.

Hoàng đế, chém cửu tộc! Hừ, nếu hoàng đế lão nhân hấn thực dám đến chọc lão tử, lão tử trái lại chém hoàng gia cửu tộc hấn, như vậy có là cái gì?

Hoạn quan nho nhỏ, tiểu đệ đệ còn không có dài hết, liền dám ở trước mặt bản thượng tướng đùa giỡn thủ đoạn, xem bản thượng tướng không đem người âm chết a. (Sally: cái câu trên cũng quá sĩ nhục nỗi đau của người ta đi).

Còn trương ‘Nam sơn sơn mạch địa khế’ đó...

Sờ tay vào ngực, đem tờ giấy địa khế đó lấy ra, tuy rằng trương địa khế này, vô luận là thoát nhìn ở mặt ngoài, hay là mò tìm, đều cùng giấy bình thường không có gì khác nhau.

Bất quá, Quân Tà là người ra sao chứ, theo một khắc lấy đến này trương địa khế đó, năng liền phát giác trương địa khế này dùng giấy đặc thù, còn vì thế làm thí nghiệm, quả nhiên, nước lửa không xâm.

Chính là thật không ngờ, trương địa khế này thế nhưng sẽ là bản đồ địa hình Nam Sơn sơn mạch.

Quả nhiên, hai huynh đệ Uông gia hao hết tâm tư thiết hạ văn bài, cũng không đơn giản chỉ là vì mọi người đều biết khoáng sản Nam Sơn, dù sao Tàn gia là Vân thành thủ phủ, Nam Sơn chỉ có thể xem như sản nghiệp tương đối đáng giá, Uông gia chính là một thành đứng đầu, Uông Đồng không tất yếu vì một chỗ khoáng sản như thế đại phí hoàng hốt.

Nay xem ra, Uông gia muốn chiếm địa khế của Tàn Tử Hạo tám chín phần mười là ý tứ Phùng Tường, nói càng sâu, là ý tứ vị hoàng đế lão nhân cao cao tại thượng kia.

Nam Sơn, rốt cuộc có cái gì?

Nam Sơn khác, võ minh đại hội? Có cái liên lụy gì, hoàng đế lão nhân muốn làm cái gì? Tàn gia trong đó sắm vai nhân vật gì?

Đã ở trong cục, như vậy xem ra năng phải tất yếu hảo hảo điều tra.

Muốn lấy năng làm quân cờ, như vậy liền tiêu diệt toàn cục.

Kinh giương đuôi lông mày lộ ra tà mị hàn quang, nhảy lên, sạch sẽ lưu loát, dù thấy kinh công Quân Tà đã quá bất phàm, nếu Thanh Phong chân nhân lúc này ở đây, chắc chắn đôi năng ngăn ngừa hai ngày nay mà tốc độ tu vi thăng cấp như vậy, không biết sẽ cả kinh hỗn độn mức nào, không cần nói thêm cái gì, trực tiếp đóng gói mang về Tông môn.

Dưới ánh trăng, thân ảnh đi xa tán ra đậm quang, mông lung giống như vụ sắc.

Tần phủ, lân cận Nam Cung Sơn trang cùng thành chủ phủ, theo bên ngoài xem, lũ không kim biến, ngoại tương ngọc thạch, xa xỉ xa hoa, rõ ràng chỉ sợ mọi người không biết Tần gia nhiều có tiền, chính một cái chính là thô tục bùng nổ hộ.

Nhưng mà làm Quân Tà một đường đập trúc thuận gió đi vào bên trong Tần phủ viện, nhất thời bị kinh sợ.

Tiểu kiều nước chảy, tinh xảo thanh lịch, dưới ánh trăng lộ ra một loại thần bí thanh nhã, quả thực cùng mặt tiền cách biệt một trời a! Ăn với bóng đêm, con người hắc diệu thạch đen u ám của Quân Tà quét qua, ban đêm yên tĩnh truyền đến vài tiếng quát thấp kém, cách thật xa, nếu không phải năng tại lực hơn người, thật đúng là nghe không được.

Theo thanh âm bay vọt mà đi, tại trước phòng củi Tần phủ, Quân Tà thấy được hai mặt Tần Từ Hạo, theo thói quen khoe miệng gọi lên một nụ cười, trương thành hình chữ O.

Nàng nhìn thấy gì? Nàng xem trong tiểu thuyết, địa vị thấp trong gia tộc, nữ chủ nhân không được sủng, bị thảm nhận hết ác nô khi dễ, chẳng qua, chuyện xưa của nữ chủ, hiện tại biến thành nam nhân vật chính.

Màn đêm, Tần Từ Hạo cả đầu đầy mồ hôi, tóc hỗn độn y bào, trắng nõn nhìn không ra nhan sắc vốn có, lúc này, cong thắt lưng, cao cao giong đầu lên lại cuối xuống, dùng sức một cái, bỏ xuống, khảm vào củi gỗ thô to trước người, chẻ lại chẻ không ngừng, nhưng lại không nhả ra được, đến mức về mặt hắc đỏ bùng, trên mặt xinh đẹp tăng thêm quyền rũ.

Tần Từ Hạo bên cạnh còn xếp hai xếp củi gỗ, một đống đã được chẻ xong, một đống vẫn còn nguyên vẹn, ước chừng cao tới một người trưởng thành, bên cạnh một nam phó cái về mặt dữ tợn, tay cầm roi, về mặt hung ác đứng tại một bên giám sát, lúc này thấy Tần Từ Hạo mê người như thế, ngay cả là nam tử kia cũng không khỏi hung hăng nuốt nước bọt, hai mắt lục quang sáng rực, nếu không phải có điều cố kỵ, lúc này chỉ sợ sớm đã xông lên rồi.

“Dừng lại làm cái gì? Còn không mau chẻ, đêm nay nếu chẻ không xong, ngày mai lại chẻ gấp bội, khi nào thì chẻ xong, khi đó mới cho cơm ăn.” ‘Ba’ một tiếng, roi da hung hăng rút tại trên lưng Tần Từ Hạo, nam phó đánh đề.

Phượng nhãn xinh đẹp hiện lên lửa giận, rất nhanh lại bị áp chế, Tần Từ Hạo buồn hừ một tiếng, chịu đựng đau nhức trên lưng, dùng sức một chút, rốt cục đem đại đao rút ra, lại dùng lực bỏ, như thế lại bốn năm lần, mới có thể chẻ được khối củi gỗ đó, hai tay đã bị ma sát huyết nhục mơ hồ, huyết dịch đỏ tươi trong bóng đêm nở rộ.

Làm như bị mùi máu tươi kích thích, nam phó hung ác trên mặt lộ ra dữ tợn khoái cảm, trong miệng vừa nói thô tục, lời xấu xa, roi da cũng càng không ngừng vung, một chút lại một chút quất tại trên lưng Tần Từ Hạo.

Chỗ tối, Quân Tà mi tâm nhíu lại, đường đường Tần gia nhị thiếu gia, Vân thành mỗi người đều không dám đặt tội tiểu bá vương tàn nhị thiếu, dĩ nhiên là ‘nam nhân vật chính bi tình’, này cũng quá làm cho người ta mở rộng tầm mắt đi! Hơn nữa nhìn bộ dáng hắc ám nhân, tàn nhị thiếu phong lưu vô hạn, ở nhà cũng không phải lần đầu tiên bị ác phó khi nhục.

Trong lòng cũng không có chút đối Tần Từ Hạo đồng tình hoặc là cảm xúc, Quân Tà khiếp sợ qua đi, ánh mắt lại bình thản, giống như là đang nhìn diễn, ngón tay khẽ nâng, một luồng khí lưu ngưng tụ đầu ngón tay, liền hướng tới cái ác phó kia vọt tới.

Bỗng nhiên, chỉ tay duỗi ra thu hồi, hai mắt Quân Tà nheo lại, Viên môn, một người cao lớn thân ảnh cao ngất đã đi tới, năng thị lực vô cùng tốt, đem thân ảnh đó nhìn xem nhất thanh nhị sở, nháy mắt liền biết người này là ai.

Người tới là một nam tử chừng hai mươi tuổi, thân cầm bào thêu kim hoa văn, khuôn mặt tuấn mỹ, cùng Tần Từ Hạo có năm sáu phân tương tự, không âm nhu bằng Tần Từ Hạo, hơn phân dương cương khí, thoát nhìn phong thần tuấn lãng, khí độ phi phàm.

Tần Từ Điều, Tần gia đại thiếu gia, con trai trưởng Tần lão gia, Vân thành nổi danh chỉ có tài tử, là tình lang trong mộng vô số thiếu nữ, là hậu bối đầy hứa hẹn trong mắt trưởng bối, cùng đệ đệ hắc Tần Từ Hạo là hai thái cực.

“A! ...” Lại một tiên nặng nề hạ xuống, Tần Từ Hạo cuối cùng chống đỡ không được đau kêu ra tiếng, búa rìu trong tay rơi xuống, cả người cũng ngã về phía trước, nửa quỳ, tay run run chống trên mặt đất, không ngừng thở hổn hển, bỗng nhiên, một đôi giày cảm ánh vào mi mắt của hắn, không cần xem, hắn cũng biết chủ nhân cầm giày là ai, vốn là sắc mặt tái nhợt nháy mắt càng thêm tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Mặt Nạ

“A, Nhị đệ a! Nhìn người mệt nhọc, sắc mặt đều tái nhợt thành như vậy.” Tần Từ Điều trên cao nhìn xuống Nhị đệ nửa quỳ tại trước mặt chính mình, cười đến tao nhã mà cao quý, làm như không nhìn thấy đệ đệ mình bị nô bộc đánh cho mình đầy thương tích, tay duỗi ra, theo tay ác phó tiếp nhận roi da, vung tay lên, ác phó liền nện nện lui xuống.

Tần Tử Hạo mắt nhú lại, một giọt mồ hôi nóng rơi lên lông mi, nhỏ giọt trên mặt đất, đồng thời như thế, cổ nén đau nhức trên người, lắc lắc lắc lắc đứng lên, còn chưa đứng định, ‘Ba’ một tiếng, rơi tại không trung xẹt qua một độ cong duyên dáng, chuẩn xác dừng trên mặt tái nhợt của hắn, mặt trái lưu lại một vết roi đáng sợ.

Trên mặt hỏa lạt đau đớn, Tần Tử Hạo ánh mắt hơi động, cũng không có nhiều phản ứng, coi như một tiên đó cũng không phải đánh vào trên mặt của hắn.

‘Ba’ lại là một tiếng khiến lòng người run sợ, má phải Tần Tử Hạo lập tức hiện lên vết roi giống như đúc mặt trái, vô cùng đối xứng, có thể thấy được người xuống tay nắm chắc được có bao nhiêu chuẩn.

Tần Tử Diệu cười nhẹ, như thường thức tác phẩm nghệ thuật chính mình làm ra cẩn thận đoan trang nhìn mặt Tần Tử Hạo, nói: “Rất tái nhợt, quả nhiên vẫn cần điểm hồng nhuận hơn nữa mới tốt, Nhị đệ, ngươi cảm thấy sao?”

Tần Tử Hạo trên mặt không có một tia biểu tình, trong mắt thậm chí có chút trống rỗng, làm như không có nghe đến Tần Tử Diệu nói, không nói một lời.

Tần Tử Diệu cũng không giận, trên mặt anh tuấn hàm chứa nụ cười yếu ớt hoàn mỹ, đi đến đồng củi gỗ còn chưa chẻ xong, vươn mũi chân đá đá, nói: “Còn có nhiều củi như vậy chưa chẻ, xem ra ngày mai trọng phạt gấp bội là không thiếu được, aizz, Nhị đệ cũng chớ trách vì huynh cho người đường đường một thiếu gia đến làm việc hạ nhân bực này, thật sự là người lần này gây họa quá lớn, ngay cả phụ thân cũng bị người tức giận đến đến nay vẫn nằm trên giường không dậy nổi, aizz... Đều do vì huynh bình thường đối với người dạy bất lực.”

Khẩu khí là bất đắc dĩ dịu dàng cùng tự trách như thế, mặc cho ai nghe xong, đều tán thưởng, hảo một cái huynh trưởng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép a! Nhị đệ đệ cũng quá không chịu thua kém.

Âm thầm, Quân Tà liền tán thưởng không thôi: hảo một trương mặt nạ tao nhã cao quý a! Bản thượng tướng thật sự là mặc cảm.

Nghe phụ thân đến nay vẫn nằm trên giường dậy không nổi, Tần Tử Hạo vẫn không phản ứng thần hình chấn động, không đem đó trọng phạt gấp bội nghe vào trong tai, mỗi nhu động vài cái, mới giương miệng khô cạn, khăn khăn mà suy yếu nói: “Phụ thân, phụ thân khá hơn chút nào không?”

Từ lúc hắn đem phụ thân tức giận nằm trên giường dậy không nổi, hắn đã một tháng hơn không có nhìn thấy phụ thân rồi, trong lòng lo lắng làm cho hắn biết rõ không chiếm được đáp án chân chính lại vẫn hỏi ra miệng.

Mềm nhẹ cười, Tần Tử Diệu từ từ thở dài, nói: “Nhị đệ nghĩ sao, Tần gia ta nhiều thế hệ thủ hộ Nam Sơn, phụ thân từ bé đã đem ba mệnh giao cho hai huynh đệ ta, dù mất tính mạng, chớ mất Nam Sơn, nhưng người lại không biết tiến bộ, thế nhưng đem Nam Sơn khắc để thua.”

Một trận gió đêm thổi tới, tay áo Tần Tử Diệu tung bay, tiên nhân thoáng như theo nguyệt cung hạ đi, chuyển tới trước người Tần Tử Hạo, tay trái thon dài cũng không ngại bắn vào bờ vai của hắn, tay phải khẽ vuốt vết roi trên mặt, sóng mắt ôn nhu nhện nhào: “Xem phần mặt mũi huynh đệ, vì huynh đã cho người cơ hội, cho người đi tiếp cận cái Quân Vô Danh kia, đoạt lại địa thế, ai ngờ... Ha ha, Nhị đệ, là khuôn mặt người so với nữ nhân còn mỹ hơn, nếu mất đi còn dùng được không a? Hay là, Nhị đệ bị Quân Vô Danh mê hoặc, ngay cả chính mình họ gì đều đã quên, hửm?”

Tần Tử Hạo thần hình cứng đờ, đáy mắt trống rỗng ở chỗ sâu xẹt qua ý sợ hãi xâm nhập cốt tủy, hơi cúi đầu, cứng nhắc nói: “Không dám.”

Bị điểm đến danh ‘Quân Vô Danh’, ánh mắt xem diễn ngược lại sắc bén làm cho người ta sợ hãi, rất tốt, Tần Tử Hạo, người diễn trò công phu thật là lợi hại, có thể giấu điểm được pháp nhãn bản thượng tướng, nếu không phải đến chuyện này, còn thật không biết, người là dụng tâm kín đáo tới gần bản thượng tướng.

Tuy là tức giận, nhưng Quân Tà hơi thờ không có một tia dao động, theo lời nói Tần Tử Diệu, nằng ỉt nhất chiếm được ba tin tức.

Đệ nhất, Vân thành thủ phủ Tần gia, cũng không là thương nhân bình thường đơn giản như vậy, mà bọn họ nhiều thế hệ thủ hộ Nam Sơn liền càng không đơn thuần.

Thứ hai, Tần Tử Diệu trước đó chỉ biết, ít nhất là đoán trước nàng đến sẽ xuất hiện tại võ minh hội, mới làm cho Tần Tử Hạo tiếp cận nàng, thậm chí dùng ‘Sắc đẹp’ đến câu dẫn nàng.

Thứ ba, trên võ minh đại hội, Tần Tử Diệu cũng xuất hiện, bằng không hắn sẽ không nói ra Tần Tử Hạo bị nàng mê hoặc.

Lấy dáng người khí độ Tần Tử Diệu, nổi tiếng tại Vân thành, thế nhưng không ai phát hiện hắn ở đây, này thuyết minh hắn ẩn thật sự thâm, hơn nữa tâm cơ rất nặng.

Nghĩ như thế, Quân Tà lập tức đánh mất ra tay ý niệm giáo huấn hai huynh này đệ trong đầu, địch tình không rõ, không nên mạo muội ra tay, mà, mới vừa rồi tại sóng nào nàng dò xét, kinh ngạc phát hiện, nho nhỏ trong phủ Tần bên, thế nhưng giấu giếm không dưới trăm tên cao thủ tu võ, canh giữ ở bốn phía tần phủ các, linh hồn sâu sắc như chiếu sáng dò xét qua lại, thật có thể nói là là giấu giếm tích thủy a! Nếu không phải ‘Vô cực tâm pháp’ của nàng đã đột phá trọng thứ năm, liền thần thủ nàng trước hôm qua, chỉ sợ tiến Tần phủ này sẽ bị phát hiện.

Ngay tại Quân Tà tức giận kinh hãi hết sức, Tần Tử Diệu không biết lại nói gì đó, tay lấy dính máu tươi tại thân Tần Tử Hạo tao nhã chà lau, thanh nhã cười, xoay người đạp ánh trăng rời đi, giờ tay nhắc chân hoàn mỹ.

Lẳng lẳng đứng, Tần Tử Hạo ánh mắt trống rỗng vô thần nhìn bầu trời đêm mây đen phương xa bắt đầu khởi động, trên mặt máu tươi chảy ròng, giống như đóa huyết hoa trong ám dạ, thê liệt mà yếu dã, y bào trên người mang vết roi huyết càng thêm vài phần điểm mỹ.

Đột nhiên, trong đầu xuất hiện thanh âm xa lạ mà quen thuộc: “Tần Từ Hạo, lập tức đến sau viên Tiểu Phong lâm.” Mang theo uy nghiêm không cho cự tuyệt.

Tần gia thủ vệ thực nghiêm mật, nhưng mà trên đời không có lỗ hồng chui không được, tại sóng não độc đáo của Quân Tà toàn phương xem xét, rất nhanh liền phát hiện chỗ bạc nhược trong nghiêm mật phòng vệ, mà nay, không chiếm được đáp án nàng muốn, nàng lại sao lại từ bỏ ý đồ.

Có can đảm tính kế nàng, liền phải có chuẩn bị thừa nhận lửa giận của nàng, Tần Từ Hạo, người liền tự cầu nhiều phúc đi!

Là nàng! Không biết thần thức bay tới cái gì liền kéo trở về, Tần Từ Hạo sắc mặt rung mình, trong ánh mắt lộ ra thâm trầm đề phòng, còn do dự, làm như tại trong đầu đánh giá thanh âm quý dị đó vang lên có thể tin hay không, cả người tản ra một loại cảm giác đem toàn thể giới mọi người ngăn cách, hoàn toàn không có một chút hơi thở hoàn khố công tử. (Hoàn Khố: người ăn chơi, vô dụng).

Tâm phòng bị thật nặng a! Tần Từ Hạo, đến tột cùng là trải qua cái dạng gì, có thể làm cho thân là tần nhị thiếu người có thể có loại phòng bị chi tâm khắc sâu tại linh hồn này, có thể cho người đã bị quất như vậy khi nhục như vậy vẫn thờ ơ, có thể cho người giấu giếm mọi người, hoàn mỹ sắm vai hoàn khố công tử nhiều năm như vậy.

Nhìn do dự một hồi lâu, Tần Từ Hạo rốt cục vẫn đi về phía sau viên đi đến, Quân Tà đôi mắt hắc diệu thạch tò mò thay thế lửa giận.

Thân hình vừa động, người đã tại chỗ tiêu thất.

Chỗ tối tiêu bạch vụng trộm theo Quân Tà tới thoáng nhìn Tần Từ Hạo cảm thấy hứng thú, nguy hiểm nheo mắt lại. (Sally: không biết mọi người có cảm giác như ta không, chứ ta thấy nhân vật thần bí nhất chính là Tiểu Bạch của ta a, lại còn hay ăn giấm chua nữa chứ).

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tà Hoặc

Tần phủ, đường mòn cuối cùng sau viên là một Tiểu Phong lâm, chiếm không lớn, nhưng mà phong lâm phiến lá đỏ đỏ phiêu lạc, hợp thành bố, giống nhau là tự thành thiên địa một phương, hồng vũ từ từ dày đặc, quả nhiên là mỹ đến mức tận cùng, lại điểm đến mức tận cùng. Tại hắc dạ nó không chỉ không có mất sắc thái, ngược lại tăng thêm thần bí yêu dã.

Tuy là kiếp trước nhìn quen các loại cảnh đẹp Quân Tà cũng bị thâm trầm kinh điển, người trông phiến phong lâm này thật là đại thủ bút, hảo tính tình a!

Lúc này, dưới tàng cây phong, hai bên mặt đỉnh đầy máu trông vô cùng đáng sợ, người đầy vết roi, Tần Từ Hạo như trước có thể nhìn ra thần tư xinh đẹp này, cương trực thân thể đứng thẳng, phong lâm mỹ, mà hãn đẹp hơn.

Quân Tà theo chỗ tối đi ra, rõ ràng cảm thấy bốn phía không khí tràn ngập ngưng trọng, một cỗ không khí hiu quạnh trầm trọng dâng lên, không thể không cảm thán, tần nhị thiếu tâm đề phòng nhưng lại cường đến đủ để tại không khí vô hình ngưng kết, hình thành cùng nhau đặc thù màng bảo hộ.

Có ý dẫm mạnh chân, quả nhiên, Tần Từ Hạo vốn thân thể cứng ngắc càng thêm cứng ngắc, ngay cả tầng bảo hộ đó đều như tại nháy mắt đúc thành thiết kiên cố.

Xoay người, ánh trắng loang lổ, hãn thấy được tà linh theo trong bóng đêm đi ra, tà mị mà linh khí bức người, âm thầm hít một hơi, thân thể cứng ngắc kỳ dị lại có chút thả lỏng xuống, cho tới bây giờ, không có gặp qua có người thể nhưng có thể đem tà ác cùng chính khí kết hợp hoàn mỹ như thế, hoàn mỹ đến mức nếu thiếu bộ phận gì, đều là một loại khiếm khuyết.

“Quả nhiên là người, bảo ta tới làm cái gì?” Ách thanh mở miệng, Tần Từ Hạo nhũ mày, lại nhìn, không nói lời nào, hướng tới mặt thiết thiếu niên càng ngày càng gần hãn, khi nàng đi vào phạm vi tầng phòng hộ tự cường của hãn, nhìn không được trước đã mở miệng, đồng thời lui từng bước về sau, đây là một loại bảo hộ vô ý thức tự cường cực độ.

Lúc này Tần Từ Hạo, khuôn mặt trong trời nhưng lạnh lùng băng hàn, giống như một tảng băng dày, dĩ nhiên hãn hoàn toàn kéo xuống mặt nạ khó hoàn.

Lúc này hãn không cần phải lại mang theo cái mặt nạ kia, khi trong đầu vang lên thanh âm của nàng, hãn chỉ biết, cái mặt thiết thiếu niên thần bí kia đã nhìn rõ hãn chân chính, nhưng lại nghe được lời đại ca hãn nói, tuy rằng không biết nàng là như thế nào né qua ám vệ trùng điệp của Tần phủ, nhưng cũng ít hoài nghi, trong tiềm thức, hãn liền cho rằng nàng có thể làm được.

Cũng thế, ‘mặt nạ’ này, hãn mang theo rất nhiều năm, lâu đến chính hãn cũng không biết người nào mới chân chính là hãn, người nào mới là mặt nạ.

Đưa hãn phòng bị xem tại trong mắt, Quân Tà cước bộ không ngừng, ngược lại lấy tốc độ nhanh hơn tới gần, tiến một lui một, Tần Từ Hạo phía sau lưng

đã áp vào cây đại thụ, Quân Tà mặt nạ thiết cứng rắn cũng sắp dựng tới chớp mũi hần.

“Ngươi, ngươi muốn làm cái gì?” Đối mặt đại ca hần, cho dù cái loại ý sợ hãi này đã khắc sâu trong cốt tủy, ở mặt ngoài, hần cũng có thể bình tĩnh vô ba, nhưng là, một khi đối mặt với đôi đồng mâu hắc diệu thạch này một tà hoặc, một khí phách này, tâm của hần liền nhẹn không được run a run.

“Làm cái gì? A, nhị thiếu không biết sao?” Nheo mắt lại, Quân Tà trong giọng nói mang theo nguy hiểm: “Vân thành đệ nhất hoàn khó? Ha ha, nếu không phải biết nhị thiếu không có huynh đệ song bào thai, tại hạ thật nghĩ đến người trước mắt không phải Tần Từ Hạo.”

“Ha ha, nếu không phải nhận được thanh âm của ngươi, bản thiếu cũng không thể tin được bao cô thiếu niên ngày đó trong túi tài phủng trung, có đầu óc ngốc nghếch sẽ là Quân Vô Danh vừa mới đoạt giải nhất võ mình đại hội, sẽ là cao thủ lên vào Tần phủ ta.” Không cam lòng yếu thể phản bác trở về, Tần Từ Hạo giờ khỏe miệng lên, cười lạnh nói, dù trước ai hần cũng có thể giả trang yếu thế, không biết vì sao, chính là không nghĩ tại trước mặt tiểu thiếu niên này yếu thế.

“Nga!” Hơi nâng mi, Quân Tà bình tĩnh nhìn thiếu niên trước mắt ngạo nghễ cười, khoe miệng hàm chứa ý cười càng thêm tà mị, vẻ mặt sâu thẳm khó lường, giống như ma niệm chú trói chặt hần.

Người này thật thú vị, cũng đủ gan dạ sáng suốt! Quân Tà xoay mình dâng lên chỉ tâm tán thưởng, tại uy áp của nàng, còn có thể nhanh như vậy phản ứng lại, lấy bí chi đạo, còn thì bí thân phản phúng trở về, hần vẫn là đệ nhất nhân.

Tần Từ Hạo bất quá là cường chống mà thôi, dưới ánh mắt nàng, hần cảm thấy nhất thời có hai tòa thái sơn đè ép xuống, ép tới hần đều nhanh thở không nổi, tay chân dần dần như nhũn ra, nếu không phải sau lưng có thân cây chống, hần không cần chút hoài nghi, sẽ như vậy nhuyển xuống, quỳ rạp xuống trước mặt của nàng.

Gian nan nuốt nuốt ngậm nước bọt, có điểm hối hận không nên phản ứng lại nhất thời, mà chọc nhân vật nguy hiểm này càng thêm tức giận.

Ngay tại hần nghĩ đến nàng sẽ hạ uy áp hần sẽ hít thở không thông mà chết, theo nàng cúi đầu tiếng cười nặng nề vang lên, cổ uy áp đó giống như không xuất hiện qua, tiêu tán không thấy, mở to phượng nhãn, gương mặt kỳ quái nhìn lên, rõ ràng nghe được trái tim trong ngực mình lộp bộp nhảy, nhảy mất si ngốc.

Bóng cây loang lổ, lá đỏ phiêu lạc, mặt thiết thiếu niên tóc đen khinh giương, con ngươi đen u đậm thâm thúy điểm điểm ý cười, phảng phất có thể đem linh hồn người hút vào, môi đỏ mọng theo ý cười mà liệt khai, hàm răng hơi lộ ra, lộ ra hai cái răng hổ nhỏ đáng yêu, thân mặc một bộ hắc y lại mang theo ám dạ tà ác.

Xinh đẹp, thần bí, đáng yêu, tà khí, thánh khiết, âm u...

Một người trên người làm sao có thể đồng thời chiều mộ được tất cả khí chất trên đời này chứ, làm sao có thể đem những khí chất đó kết hợp hòa hợp như thế?

Nhưng người trước mắt này có thể, một thiếu niên hơn mười tuổi, làm kinh ngạc tâm của hần.

Hoàn toàn thật không ngờ chính mình tươi cười lại làm nội tâm Tần Từ Hạo có nhiều rung động như vậy, Quân Tà thoáng triệt thoái phía sau, cúi đầu cười nói: “Ngươi nói không sai, đều là mang theo mặt nạ, tại hạ tựa hồ cũng chỉ trích không được ngươi cái gì, bất quá...”

Nghe được một câu phía trước, Tần Từ Hạo phục hồi tinh thần lại âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghe được ‘Bất quá’, một lòng lại buộc chặt.

“Bất quá, nghe lệnh huynh nói, nhị thiếu tiếp cận tại hạ, là vì ‘Câu dẫn’ tại hạ, này, tại hạ hần là sẽ không nghe lầm đi?” Buông tay, Quân Tà rất ngay thơ vô tội tiếp tục đi nói, con ngươi đen chớp động giảo hoạt.

‘Câu dẫn’ hai chữ làm cho mặt Tần Từ Hạo xuất hiện rặng mây đỏ, há miệng thở dốc, phản bác không nên lời, vừa mới bắt đầu, hần là bất đắc dĩ, tồn tại tâm tư như vậy, nhưng khi đứng bên cạnh nàng, hần tự động thu hồi tâm tư như vậy, cảm thấy đó là làm bản năng.

Dễ dàng như vậy liền mặt đỏ, như thế nào có thể hoàn thành ‘Câu dẫn’ được a? Quân Tà nhìn hần mặt đỏ, cười đến càng thêm thiên chân vô tà, tiếp tục dụ dỗ nói: “Mà tại hạ nhưng không có câu dẫn ngươi, hoặc là có ý đồ khác tiếp cận ngươi, có phải hay không?”

Hồn nhiên bất giác chính mình đang từng bước một hướng cạm bẫy nàng đào mà nhảy vào trong, Tần Từ Hạo nghĩ cũng không nghĩ mà gật gật đầu.

Quân Tà cười đến càng phát ra sáng lạn, tổng kết: “Cho nên, nói đến đây, ngươi vẫn là thiếu ta, có phải hay không?”

Quả thật là như thế, hoàn toàn theo ý nghĩ của nàng đi, thiện lương Tần Từ Hạo áy náy cúi đầu: “Phải, là của ta không đúng, là ta thiếu ngươi, ta...”

Đinh! Chỉ chờ một câu này, Quân Tà không để hần nói hết lời, liền lộ ra bộ mặt tà ác: “Nam tử hần đại trượng phu, đã làm sai, nên phụ trách.”

Lời này như thế nào nghe không thích hợp như vậy a! Tần Từ Hạo đầu óc còn không có chuyển, thanh âm mị hoặc bên tai đã vang lên: “Nói cho ta biết Nam Sơn là chuyện gì xảy ra? Nói cho ta biết, ta liền tha thứ ngươi chuyện ngươi làm đối với.”

“Ân, Nam Sơn kỳ thực là mộ thượng cổ Hiên Viên lăng, Tần gia ta ở mặt ngoài là thương nhân, kì thực nhiều thế hệ đều là mộ giả thủ mộ Hiên Viên lăng phụ thân...” Vừa nghe đến hai chữ ‘Tha thứ’, Tần Từ Hạo nội tâm một mảnh kích động, vội gật đầu mở miệng, hai chữ phụ thân vừa ra khỏi miệng, trong óc giạt mình một cái, lập tức tỉnh táo lại, kích động sợ hãi nhìn về thiếu niên phía trước mặt cười đến tà hoặc, không rõ chính mình như thế nào cứ

như vậy mơ mơ màng màng nói bí mật ra lớn nhất của gia tộc.

Đáng tiếc a! Thiếu chút nữa thành công! Thu hồi tinh thần xâm nhập trong óc hắn, Quân Tà ảo não bĩu môi.

Không thần thuật, cấp sóng não dùng là một loại tinh thần phụ trợ thuật, theo độ tăng cường sóng não mà uy lực càng lớn, sóng não chỉ tới trung cấp sơ đoạn, nhưng đối đại bộ phận nhân thực, thi thuật này, tuy nhiên đối với Tần Từ Hạo ý chí kiên cường như vậy mà tâm phòng bị rất nặng, liền chỉ có điểm khó khăn, thật vất vả dụ dỗ hắn hơi buông lỏng một chút, không nghĩ, vẫn là thất bại trong gang tấc.

“Nếu ngươi hôm nay tới là muốn đánh đánh chủ ý chuyện có liên quan Nam Sơn, như vậy chỉ có thể cho ngươi thất vọng rồi, mặc kệ ngươi dùng thủ đoạn gì, đều mơ tưởng theo ta nơi này có được một điểm tin tức.” Mặt thanh tú trầm xuống, Tần Từ Hạo mím môi, xoay đi, tăng tự cường thật dày lại vô hình phát ra.

“Đây là thái độ nhị thiếu nhận sai sao?” Ánh mắt khinh bỉ dừng ở trên người hắn, làm cho hắn cả người không thoải mái, nhưng mà lúc này hắn quyết định chủ ý, mặc kệ nàng nói cái gì chính là không để ý tới.

“Ngươi không sợ ta giết ngươi?” Bàn tay mảnh khảnh xoa cổ non mịn của hắn, Quân Tà nói ra rất thân nhiên, mang theo sát khí mùi máu tươi tại quanh hai người tràn ngập, mà Tần Từ Hạo ánh mắt chính là giật mình.

Ha ha, hảo, khá lắm Tần Từ Hạo! Quân Tà càng thêm tán thưởng hắn, nếu hắn thanh tĩnh dưới tình huống này thật sự nói chuyện này chính là đại bí mật của gia tộc hắn, như vậy khi hắn nói xong, tuyệt đối sẽ vạn gãy cổ của hắn, hiện tại đi...

Theo cổ tron của hắn trên mặt trái còn hắn vết roi thấm huyết, Quân Tà cảm thấy chóng mặt cực kỳ, Quân Tà con ngươi đen thâm thúy trung xẹt qua ác thú vị, môi đỏ mọng quyet một cái, chậm rãi hướng tới gần mặt hắn, hơn nữa vẫn đề chiều cao, mà khiến cho nàng khi làm động tác này không thể không đem toàn bộ thân mình cũng áp lên.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Trảo Bao*

(*) Bị phát hiện

Edit: Sally

Bị đột nhiên bị động tác của nàng dọa choáng váng, Tần Từ Hạo thân thể cương cứng, ngừng thở, trái tim trong lồng ngực chính lấy tốc độ cực hạn nhảy lên, phượng nhãn xinh đẹp mở to, nhìn nàng cách hắn càng ngày càng gần, tầm mắt cứ như vậy định tại môi đỏ mọng của nàng, mùi thơm thanh nhã đột nhiên nhập gian mũi, mang theo hương sữa, mê say tâm hắn, không tự giác cúi đầu, hơi nhắm mắt lại.

Tiểu bạch trốn cách đó không xa, một đôi mắt vàng tròng thật to, đáy mắt cuồng bạo đang nổi lên, bốn chân hung hăng giẫm dưới chân, vẫn may còn tồn tại phần lý trí, nếu không thể nào cũng phải đem nhánh cỏ thụ giẫm đứt đoạn, dòng khí quanh thân hơi hơi sóng gió nổi lên.

Không cần hoài nghi, nếu hai người thật sự làm ra cái gì, chọc tiểu bạch thờ này, hắn bảo nổi giận người là tuyệt đối có thể. (Sally: haha ta càng ngày nghi ngờ Tiểu Bạch này nha, ăn dấm chua kinh khủng).

Quân Tà tà mị tươi cười tới gần, bắt quả chỉ còn nửa cm khoảng cách, động tác đột nhiên ngừng lại, hắc đồng tình quang hiện lên, lộ ra ý cười hiểu rõ, tiếp tục tới gần...

Ngay tại lúc trái tim Tần Từ Hạo muốn nhảy ra, ngay tại lúc Tiểu Bạch hơi thở cuồng bạo muốn thổi quét tới đây, Quân Tà đầu nghiêng sang một bên, phương hướng dán bên lỗ tai Tần Từ Hạo, tà khí nói: “Có loại người, lão tử thưởng thức, bắt quá, phải nhớ được, ngươi ‘Câu dẫn’ ta, chuyện này, còn không dễ yên, này là ngươi nợ ta, ha ha...”

Nói chuyện đồng thời, bàn tay trắng nõn còn không quên tại trên mặt của hắn sờ sảng, não vực ở chỗ sâu trong tinh thần mở, không tiếng động xâm nhập trong cơ thể Tần Từ Hạo, giống như chiếu X quang đưa vào lục phủ ngũ tạng của hắn, thất kinh bát mạch đều cấp quét vài lần, càng quét, nghi hoặc càng lớn, thẳng đến quét đan điền của hắn, biểu tình tà mị rung mình.

Hơi thở nóng rực phun tại lỗ tai hắn cảm, vốn tim đập mất tự chủ càng thêm như sấm đả, Tần Từ Hạo trừng đỏ mặt, trên mặt bị quát thương tích bỗng nhiên thật sự ngứa, không dám mở mắt ra, cũng đã quên tay vẫn đang cong cong lại.

Quá mất mặt a quá mất mặt, hắn còn tưởng rằng, nghĩ đến nàng là muốn làm gì đó hắn a! Thì ra chính là muốn nói ‘Lặng lẽ nói’ a!

Nói không rõ là thất vọng hay là may mắn, Tần Từ Hạo sùng sốt một hồi, thẳng đến Quân Tà theo trên người hắn ly khai, còn không biết!

Khi thần chí trở về, lọt vào tai câu nói kia thế này mới rơi vào trong não, nhất thời làm cho hắn mở to hai mắt, không thể tin nhìn người trước mặt dường

như không có việc gì.

Làm người, không thể vô sỉ như vậy a! Nói đến ‘Câu dẫn’, so với ‘tiểu huynh đệ’ người vừa mới sờ tác sờ vi, ta thật sự rất thuần khiết! Lại nói như thế nào, cũng là huê nhau đi!

Nhưng là, vì sao người có thể nói đúng lý hợp tình như vậy đây?

Tần Tử Hạo khóc không ra nước mắt a! Bởi vì hắn phát hiện, vô luận hắn nói như thế nào làm như thế nào, hắn chỉ biết càng ngày càng nợ nần mà thôi, cuối cùng chịu khổ vẫn là chính mình a!

Trên cây, Tiểu Bạch rõ ràng nghe được Quân Tà ‘Lặng lẽ nói’, cao cao dấy lên lửa giận lập tức tựa như bị giáng lôi phách diệt, thiếu chút nữa không đứng vững từ trên cây ngã xuống.

Chủ nhân, người quá mạnh mẽ a! Đáng thương Tần Tử Hạo, ai kêu người tới trêu chọc chủ nhân tà ác phúc hắc a!

Tiểu Bạch hướng người lấy mười hai vạn phần đồng tình.

Bỗng nhiên, trong không khí một trận dao động, xa xa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ.

Cơ hồ đồng thời ở Quân Tà cảm ứng được, bốn hắc y nam tử vút lên trời cao hạ xuống, đứng tại bốn phương vị lấy Tần Tử Hạo cùng Quân Tà làm trung tâm.

Quét bốn người liếc mắt một cái, phóng xuất ra bốn đạo sóng nào khóa trụ bốn hắc y nhân, Quân Tà bắt tay vào làm, nhún vai, bắt đầu đi nói: “Thảm, bị phát hiện.” Trên mặt không có chút bối rối bị nắm bao, thoải mái như trước, chớp mắt bộ dáng càng làm người hoài nghi, nằng cùng Tần Tử Hạo đang làm cái gì mà bị bắt tại trận.

Tần Tử Hạo đỏ ửng trên mặt vừa lui xuống lại nổi lên, xấu hổ ho khan vài tiếng, vừa định đối với ‘Hắc mộc cốc’ nói cái gì, tiếng bước chân càng ngày càng gần, có thể thấy được người tới có bao nhiêu gấp.

“Người nào dám dám xông vào Tần phủ ta?” Theo một tiếng quát lạnh vang lên, một đội nhân mã chạy vội mà đến.

Đầu lĩnh ước chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt gầy, mang theo bệnh lâu tái nhợt, quanh thân phiêu tán vị thuốc, phía sau là công tử một bộ thêu kim hoa văn cẩm bào đúng là Tần Tử Diệu, theo sau nữa là hơn mười ‘Hắc mộc cốc’ đồng dạng phần hắc y, xem ra người đi đầu là Tần Hồ Đình, Tần lão gia.

“Cha.” Nhìn thấy phụ thân xuất hiện, người mà hắn lo lắng hơn tháng nay, Tần Tử Hạo vui sướng chạy vội qua, nhìn phụ thân tuy khuôn mặt tái nhợt, nhưng không quá đáng ngại, thế này nhẹ nhàng thờ ra.

Tần Hồ Đình mang theo lửa giận trừng hướng nhi tử chỉ biết gây họa, lại nhìn thấy trên mặt hắn đã không ít vết roi thấm huyết cùng y bào trên người bị tàn phá thì sùng sốt một chút, ngược lại lửa giận càng sâu, không khỏi phân trần chỉ thẳng Quân Tà đang thần nhiên đứng, quát: “Giết không tha.”

Mệnh lệnh vừa xuống, bốn hắc y nhân đi ra đột ngột từ mặt đất mọc lên, nháy mắt ẩn trong bóng đêm, lại đột ngột hướng đỉnh đầu Quân Tà đâm xuống, giữa không trung dao lóe ra sắc quang vàng sẫm, đồng thời, mười hắc y nhân phía sau phụ tử Tần gia cũng hướng tới Quân Tà như tên bắn, hiện lam sắc quang mang.

Quân Tà mặc dù công lực đã tăng nhiều, đột phá ‘Vô cực tâm pháp’ trọng thứ năm, nhưng mà cảnh giới còn chưa ổn định, chính diện giao phong, thật sự không đủ để ứng phó bốn võ tông đang hướng mình toàn lực đánh chết, còn có thêm hơn mười lam đao võ sư, mà hơi thờ quen thuộc đó nói cho nằng, những người này là nhân sĩ chuyên nghiệp ám sát, tục xưng sát thủ.

Bốn sát thủ cấp võ tông lại thêm mười sát thủ võ sư cao nhất, Tần lão gia tử, người cũng thật để mắt bản thượng tướng! Quân Tà trong lòng cười khổ không thôi, đồng thời cũng khiếp sợ, Tần gia cái gì không đường, thế nhưng đường nhiều sát thủ tuyệt đỉnh như vậy, thủ mộ gia tộc cần huấn luyện sát thủ sao?

Trong lòng mặc dù buồn bực, nghi hoặc, động tác không chút nào chậm lại, không chỉ có không chậm, mà càng nhanh hơn khiến người khác giật mình.

Trong chớp mắt, người đã theo trong vòng vây bốn hắc y nhân biến mất vô tung, bốn hắc y nhân trên mặt lộ ra khiếp sợ không thể tin, nhưng chỉ là chột lóe mà qua, mũi chân nhẹ dạp trên mặt đất, giống như giương cánh bay lên.

Thân là sát thủ chuyên nghiệp, nhãn lực tất nhiên vô cùng tốt, Quân Tà tốc độ mặc dù mau, hắc y nhân thực sự mau liền phản ứng lại, phát hiện nằng nhẹ nhàng bay vọt giữa không trung, mười hắc y nhân khác tựa như đồng thiên la địa võng hướng tới nằng chụp xuống, hơn nữa bốn sát thủ võ tông, nhưng lại hình thành một trận pháp tuyệt diệu tuyệt sát, hoàn toàn che lại đường lui của Quân Tà, không hề cho nằng cơ hội thoát khỏi phạm vi chiêu sát của bọn họ.

Mặc dù không thể thoát thân, tuy nhiên bằng vào thân pháp cao minh, Quân Tà trái hướng phải tránh thoát, tổng có thể tránh thoát sát chiêu đối phương, âm thầm vận chuyển nội lực ‘Vô cực tâm pháp’ trọng thứ năm, bảo vệ các yếu huyệt, dù sao võ tông võ sư phóng xuất ra uy áp, không giống Tiểu Khả, tuyệt đối sẽ giết người trong vô hình a.

Trong lúc nhất thời, trong rừng phong, sát khí tung hoành, cực kỳ nguy hiểm, không trung chỉ thấy tàn ảnh di động, trong không khí không ngừng sinh ra vòng xoáy, đem cát đá cỏ dại trên đất đều cuốn nổi lên.

Theo Tần Hồ Đình hạ sát đến bây giờ, bắt quá là vài cái hô hấp mà thôi, đợi đến Tần Tử Hạo phản ứng lại, Quân Tà đã tại trong vòng vây sát thủ né tránh qua hơn mười sát chiêu.

“Cha, cha, hần, hần không phải là người xấu, người mau cho bọn họ dừng lại.” Dao phong hiểm hiểm xẹt qua cổ họng, thiếu chút nữa đâm trúng trái tim, sát khí làm cho người ta sợ hãi, không một ai khiến cho tâm của hần nhắc tới giữa không trung như vậy, làm gì còn nhớ rõ chuyện vừa rồi mới bị nàng khi dễ, trong đầu chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là ‘hần’ không thể có việc.

“Hần không là người xấu? Không phải là người xấu, đem người đánh thành bộ dáng này?” Đây tay nhi tử đang lôi kéo hần ra, không nên thân, Tần Hồ Đình quát lạnh nói, tuy rằng nhi tử không nên thân, nhưng luôn cũng là con hần, bị người đánh thành cái dạng này, hần há có thể dễ dàng tha thứ được, đứa con không nên thân này khen ngược, còn vì đối phương cầu tình.

Hiểu được phụ thân mình hiểu lầm cái gì, Tần Tử Hạo vội vàng mở miệng giải thích: “Cha người hiểu lầm, thương này không phải hần đánh, là...” Là đại ca đánh.

Hần có thể nói như vậy sao? Nhìn thoáng qua ca ca bên cạnh cười đến tao nhã hoàn mỹ, Tần Tử Hạo chưa sót nuốt xuống lời sắp xuất khẩu, cho dù hần nói, phụ thân sẽ tin sao? Sẽ tin nhi tử hần thương yêu nhất, nhi tử hoàn mỹ nhất là cảm thú giết hại huynh đệ sao?

“Nhị đệ, mặc kệ người cùng thiếu niên này là cái dạng quan hệ gì, nhưng Tần phủ ta quy cự người là biết được, không thể cho người phá hư.” Tần Tử Hạo nói không ra lời, Tần Tử Diệu mỉm cười mở miệng, giống huynh trưởng thương yêu đệ đệ, vẻ mặt đối đệ đệ yêu thương, hồ nháo tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Lời này nghe qua thực bình thường, nhưng cẩn thận nghe liền không bình thường, Tần Hồ Đình nghĩ nếu không có nhi tử mình đem người mang tiến vào, có ai có thể lẫn mất qua đội phòng vệ nặc ảnh, nghĩ lại, gần nhất nhìn nhi tử mình cùng này tên xâm nhập giả có ái muội trong đó...

Này quan hệ là quan hệ gì, tựa hồ không cần phải nói.

Không thể tưởng được nhi tử chính mình thế nhưng như đồn đại! Tần Hồ Đình ngực không ngừng nhấp nhô, hung hăng trừng Tần Tử Hạo liếc mắt một cái, tay phải vung lên, bạo rống một tiếng: “Đem tên hỗn trướng này bầm thây vụn đoạn cho ta.” Dám đến câu dẫn con hần, lão tử làm cho ‘hần’ hối hận đã sinh ra trên đời này.

Không tiếng động, đứng ở sau, năm tên hắc y nhân khác lập tức phi thân mà lên, gia nhập vòng chiến.

Tuy thân ở trong vòng chiến đấu sát khí trùng điệp, Quân Tà không ngừng thả ra tinh thần ba quỷ nhiễu thần chỉ đàn sát thủ này, đồng thời chú ý tình huống Tần Tử Hạo bên này, trong lời Tần Tử Diệu nói, nàng cũng nghe được rành mạch.

Tà mị xẹt qua đáy mắt, thanh âm Quân Tà thoải mái tự nhiên theo sát khí truyền ra: “Tần lão gia tử, đây là phương thức Tần gia người nghênh đón khách nhân sao? Quân Vô Danh xem như kiến thức.”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chấp Cờ

Quân Vô Danh! Tần Hồ Đình lão gia đột nhiên tròn tròn hai mắt, vội vàng hét lớn: “Lui ra!”

Cơ hồ, vừa dứt lời, hơn mười hắc y nhân đều dừng động tác chém giết lại, như thủy triều nhanh chóng rút lui về phía sau, cha con họ Tần, sát khí nồng đậm cũng tiêu tán không còn chút gì, động tác rất nhanh nhẹn gọn gàng, ngay cả Quân Tà cũng không thể không thầm khen ngợi.

Quân Tà thân thiên mà tiêu sái bay xuống, cười cười đứng ở trước mặt Tần Hồ Đình, hai tay chấp phía sau, ngạo nghễ cười: “Một thành thủ phủ mà nuôi dưỡng nhiều sát thủ tài giỏi như vậy, Tần lão gia thật biết nhìn xa trông rộng!”

Nhận thấy ý tứ châm chọc trong lời nói của nàng, khóe miệng Tần Hồ Đình kéo lên, nén lửa giận, vẻ mặt trầm ổn, nhìn ra được phía dưới đôi mắt kia rõ ràng là gương mặt của một thiếu niên.

Thân mình nâng mảnh khảnh, mang theo mặt nạ, trên mặt lộ ra da thịt non mềm, trắng hồng sáng bóng, tóc đen sau đầu tùy ý buộc lại bằng dây cột tóc điều tử, không kiềm chế được vẻ cuồng nộ, tà khí. Nếu nàng không phải là một thân tà khí, ông ta đã cho rằng đó là một đứa nhỏ không cần thận đi nhảm vào trong phủ của mình.

Đây chính là người mấy ngày trước đã đến náo động Vân thành, thậm chí là toàn bộ giới võ lâm, võ lâm minh chủ tương lai – Quân Vô Danh? Là người thiếu niên đột nhiên chặn ngang một cước, đưa Tần gia khất thẳng đi, làm cho Uông gia, Phùng gia hai nhà không ăn trọn được gà lại còn mất nắm gạo, nghe đồn sau lưng có cao thủ thiên tiên là chỗ dựa, nhân vật thần bí cầm Thánh dược đan phẩm?

Giấu sự kinh ngạc trong lòng, Tần Hồ Đình trầm giọng, uy nghiêm nói: “Quân công tử đột nhiên đến thăm, lão phu không thể tiếp đón từ xa, mời đi bên

này” Nói xong, ông ta nghiêng mình, bày ra tư thế mời, sau sự tình Quan Nam Sơn, ông ta không thể không cẩn thận mà đề phòng.

Lão già này da mặt thật dày, có thể đem so với tường thành được rồi! Trước đó một giây còn hô hào giết nàng không tha, giây tiếp theo đã thành ngênh đón khách quý, nói với nàng không thể từ xa tiếp đón, mà sắc mặt không hề thay đổi. Có ý tứ!

Quân Tà cong môi cười yếu ớt, cũng không khách khí cùng ông ta nữa, bước nhanh đi ra, dẫn đầu đi về bìa rừng.

Người bình thường mà nói, đối với một vị trưởng giả như ông ta, lại còn là gia chủ Tần gia, ngay cả phía trước nào không thoải mái, lúc này đáng ra cũng phải khách sáo nói trước một câu “Không dám không dám, mời Tần lão gia đi trước” mới phải?

Tần Hồ Đình uy nghiêm như rồng lông mây, không nói gì thêm, vung tay lên, hơn mười hắc y nhân trong nháy mắt đã ẩn vào trong bóng đêm, biến mất không một dấu vết.

Rồi ông ta bước nhanh theo sau, đem người dẫn vào trong thư phòng.

Trong thư phòng Tần phủ, Tần Hồ Đình ngồi ngay ngắn ở vị trí gia chủ, ánh mắt sắc bén bắn thẳng đến trước chỗ ngồi của vị thiếu niên, cảm xúc buồn bực bắt đầu dâng lên.

Quân Tà ngồi ở ghế đối diện, hai tay để trước ngực, cười như không cười, Tần lão gia muốn cùng nàng mật đàm lại chỉ có thể cùng nàng mắt to mắt nhỏ trừng nhau?

Tường có thể cùng nàng thi kiên nhẫn sao? Ha ha, thật sự là buồn cười, nàng từng vì phục kích võ sĩ xâm nhập vào ngoại tinh địa cầu mà tại sa mạc hoang vu cái gì cũng không có, vẫn ngồi một tháng không nhúc nhích, nào có ai có sự chịu đựng được hơn nàng!

Một nén hương, hai nén hương... Thời gian như nước chảy, cuối cùng Tần Hồ Đình cũng thất bại, thở dài u ám. Đứa nhỏ này có sự trầm ổn thật đáng sợ a!

“Quân công tử, lão phu không nói nhiều lời”. Tần Hồ Đình chỉnh lại sắc mặt, đi thẳng vào vấn đề, nói: “Tháng trước, tiểu nhi không biết chuyện, đem Nam Sơn bị thua bởi công tử, trong khoảng thời gian này, lão phu phái rất đông người tìm kiếm công tử đều không được, may mắn nay công tử... tới cửa, lão phu xin mua lại khế đất từ công tử, giá cả tùy công tử quyết định”.

Lại có thể nghĩ sẽ mua được khế đất từ nàng! Ha ha, theo tin tức lộ ra của Tần Tử Hạo, xem chừng dù nàng ra giá muốn ông ta chính phò thân gia, ông ta cũng sẽ đáp ứng rất sáng khoái.

Đổi một tư thế thoải mái, Quân Tà nhìn lại ánh mắt chờ mong của ông ta, không vội vã ra giá, ngược lại nhếch khóe miệng, bất đắc dĩ mở miệng nói: “Tần lão gia cũng biết, đêm nay Phùng công công mở tiệc, Hoàng Thượng cũng nói muốn mua khế đất của tại hạ, còn lấy chức vị Vương hầu mình chủ ra hứa”.

“Cái gì?” Tần Hồ Đình vừa nghe liền không bình tĩnh được, đứng bật dậy, thân thể ồm yếu đột nhiên truyền đến một trận ho khan, vất vả lắm mới nén lại được, lại lo lắng nói: “Người đem khế đất... bán cho Phùng Tường? Lão phu biết triều đình muốn mở đại hội võ minh tại Vân thành, quả nhiên là đánh chủ ý đến Nam Sơn của ta”.

Mỗi người đều có nhược điểm, mặc kệ người có mạnh mẽ, có bao nhiêu trầm ổn, tâm cơ thâm trầm, nhưng một khi bị người khác nắm bắt được nhược điểm, chỉ có thể nằm chờ chết.

Mặc dù biết vị Tần lão gia này chưa đến một canh giờ, nhưng Quân Tà có thể nhận thức được tính tình của ông ta.

Nàng dám chắc bốn trên năm phần rằng tiền bạc, quyền thế, mỹ nhân hay những ham muốn hư vinh khác đều không cảm dỗ được ông ta. Nếu không Hoàng Đế biết chuyện Nam Sơn, thì sẽ có rất nhiều biện pháp buộc ông ta phải giao Nam Sơn ra, chứ sẽ không khiến mọi chuyện trở nên rắc rối như vậy. Tuy nhiên, gia tộc Tần thị là người bảo vệ lăng mộ Hiến Viên, nào có thể dễ dàng khiến Tần Hồ Đình lộ ra lỗ hổng.

Quân Tà lúc này mới chậm rì rì tiếp lời, khinh thường nói: “Nam Sơn cùng lắm cũng chỉ là một tòa thành nho nhỏ mà thôi, nhưng lại có thể khiến triều đình cùng Tần lão gia ngài bất chấp mọi giá để lấy được. Đúng rồi, vẫn còn có Uông gia, Phùng gia hao tổn hết tâm tư tạo cạm bẫy làm cho lệnh công tử vướng phải?”

Nghe khẩu khí khinh thường đó, cộng thêm nỗi hận nàng đem khế đất bán cho Phùng Tường khiến Tần Hồ Đình càng thêm tức giận, không hề để ý đến uy nghiêm của một bậc trưởng bối, rống to: “Tiểu tử nhà ngươi thì biết cái gì, Nam Sơn nho nhỏ đó, lại là...”. Ông ta bỗng ngừng lại, suy sụp ngồi xuống, mặt mày vốn tái nhợt lại càng thêm trắng bệch, cau mày: “Thôi thôi, bây giờ có nói cũng có được ích lợi gì đâu! Khế đất hiện tại ở trong tay Phùng Tường, muốn lấy lại, khó như lên trời! Cũng may, cho dù hãn có khế đất, cũng không hiểu phải dùng thế nào”.

Tuy là nói như vậy, nhưng ông ta căn bản cũng khó có thể khẳng định, Phùng Tường đến cuối cùng biết được bao nhiêu!

Quả nhiên là huyền cơ có khác! Ánh mắt Quân Tà sáng lên, cảm thấy thời cơ thích hợp đã đến, lúc này mới lấy khế đất từ trong người ra, cầm trong tay quơ quơ, vô tội nhìn: “Ai nói khế đất ở trong tay Phùng Tường? Tại hạ mới chỉ nói Phùng Tường mở miệng muốn mua lại của tại hạ, nhưng chưa từng nói tại hạ đã đáp ứng”.

Nhìn khế đất lúc ẩn lúc hiện trước mắt, nhưng Tần Hồ Đình lại không hề phản ứng, cảm thấy lòng trầm đến đáy cốc, rồi lại bay lên chín tầng mây, khiến một người giàu kinh nghiệm thương trường như ông ta phải đến nửa ngày mới phản ứng lại được.

Một tiếng ‘bốp’ vang lên, ông ta dừng cảm cưỡi to: “Ha ha, Quân Vô Danh, ngươi khá lắm. Thiếu chút nữa là ta đã bị tiểu tử ngươi lừa, nói đi, ngươi muốn cái gì, Tần Hồ Đình ta đều có thể đáp ứng cho ngươi, chỉ cần ngươi để lại khế đất này”.

“Điều ta muốn rất đơn giản, Tần lão gia chắc chắn sẽ đáp ứng được”. Quân Tà cười hi hi, nghiêng thân mình, hai tay đỡ ông ta ngồi dậy. Dưới ánh mắt nghi hoặc của Tần Hồ Đình, nàng cười giống như trẻ con, hồn nhiên nói: “Vô Danh muốn nghe ngài kể một câu chuyện xưa”.

“Một câu chuyện xưa?” Tần Hồ Đình hoài nghi có phải bản thân mình nghe nhầm rồi hay không? Vàng bạc châu báu, quyền thế mỹ nhân không cần, lại chỉ muốn ông ta kể cho ‘hắn’ nghe một câu chuyện xưa? Loại chuyện xưa nào đáng giá để ‘hắn’ làm vậy?

Tâm tư ông ta xoay chuyển vài vòng, ổn định lại. Rồi đột nhiên Tần Hồ Đình tròn tròn hai mắt, sáng giọng như ánh đao bắn về phía Quân Tà, sát khí nồng đậm phát ra rất nhanh: “Ngươi đã biết được những gì?”.

Hiện tại, cuối cùng hắn cũng suy nghĩ cẩn thận, tiểu tử này chính là một người rất âm hiểm, chuyện khế đất biết không ít, đêm nay mới đột nhập Tần phủ, xem ra chủ ý của ‘hắn’ là nhằm vào lăng mộ Hiên Viên!

“Không nhiều lắm, cho nên mới muốn nghe chuyện xưa”. Quân Tà không bị không khí bức bách ảnh hưởng, thản nhiên nói.

Lúc sát khí của Tần Hồ Đình gần như sắp đến mức tối đa, nàng mới kéo khỏe miệng, tao nhã đứng lên, phẩy nhẹ ống tay áo, khí chất vương giả bề thế thiên hạ thoáng chốc được bộc lộ: “Quân Vô Danh ta nếu đặt mình cùng với ngoại sự thì thôi, nhưng đã đặt mình trong trong cục, như vậy tất nhiên phải làm người chấp cờ. Tần lão gia, ngài là người thông minh, phải hiểu được với tình thế hiện nay, vì chuyện Nam Sơn, sống chết của Tần gia đã là chuyện không thể tránh khỏi. Hôm nay cho dù ngài quyết chết cũng giữ bí mật Nam Sơn, thì cũng thay đổi được cái gì? Sao không chấp nhận mà nói ra đi?”.

Khẩu khí thật lớn!

Vì bị khí thế bạo vọng thâm trầm của nàng chế trụ, sát khí của Tần Hồ Đình bị ngăn chặn, trong nháy mắt tiêu tán không còn một mảnh, chỉ còn lại sự kinh ngạc phát ra từ trong thâm tâm.

Khí phách như thế, khí phách như thế, vương giả như thế, có người nào dám không phục ngươi?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Yếu Nhân

Ánh trăng như ngân, gió lạnh thổi qua.

Một bóng đen như khói nhẹ theo Tần phủ đại viện nhanh nhẹn bay ra, nháy mắt, liền đã nhảy ra xa mấy trượng, thẳng làm cho người muốn đuổi theo nàng buồn bực muốn học máu, khinh công tuyệt đỉnh quý dị khó lường như vậy, bọn họ dù là thúc ngựa cũng đuổi không kịp a! Còn nói gì theo dõi a!

Đến khi võ nghệ cao cường, khi đi... Vẫn là võ nghệ cao cường, dễ dàng đá đi cái đuôi không có hảo ý, Quân Tà tại chỗ rẽ ngã tư đường của Tần phủ ngừng lại, theo ánh trăng, hiểu rõ mỉm cười nói: “Xuất hiện đi! Nhị thiếu...”

“Ngươi làm sao mà biết là ta?” Đã đối qua một thân y bào Tần Tử Hạo theo chỗ tối đi ra, lời vừa ra khỏi miệng đã nghĩ cắn đầu lưỡi chính mình, ngốc a! ‘Hắn’ lợi hại như vậy, phát hiện hắn cũng không kỳ quái a!

“Có việc?” Quân Tà ngoắc ngoắc khỏe miệng không đáp hồi lại, nhìn Tần Tử Hạo đi đến dưới ánh trăng, càng cảm thấy hắn không phải là thân nữ nhi, thật sự là đáng tiếc a!

Thẳng đi đến trước mặt của nàng, Tần Tử Hạo nhăn nhó nói quanh co một chút mới cúi đầu nhỏ giọng nói: “Tạ... Cảm ơn.”

Nương nha! Buổi tối rồi cũng đừng kích thích người như vậy a! Một đại nam nhân tùy tiện một động tác đều quyến rũ như vậy, điều này làm cho nữ nhân như thế nào sống a?

Đương nhiên, nàng là vì thiên thiên vạn vạn nữ nhân ai oán giúp a, không bao gồm chính nàng, bởi vì nàng luôn luôn không đem chính mình làm nữ nhân.

Duỗi dài lỗ tai, Quân Tà lại nhin không được muốn trêu cợt hắn: “Cái gì, ngươi nói cái gì, không có nghe rõ ràng.”

Nghẹn khí, Tần Tử Hạo rất nhanh ngẩng đầu lên, rống to: “Ta nói, cảm ơn ngươi.”

Dựa vào, lớn tiếng như vậy làm cái gì? Ngoáy ngoáy lỗ tai, Quân Tà buồn bực khoát tay: “Nhắc tay chi lao mà thôi, không cần cảm tạ, dù sao ngươi còn

nợ ta, coi như lại thiếu một lần nữa.” Câu đầu nói được thực hào sảng, câu sau nói đã lộ ra tướng mạo sẵn có.

Người này, như thế nào có thể vô si thành như vậy a? Tần Tử Hạo đột nhiên có loại xúc động lấy bả đao đem chính mình khoét, hấn là phát điên cái gì a? Chuyên môn bị kích động chạy tới làm cho người ta tề, tề người còn một bộ đáng tâm không cam lòng không muốn, cố tình hấn còn phải mang ơn.

Aiz, không có biện pháp, ai kêu người ta nhấc tay chỉ lao a, giúp hấn trị liệu vết roi trên mặt đây!

Đêm nay, Tần Tử Hạo nhờ Quân Tà gặp được phụ thân, Tần Tử Diêu muốn bảo trì mặt nạ hào nhi tử, hảo huynh trưởng, tự nhiên không thể lại tra tấn hấn, cho nên, khi Quân Tà cùng Tần Hồ Đình tại thư phòng mật đàm luận, Tần Tử Hạo không có hồi phòng chẻ củi, mà trở về phòng thay quần áo, lại phát hiện trên mặt hấn vết roi thể nhưng muốn kết vảy, nghĩ lại, hấn lập tức hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Tuy rằng nguyên nhân diện mạo vẫn bị người cười thành ẻo lả, nhưng dù sao ai cũng sẽ không muốn trên mặt có thêm vài vết sẹo gặp người, cho nên hấn mới có thể cảm kích, muốn cùng ‘hấn’ nói một câu cảm ơn.

Đêm nay ‘hấn’ cùng Tần Hồ Đình đã đạt thành chung nhận thức, đối với bí mật Nam Sơn mộ, cho dù lòng có chuẩn bị, cũng không miễn chấn động, như thế, mười ngày sau, tất nhiên sẽ có một hồi đại chiến, xem ra, mười ngày này, ‘hấn’ phải hảo hảo chuẩn bị mới được.

Nghĩ đến đây, Quân Tà yên lặng nhìn Tần Tử Hạo khoe miệng run rẩy, nghiêm túc nói: “Có một vấn đề vẫn muốn hỏi ngươi, ngươicott cách thật tốt, thiên phú hơn người, lại biết rõ võ công thiên hạ, Tần phủ càng thêm cao thủ nhiều như mây, vì sao không học võ?”

Không nghĩ tới nàng sẽ hỏi vấn đề này, Tần Tử Hạo thân hình run lên, phượng mâu xinh đẹp nồng đậm đề phòng lại hiện lên, thanh âm đều lộ ra một cổ trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Không liên quan chuyện của ngươi.”

Vừa dứt lời, đạo ánh mắt liền dừng ở trên người hấn, đề phòng mặc dù không giảm, ngữ khí cũng mềm đi không ít: “Bản thiếu từ bé không thích học võ.”

Không thích võ? Lấy cơ này, thật đúng là vui a!

Quân Tà hai mắt như điện, khoe miệng hiện lên một tia cười tà, thân thủ rất nhanh đề lại bụng của hấn, thanh âm mang theo sáng giọng nói: “Là không thích tập võ, hay là tập không được võ?”

Bụng chợt bị một bàn tay mềm mại đè lại, thân là nam nhân Tần Tử Hạo chỉ cảm thấy một luồng nhiệt lưu chảy vào trong cơ thể, chia làm hai cổ, một cổ hướng về phía trước, một cổ xuống phía dưới, một loại cảm giác xa lạ chưa bao giờ từng có tràn ngập toàn thân hấn, muốn thối lui, lui không được, muốn đẩy tay ‘hấn’, cũng không được.

Thật vất vả ngăn chặn cảm giác xa lạ này, Tần Tử Hạo trưng gương mặt kiểu điểm đỏ rục lên, không hề khí thế đánh trả nói: “Tất nhiên là không thích tập võ, ngươi lời này là có ý tứ gì?” Chẳng lẽ ‘hấn’ đã đã biết? Không, không có khả năng, bọn họ mới thấy mặt ba lần, ‘hấn’ làm sao có thể biết?

Hoàn toàn không cảm giác động tác chính hấn có cái gì không đúng, Quân Tà dán tay trên người hấn dùng sức nhấn một cái, tươi cười nháy mắt thu liễm, thanh âm càng thêm sáng giọng: “Đan điền thoát phá, khí hải tán loạn, Tần Tử Hạo, là thâm cừu đại hận như thế nào, cần hủy ngươi như vậy?”

Lời này vừa nói ra, Tần Tử Hạo làm như nghĩ tới không chuyện gì có thể sợ, toàn thân chấn động lợi hại, bi thống thể bi thương, hơi thở ngay cả Quân Tà là người vô tình cũng hiểu được kinh hãi.

Như thế nào thương, như thế nào đau, mới có thể làm cho một người phát ra loại than khóc không tiếng động như vậy! Quân Tà vẻ mặt âm trầm bị nghi hoặc thay thế, buông tay đặt trên người hấn ra, không có hứng thú lại truy vấn xuống.

Giống Tần Tử Hạo loại người này, tay trái gà không chặt vốn không nên khiến cho nàng hứng thú, nhưng mà nàng lại phát hiện hấn rõ ràng đối võ học có thiên phú cực cao, mà tại trong lúc vô ý cũng biểu hiện ra đối võ học khát vọng, lại không tập võ, này không khỏi làm nàng nghĩ tới Nam Cung Quân Tà đã chết kia.

Tại phong lâm, nhất thời quật khởi, lợi dụng sóng não dò xét tình huống của hấn, ngạc nhiên phát hiện, người này kinh mạch mềm dẻo, là tu luyện nội công chân khí tuyệt hảo so với nàng hiện tại cái thân mình này còn muốn tốt hơn gấp mười lần, nhưng mà khi nàng tìm dò đan điền hấn, một loại cảm xúc cực độ phản nộ lập tức lan tràn lên.

Nha, mầm võ học tốt như vậy, vương bát đần nào thể nhưng hạ ngoan thủ như vậy, bắt hấn phế đi.

Đáp án, có lẽ nàng muốn đoán được, hiện tại nhìn phản ứng của hấn, không cần hấn đáp, cũng biết nàng không đoán sai.

“Ta nói rồi, chuyện của ta không cần ngươi quản, Quân công tử, sau không hẹn gặp lại.” Ách thanh, Tần Tử Hạo đóng băng như điêu khắc, phượng mâu thâm về đau xót, rút lui hai bước, hồ hững xoay người. Đau của hấn, khổ của hấn, không muốn bị bất luận kẻ nào nhìn đến, nhất là ‘hấn’!

Đề lại bả vai hấn xoay người sang chỗ khác, Quân Tà sớm thu liễm cảm xúc dao động, tà cười theo thói quen lại hiện lên trên mặt nàng, lại đáng đánh đòn mở miệng nói: “Chỉ sợ không được, ta đã hướng phụ thân ngươi muốn ngươi, sau này ngươi liền là người của ta.”

“Cái gì, có ý tứ gì?” Vừa mới còn lạnh nhạt, Tần Tử Hạo lập tức liền trừng lớn song phượng nhãn xinh đẹp, không thể không nói, nàng thật là có bản lĩnh, mỗi lần tại thời điểm hấn lui về, nàng chính là có bốn sự này, chỉ dùng câu nói đầu tiên làm cho hấn đem đầu vươn đến.

“Chính là ý tứ này, theo ngày mai bắt đầu, ngươi không cần lại chẻ củi, sáng sớm ngày mai, nhớ rõ đến tự tại phường báo danh, mười ngày kế tiếp, ngươi

sẽ ở nơi đó, phụ thân người sẽ nói cho người nên vì bản công tử phục vụ cái gì?” Tâm tình vô cùng tốt, Quân Tà cười một cái, vỗ vỗ bờ vai của hắn, để sát vào bên tai của hắn, hắc hắc cười nói: “Nhớ kỹ, người lại thiếu ta một lần.” Nói xong liền hừ một cái chạy lấy người, lưu lại người nào đó ngốc ngậy người.

Tần Tử Hạo thật vất vả mới tiêu hóa cái tin tức không biết là tốt hay là tin dữ này, ngẩng đầu vừa vận nhìn bóng dáng nàng rời đi, có loại tình cảm không nỡ, há to mồm, lại cuối cùng chính là dở khóc dở cười thở dài một hơi, xoay người hồi phủ, trong lòng lại nghĩ, như vậy, sau chính là hắn phải lấy thân báo đáp sao?

Mới đi ra ngã tư đường, bạch quang hiện lên trước mắt, Quân Tà thuận tay tiếp, đem Tiểu Bạch bế ôm vào lòng, như giận lại như trên chọc mặt thỏ của nó, bắt đặc dĩ nói: “Ta có phải hay không rất sùng người, cũng dám theo dõi chủ nhân.”

Tiểu Bạch ghen một cổ khí, bữu môi, càng không ngừng trên tay Quân Tà cọ cọ, làm như muốn cọ đi thứ gì đó bẩn trên tay nàng. (Sally: haha, một em thỏ siêu cấp thích ăn đám a)

Hai tay này, đêm nay sờ qua nam nhân xinh đẹp! Còn không chỉ một lần!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Nam Sơn

Nam Sơn Vân thành, danh như ý nghĩa là một tòa sơn mạch đặt ở phía Nam Vân thành, chiếm vị trí không lớn, là một mỏ nhỏ, chính là mỏ nơi này có chút kỳ lạ, sơn mạch không phân chia, hình thành một tòa tọa sơn phân tán, vào đường vào núi có hơn bảy tám hướng, người không biết đường đi vào, vô cùng có khả năng sẽ lạc đường.

Tần gia, gia lớn nghiệp lớn, nhiều một tòa mỏ hay thiếu một tòa mỏ, đều là râu ria, cho nên Nam Sơn vẫn đều không đặt trong lòng, hơn nữa nó địa hình đặc thù, vết chân rất thưa thớt, có vẻ là một mảnh hoang vu.

Hôm nay Nam Sơn khó được nghênh đón nhiều ‘Khách nhân’ như vậy, nhất thời vô cùng náo nhiệt, ngay cả tiểu hoa cỏ nhỏ dưới chân núi cũng vui thích lay động nhiều lần.

Đã là đầu thu, thời tiết sáng sủa, gió thu mát mẻ.

Nam Sơn sơn mạch dưới chân tụ tập mấy trăm danh tu võ giả, người người thân mang binh khí, khí thế vô hình bao trùm toàn bộ Nam Sơn.

Cơ hồ toàn bộ tuyệt đỉnh cao thủ tu võ giới của Nam Viêm quốc đều đến đông đủ, dù là cao thủ siêu tuyệt đỉnh đối với danh lợi không thèm để ý mà không xuất hiện trên Võ Minh đại hội, hiện tại cũng trình diện.

Trong đó liền có Tiêu Trần Phong _ Thiên Sơn phái thỉnh trở về trợ trận, Võ Nguyên phái _ Linh Mộc lão nhân, sư huynh Linh Vân lão nhân, Bắc sơn phái _ Lục Cảnh, Bích Thương cung _ Liên Tinh tiên tử, Thiết Quyền hội _ Thiết Dũng... Hơn mười danh cao thủ luôn luôn tại ngoại đạo chơi, tìm kiếm võ đạo đột phá võ tôn cao thủ.

Một khi đặt chân đến võ tôn cảnh giới, đó là tồn tại siêu cường giả, thế tục cùng danh lợi liền đã nhập không được mắt bọn họ, một lòng chỉ theo đuổi võ đạo cao nhất —— Tiên Thiên chi cảnh, trừ phi sư môn phát sinh nguy cơ trọng đại mới trở về hỗ trợ, nếu không cơ bản là nhóm người thuộc loại nửa thoát ly hồng trần, không xếp vào bài danh tu võ giới.

Khó được một lần tụ tập nhiều võ tôn như vậy, thật làm cho đám võ tông này bình thường mắt cao hơn đỉnh đầu nháy mắt ý thức được chính mình nhỏ bé.

Thân là võ tôn còn ở lại trần thế chìm nổi, sợ là chỉ có Phùng Tường như vậy, vì hoàng đế hiệu dụng, hoặc là người nào đó có nguyên nhân mà che giấu thực lực điều thấp làm việc, liền như Nam Cung Chí Lạc, người trong ngũ đại gia bực này, bằng không chính là như Thanh Phong chân nhân như vậy, nhân vật truyền kỳ làm cho người ta đoán không ra.

Phùng Tường liếc mắt một cái đảo qua toàn bộ tu võ giới Nam Viêm trước mắt, nhất là những người có thực lực, âm ngoan trong mắt tinh quang chọi lóe, trong ngực có lửa nóng thị sát đang thiêu đốt.

Lần này thật đúng ít nhiều là do Quân Vô Danh ngang trời xuất hiện, nếu không đám võ tôn cao thủ miệt thị thiên hạ đó như thế nào nghe theo sư môn xin giúp đỡ mà hiện thân!

Mắt thấy sắp tới giữa trưa, Quân Tà thân là đối tượng khảo nghiệm trọng điểm còn không có xuất hiện, rất nhiều chương môn tông sư vốn không thoải mái, tâm càng thêm bất an, Thạch Khâm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội gây thù hằn cho kẻ thù, lập tức tiến lên hướng Phùng Tường ôm quyền nói:

“Phùng công công, xin thứ cho Thạch Khâm vô lễ, Quân Vô Danh này cũng quá không đem công công cùng các vị tiền bối để vào mắt đi! Thế nhưng lại cho chúng ta ở chỗ này chờ lâu như vậy.”

Phùng Tường nhìn Thạch Khâm liếc mắt một cái, cảm thấy mặc dù cũng hận Quân Vô Danh không nhìn quyền uy chính mình, trên mặt cũng không lộ mây may, quay đầu đối Uông Đồng đứng ở bên cạnh nói: “Làm phiền Thành chủ đại nhân phái người trước đi xem, Vô Danh công tử có hay không bị lạc đường?”

Lời này đã lộ ra một tin tức: chủ khảo quan Phùng công công cùng hậu tuyến mình chủ Quân Vô Danh không hợp!

Cái này không thể không khiến cho người của ta suy tư, chính là...

Nhìn về phía Thanh Phong chân nhân _ Phong Thanh phái đứng ở một bên vân đạm, người muốn bỏ đá xuống giếng vẫn đem lời nói nuốt trở lại.

Thanh Phong chân nhân theo trên Võ mình đại hội liền đã công khai muốn vì Quân Vô Danh làm chỗ dựa, hiện tại lại xuất hiện ở trong này, hơn phân nửa cũng là bởi vì ‘hắn’ mà đến, không cần phải vì muốn thỏa mãn võ mồm nhất thời mà đi đắc tội một Thanh Phong chân nhân ngay cả võ tôn đều phải kiêng kị.

“Thành chủ không cần phái người đi, Quân tiểu hữu đã sắp đến đây!” Làm như không có nhận thấy được một đôi song đồng mang theo lực áp bách dừng ở trên người hắn, Thanh Phong chân nhân hồ hững vuốt vuốt chòm râu, vẻ mặt hiền lành tươi cười nói, hắn từ râu ria phía sau nhếch môi, vô cùng chờ mong.

Ồ? Mọi người ánh mắt theo Thanh Phong chân nhân dời về phía kinh đường Nam Sơn, một bóng người cũng không thấy được, linh thức toàn bộ phóng thích, trừ bỏ võ tôn cao thủ có thể cảm ứng được ngoài mười dặm có người đang hướng bên này mà đến, những người khác cái gì cũng cảm ứng không được.

Loại thời điểm này, sự chênh lệch của võ tông cùng võ tôn càng tinh tường hiển hiện ra.

Mọi người ở đây kiến chân lấy vọng nhìn, bỗng nhiên mặt đất giống như địa chấn run run lên, bên tai truyền đến là tiếng vó ngựa vạn mã chạy, khí thế to lớn, không khỏi làm bọn họ hoài nghi Quân Vô Danh này có phải hay không mang theo quân đội đến đây a?

Người này có thể hay không bình thường chút a? Mỗi lần xuất trường đều là dọa không chết người thì không bỏ qua!

“Quân đại công tử lần này chuẩn bị cho chúng ta cái kinh hách gì a?” Võ Nguyên phái _ Linh Mộc lão nhân ôm trái tim, cười khổ không thôi, nói, đã làm tốt chuẩn bị tiếp nhận kinh hách.

Hắn lời này không thể nghi ngờ là nói ra tâm tư đại bộ phận người ở đây, dẫn tới đám võ tôn cao thủ chưa thấy qua Quân Tà, tò mò không thôi.

Mọi người thần kinh gắt gao căng ra, người biểu hiện rõ nhất chính là trợn to hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm.

“Ta dựa vào...” Thấy xa xa nơi đó, vài tiểu hắc điểm (chấm đen nhỏ) lấy tốc độ cực nhanh chạy đến, thời điểm rõ ràng ánh vào mi mắt bọn họ, vài người năng lực thừa nhận kém, thiếu chút nữa nhìn không được tuôn ra câu thô bạo.

Đó là cái gì, là thiên quân vạn mã gì a? Rõ ràng chính là tiểu binh, bốn người ba ngựa, đem tâm một đám cao thủ cao nhất cả nước bọn họ toàn cảm lên.

Chỉ thấy trên sơn đạo, ba tuần mã cao trắng chạy vội mà đến, lập tức kỵ (cỡi)... Nga không, là hai vừa đứng kỵ, còn có một, là nằm úp sấp.

Một con đi đầu là tuần mã màu bạc chưa thấy qua phi như gió mà đến, thiếu niên mang mặt nạ thiết tựa như vương giả, một bộ y bào đen như mực, tóc đen sau đầu tùy ý buộc, theo gió tùy ý phiêu động, tiêu sái phiêu dật, tà ngạo nghiêm nghị, này không phải Quân Vô Danh tiểu công tử làm cho bọn họ đợi lâu, thì là ai đây?

Lạ nhất là, ‘hắn’ không phải ngồi trên lưng ngựa, mà là đứng ở trên ngựa, thân hình nhỏ gầy đó lại cao ngất như cột đình trụ trời, dưới đạp lưng ngựa, trên vai một Thất Thái phi điều giống hộ vệ đứng một bên thủ hộ, trong lòng, một tiểu bạch thỏ toàn thân bạch nhưng đang trong mộng đẹp.

Một cái tiểu soái ca lãnh khốc, một ngân bạch tuần mã, một Thất Thái phi điều, một con thỏ nhỏ tuyết trắng vô tạp chất, cái tổ hợp này còn có thể hay không lại huyền huyền chút a!

Tổ hợp này quá mức hấp dẫn ánh mắt, thế cho nên tất cả mọi người xem nhẹ một khuôn mặt khổ não, Tần Tử Hạo ghé người vào ngân mã, cùng với Mạc Quyền cùng Dương Tùy phía sau, hai người bọn họ đều đứng tựa kỵ trên một Hỏa Hồng mã so với Ngân mã nhỏ hơn một chút, đầu nâng cao, uy vũ bất phàm.

“Quân Vô Danh đến chậm, làm cho chư vị đợi lâu.” Thanh âm trong trẻo có lẽ kéo thần chí mọi người về, Quân Tà khóe miệng lập tức khề nhếch, phiêu nhiên phi thân xuống, dáng người xinh đẹp dẫn tới mọi người lại một trận tán thưởng không thôi.

“Xử tiểu tử, dám lừa lão phu, thiếu niên có lẽ có mạo (dung mạo) tuyệt thế như vậy, như thế nào đến miệng tiểu tử thối người liền biến thành tàn khốc tự đại, mất sạch nhân tính _ yêu tà, người nào cũng chém vô pháp vô thiên.”

‘Ba’ một tiếng, một bàn tay to nặng nề chụp lên gáy Thạch Khâm hận nghiêng răng, thanh âm thô khoáng hào sảng như tiếng sấm vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Ăn Xong *

*Ăn xong: hàm nghĩa chịu thua, bị thuyết phục

Edit: Sally

Bao gồm Quân Tà ở bên trong, đều bị thanh âm câu nói giống sét đánh này hoảng sợ, quay đầu nhìn qua.

Thạch Khâm đỏ mặt đau đến nhe răng nhếch miệng, ngay cả rắm cũng không dám phóng một cái, bên người của hắn, một lão nhân tóc bạc trắng, vóc dáng tròn tròn, lớn lên giống phật Di Lặc, hai tay chống nạnh, hai mắt trũng lõm như chuông đồng liếc mắt nhìn Thạch Khâm, thực hiện nhiên, thanh âm kinh lời vừa rồi là hắn phát ra.

Các võ tôn cao thủ các phái nghe Thạch Khâm hình dung thiếu niên bọn họ vừa thấy qua như vậy liền lâm vào tâm hỉ, cũng đều đem ánh mắt giận trừng bắn về phía trên người hắn.

Bị mười mấy võ tôn cao thủ nhìn chăm chăm, Thạch Khâm không phải ngạo nghễ tự hào, mà là da đầu run lên, tay chân lạnh như băng, hận không thể lấy bả đao đem chính mình tự kết liễu.

Hắn rất hận, thật sự rất hận a! Thật vất vả đem sư thúc tổ tại chỗ tìm kiếm võ học đột phá, kéo đến trợ trận, kết quả người này vừa mới nhìn thấy Quân Vô Danh đó, nói còn chưa nói một câu liền bị dụ. Hắn, đây là cấp chính mình tìm trợ thủ, hay là tìm uế khí a!

Quân Tà cũng ngẩn người, nhìn lão nhân này bộ dáng hẳn chính là Thiên Sơn phái _ Tùng Minh đạo nhân sư thúc, hai mươi năm trước thắng cấp hoàng đoạn võ tôn sau liền rời khỏi sư môn đi dạo chơi tứ hải tiêu trần phong! Như thế nào hiện tại mới vừa gặp mặt liền lâm trận phản chiến a, năng khi nào thì có mị lực như vậy!

Nàng nào biết đâu rằng, đối với đám người đứng tại võ học cao nhất này, đám võ tôn cao thủ không để ý tới thế sự đã lâu mà nói, trên người nàng có một loại khí thế vô hình, linh hồn tràn đầy khí động, thực dễ dàng làm cho bọn họ tâm sinh yêu thích tâm muốn thân cận, hơn nữa, bọn họ người như vậy ngược lại càng thêm thờ phụng vũ lực tối thượng, Tùng Minh đạo nhân là luận võ thì bị thua bị giết chết, đó là kỹ của hắn không bằng người, chẳng trách người khác được.

Bọn họ sợ dĩ hội đáp ứng sư môn đuổi tới cái thành nhỏ này, một là vì môn nhân miêu tả trong đó có được thuốc tiên, vì Quân Vô Danh mặt thiết thiếu niên có được cao minh vũ kỹ mà đến, còn nói sau lưng ‘hắn’ có tiên thiên cao thủ, cũng không có người tin tưởng.

Hai là vì... Hiên Viên lăng mộ.

Đúng vậy, tại đây trong mười ngày, Nam Sơn chính là chỗ Hiên Viên lăng mộ thượng cổ, tin tức tại các đại phái, các đại cao thủ trong đó điên cuồng truyền lưu, thế này mới hấp dẫn cơ hồ là võ tôn cao thủ sở hữu cả nước tiến đến.

Hiên Viên lăng mộ, lăng mộ nhân văn thủy tổ Hiên Viên đại đế, chỗ nó cho tới bây giờ đều bí ẩn, dù là truyền thuyết về nó cũng càng truyền càng huyền huyền, cũng dẫn tới trăm ngàn năm qua vô số cao thủ, người trước ngã xuống, người sau tiến lên đi tìm nó, lại đều có đi không có về, dần dần, tin tức có liên quan với Hiên Viên lăng mộ càng ngày càng ít, gần mấy trăm năm, đã không có nghe bắt luận tin tức liên quan đến nó.

Có thể tưởng tượng được, tin tức này một khi truyền ra, tất nhiên sẽ dẫn phát toàn bộ Thiên Huyền đại lục chấn động, nói không chừng còn có thể dẫn đến lão bất tử tiên thiên cao thủ, mà phỏng chừng hiện tại Đông Gâm, Tây Chiêu, Bắc Càng tuyệt đỉnh cao thủ tam quốc đã muốn điên cuồng mà hướng nơi này chạy, bọn họ thực may mắn gần quan được ban lộc.

Chính là, theo bọn họ quan sát, chỗ Nam Sơn nhỏ nhỏ này trừ bỏ địa hình kỳ lạ ra, nhìn như thế nào cũng không giống là Hiên Viên lăng mộ kiến lập a! Huống chi dưới linh thức tra xét của bọn họ, cũng không phát hiện có một chút gì cùng loại với linh khí linh tinh gì đó tồn tại.

“Quân công tử nếu đã đến đây, như vậy chúng ta liền tuyên bố nội dung khảo nghiệm lần này.” Phùng công công tâm tình tựa hồ lập tức trở nên không tốt, thanh âm tiềm mãnh như vệt, nhìn về phía Quân Tà, thanh âm lộ ra lạnh lẽo nói: “Quân công tử, nơi này tổng cộng một trăm năm mươi bảy vị võ tông ở trên tuyệt đỉnh cao thủ, hơn nữa người mang đến ba người, tổng cộng một trăm năm tám mươi người, nhiệm vụ của người chính là dẫn dắt bọn họ tiến vào Nam Sơn, tìm được Hiên Viên lăng mộ, lấy đến ghi chép của Hiên Viên đế.”

Dừng một chút, dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, âm dương quái khí nói tiếp: “Đương nhiên, lần này khảo nghiệm là Quân công tử lãnh đạo mới có thể, nếu công tử không thể làm mọi người thần phục, có thể hết sức thủ nhi đại chi, lấy đến quyền Hiên Viên đế, tức làm vương hầu, thống lĩnh nam viêm tu võ giới, dĩ bảo khác trong lăng mộ, bệ hạ có chỉ, thụ ngày phong, nhậm tuyền mười kiện.”

Xôn xao! Tuy là võ tông võ tôn cao thủ sống vài thập niên thậm chí trên trăm năm nghe xong hai câu này, cực độ không bình tĩnh.

Người bình tĩnh nhất ngược lại là người không nên bình tĩnh nhất _ Quân Tà!

Khá lắm lão già kia! Đây là khảo nghiệm lãnh đạo mới có thể có? Cho là nàng ngu ngốc sao?

Này rõ ràng chủ là ám chỉ bọn họ tùy thời khả phản ‘Đầu lĩnh’ này, nhóm người này chỉ cần có người tham lam, như vậy người thứ nhất cần diệt trừ chính là nàng, tại dưới ích lợi, chuyện bọn họ có khả năng làm nhất, chính là đoàn kết, giết nàng, sau đó lại lấy thực lực đi quyết đấu người thắng cuối cùng.

Những đôi song đồng phức tạp tàn nhẫn như không có gì, Quân Tà cười đến hiền lành, thẳng làm cho đám võ tôn tiền bối nét mặt già nua đỏ lên, thu hồi ánh mắt chính mình.

Thu được kết quả vừa lòng, Phùng công công tâm tình mật mù lập tức lại sáng sủa, cười hướng Quân Tà xuất thủ: “Quân công tử, làm phiền xuất ra bản đồ địa hình Nam Sơn cho các vị nhìn xem, cũng để cho trong lòng nắm chắc.”

Dựa vào, lão hoạn cầu này thật đúng cho nàng là tiểu hài tử không hiểu chuyện a!

Tà nghề duỗi tay liếc mắt một cái, Quân Tà không có ý tứ xuất ra bản đồ địa hình, ngoéo khoe miệng một cái cười yếu ớt nói: “Công công câu này sai lầm rồi, lần này đã là từ Quân mỗ mang đội, như vậy bản đồ địa hình này tự nhiên chỉ cần ta cầm là được, như vậy mới càng có thể khảo nghiệm tài lãnh đạo của tại hạ a, không phải sao?”

Muốn ở trước mặt nàng đùa giỡn âm mưu, đám cổ nhân các ngươi còn non lắm!

Bạc môi đỏ mọng giờ lên một độ cong hoàn mỹ, Quân Tà quay người lại, không để ý tới sắc mặt phát lạnh bão nổi của Phùng công công, ngạo nghễ sai bước từng bước về trước, đôi mắt cường áp cao thế một đám cao thủ tán ra, theo trong hắc đồng bắn ra một chút ánh sao, hơi phóng tung lướt qua.

“Các ngươi đều là tiền bối tu võ giới, nhất đẳng cao thủ, trong lòng nhất định không phục bị hoàng mao tiểu tử như ta lãnh đạo.” Quân Tà thanh âm không lớn, mà tiếng nói có chứa khí non nớt, lại đem lực chú ý mọi người ở đây toàn hấp dẫn lại đây, một đám ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp, ngay cả Phùng Tường cùng Uông Đồng đều nín thở chờ.

“Nhưng mà, hiện tại ta liền nói cho các ngươi, mặc kệ các ngươi phục hoặc là không phục, không nghĩ có mệnh tiến lại không có mạng ra, các ngươi liền thu hồi võ tôn tiền bối cái gì đó cho lão tử, võ tông chưong môn, thiếu tại trước mặt lão tử cây già lên mặt, lão tử không để mình bị đẩy vòng vòng, đừng nóng vội tức giận, cũng đừng nghĩ làm động tác nhỏ gì, ở trong này, ta có thể thực khẳng định nói cho các ngươi, trừ bỏ Quân Vô Danh ta, các ngươi ai cũng không có bản sự tìm được Hiên Viên lăng mộ kia.” Lưu ly đồng mâu tràn ngập tự tin ngạo thị thiên hạ, một cổ vương chi giả bề ngạo thiên hạ bỗng nhiên phát ra, ngay cả là miệt thị võ tôn cao thủ thiên hạ cũng sinh không ra tâm phản bác.

“Các ngươi có lẽ đang ở trong lòng cười ta thật ngông cuồng rất kiêu ngạo quá tự phụ, đúng vậy, ta chính là cuồng, chính là ngạo, chính là tự phụ, bởi vì ta cầm Nam Sơn bản đồ địa hình trong tay, bởi vì hiểu biết Nam Sơn _ Tàn gia nhị thiếu Tàn Tử Hạo chỉ nghe ta phân phó, bởi vì ta có tư vốn này, cũng có thực lực này, muốn thay thế được ta? Vẫn như trước suy nghĩ chính mình có đủ hay không có tư cách, đừng một lần đầu nóng vì người làm gà y, cuối cùng làm cho người khác ngư ông đắc lợi.”

Trong nháy mắt, y bào vừa động, cuồng phong đột nhiên nổi, cát vàng theo gió cuốn cuộn nổi lên, hắc bào mặt thiết thiếu niên thân dài đứng thẳng, người đầy lệ khí cuồng ngạo lạnh thấu xương, không chút nào che giấu.

Hơn một trăm tiền bối đứng tại đỉnh cao của võ học vô cùng thành danh ngừng hô hấp, vẻ mặt kinh ngạc, trái tim như bị cái gì va chạm

Vương giả, vương giả chân chính! Khí thế như thế, quyết đoán như thế, ai dám tin tưởng ‘hắn’ chính là một thiếu niên mười hai tuổi, ai dám nghĩ ngờ tài lãnh đạo của ‘hắn’, ai dám dưới ánh mắt sắc bén tà nịnh của ‘hắn’ sinh ra phản tâm

“Ha ha, hay, Quân Vô Danh khá lắm, lão tiêu ta ăn xong, ăn xong...” tiếng cười to như lôi đình chấn kinh mọi người, Tiêu Trần Phong mắt sáng lên nhìn chăm chăm Quân Tà, liên tục vỗ tay cười to, thực hiện nhiên, lão già hỏa này đã hoàn toàn bị bắt làm tù binh.

Thoáng chốc, một tiếng thanh ‘ăn xong’ theo trong miệng một đám lão gia hỏa cho tới bây giờ đều tự cho mình rất cao phun ra, giờ khắc này, ở đây trong lòng ai không có một cảm giác bị chinh phục dâng lên đâu?

Ngay cả Phùng Tường, ngay cả là Uông Đồng, ngay cả là Thạch Khâm... Ai có thể tránh a.

Tiểu bạch oa tại ôm ấp áp áp không biết khi nào mở to cặp đồng mâu lông lánh kia, trong mắt để lộ ra tình tố nồng đến độ muốn tràn ra, đó là tự hào, đó là kinh ngạc, đó là mê luyện, đó là...

Đồng dạng, trên vai Tân Nhân, phía sau Mạc Quyền, Dương Tùy, Tàn Tử Hạo, người nào không phải mắt lộ cuồng nhiệt, nơi đó không chút nào che giấu sùng bái cùng kích động.

Đôi mắt thâm thúy lưu quang chột lóe, Quân Tà y bào vùng lên, xoay người, liếm đi một thân khí phách, ý cười trong suốt nhìn Phùng Tường nói: “Phùng công công, thời điểm không còn sớm, chúng ta cần vào sơn, lão nhân gia ngài cần toàn bộ hành trình theo dõi giám sát sao?”

Người này, cũng trở mặt quá nhanh đi, một khắc trước vẫn là một vương giả ngạo thị thiên hạ, giờ khắc này, chính là một thiếu niên lễ phép ngay thơ hiền lành.

Phùng Tường mặt lúc đỏ lúc trắng lại một trận thanh, tức chết nghiêng rãng, nghẹn nửa ngày mới từ hàm răng phát ra hai chữ: “Không cần.”

Mẹ nó, ‘hắn’ thật sự là thiếu niên hơn mười tuổi, mà không phải lão quái vật phản lão hoàn đồng trong truyền thuyết sao? Hắn hao hết tâm tư thiết hạ mưu kế, ‘hắn’ hai ngừ xem thường, thoải mái vô hình trung hóa giải, có thể nào không cho hắn nghẹn khuất muốn trực tiếp chém người đây!

Một bên Thanh Phong chân nhân hai mắt vẫn đều luôn đại tỏa ánh sáng, có loại xúc động muốn lập tức tiến lên đem thiếu niên làm cho hắn lần lượt kinh ngạc trước mắt này đóng gói hồi tông môn, phế đi thật lớn khí lực mới áp chế cỗ xúc động này, liếc mắt nhìn Phùng Tường đang tức giận đến cả người phát run một cái, đôi mắt hồ hững xẹt qua sát ý.

Hừ hừ, lão phu chìm nổi hậu thế vài thập niên, thật vất vả gặp gỡ tiểu bằng hữu thú vị lại đứng vị khẫu như vậy, ngươi lão già kia nếu thực dám xúc phạm tới ‘hắn’ dù một cọng tóc, lão phu liền diệt ngươi, còn có chủ tử sau lưng ngươi.

“Quân tiểu hữu, đây là sư đệ lão phu, Hồ Quý, liền làm phiền ngươi chiếu cố, lão phu ở dưới chân núi chờ các ngươi thắng lợi trở về.” Đi lên trước, Thanh Phong chân nhân hắn từ đem râu ria phía sau ‘Phó thác’ cho nàng, vẻ mặt cười đến thân thiết, Hồ Quý lại cười đến vẻ mặt vui mừng, giống như chuyện có thể được nàng chiếu cố là việc đáng tự hào khoái hoạt cỡ nào.

“Hắc hắc, Thanh Phong chân nhân cứ việc yên tâm, có ta ở đây, sư đệ ngươi tuyệt đối có thể đi vào, có thể đi ra.” Cười đến rất hàm hậu, ngữ khí rất tự tin, vẻ mặt rất là đáng đánh đòn.

Một màn này, mọi người nhìn xem trực tiếp bị dọa ‘rớt’ mất, một già một trẻ này có phải hay không điên rồi! Hay là bọn họ sinh ra ảo giác.

Hồ Quý! Đó là loại người nào a! Đó là đệ nhất kiếm khách Nam Kiếm môn thậm chí toàn bộ Nam Viêm quốc không có ai thắng nổi ngoại trừ Thanh Phong chân nhân, nghe nói tu vi đã đạt tới Kiếm Thần độ cao quý thần khó lường.

Giây tiếp theo, bọn họ thực khẳng định, bọn họ sinh ra ảo giác.

“Ta đây phải dựa vào ngươi.” Hồ Quý miệng cười đến vẻ mặt vui vẻ thả lỏng, một bộ dáng ‘Có ngươi tại đây, an toàn của ta liền có bảo đảm’, thiếu chút nữa đem chúng võ học tông sư này dọa ngã nằm xuống.

Tà tà cười, Quân Tà ra lệnh một tiếng, dẫn một đám người liền chậm rãi vào núi, Thanh Phong chân nhân cũng đứng cố ý vị trí nhìn đám người Phùng Tường liếc mắt một cái, dưới chân điểm một cái ngay tại chỗ tiêu thất, cả người tản ra lưu lại hơi thở âm hàn thô bạo, Phùng Tường tinh quang lóe ra không ngừng, Ưông Đồng đến phía sau một đám hoàng gia thị vệ.

“Quân Vô Danh, ngươi thực nghĩ chỉ bằng hai câu nói có thể làm cho bọn họ trung thành với ngươi sao? Lòng người tham lam, âm hiểm, ngoan độc, tại Nam Sơn, ngươi nhất định sẽ thâm trầm thể nghiệm được, đến lúc đó, chúng ta nhìn ngươi còn như thế nào cuồng, như thế nào ngạo?” Nhìn một đám người trên sơn đạo càng lúc càng xa, Phùng Tường hai tròng mắt bắn ra âm lệ như độc xà.

Cách đó không xa trên đỉnh núi, hai thân tử y ảnh đem một màn này thu hết đáy mắt, ánh mắt trông về phía xa, cho dù cách rất xa, như trước chuẩn xác không có làm dừng ở trên người hắc y ngân diện thiếu niên cười ngân mã kia.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Lạc Đường???

Nam Cung Chí Lạc nhìn bóng dáng càng lúc càng xa kia, nhìn Quân Tà trong lòng dâng lên một loại cảm giác quái dị, lại bắt không được làm sao quái dị.

“Tiểu hài tử này thực thông minh, thực sự có tâm cơ, chỉ một vài câu nói tuy không thể cam đoan nhóm người này không sinh nhị tâm, tối thiểu trước khi tìm được lăng mộ, không người dám hành động thiếu suy nghĩ, còn có một thân khí thế đó, dù là gia chủ hiện tại, sợ cũng phải kính hãi.” Lão già bên khoảng năm mươi tuổi cạnh Nam Cung Chí Lạc khuôn mặt nghiêm trang, ánh mắt còn mang một cỗ khí chất ngạo nghễ, trường bào thâm tử (tím đậm) phiêu phiêu, có loại tiên phong đạo cốt hai tay chấp sau lưng nói.

Lời lão già nói làm cho Nam Cung Chí Lạc bỏ qua cỗ cảm giác kỳ dị, đồng ý gật gật đầu: “Quân Vô Danh này tâm trí quả thật không giống như một tiểu hài tử nên có, hơn nữa ‘hắn’ lai lịch rất thần bí, đến nay không người nào biết ‘hắn’ từ đâu toát ra, còn có hai thiếu niên bên người ‘hắn’, cũng cùng ‘hắn’ đồng thời toát ra đến cùng họ pháp Cái Bang bang chủ, tu vi cũng không như bọn họ biểu hiện ra ngoài cao như vậy, nhưng rất thù đoạn, theo Quân Vô Danh làm chủ, sai đâu đánh đó, xác nhận thể lực trong tay ‘hắn’.”

Lão già trầm ngâm nửa ngày không nói, ánh mắt thu hồi trông về phía xa nói: “Phàm phu tục tử, không đáng chúng ta tốn nhiều tâm, Chí Lạc, lão phu lần này tiến đến, một là vì Hiên Viên cổ mộ hiện thế, hai là vì gia tộc xác định và đánh giá chuyện đại hội.”

Nam Cung Chí Lạc cũng thu hồi ánh mắt, ánh mắt mang theo cung kính nói: “Chí lạc cung kính theo pháp ý gia chủ.”

“Hiền Viên đại đế cùng ta ngũ hành gia tộc quan hệ chặt chẽ, hiện nay mộ lăng này cùng hành hóa nơi hiện thế, vô luận thật giả, Nam Cung thế gia ta đều có nghĩa vụ thủ hộ nó, gia chủ đã cho tu sĩ trong tộc xuất động, cản lại tin đồn tu sĩ khắp nơi đến yêu ma các nơi, bảo vệ bên ngoài phương Nam, nơi này, liền từ lão phu đến phụ trách, vô luận nhóm người Quân Vô Danh này có hay không thuận lợi tìm được lăng mộ, một khi bọn họ đi ra Nam Sơn, toàn thể đánh chết.”

Lão giả nói xong, sát khí tung hoành, ánh mắt thanh linh chiếu xạ ra sát ý làm cho người ta sợ hãi, mạng người như con kiến, nhắc tay liền sát!

Nam Cung Chí Lạc ánh mắt vừa động, trong lòng hiểu rõ, tóm lại một câu, những gì nằm trên địa bàn của ta, liền là vật sở hữu của ta, ai dám nhúng chàm, thì phải chịu chết.

“Chí Lạc tuân pháp ý gia chủ.” Nam Cung Chí Lạc xoay người, về mặt thành kính mà cung kính, dừng một chút, hơi đứng thẳng dậy nói: “Đám người Phùng Tường có hay không cùng nhau giải quyết?”

“Chủ tử sau lưng Phùng Tường dù sao cũng là hoàng đế, nếu như thức thời, như vậy đánh mất ý niệm trong đầu, liền không cần truy cứu, nhưng nếu Nam Viêm đế đã tâm bất diệt, vọng tưởng đánh vỡ cân bằng ngũ phương, vậy thay đổi triều đại này cũng không ảnh hưởng.” Lão giả nói nhẹ nhàng bằng quơ, khoát tay chặn lại, liền bỏ qua đề tài này.

Nam Cung Chí Lạc hiểu rõ ý này, hỏi vấn đề hấn chú ý nhất: “Tam thúc vừa nói tới này là vì xác định và đánh giá chuyện đại hội, là chỉ...”

Nhìn Nam Cung Chí Lạc liếc mắt một cái, lão giả, cũng là gia chủ Nam Cung thế gia tam đệ Nam Cung Kính Thiện trông mắt thần quang chột lóe nói: “Người đoán không sai, gia chủ có lệnh, nay xác định và đánh giá đại hội cùng nửa năm trước, đây là kết quả ngũ hành gia chủ cộng thương, đồng thời, sớm định ra mười năm sau ngũ hành đại hội cũng sẽ tiến hành trước năm năm.”

Nam Cung Chí Lạc trong lòng hung hăng chấn động, dấy lên một mảnh lửa nóng, trong tay áo hai tay nắm chặt, bên tai nghe được Nam Cung Kính Thiện tiếp tục nói: “Thiên địa liền muốn không bình tĩnh, Chí Lạc người thiên phú không tệ, những năm qua, người chịu thể tục trộn lẫn quá lớn, chậm chạp chưa thể đột phá mười tầng tâm pháp, lão phu nay đến sẽ gây ngốc mấy tháng, trong lúc đó có thể trợ người mau chóng thăng cấp, năm năm sau ngũ hành đại hội, lão phu hy vọng có thể nhìn thấy thân ảnh của người.”

“Cám ơn tam thúc, Chí Lạc nhất định sẽ không phụ tam thúc kỳ vọng, cho chi thứ ta tranh được một hơi.” Khuôn mặt cương nghị quá độ vui sướng mà có vẻ có chút vụn vặt, Nam Cung Chí Lạc kích động vạn phần nói.

“Ừ.” Nam Cung Kính Thiện vừa lòng gật đầu, hai người lại ngắm nhìn phương xa, chính là lần này xem không phải là phương hướng Nam Sơn, mà là phương hướng Thanh Phong chân nhân mới vừa rời đi xa, nơi đó hắc sắc sương khói quý dị quanh quẩn tại một phương thiên địa kia, thần nhiên, đậm đến mất thường cơ hồ nhìn không tới.

Trong núi Nam Sơn, đoàn người đi trên sơn đạo gấp gheh giẫm trên đất bằng đi tới, thanh sắc chi sơn, chân đất toàn bộ núi đều chấn động.

Quân Tà đứng trên Ngân mã, Tần Tử Hạo như trước vẫn nằm úp sấp, Mạc Quyền cùng Dương Tùy tự nhiên cũng cười Hồng mã, còn phía sau một đám võ tôn cao thủ, dĩ nhiên là cười đủ loại kiểu dáng quái thú, tuy rằng đều là quái thú cấp thấp, đa số đều dùng quái thú phi hành, còn đám võ tông còn không có cái bản sự kia, có được thú loại tọa kỵ, liền một đường thi triển tuyệt đỉnh khinh công, nhưng cũng sẽ không bị bỏ xa bao nhiêu.

“Quân Vô Danh, người rút cuộc có nhận biết hay không nhận biết đường đi, ban ngày, người liền mang theo chúng ta tại toà trong núi nhỏ chuyển động, đừng nói cái gì Hiền Viên lăng mộ, chính là tọa tiêu phân đều không có.”

Theo vừa mới bắt đầu Thạch Khâm đã nghĩ tìm Quân Tà uế khí, thấy mọi người đều bị nàng chinh phục mà thoáng thu liễm, lúc này thấy cả ngày còn luôn luôn tại trong núi chuyển động, một ít nhóm võ tông chường môn dựa vào khinh công đi đường đã muốn có chút buồn bực, bắt lấy cơ hội này, liền bắt đầu làm khó dễ.

Một đám võ tông cao thủ tuy nói tu vi thâm hậu, nhưng như vậy cũng rất hao chân khí, cảm thấy đã sớm thật sự buồn bực, chính là không dám phát tác mà thôi, lúc này mừng rỡ có người làm chim đầu đàn.

Còn đám võ tôn, tuy nói đối với việc luôn luôn tại trong núi chuyển động qua lại thực sự nghi hoặc, bất quá tự cao với thân phận, còn vì vào núi trước đã bị kinh ngạc, liền vẫn thực bình tĩnh theo trong núi dạo qua một vòng lại một vòng, theo tốc độ bọn họ, tại đây dạng núi nhỏ này, ít nhất chuyển động không dưới năm vòng.

Có thể chịu đến bây giờ, cũng không dễ dàng a!

Quân Tà khinh câu khoe miệng, vung tay lên, làm cho cả đội ngũ ngừng lại, ánh mắt sắc bén rất nhanh xẹt qua một cái trên gương mặt bình tĩnh, nhẹ vỗ về tiểu bạch trong lòng nói: “Các người không phải cho rằng ta vì lập uy, cố ý mang theo các người dạo hoa viên?”

Chẳng lẽ không đúng! Mọi người trong lòng nghĩ như thế, nhưng không ai nói ra miệng, dù sao một đứa nhỏ có khí thế như vậy, vẫn làm cho bọn họ dễ dàng nâng không được ngỗ nghịch chi tâm.

“Chẳng lẽ không đúng, chúng ta hiện tại đi con đường này ít nhất cũng đi năm lần rồi, không muốn cùng chúng ta nói người kỳ thực căn bản không có bản đồ địa hình, cho nên lạc đường, khiến chúng ta luôn luôn chỗ giẫm chặn tại chỗ.” Người khác cũng không nói gì xuất khẩu, tự nhiên là từ Thạch Khâm hận Quân Tà nhất nói.

Trừ bỏ bốn người Quân Tà, tính thêm Thạch Khâm tổng cộng năm người là đội người ít tuổi nhất, vốn coi là văn bối, nhưng thân phận của hắn hiện tại là tân nhậm chương môn Thiên Sơn phái, hơn nữa tu vi tại nhóm người đã xem như trung thượng, đồng hành trừ bỏ Tiêu Trấn Phong vô tôn ra, còn có bốn người cũng là môn hạ Thiên Sơn, trong đó liền có Mục Nguyên, bởi vậy hắn được cho là lực lượng mang đội làm nhiệm vụ.

“Thạch chương môn, nếu ta nói cho ngươi, con đường này chúng ta chưa từng có đi qua, ngươi tin sao?” Đuôi lông mày nhẹ nhướng, Quân Tà đồng mâu hắc thạch mang theo thâm thúy ý cười yên lặng dừng ở trên người Thạch Khâm.

Trợn tròn mắt nói dối! Đừng nói là Thạch Khâm, cơ hồ tất cả mọi người đều đối những lời này cười nhạt, tuy nhiên, tại dưới ánh mắt của nàng, không có người dám có thể đem những lời này nói ra miệng.

Lạnh lùng cười, Quân Tà ý cười bên khóe miệng càng sâu, nhưng cũng rất vô tình, đồng mâu híp lại, nói “Đừng quên, chúng ta muốn tìm là Hiền Viên lãng mộ, không phải là phân mộ tổ tiên của các ngươi, Nam Sơn tuy rằng địa hình phức tạp, giống mê cung, nhưng ta nghĩ, các ngươi còn không có một người để vào mắt đi! Cũng vì như thế, vì sao chưa từng có nhân có thể tìm được Hiền Viên lãng mộ đây?”

Một câu đem tất cả mọi người nghẹn, đạo lý dễ hiểu như vậy, bọn họ thế nhưng không nghĩ tới, có lẽ không phải không nghĩ tới, mà là nóng vội mà xem nhẹ.

“Tiêu Vô Danh ý tứ là, Nam Sơn chính là dùng thủ thuật che mắt mà thôi, nơi này kỳ thực bố trí trận pháp linh tinh quỷ thần khó lường, chúng ta nhìn như luôn luôn quay về lối cũ, trên thực tế, những đường này căn bản chính là bất đồng, nói cách khác, Nam Sơn cũng không như chúng ta nhìn thấy ‘nhỏ’ như vậy.” Hồ Quý cười một Văn Lộc trưởng thành cao lớn năm, kinh ngạc chặc chặc lưỡi nói.

Tự khi vào núi đến giờ, hắn liền càng không ngừng cùng Quân Tà đi gần, từ trước đến nay thực địa lấy tên tương xứng, đối với lời Quân Tà nói quả thực chính là vô điều kiện tin tưởng.

Hồ Quý tuy rằng nhìn như mẫn phu, kì thực là người cực kì thận trọng, tâm tư cũng cực kỳ linh mẫn, Quân Tà đối với hắn có hảo cảm, chỉ cần hắn đừng dùng ánh mắt nóng rực có thể chết cháy người nhìn nàng liền rất tốt rồi.

Liếc mắt nhìn Hồ Quý một cái, Quân Tà gật gật đầu nói: “Hiện tại chúng ta đã muốn nhanh tiếp cận sơn mạch chi tâm, phía dưới có khả năng hội ngộ đến các loại nguy hiểm, các vị cần phải chuẩn bị sẵn sàng nga!” Nói tới đây, cười đến vô cùng thâm ý.

Bỗng nhiên ánh mắt chợt lóe, nhìn về phía mặt sau đội ngũ, ý cười tà tà tràn ra: “Bất quá tại trước một lần nữa xuất phát, vẫn là trước đem cái đuôi xử lý cho thỏa đáng.”

“A...” Mọi người còn đang nghi hoặc, đội ngũ mặt sau tiếng kêu thảm thiết, mọi người cả kinh quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một bóng người theo phía sau núi bị nặng nề phao đi, theo sau vài bóng người cũng chặt vật lăn ra, cuối cùng hai dáng người chỉ có thân ảnh lao đảo ngã ra, tuy là chặt vật, lại như trước vẫn duy trì phong độ không quan tâm hơn thua.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Gia Nhập

Nhìn thấy cuối cùng hai người đó cũng đi ra, Tàn Tử Hạo vẫn ghé vào lưng Ngân mã lập tức cả người đột nhiên rung lên, khuôn mặt như hoa thoáng cái trắng bệch, sạch sẽ lại đau thương.

Là hắn, hắn làm sao có thể tại đây?

Chớp động lông mi, nhìn y bào trắng noãn nhiễm bùn đất, mái tóc hơi hỗn độn, lại thủy chung vẫn duy trì tao nhã thông dong _ Tàn Tử Diêu, Quân Tà tay khê vỗ vỗ thân mình Tàn Tử Hạo nháy mắt cứng ngắc, ánh mắt chuyển hướng một danh nam tử khác bên người Tàn Tử Diêu.

Bạch diện như ngọc, ngũ quan tuấn mỹ, khuôn mặt hoàn mỹ, y bào phiêu phiêu, phát ra ngọc quan, dáng vẻ thư sinh mang theo cao quý, nam tử này tuyệt đối là công tử có thể khiến cho nữ nhân gấp lập tức lâm vào trạng hướng mặt đỏ tím đập, xem người này hồ hấp trầm ổn, đi lại nhẹ nhàng, thật sự là một cao thủ võ tu.

Tàn Tử Diêu xuất hiện ở trong này, nghĩ lại, nàng cũng không thấy kỳ quái, chính là bên người hắn đột nhiên toát ra một tuyệt thế nam tử cũng là ngoài dự đoán của nàng, trước tại Vân Thành xuất hiện cao thủ, tựa hồ không có nhân vật này, hơn nữa xem ra, hắn cùng Tàn Tử Diêu rất quen, như vậy hắn tất nhiên là người trong Vân thành.

Trong lòng thầm đánh giá một trận, Quân Tà đã tính toán xong.

Nam son lữ hành vốn nguy hiểm trùng điệp, lại nghe thấy nơi này có trận pháp gì đó, đoàn người tâm đều nhấc lên, lúc này đột nhiên toát ra hỏa nhân này, hành tung quỷ dị, mọi người cùng lộ ra ánh mắt đề phòng, vô cùng không tốt.

“Các người là người nào? Dám theo dõi chúng ta.” Tiếng hét phẫn nộ vang lên, đáng người khôi ngô trùng mắt xông lại, sai bước từng bước lên trước, hướng về phía đám người Tần Tử Điều quát, uy áp cường đại đột nhiên phát ra. Đôi mắt hoàng đoạn võ tông toàn diện tạo áp lực, mấy người té trên mặt đất sắc mặt sẫm trắng xanh, ôm ngực làm như thở không nổi, Tần Tử Điều mặc dù như trước đứng thẳng thắt lưng, nhưng hô hấp lại vẫn bất ổn, chỉ có tuyệt thế nam tử kia sắc mặt vẫn bình thường, như không bị ảnh hưởng chút nào.

“Chư vị không cần hiểu lầm, tại hạ chính là...” Nhìn thoáng qua tiểu bạch thỏ trong ngực Quân Tà dường như không có việc gì, Tần Tử Điều chạy nhanh hiện lên nụ cười tao nhã sai bước lên trước từng bước!

Cũng không nghĩ tới, bảo chủ Cự Linh bảo thấy hai người bọn họ tuổi còn trẻ thế nhưng tại dưới uy áp của hắc thân sắc như thường, lập tức tâm đề phòng càng mạnh, hắc nói xong rồi đột nhiên hướng Tần Tử Điều bọn họ ra tay, đại đao vung lên, cát bay đá chạy, khí thế làm cho người ta sợ hãi.

Tần Tử Điều tuấn dung hơi trầm xuống, quạt giấy trong tay vừa chuyển, bị bắt đón nhận sát chiêu của cự linh bảo chủ, hai người người tới ta đi liền đánh lên.

Dù sao đối phương đã là nhân vật cấp võ tông, Tần Tử Điều thân hình mặc dù phiêu dật như trước, nhưng đã dần dần chống đỡ hết nổi, mắt thấy cự linh bảo chủ một đao võ xuống liền có thể chấm dứt tính mạng của hắc, một thanh ngọc cốt phiến bay ra, vừa nặng lại vừa nhẹ ngăn chặn đại đao.

“Đình” ... Ngán nga mà chói tai, cự linh bảo chủ thế nhưng lui về phía sau vài bước, không thể tin nhìn thanh niên nam tử cười đến ôn hòa kia.

“Tại hạ Vân thành Uông Văn Anh, vị này là Tần phủ đại thiếu gia Tần Tử Điều, thực không có ý theo dõi chư vị tiền bối, mong mọi người thứ tội.” Thanh niên nam tử cảm ngọc cốt phiến trong tay, phong độ có thêm, tiến lên từng bước, kính cẩn ôm quyền nói, ánh mắt cũng dừng ở trên người Quân Tà.

Uông Văn Anh? Nhị nhi tử của Uông Đồng, khi còn trẻ liền báii nhập môn hạ lãnh đời cao nhân, sau liền rời khỏi Vân thành _ Uông Văn Anh!

Quân Tà trong đầu nháy mắt điều ra tư liệu, đồng thời lặng yên trong lòng phân tích, một chiêu của hắc vừa mới rời nhìn như đơn giản, lại trực tiếp đưa ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đó xem nhẹ bất kể.

Nghe được ba chữ Uông Văn Anh, mọi người tâm đề phòng hơi giảm một ít, các đại phái tiến đến Vân thành tham gia võ minh đại hội cho dù trước không để ý qua Vân thành nho nhỏ, lần này tiến đến, người nào trước khi đến không đem Vân thành sở soạn thấu triệt a! Chỉ sợ ngay cả tiểu miểu tiêu cầu trong gia tộc Uông Đồng có bao nhiêu con, những người này trong lòng đều biết.

“Thì ra là tiểu Văn Anh a! Ha ha, lão phu thiếu chút nữa liền nhận thức không được?” Các chủ Cửu Hoa Các cười ha hả đi lên, thân thiết lôi kéo Uông Văn Anh nhìn từ trên xuống dưới, Cửu Hoa Các tổng bộ cách Vân thành không phải rất xa, cùng Uông gia giao hảo.

“Văn Anh ngược lại lập tức liền nhận ra Hứa gia gia, Hứa gia gia oai hùng càng hơn năm đó.” Uông Văn Anh ôn nhuận cười, làm cho Hứa các chủ cười đến toe toe, hiển nhiên là thực thích hậu sinh văn bối này.

Lúc này, vài môn phái khác cùng Đồng gia giao hảo cũng lên trước cùng hắc hàn huyền, không khí giương cung bạt kiếm lập tức tiêu tán không ít, hơn nữa khi nghe Uông Văn Anh giới thiệu thân phận Tần Tử Điều sau, không khí lại dịu xuống.

“Đầu lĩnh?” Mạc Quyền nhíu mày, khó hiểu nhìn Quân Tà tùy ý dễ tình thế phát triển, tuy chỉ đi theo bên người nàng ngăn ngừa một hai tháng, nhưng học được so với mười mấy năm học trước kia học được đều rất nhiều.

Ít nhất lúc này, hắc có thể nhìn ra ảo diệu trong đó, hắc biết đám lão già cao ngạo này sở dĩ phục đầu, nguyên nhân trong đó chủ yếu là do bản đồ địa hình của Tần Tử Hạo cảm trước đó, hiện tại Tần Tử Điều đến đây, hắc là trưởng tử của Tần gia, so với Tần Tử Hạo còn quan trọng hơn, chỉ cần bọn họ đem Tần Tử Điều nắm nơi tay, kia đầu lĩnh liền càng khó khống chế bọn họ.

Đầu lĩnh thông minh như vậy, nhất định đã sớm có thể nhìn ra, cũng không ngăn cản hết thấy phát sinh, chỉ lo cúi đầu cùng Tiểu Bạch chơi đùa, đầu lĩnh đang tính làm cái gì a?

“Tiểu Quyền đừng khẩn trương, bọn họ một người đường đường là nhị công tử Uông phủ, một người là đại ca Tử Hạo, nghĩ đến sẽ không phải tới phá hư, ta là người thiện lương rộng lượng, sẽ không bắt cận nhân tình.” Ngang đầu, Quân Tà nhìn một đám võ học tông sư kia tại bao quanh Uông Văn Anh, cười cười, nói tiếp: “Bất quá, ta nghĩ, vẫn cần phải nhắc nhở bọn họ một chút, nếu lại trì hoãn xuống, hôm nay liền vào không được Hiên Viên lăng mộ.”

Quân Tà thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vặn làm cho mọi người nghe thấy, đám chư môn tông sư vây quanh bên người Uông Văn Anh thế này như nhớ tới cái gì, đem Uông Văn Anh cùng Tần Tử Điều dẫn tới trước người Quân Tà, cường điệu giới thiệu một phen, quan hệ song song yêu cầu hai người bọn họ gia nhập đại hội.

Quân Tà tiếp tục nguyên tắc ta là người thiện lương rộng lượng, thực sáng khoái đáp ứng, vì thế đoàn người lại ra đi, lúc này đây, Quân Tà không đi ở phía trước nữa, mà đi chậm đi ở bên trong, đám võ tông dựa vào khinh công đi đường cũng đáp ứng lời mời may mắn ngồi trên tọa kỵ võ tôn, không khí quỷ dị luôn luôn quanh quẩn mọi người.

Đối với người có uy hiếp địch nhân, chính là bằng hữu chính mình! Cho nên Thạch Khâm không hề ngại mặt Quân Tà tìm tra, ngược lại rất hưng trí theo

Tần Tử Điều tán gẫu cùng một chỗ.

“Trên Nam Sơn kỳ thực có bố trí ảo trận, cho nên nó tuy rằng nhìn như không rộng, nhưng nếu người không hiểu được trận pháp này tiến vào, ngay cả là tiên thiên cao thủ, sợ là đi không ra được...” Ứng theo mọi người sở cầu, Tần Tử Điều chậm rãi nói, không hề giữ lại đem bí mật của Nam Sơn nói ra cho mọi người nghe.

Theo Tần Tử Điều xuất hiện một khắc kia, Tần Tử Hạo liền thẳng tắp tọa ở trên lưng ngựa, nhìn không chớp mắt, ngay cả hô hấp đều trong tiềm thức không dám thờ ơ, giống như chỉ có như vậy, mới có thể làm cho đại ca hắn xem nhẹ tồn tại của hắn, hai tay lại vô ý thức nhanh túm y bào Quân Tà.

Quân Tà vẫn ôm lấy khóe miệng, chỉ cùng Tiểu Bạch trêu đùa, làm như tuyệt không đem chính mình làm người dẫn đầu, dù sao có Tần Tử Điều dẫn đường, nàng tất nhiên là mừng rỡ thoải mái.

Nhìn thân mình hơi nghiêng, Quân Tà lại vô thức che giữa hai huynh đệ Tần gia, Hồ Quý phát hiện chính mình càng ngày càng không nhìn thấu thiếu niên nhìn như lãnh khốc vô tình, trên thực tế luôn biểu hiện ra một ít hành động vô ý làm cho người ta cảm thấy ấm áp này, bất quá ‘hắn’ như vậy, làm cho hắn càng thích tiểu thiếu niên này, cũng càng cảm thấy ‘hắn’ là hảo mẫu.

“Quân công tử, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Thanh âm ôn nhuận như thanh tuyến bên tai vang lên, Quân Tà nhú mày, nhìn Uông Văn Anh cười trên lưng thiết quyền sói răng nanh _ Thiết Dũng, cảm thấy đối với hắn có chút bội phục, người này so với phụ huynh (phụ thân, thân huynh) của hắn lợi hại hơn.

Gặp Quân Tà không nói lời nào, Uông Văn Anh cũng không thêm đề ý, trong mắt lóe ra tán thưởng đối Quân Tà, ôn thiện cười: “Không biết Văn Anh có hay không may mắn có thể cùng công tử kết giao bằng hữu?”

“Nếu ta nói ngươi không có cái vinh hạnh này?” Tà mỉa cười yếu ớt, Quân Tà nhìn thẳng nhãn tình đối phương, một nửa như nói giỡn, đồng thời điều động sóng não xâm nhập trong mắt đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Mắt Trận

Uông Văn Kiệt sững sờ, không nghĩ tới đối phương trực tiếp như thế, tiện đà còi mở cười nói: “Ngươi thật đúng là trực tiếp a! Bất quá ta nghĩ, ta cuối cùng sẽ có cái vinh hạnh này.” Tán thưởng trong ánh mắt chớp động bắn ra hào quang tự tin.

“Nga, Uông công tử thật ra rất có tự tin.” Thu hồi ánh mắt, Quân Tà khẽ nhú mày cười nói, cảm thấy kinh ngạc không thôi, Uông Văn Kiệt này đến tột cùng là luyện công pháp như thế nào, thế nhưng ngay cả sóng não đều tham nhập không được vào lĩnh thức của hắn, trong vô hình, như có một đạo bình chướng cách trở hết thấy ngoại vật xâm nhập, đương nhiên, nếu nàng lúc này điều động sóng não lại lấy năng lượng của ‘Âm dương vạn nguyên tinh phiến’, vẫn thực có nắm chắc có thể xâm nhập được, bất quá, như vậy rất mạo hiểm, hiện nay tinh thần của nàng tu vi còn không cao, nơi này lại có một đám tất cả đều là ngư nhân võ học, thực dễ dàng bại lộ con bài chưa lật của chính mình.

“Văn Kiệt không phải đối chính mình có tin tưởng, mà là đối Quân công tử có tin tưởng.” Uông Văn Kiệt khinh mạn cười yếu ớt, trong tròng trong ánh mắt lộ ra thâm ý.

Tuy rằng thực không nghĩ thừa nhận, nhưng Quân Tà không thừa nhận cũng không được, Uông Văn Kiệt này đã khiến cho nàng thấy hứng thú.

Lộ trình kế tiếp, Quân Tà cùng Uông Văn Kiệt trên cơ bản trò chuyện với nhau thật vui, chủ yếu là tính tình Uông Văn Kiệt ôn nhuận làm cho Quân Tà cảm thấy rất thư thái, rất có cảm giác nhất kiến như cố (mới quen mà đã thân).

Tại đây, tám đạo ánh mắt xuyên thấu vẫn dừng ở trên người Uông Văn Anh, hắn lại thủy chung bình tĩnh tự nhiên.

Tà dương như máu, một vòng năng chiều hừng hực thiêu đốt di động tại phía chân trời, dần dần rơi vào màn trời, giống như một đoạn lịch sử trong này rơi xuống!

Đội ngũ ngừng lại, mọi người thấy triền núi quen thuộc mà lại xa lạ trước mắt, trong lòng không hiểu cảm thấy hoảng sợ.

Lúc này khe núi lộ ra một cổ tỉnh mạch, gió núi thê lương lay động mái tóc dài của mọi người, tại giờ khắc này, đám cường giả đứng cao tại võ học cao nhất bỗng nhiên cảm thấy một loại cảm giác yếu ớt khó hiểu.

Không cần Tần Tử Điều giải thích tiếp, mọi người đã khắc sâu cảm giác được nơi này tất nhiên chính là nơi gọi là tâm sơn mạch, cũng chính là Mắt Trận trong miệng Tần Tử Điều.

Xuất phát từ bản năng, hơn một trăm cao thủ đồng thời thả ra linh thức, hướng chung quanh khuếch tán ra ngoài, ngoài ý liệu, cũng là bên trong dự kiến, không hề thu hoạch, nhưng bọn hắn rõ ràng có thể sâu sắc nhận thấy được nơi đây quái dị!

“Tần huynh đệ, nơi này chính là tâm son mạch, cũng là Hiên Viên lăng mộ?” Thạch Khâm cảm thấy cả người tóc gáy đều dựng thẳng lên, nuốt nuốt nước miếng hỏi Tần Tử Diêu bên người, đôi mắt quay tròn chuyển động.

“Đúng vậy.” Tần Tử Diêu gật gật đầu, trên mặt như trước mang theo vô vàng tao nhã, đồng mâu đáy mắt lại lộ ra tia trầm trọng, chợt lóe rồi biến mất, chỉ vào tiền phương trên không trung, tiếp tục nói: “Nếu Tử Diêu không có nhìn lầm, nơi đó là son mạch chỉ tâm trong miệng gia phụ, chỉ cần tìm đúng vị trí, lại lấy máu Tần gia ta dẫn, liền mở ra được mắt trận, tìm được Hiên Viên lăng mộ.”

Còn có một câu quan trọng là, phụ thân Tần Hồ Đình báo cho huynh đệ bọn họ, không được tự tiện mở trận pháp ra, bởi vì chỉ cần có một điểm sai lầm, xúc động trận pháp, ngập đầu tai ương sẽ buông xuống, không người có thể thoát được.

Tần gia mặc dù nhiều thế hệ đại thủ hộ lăng mộ, nhưng không có một người chân chính nhìn thấy Hiên Viên lăng mộ, cũng không có người biết sau khi mở ra trận pháp này sẽ hội ngộ cái gì, Tần gia cũng từng xuất hiện đồ đệ tâm thuật bất chính, mưu toan trông coi tự đạo, cuối cùng kết quả là vĩnh viễn mai táng ở trong này, bởi vậy Tần gia gia quy nghiêm lệnh, nếu không có phân phó, phạm là người của Tần gia không được đặt chân tới Nam Sơn.

Chính là nay, bí mật Hiên Viên lăng mộ dĩ nhiên tiết lộ ra ngoài, phụ thân không thể làm gì hơn, lựa chọn cùng Quân Vô Danh hợp tác, nội dung hợp tác hẳn cũng không biết, chỉ biết là, một đêm kia, Quân Vô Danh đi rồi, phụ thân liền đem Tần Tử Hạo gọi vào thư phòng, nói chuyện hết một đêm, mà hắn bị vứt bỏ bên ngoài, theo tình hình hôm nay đến xem, đêm hôm đó, phụ thân đúng là tự hủy tộc quy, đem trận hình lộ tuyến nói cho Tần Tử Hạo biết.

“Chuẩn xác thì vị trí ở đâu?” Vừa nghe Hiên Viên lăng mộ ngay tại trước mắt, không ít người đều che giấu không được kích động, vội vàng mở miệng hỏi.

Này, hẳn cũng không biết, Tần gia khẩu truyền xuống chính là ảo trận trận hình lộ tuyến, vị trí mắt trận chỉ giấu trên bản đồ địa hình, cũng chính là bản địa khê ước kia, hẳn cùng với Tần Tử Hạo hai người, vốn một người tay cầm trận hình lộ tuyến, một người tay cầm bản đồ địa hình, này là vì để ngừa Tần gia lại xuất hiện con cháu bất hiếu đánh chủ ý lăng mộ.

Tần Tử Diêu không có trả lời, cúi đầu đối Quỳnh Hoa phái _ Lý Trọng nói cái gì đó, Lý Trọng gật gật đầu xuống tọa kỵ đi đến trước mặt Quân Tà cùng Ưng Văn Anh đang trò chuyện với nhau.

“Quân công tử, chúng ta đã đến tâm son mạch, thỉnh cầu xuất ra bản đồ địa hình, làm cho tại hạ có thể chuẩn xác tìm được mắt trận.” Tần Tử Diêu liếc mắt một cái miết qua Tần Tử Hạo, ánh mắt chuyển qua trên người Quân Tà, cười nhẹ nói.

Quân Tà còn chưa nói, Dương Tuy một bên thực không thích Tần Tử Diêu cười lạnh nói: “Tần đại công tử, ngươi có phải hay không lầm, Tần lão gia tử là phái Tử Hạo huynh đệ đến hiệp trợ, mà không phải ngươi, quang minh chính đại vượt quá chức phận như vậy, Tần đại công tử ngươi thật không hổ là Văn thành đệ nhất công tử a!”

Tần Tử Hạo tuy là đệ nhất hoàn khổ Văn thành, nhưng đối với bọn họ, đám tiểu khát cái này đều rất tốt, thậm chí còn khắp nơi chiếu cố, thân là huyết báo Mạc Quyền, lại thêm thời gian này ở chung, mọi người trong Cái Bang mặc dù cùng hắn có đũa giỡn nhiều, nhưng vẫn là từ tâm nhãn thật thích hắn, gặp hắn vẫn đều khuôn mặt tươi cười như hoa, nhưng khi nhìn thấy đại ca hắn thì lại mất tự nhiên, hắn liền trực tiếp đem mỗi người khen ngợi Tần Tử Diêu định thành không thích hắn tới gần, mà sự xuất hiện của hắn (Tần Tử Diêu), càng làm cho đầu lĩnh tại vô hình bị mọi người ngăn cách bên ngoài, làm cho hắn (Dương Tuy) càng thấy khó chịu.

Nghe quen lời khen ngợi, lúc này bị một tiểu thí hài chỉ vào mũi trào phúng, Tần Tử Diêu nội tâm sát ý đột nhiên nổi lên, trên mặt lại như trước hoàn mỹ cười nói: “Dương bang chủ nói đùa, tại hạ cùng Tử Hạo là thân huynh đệ, hướng đến tuy hai mà một, Tử Hạo thân thể từ nhỏ không tốt, tại hạ cũng không nghĩ làm cho hắn mệt nhọc mà thôi, tại sao nói là vượt quá chức phận? Bất quá Dương bang chủ đã nói như vậy, như vậy Tử Hạo, liền từ ngươi tới đi! Vì huynh sẽ ở bên cạnh hiệp trợ ngươi.”

Câu nói cuối cùng kia là đối Tần Tử Hạo nói.

Nghe một chút, thật là một huynh trưởng tốt a! Mọi người vây quanh cùng tán thưởng nhẹ gật đầu, Dương Tuy cùng Mạc Quyền lại nghe mà muốn phun.

Tần Tử Diêu ngữ khí rất nhẹ, tuy nhiên nghe vào biết rõ lời của hắn vào tai Tần Tử Hạo cũng là lời tràn ngập nguy hiểm, ánh mắt lo lắng nhìn về phía Dương Tuy, theo sau lại chuyển hướng Quân Tà, làm như đang chờ đợi chỉ thị của nàng.

Lần đầu tiên, Tần Tử Hạo không có nghe theo lời hắn nói, Tần Tử Diêu kinh ngạc không khỏi dấy lên một cỗ tà hỏa. (Sally: Thăng điên, thật biến thái)

Quân Tà nhìn Ưng Văn Anh liếc mắt một cái, vừa vận cùng ánh mắt hắn chạm vào nhau, ôn hòa mà nóng cháy, câu môi cười cười, từ trong người lấy ra địa hình địa khê, nhất thời một ánh mắt bắn thẳng vào bản đồ địa hình.

“Tần đại công tử là bằng hữu của Văn Anh huynh, tự nhiên cũng là bằng hữu của Vô Danh, mà Tử Hạo không hề có trụ cột võ học, mở ra mắt trận lại không chấp nhận được một tia sai lầm, để Tần đại công tử mở ra đi, đó không còn gì tốt hơn.” Nói xong, lại đem bản đồ địa hình đưa cho Tần Tử Diêu, không hề có một điểm do dự.

Phương diện này ý tứ rõ ràng, chính là nhìn mặt mũi Ưng Văn Anh, Tần Tử Diêu hẳn cũng thành bằng hữu của nàng, mà cho hắn toàn tâm tín nhiệm, nếu không làm sao có thể đem một bản đồ địa hình quan trọng giao cho hắn đây?

Đừng nói Tần Tử Điều không thể tin được, người ở đây tất cả đều không thể tin tròng lớn hai mắt, trừ bỏ đám người Mạc Quyền, mọi người thực bắt nhả trong lòng thầm mắng: dựa vào, thì ra ‘hắn’ đối người mình tin nhiệm hào phóng như vậy, hơn nữa, ta dựa vào, bọn họ như thế nào đã quên ‘hắn’ là người dù thông minh lợi hại như thế nào cũng bắt quá là tiểu hài tử, sao biết lòng người hiểm ác, bốn người này tự chân chính hàm nghĩa, muốn lấy được tín nhiệm của nàng đối với bọn họ một đám nhân tình đa mưu trí thật sự rất dễ dàng, hối hận a! Sớm biết rằng như vậy, dọc theo đường đi này liền nhiều cùng ‘hắn’ tìm cách thân cận.

Hồ Quý cũng là người từng trải, người khác có thể nghĩ đến, hắn tự nhiên cũng có thể nghĩ đến, không đồng ý nhìn Quân Tà cùng Uông Văn Anh nhìn nhau cười, đang muốn hướng tiểu bối mình thích này chỉ điểm vài câu, Tần Tử Điều lại sớm phản ứng lại, cầm bản đồ địa hình liền hướng tới mắt trận chạy đi, nhất thời lại mất đi phong độ Văn thành đệ nhất công tử của hắn.

Đại đa số mọi người đi theo phía sau Tần Tử Điều, e sợ chậm bước hơn người khác.

Uông Văn Anh không có theo dòng người chạy vội mà đi, mà là theo rặng nanh thanh sỏi đến, cùng Ngân mã Quân Tà bảo trì xu thế sóng vai, lòng tràn đầy vui mừng mở miệng nói: “Vô Danh hiền đệ, xem ra vì huynh đã lấy được vinh hạnh làm bằng hữu của người.”

“Văn Anh huynh hiện tại mới biết được tiểu đệ sớm đem người làm huynh đệ a, tiểu đệ rất thương tâm.” Quân Tà mếu máo, bất mãn nói, hai người nhìn nhau, lại cười vui vẻ thành tiếng, như là hảo huynh đệ tương giao nhiều năm.

Mạc Quyền, Dương Tuy cùng Tần Tử Hạo tất cả đều ngốc lảng, nửa ngày đều không có phục hồi tinh thần lại, giống xem người xa lạ nhìn Quân Tà, đồng thời trong lòng cũng toan (chưa) không nhận được, Uông Văn Anh này có gì đặc biệt hơn người, bọn họ đi theo bên người nàng lâu như vậy, cũng chưa thấy nàng cười đến vui vẻ như vậy! Chán ghét tên Uông Văn Anh này.

Kỳ quái là, bản ứng tức giận nhất là Tiểu Bạch đang bình yên tự nhiên oa tại trong lòng Quân Tà, thường thường ăn đậu hũ của nàng, ngay cả một ánh mắt cũng keo kiệt cho Uông Văn Anh.

‘Thầm thì cô’ ... Lúc này, không biết khi nào thì Tân Nhân bay đi ra ngoài ‘Ngoạn’ lại bay trở về, đứng ở trên vai Quân Tà vui thích kêu cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Phá Trận

“Lại thêm một chú chim nhỏ, Vô Danh hiền đệ thực thích tiểu động vật đi!” Ánh mắt tò mò đột nhiên nhìn chim nhỏ, Uông Văn Anh lại đem ánh mắt chuyển qua tiểu bạch thỏ trong lòng nàng, cười đến ôn hòa nói.

Thật là tiểu tử kỳ quái, lữ hành nguy hiểm như vậy, ‘hắn’ lại biến thành du ngoạn, đem sủng vật mang đến, nhưng thật ra tọa kỵ của ‘hắn’ sợ là lai lịch bất phàm, Ngân mã vốn rất ít gặp, nhưng lại là ngân mã không lồ như vậy, xác nhận là một loại quái thú ít gặp.

Một thiếu niên hơn mười tuổi có được quái thú tọa kỵ, nói ra, thế nào cũng tại tu võ giới tạo thành trận đại phong, chỉ sợ còn khiến cho những người đó chú ý, không, Hiền Viên lãng mộ hiện thể đã đem ánh mắt các giới tụ tập lại đây, Quân Vô Danh chỉ hơn mười tuổi lại lấy nhục linh (cấp thấp) đoạt được võ minh khôi chủ, thân là đầu lĩnh mang nhiệm vụ lần này, muốn không bị bọn họ chú ý đều không được, đương nhiên điều kiện tiên quyết là ‘hắn’ có thể sống rời khỏi nơi này.

“Đừng vậy! Văn Kiệt huynh không thấy chúng nó thực đáng yêu sao?” Rũ mắt xuống, sờ sờ đầu Tân Nhân, đồng mâu hắc thạch của Quân Tà ở chỗ sâu trong xẹt qua tinh quang.

“Ha ha, quả thực rất đáng yêu.” Uông Văn Kiệt cười vô cùng sùng nịch.

Đội mấy người Quân Tà chậm rì rì đi đến phía trước đại đội nhân mã, Tần Tử Điều đã tìm được chỗ mắt trận, khuôn mặt tao nhã kích động mà trương đỏ ửng, trong tay nắm thanh trường kiếm, đứng cách xa đại đội nhân mã mười bước, quanh thân dần dần nổi lên lục sắc hào quang chói mắt.

Dựa vào, đúng là một lục đoạn võ sư! Văn thành nho nhỏ này thật đúng là ngọa hổ tàng long a! Ngay cả con thương nhân người đầy hơi tiền đều là võ đạo cao thủ.

Chỉ thấy Tần Tử Điều chậm rãi vươn tay trái, mặt trên lục quang mạnh mẽ xuất hiện, tay phải đột nhiên giơ trường kiếm lên, hướng tới ngón trỏ cùng ngón giữa tay trái hung hăng cắt, huyết dịch tinh tế chậm rãi chảy ra, đồng thời, cả người lục quang bạo trưởng, điên cuồng mà hướng miệng vết thương đổ máu chạy đi.

Hai ngón tay trên tay trái Tần Tử Điều hướng phía trước vươn, tay phải phản thủ cầm kiếm, rất nhanh theo cánh tay trái từ trên xuống dưới đẩy đi, miệng vết thương bị nòng đâm lục quang bao vây, nhất thời huyết lưu hội tụ, hét lớn một tiếng: “Đi.”

Chùm tia sáng màu đỏ như sao băng hướng tới trên không trung tiền phương bắn nhanh mà đi.

Tiếp theo một màn rung động lòng người xuất hiện, mọi người ngạc nhiên nhìn chùm tia sáng màu đỏ đó bay ra xa năm trượng, giống như có cái gì đó xúc động, đột nhiên chấn động, tiếp theo trong hư không đại phiến kim quang mạnh mẽ xuất hiện, ùn ùn kéo đến, đem cả tòa Nam Sơn đều chiếu ánh vàng rực rỡ, da thịt mọi người cũng phủ sáng một tầng kim quang, giống như đại kim tôn phật.

Mọi người ở đây bị kim quang đập vào mặt không thể mở mắt ra được, kim quang ngoài năm trượng chói mắt bỗng nhiên kịch liệt bốc lên, gào thét hóa thành vô số kim khâu quang lực sát thương thật lớn, cũng hướng tới bốn phía bay loạn xạ, tạo thành từng màn gió thổi mây phung, cũng không phải hạ xuống trên đất, mà theo ngoài năm trượng phản xạ lại, trong hư không đều là tiếng xé gió chói tai.

Tin tưởng chỉ cần bị kim khâu quang bắn trúng, lập tức sẽ ném tư vị gọi là vạn châm xuyên tim.

“Không tốt, tránh mau.” Tần Tử Điều cách đó gần nhất sắc mặt biến đổi cực nhanh, hô to một tiếng, toàn thân công lực lập tức nhấc tới điểm cao nhất, lực sắc hào quang quanh quần quanh thân, cả người cấp tốc bay vọt lên.

Không cần hấn nhắc nhở, mọi người sớm làm ra phản ứng, trong lúc nhất thời hoàng (vàng), lục, tam lam sắc quang (3 chuỗi màu lam đậm nhạt khác nhau) tại kim quang lóe ra, dị thường xinh đẹp, thân mình vừa lật, tất cả đều nhắm thẳng giữa không trung bay đi, cho dù nhóm võ tôn cao ngạo cũng không dám mạo muội đi ngay mặt tiếp đón kim khâu quang quý dị này.

Tại nháy mắt kim khâu quang nổ bắn ra, Quân Tà trước hết làm ra phản ứng, một tay nhấc Tần Tử Hạo, một tay ôm Tiểu Bạch liền bay lên, tốc độ mau giống như một hắc quang xẹt qua, thân hình tại giữa không trung vừa chuyển, Tiểu Bạch cực phối hợp nhảy lên bả vai của nàng, làm cho nàng có tay rảnh để vòng trụ hai người Mặc Quyên cùng Dương Tùy, đem bọn họ bay vọt lên cao ba thước lại hướng bên trên kéo, hiem hiem né kim khâu quang bắn nhanh mà qua.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thê lương tru lên vang vọng Nam Sơn, có sói tru có hổ gầm có gà gáy...

Kim khâu tốc độ bắn ra, một đám võ học cao thủ có thể bay lên không, né tránh, đáng tiếc, quái thú cấp thấp không có tốc độ này, cũng không có lực phản ứng nhanh như vậy, vì thế, không thể tránh khỏi, mỗi một đầu thú đều bị kim khâu quang xuyên thân thể mà qua, bắn ra một đám rậm rạp lỗ nhỏ, làm cho người ta sợ hãi chi cực.

Kim khâu quang vũ giống như Bạo vũ lê hoa châm, thế tới tấn mãnh, lực sát thương cường đại, nhưng thực ngắn ngủi, thời gian ba bốn hô hấp, liền khôi phục bình tĩnh, mọi người cũng còn đang phiêu lạc thất hồn, thì thể quái thú nằm đây đấy, máu tươi từ các lỗ nhỏ trào ra, lưu huyết địch khắp mặt đất, này làm cho khe núi tĩnh mịch tăng thêm một cỗ bi tráng.

“Tần Tử Điều, đây là có chuyện gì?” Nhìn kỳ thú chính mình yêu thích phơi bày nơi này, một đám võ tôn cao thủ giận dữ, Tiêu Trấn Phong bàn tay to duỗi ra, đem Tần Tử Điều đang ngây ngốc nhấc tới, cuồng nộ rống to, võ tôn cao thủ khác cũng mở to hồng nhãn tràn đầy sát ý trừng nhìn hắn.

Phải biết rằng, bắt quái thú đối với cao thủ trên võ tông cũng không phải việc khó, nhưng muốn thu phục một đầu quái thú không phải chuyện dễ dàng như vậy, cũng chỉ võ tôn mới mới có thể làm được, nhưng lại chỉ có thể phục tùng thú cấp thấp mà thôi.

Một khi bị thu phục, đám quái thú này liền không đơn giản chỉ dùng ngồi kỳ mà thôi, chúng nó đồng thời cũng là đồng bọn trung thành có lực chiến đấu ăn ý nhất với chủ nhân, ít nhất có thể đem sức chiến đấu thăng một cấp bậc.

Bình thường bọn họ đều trân trọng vô cùng, không dễ dàng để chúng nó đi ra, lần này là vì Hiên Viên lăng mộ lữ hành nguy hiểm trùng điệp, mới đưa chúng nó phóng xuất, ai ngờ còn không tìm được lăng mộ, yêu kỳ liền lừng lẫy hy sinh, có thể nào không làm cho bọn họ bị phần không thôi!

Tần Tử Điều cũng mộng, tìm được đường sống trong chỗ chết chán kinh còn chưa tiêu, lại bị một võ tôn cao thủ không để ý hình tượng, giống như cầm con gà con nhắc tới, mặt mũi đã triệt để mất hết, nhưng lúc này, hắn làm gì còn có tâm tư suy nghĩ chuyện mặt mũi, uy áp của hơn mười võ tôn cao thủ cùng áp lại đây, hắn dù là thiên tài võ học cũng khắc sâu cảm nhận được chính mình nhỏ bé cùng nhược thế, thực khẳng định, chỉ bằng phản uy áp này, có thể đưa hắn phá tan thành từng mảnh.

Nhưng mà, chính hắn cũng không biết là chuyện gì xảy ra? Rõ ràng vốn không có tính sai, nhưng vì sao lại như vậy?

“Các vị tiền bối trước thỉnh chớ tức giận, Văn Anh nghĩ Hiên Viên lăng mộ là thượng cổ lưu lại, đồn đại thượng cổ thần thông, trận pháp nơi đây cũng không biết là vị tiền nhân thượng cổ nào thiết hạ, Tử Điều huynh cũng không thể nghĩ được sẽ phát sinh chuyện như vậy, việc này, trách không được hắn.” Uông Văn Anh cất bước tiến lên, khuyên bảo nói.

“Không trách hắn thì trách ai, hừ, không có kim cương chui, cũng đừng kéo đồ sứ sống (Hàm ý không có năng lực thì cũng đừng kiêu ngạo, tự phụ).” Hừ lạnh một tiếng, Tiêu Trấn Phong như trước giận dữ, nhưng vẫn buông Tần Tử Điều ra, khinh thường trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái.

Khuôn mặt tuấn nhã đỏ lên, Tần Tử Điều vừa được tự do bất chấp thờ liền hướng về phía mọi người thâm trầm nhận lỗi, về mặt bi thiết nói: “Là Tử Điều không phải, là Tử Điều quá mức tự tin.”

Thấy hắn thành khẩn như thế, lại nghĩ thấy Uông Văn Anh nói không sai, mọi người mặc dù về mặt phần nộ như trước, nhưng sắc mặt lại hòa hoãn rất nhiều.

Hai tay khoanh trước ngực, Quân Tà liếc mắt một cái nhìn Ngân mã cùng hai Thất Hồng mã nằm trên mặt đất, hắc đồng dị quang xẹt qua, thế này mới vội vàng đi đến trước mặt mọi người, nửa bên không có mang theo mặt nạ lộ ra thâm trầm áy náy: “Ai nha, đều do ta không tốt, khó có cơ hội gặp gỡ tri

kỷ, nhất thời hồ đồ quên, đã quên nhắc nhở Tử Điều huynh, mất trận mạnh yếu tùy theo canh giờ mà biến, chỉ có tại thời gian nhất định, mới có thể an toàn phá trận, hiện tại thời gian còn chưa tới.”

Chuyện trọng yếu như vậy cũng có thể quên! Mọi người ánh mắt phần nộ mà không tín nhiệm toàn bộ bắn về phía Quân Tà, lại nhìn thấy khuôn mặt áy náy hối hận của ‘hắn’ tất cả đều tan biến, vẫn là một đứa nhỏ choai choai đi, gặp được một bằng hữu, có quên cũng không gì đáng trách, thật sự muốn trách, vẫn là trách Tần Tử Điều kia, không hiểu không kiến thức còn muốn tranh phong.

Tại dưới ánh mắt muốn xé vỡ hắn ra, Tần Tử Điều như trước vẫn duy trì bình tĩnh thông dong tươi cười, cổ tà hỏa trong lòng lại thiêu đốt càng đậm, không khỏi khí hận phụ thân, thế nhưng còn đối hắn cất giấu một tay.

Lại qua nửa canh giờ, tà dương như máu hoàn toàn kết thúc, bóng đêm u tối mịt mờ buông xuống, gió đêm thê lương thổi tan trong không khí tràn ngập vị huyết tinh.

Quân Tà gật đầu một cái, Tần Tử Điều lại đi ra phía trước, đối hư không xa ngoài năm trượng lại làm động tác lúc trước, lúc này đây, cả người hắn căng thẳng, những người khác sớm phóng thích chân khí hộ thể, tùy thời làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

‘Oanh long long’ một trận nổ, hư không ngoài năm trượng lại kim quang đại thịnh, cũng thường thường phát ra ô ô tiếng khóc, làm cho mọi người một bên quan khán khẩn trương vạn phần.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Lại Xuyên?

Lần này không có kim khâu quang bắn ra, kim quang trải rộng cả tòa Nam Sơn rồi đột nhiên hội tụ tại hư không, thanh âm ô ô rít lên réo rắt, kim quang mũi nhọn tận trời chiếu khắp nơi, tại không trung lưu động vài cái, hình thành một vòng xoáy cực đại, thiên địa linh khí điên cuồng hướng tới vòng xoáy này tụ tập, ánh sáng một mảnh thiên không.

Cùng lúc đó, cách Nam Sơn khoảng năm dặm, Phùng Tường ngóng nhìn vòng xoáy ánh sáng ngọc kim quang phía chân trời, vẻ mặt kích động hoàn toàn mất bình tĩnh: “Hiên Viên lăng mộ, quả thật là Hiên Viên lăng mộ, ha ha...”

Quay đầu, điên cuồng rống to: “Người tới, truyền lệnh Hồng tướng quân, phái quân đội trùng điệp vây quanh Nam Sơn, những tinh võ vệ khác toàn bộ triệu hồi.”

Uông Đồng đứng ở bên cạnh không để ý tới Phùng Tường hưng phấn đến điên rồi, ánh mắt tham lam vô cùng nhìn thẳng kỳ quan phía chân trời, hai nắm găng gao nắm chặt mới có thể chế trụ cảm xúc điên cuồng táo động trong cơ thể.

Ngoài mảnh rừng cây khác, Thanh Phong chân nhân khoe miệng mang huyết tà tựa vào trên thân cây, ánh mắt khiếp sợ mà phức tạp nhìn xa phía chân trời, thì thào tự ngôn: “Hiên Viên hiện thế, Hiên Viên hiện thế...”

Tại mười bước cách Thanh Phong chân nhân, đứng bốn nam tử sắc mặt tái nhợt không có chút máu, cầm binh khí kỳ lạ, quanh thân đều nhiễm hắc khí quỷ dị, kinh hãi nhìn kim quang đại thịnh trên thiên không, liếc nhau, bỗng nhiên quanh thân phun trào ra nồng đậm hắc vụ đem chính mình bao trụ, nháy mắt, khi Thanh Phong chân nhân còn chưa phản ứng lại, bốn người thể nhưng tại hắc vụ biến mất không thấy.

Trên đỉnh núi, Nam Cung Kính Thiện trên mặt ngạo nghễ đột nhiên nổi dị sắc, sắc mặt có chút ngưng trọng: “Nhóm người này thể nhưng phá vỡ cấm chế?”

Làm như nghĩ tới cái gì, quay đầu vội vàng hỏi: “Nam Sơn là sản nghiệp của gia tộc nào?”

Trong lòng kinh hoàng, Nam Cung Chí Lạc tận lực ngăn chặn nhiệt huyết sôi trào, rất nhanh đáp: “Vốn là sản nghiệp của Vân thành thủ phủ Tàn gia, sau đó Tần Tử Hạo đem nó bại bởi Quân Vô Danh.” Dừng một chút, lại bổ sung nói: “Trước bạch y nam tử kia cùng Quân Vô Danh cùng đến chính là Tần Tử Hạo, hơn nữa, Tàn gia đại công tử Tần Tử Điều cũng vùng vתרם vào.”

“Tàn gia? Thủ mộ gia tộc! Chỉ có thủ mộ gia tộc mới có thể phá vỡ cấm chế, Tàn gia chính là gia tộc thủ mộ Hiên Viên lăng mộ?” Nam Cung Kính Thiện thiếu chút nữa bạo nhảy dựng lên, sắc mặt biến ảo đầy màu sắc đỏ cam vàng lục lam chàm tím, so với màu sắc còn muốn phần khích hơn, hai mắt trừng lớn, hướng về phía Nam Cung Chí Lạc rống to: “Mau, lập tức phái người đem người Tàn gia chop tới, chết tiệt, sự tình lớn như này, hiện tại cấm chế đã phá, căn bản không kịp ngăn trở, xem ra phải chạy nhanh hướng gia chủ hội báo.”

Bình tĩnh của hắn là nhận thức chuẩn nhóm người này nhiều nhất chỉ có thể tìm được cửa động, mà phá không ra cấm chế, không thể tưởng được thủ mộ gia tộc thể nhưng tự hủy sứ mệnh, tự mình phá vỡ cấm chế!

Hiên Viên lắng mộ tái hiện nhân gian, một khi xử lý không tốt, vô cùng có khả năng sẽ dẫn phát một hồi thiên địa bạo kiếp!

Không đợi Nam Cung Chí Lạc phản ứng lại, Nam Cung Kính Thiện từ trong lòng lấy ra một thứ giống như lục lạc hướng không trung phao lên, đồng thời ngồi xếp bằng xuống, hai tay đặt trước ngực khải ra một thế tay kỳ quái, lục lạc giữa không trung ‘Đinh’ một tiếng vang dài, hào quang hòa hồng chợt lóe, tiền đã biến mất không thấy.

Nam Cung Chí Lạc thấy thế lập tức phản ứng lại, dưới chân điểm một cái, người đã ở ngoài mây trượng.

Kim quang vẫn dừng, trên đời đều kinh sợ.

Nam Sơn, trung tâm kim quang.

Mọi người trừng lớn hai mắt, như rơi vào trong mộng, nhìn như thế nào cũng không thể tưởng tượng một màn này, một phương thiên địa tràn đầy linh hồn khí không tưởng tượng nổi tác động chân khí trong cơ thể bọn họ, càng không ngừng đánh sâu vào kinh mạch bọn họ, phần chân thần kinh bọn họ, một đám vô cùng tham lam dẫn chân khí vào trong cơ thể hấp thụ linh khí tinh thuần trăm năm khó kỳ ngộ này.

“Mắt trần đã mở ra, mau vào đi.” Hoi trầm xuống nghiêm mật, Quân Tà hét lớn một tiếng, thân mình đã hóa thành một đạo thiểm điện bắn về phía kim quang hơn năm trượng, Hồ Quý, Uông Văn Anh cơ hồ cùng nàng đồng thời mà động, Mạc Quyền cùng Dương Tùy mang theo Tần Tử Hạo theo sát sau đó.

Những người khác đang điên cuồng hấp thụ thiên địa linh khí nghe được một tiếng hét lớn này mới đột nhiên tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy phía trước đó ngoài năm trượng kim quang nhưng lại nganh sinh mở ra một thông đạo rộng dài, trong thông đạo đen tuyền một mảnh, cái gì cũng thấy không rõ lắm, kim quang càng không ngừng hướng tới trung gian di động, làm như từng chút từng chút một từ từ đóng cửa thông đạo.

Bọn họ thế nhưng lại thành hạng người ánh mắt thiển cận, nếu không có Quân Vô Danh nhắc nhở, bọn họ thiếu chút nữa liền vì linh khí mà bỏ lỡ Hiên Viên lắng mộ.

Mọi người không hề do dự, chạy nhanh vận chuyển chân khí trong cơ thể, thân mình nhanh chóng bay đi, chỉ để lại từng đạo tàn ảnh, hơn một trăm người bắt quả chỉ trong chớp mắt đã toàn tiến vào thông đạo.

Phía chân trời, vòng xoáy kim quang cao tốc nhanh chóng quay ngược trở lại liền bỗng nhiên hướng tới toàn bộ Nam Sơn tản ra, biến mất vô tung, giống như chưa từng có gì xuất hiện qua, phía chân trời khôi phục màn đêm đen rét đậm.

Thông đạo đen tuyền đồng thời đại trưởng kim quang, kim quang di động rất nhanh tụ lại thành chỉ còn một tiểu hắc điểm, giống như có vài đạo khí vụ quỷ dị trước sau nhảy lên nhập vào tiểu hắc điểm đó.

Ngay tại lúc này, kim quang tối sầm lại, bao phủ toàn màn đêm Nam Sơn, khôi phục nguyên trạng, làm như một màn quỷ dị đó chưa từng xuất hiện qua.

Chỉ có cách đó không xa trên đất chất đầy thi thể quái thú chứng minh nơi đây đã phát sinh qua một chuyện không tầm thường, mà ngay khi kim quang biến mất trong nháy mắt, trong đám thi thể ma thú trên đất, một con Ngân mã thế nhưng lại giật giật cử động, sau đó dường như không có việc gì đứng lên, hướng tới hai thi thể bên cạnh hừ hừ, vừa mới còn không hề có sinh cơ liền lập tức xoay người đứng lên.

Ba mã cùng nhìn phương hướng mọi người biến mất, trong mắt lóe ra quang mang đen tối không hiểu, tuyệt đối làm cho người ta Mao cốt tung nhiên (tương tự ‘tâm kinh đảm chiến’ tả việc bắt ngờ, kinh sợ, khó ngờ tới).

Vào thông đạo không lâu, Quân Tà vừa tiến vào thông đạo liền cảm thấy một trận thiên huyền chuyển, thấy hoa mắt, người liền xuất hiện tại một địa phương xa lạ.

Dù nhìn quen, nhưng khi thấy rõ vị trí chính mình đang đứng mà kinh hãi có thể đem cái miệng nhỏ nhắn nhét vào một khóa trứng gà, toàn bộ thân thể hoàn toàn bị vây trong trạng thái cứng ngắc, hai mắt lại lẳng lẳng trừng thẳng.

Đạp vào đất là một mảnh hoang vắng trống trải, lạnh lẽo cứng rắn mà cô quạnh, mặt đất màu vàng nâu, giống như sa mạc vô cùng khô cạn, địa thế nhấp nhô không bằng phẳng, bao trùm đá sỏi, cây cối hình thù kỳ quái vụn vụn, chỉ còn lại thân cây trụi lụi khô quắt.

Khắp trong thiên địa ánh sáng ảm đạm, một mảnh hôn trầm, không khí trầm lắng hoang hôn lượn lờ thân nhiên hắc vụ, sâu thẳm mà tĩnh mịch, không có một chút dấu hiệu sinh mệnh.

Bốn phía vô hạn im lặng, là tĩnh, tĩnh đến không có bất luận âm thanh gì, ngay cả tiếng gió đều không có.

Nơi này giống như một bức họa, một bức cổ họa, tràn ngập lịch sử tang thương, giống như đang hướng nàng kể ra một đoạn chuyện xưa cổ, gây cho nàng cảm giác vô tận yên tĩnh cùng thương cổ.

Giật mình, cảm nhận được thời gian mông lung lưu chuyển, năm tháng luân hồi.

Không thể nào? Chẳng lẽ nàng lại xuyên qua?

Bị suy tư diệu tượng trong đầu đột nhiên đánh xuống, Quân Tà ‘Đi’ một tiếng nhắm lại môi đỏ mọng, cảm thấy thiên lôi cuộn cuộn.

Đây là chuyện vui đùa vũ trụ gì a? Xuyên qua cũng không phải mặc quần áo, đến chỗ nào đều ăn mặc!

Nhưng mà, trước mắt một màn thực tại làm cho nàng trong lòng dâng lên cảm giác quái dị, cùng thời điểm nàng vừa tới dị thể phi thường tương tự.

Nhìn quét bốn phía, cái loại cảm giác kỳ dị năm tháng viễn cổ luân hồi này càng thêm chân thật mà rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Hoang

“Chủ nhân, huyết, sợ!” Lúc này, Tân Nhân đứng trên vai Quân Tà nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả người đại chấn, quay tròn đôi mắt nhỏ lộ ra thần sắc sợ hãi tới cực điểm, nhảy một cái liền tiến vào trong lòng Quân Tà, giống như con chim nhỏ yếu đuối nép trong lòng nàng, lạnh run, tựa hồ gặp được chuyện tình gì đó đáng sợ.

Cảm thấy trong lòng kịch liệt chấn động, Quân Tà theo thiên lôi cuộn cuộn phục hồi tinh thần lại, đối Tân Nhân luôn luôn không sợ trời không sợ đất lại có phản ứng như vậy, thật cảm thấy kỳ quái, hắc đồng sâu thăm lộ ra suy nghĩ sâu xa, lại như trước nghĩ không ra nguyên do.

Vừa muốn trấn an Tân Nhân đang yếu ớt như gió thu lá rụng trong lòng, bà vai bên phải Quân Tà đau xót, quay đầu, đã thấy Tiểu Bạch lấy tư thế quái dị đứng trên vai nàng, kim đồng lộ ra quang mang thâm trầm, hai móng gấu nắm chặt vai nàng, răng đều cắm vào da thịt.

Sự khác thường tất có yêu! Tân Nhân cùng Tiểu Bạch đều rất khác thường, nơi đây tất có yêu dị.

Quân Tà hắc đồng khép hờ, sóng não trung cấp lấy tần suất 10 ngàn Hz hướng bốn phía dò xét ra ngoài, lại thủy chung không có phát hiện bất luận sinh mệnh thể gì.

Thu hồi sóng não, ánh mắt Quân Tà lộ ra cổ ngưng trọng, hoàn cảnh trước mắt thực chân thật, sóng não mặc dù dò xét không ra sinh mệnh thể, nhưng có thể khẳng định, nơi này là hoàn cảnh chân thật, mà không phải trận pháp ảo trận linh tinh gì, điểm này, nàng rất tự tin, nàng có sóng não độc nhất vô nhị chỗ nào cũng có thể nhúng tay vào, bất luận hư ảo gì đều không lừa được nàng.

Nhưng vì sao Tân Nhân vừa rồi lại kêu ‘huyết’? Tối thiểu trong phạm vi trăm dặm này nàng cũng không tìm được bất luận dị thường gì, ngay cả một điểm chất lỏng gì đó đều tham không ra, khắp thiên địa giống như trở về thời đại hồng hoang, còn không có bất luận sinh mệnh thể gì xuất hiện, không, là tất cả sinh mệnh thể trong lúc nhất thời đều chết hết!

Kỳ Quái! Mà bất luận có phải lỗi nhân lại xuyên tới thời đại viễn cổ hay không, có thể khẳng định là... nơi này đã không phải tại Vân thành tương ứng trong Lam quận địa giới nữa.

“A...” Đinh đầu vang lên một tiếng kêu quái dị, tại đây, trong thiên địa im lặng bị vô hạn mở rộng, Quân Tà phản ứng cực nhanh, suy nghĩ còn chưa quay lại, thân thể đã nhanh nhẹn hướng bên cạnh dời bước.

‘Phanh...’ trước mắt bóng người chớp động, theo thanh âm trọng vật rơi xuống đất, Quân Tà nhìn thấy một mỹ nam tử như hoa như ngọc ngã quỵ rạp trên mặt đất, toàn bộ mặt đều chôn trong đất, Mạc Quyền cùng Dương Tùy nửa quỳ, một tả một hữu nắm cánh tay hắn, phía sau Hồ Quý cùng Ưông Văn Anh vững vàng rơi xuống đất, trước tiên phản ứng cùng nàng một dạng, thành tượng điêu khắc.

“Phi phi phi...” Tân Tử Hạo mặt đầy cát đất buồn bực đem miệng cát đất nhổ ra, còn chưa kịp oán giận vài câu, liền cảm thấy cánh tay bị bóp nát, đau như truyền đến, đau đến hân oa oa kêu to lên.

Cuối cùng làm cho địa phương tĩnh mịch này thêm những người này, Mạc Quyền cùng Dương Tùy phục hồi tinh thần lại, chạy nhanh buông tay nắm bắt cánh tay hắn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, ngượng ngùng nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không phải cố ý.” Lấy lực tay bọn họ hiện tại, thiếu chút nữa, cánh tay nhỏ của Tân Tử Hạo liền bị bọn họ bóp nát.

Ai biết bọn họ đột nhiên thả ra, Tân Tử Hạo phản ứng không kịp, thân mình lại ‘Phanh’ một cái, nằm úp sấp trên đất, gương mặt xinh đẹp lại hôn đất.

Tân Tử Hạo còn có thể lại hài kịch một điểm hay không? Ở đây vài người đều ghen cười, nội tâm ngưng trọng cùng khiếp sợ bị xua tan không ít.

“Phi phi... Các ngươi, hai tiểu hồn đản, ta...” Lại ới ra mấy khẩu cát đất, Tân Tử Hạo tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng, phi thường chặt vật đứng lên, một tay xoa mặt, một tay chỉ vào Mạc Quyền cùng Dương Tùy, liền muốn mở miệng mắng to, lại đột nhiên im lặng, cứng ngắc chuyển động cổ, trong mắt to xinh đẹp ánh một mảnh thiên địa hoang vu.

“Này... Nơi này là nơi nào?” Cả người tóc gáy dựng thẳng, Tân Tử Hạo này là người trong tộc nhân thủ mộ, hỏi một câu làm cho mọi người ở đây muốn chỉ vào mặt hắn nói. ‘Ngươi cũng không biết, bọn ta làm sao có thể biết, bất quá, nơi này, thật đúng là tà môn a!’

Lúc này, không trung trên đỉnh đầu dòng khí một trận dao động, một mảnh ‘Ba sắc vân’ đột ngột xuất hiện, chậm rãi rớt xuống, đúng là vô số thân ảnh phóng thích chân khí hộ thể.

Hơn một trăm người đồng thời an toàn rơi xuống đất, không phải không có ngoài ý muốn, tập thể toàn biến thành điều khác, tuy là vô tôn kiến thức rộng rãi cũng không khỏi mao cốt tung nhiên*, một đám trong đầu hiện lên dấu chấm hỏi thật to cùng các loại suy đoán không ngừng chuyển động.

*Mao cốt tung nhiên: Khiếp đảm kinh hồn, lông tóc dựng đứng...

“Đây là địa phương quý giá gì?” Mọi người cơ hồ không hẹn mà cùng nhìn về phía Quân Tà cùng Tần Tử Hạo, gian nan hỏi ra tiếng, bọn họ mặc dù chưa thấy qua quý thần, nhưng vẫn thờ phụng, này trong nháy mắt liền đến một địa phương hoàn toàn xa lạ, còn là một địa phương không giống như là địa giới Nam Viêm quốc, này không thể không làm cho bọn họ bắt đầu ảo tưởng đến các loại.

Tần Tử Hạo tránh ở phía sau Quân Tà lắc lắc đầu, vì thế ánh mắt mọi người đều chuyển qua trên người Quân Tà, dù sao nàng là đầu lĩnh đi, hơn nữa từ lúc mở mắt trận, nơi này nàng hẳn là người đối tình huống lăng mộ biết nhiều nhất, tuy rằng không biết Tần lão kia vì sao không có nói cho nhi tử chính mình, mà nói cho một ‘Ngoại nhân’.

Ai ngờ, Quân Tà cũng đối bọn họ lắc đầu, mà trên mặt còn lộ vẻ bất an, ánh lên mặt nạ có vẻ yếu ớt khác thường.

Vô tận khả năng, không biết vận mệnh, con người luôn đối chuyện không biết tràn ngập sợ hãi cùng lo lắng!

Trong lúc nhất thời, cảm xúc bất an tại trong lòng mọi người tràn ngập.

“Mọi người cũng không cần tự loạn trận tuyến, Văn Anh huynh, nói cho cùng Hiên Viên lăng mộ có thể từ thượng cổ tồn lưu đến hiện tại, tự nhiên không thể theo lẽ thường đến suy đoán, tuy rằng không biết chúng ta vì sao trong chớp mắt đi đến một địa phương hoàn toàn xa lạ này, nhưng ta tin tưởng, chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, tất nhiên có thể thuận lợi tìm được lăng mộ, an toàn rời khỏi nơi này.” Đợi đến thời điểm cảm xúc bất an của mọi người tích lũy đến sắp bạo, Tần Tử Điều cất bước đứng tại trước mặt mọi người lớn tiếng nói, trên mặt lộ ra thần sắc kiên định.

“Tử Điều huynh đệ nói không sai, hướng chỉ có các vị vô tôn tiền bối ở đây, chúng là đám rồng hang hổ, chúng ta sao lại e sợ chứ?” Tiếp bước theo lời Tần Tử Điều nói, Thạch Khâm ngẩng đầu mà đứng, thật có vài phần khí thế cường môn nhân đại phái.

Sống vài thập niên, bọn họ đám lão già này có cái gì chưa thấy qua, không có đạo lý để cho hai văn bối của người khác hơn mình! Hướng chi mười mấy vô tôn cao thủ thêm hơn một trăm vô tôn cao thủ, cho dù là thiên quân vạn mã, cũng không làm gì được bọn họ.

Nghĩ như thế, vô luận có phải hay không thật sự trấn định xuống, ít nhất tất cả mọi người rất nhanh rút đi thần sắc bất an, đối với Tần Tử Điều cùng Thạch Khâm tỏ vẻ tán thưởng, trừ bỏ vô tôn đối Tần Tử Điều còn không bộc lộ sắc mặt, những người khác đều đối hai người này càng thêm thân thiện.

Tiếp theo, mọi người liền bắt đầu thảo luận lộ trình kế tiếp, mà hai người biểu hiện ra bộ dáng làm đầu ngựa, như đã quên Quân Tà đứng ở một bên mới là đầu lĩnh của bọn họ.

Nhìn Quân Tà bị chen chúc tại một bên, Thạch Khâm vui sướng khi người gặp họa, cười lạnh trong lòng, ánh mắt khẽ chuyển, lạc ở trên người Tần Tử Điều tao nhã một bên, liếc nhìn người hẳn, xác thực nói đúng hơn là bản đồ địa hình trong lòng họ.

Không ai chú ý tới Quân Tà bị đẩy qua một bên, dưới ánh mắt bất an là tàn khốc cùng vô tình.

Xác định lộ tuyến kế tiếp, đoàn người chậm rãi đi đến mảnh địa phương hoang vu không có dấu hiệu sự sống này, đi đầu là Quỳnh Hoa phái, kế tiếp là Thiết Quyền hội, Bình Kinh, cao thủ vô tôn các bang phái, mặt sau là Quân Tà, Tần Tử Hạo cùng Uông Văn Anh, Tần Tử Điều, theo sát sau là Mạc Quyền, Dương Tùy, Hồ Quý cùng Linh Mộc lão nhân, tiếp theo đó là Thạch Khâm, các cao thủ vô tôn, sau cùng là vài vô tôn cao thủ, mỗi người dùng toàn bộ tinh thần đề phòng, để có thể ở trạng thái sẵn sàng nghênh đón nguy hiểm gì.

Đi ước chừng hai canh giờ, bọn họ như trước không có đi ra khỏi phiến địa hoang vu này, bốn phía vẫn đều im ắng, trừ bỏ tiếng bước chân cùng tiếng chính bọn họ hít thở, tiếng tim đập, toàn bộ thiên địa đều là một mảnh tĩnh mịch, thật giống như trên thế giới này chỉ còn lại có bọn họ, liền ngay cả hoa cỏ, cây cối cũng không tồn tại, thậm chí không cảm giác được một dấu vết của gió, may mắn còn không đến bước khốn cùng ngay cả không khí cũng không có.

Chuyện làm bọn họ khó có thể ức chế sợ hãi từ trong lòng, đã qua hai canh giờ, thiên không vẫn quanh quẩn ánh tà dương phía Tây màu da cam, giống như ở nơi này, thời gian đã ngừng lại.

Lại ước chừng qua thêm một canh giờ...

“Tiếng nước, phía trước có tiếng nước...” Thiết Dũng dẫn đầu Thiết Quyền hội đi tuốt đàng trước dùng linh hồn thức sâu sắc bắt giữ thanh âm, nghiêng lỗ tai lắng nghe một hồi, nhất thời phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Thiết Dũng kêu to, nhất thời làm cho nhóm người này một trận rối ren, bọn họ cũng không có nghe được thanh âm gì a!

Theo phương hướng hẳn chỉ, mọi người cùng đem linh thức hướng bên kia thả ra, đồng thời cũng duỗi lỗ tai dài ra lắng nghe, quả nhiên, xa xa truyền đến tiếng ‘Đing đoong đing đoong’ cực kỳ nhỏ bé yếu ớt.

Mọi người đại hi: “Có tiếng nước liền chứng tỏ chúng ta đã đi ra khỏi phiên địa quỷ quái này.”

Về điểm tiếng nước có lẽ không thể đại biểu cái gì, nhưng lòng mọi người càng phát ra tuyệt vọng, thì lúc này có không ít người phát ra tiếng hoan hô liền muốn hướng tới phương hướng đó phóng đi.

Dù chưa biết phía trước thế nào, nhưng mọi người tâm dĩ nhiên bay vọt lên. Có lẽ, đây là thiên tính con người, mặc kệ là cao thủ đứng tại võ đạo cao nhất, khiêu chiến võ học cực hạn, vẫn là người thường, đều là người đối cô tịch có một loại sợ hãi phát ra từ trong xương tủy, cho nên con người cuối cùng vẫn không thể thoát ly vạn vật thế gian mà độc lập tồn tại.

“Vô Danh hiền đệ, có cái gì không đúng sao?” Đồng dạng mặt lộ vẻ mặt vui mừng, Uông Văn Anh chú ý tới Quân Tà bên cạnh nửa bên mặt lộ ra không có chút sắc mặt vui mừng, ngược lại lộ ra ngưng trọng nghiêm túc, không khỏi nghi hoặc hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Xung Đột

Không đúng, vô cùng không đúng! Hai mắt Quân Tà như hắc diệu thạch vừa chuyển, không trực tiếp trả lời Uông Văn Anh, ngược lại thân hình chợt lóe, trong chớp mắt liền che ở phía trước mặt mọi người.

Thiết Dững đi tuốt đằng trước vội vàng dừng cước bộ, mày rất nhanh nhú lại, khó hiểu hỏi: “Quân công tử, đây là vì sao?”

Liếc mắt một cái, nhìn quét qua từng gương mặt khó hiểu, Quân Tà thản nhiên mở miệng nói: “Nơi này rất cổ quái, nếu ta đoán không sai, tiền phương cũng không có dòng nước, mọi người phải cẩn thận chút.” Nàng là người lãnh đạo rất tốt a, sẽ đối mọi người phụ trách a!

Thiết Dững sắc mặt trầm xuống, Thạch Khâm lúc này đã đi lên, cười lạnh nói: “Ý của ngươi là Thiết lão cùng chúng ta đều nghe lầm?”

Người này thật đúng là không có lúc nào không nghĩ tìm nàng gây chuyện a!

Quân Tà lạnh băng liếc mắt nhìn hán, gật đầu nói: “Phải.” Tuy rằng nàng cũng có nghe được tiếng nước, nhưng nàng thả tinh thần ra thăm dò cũng không có phát hiện dòng nước gì.

“Hừ, Quân công tử ngươi có ý tứ gì, chẳng lẽ chúng ta nhiều người tu vi thâm hậu như vậy còn có thể cùng nhau nghe nhầm hay sao?” Lúc này mở miệng đối lại không phải Thạch Khâm, mà là Bắc sơn phái _ Lục Cảnh, một lão giả tạc tảng đứng cảm.

“Phải.” Đối mặt thế áp vô hình của một võ tôn cao thủ, Quân Tà mặt không đổi sắc, như trước gật đầu, thân ngọc đứng ngao nghể che ở trước mặt mọi người, rất có khí khái ‘Một người đã đủ giữ quan ải, vạn phu đừng địch’, một chữ này vô cùng thản nhiên, lại có sức nặng như núi Thái Sơn.

Đáng tiếc, mọi người bị tức nên đều xem nhẹ khí thế lúc này nàng đang ẩn mà vô hình phát ra.

“Giới cho ngươi Quân Vô Danh, lòng còn không có dài liền dám ở đây nói ẩu nói tả, ngươi cho là nói vài câu phiến tình, sẽ khiến chúng ta tin phục ngươi, ngươi liền thật sự đem chính mình là chủ nhân chúng ta hay sao?” Lục Cảnh tức giận đến phẫn nộ, trên mặt đầy lên lửa giận đủ để cho một võ tông cao thủ tay chân phát run.

Vài võ tôn cao thủ sắc mặt cũng trở nên rất khó coi, nhất là Thiết Dững _ người thứ nhất phát hiện tiếng nước, này quả thực chính là lửa lửa nghi ngờ năng lực bọn họ.

Lấy độ cao bọn họ đứng trên võ đạo, chỉ cần một cái dặm chân, đừng nói là tu võ giới tại Nam Viêm, chính là toàn bộ tu võ giới tại Thiên Huyền đại lục đều phát run, bao nhiêu hậu bối đem lời bọn họ tôn sùng là thánh chỉ, có thể không chút khách khí mà nói, bọn họ đã trở thành một loại quyền uy.

Mà bọn họ cũng sớm thành thói quen nhất ngôn cửu đỉnh, huống chi lúc này còn có hơn mười võ tôn họp nhau đến, tương tự như hơn một trăm núi áp xuống, áp đều có thể áp chết người.

Nhưng hiện tại thế nhưng có người dám dám đương giáp mặt đối chất, nghi ngờ bọn họ, mà người này còn là một tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh hoàng mao, tuy rằng tiểu tử này tạm thời là đầu lĩnh bọn hán, cũng là hậu bối bọn hán từ đáy lòng bội phục, thương thức.

Nhưng hậu bối chính là hậu bối, bọn họ có thể thương thức ‘hán’, có thể bội phục ‘hán’, có thể nghe theo kế hoạch của ‘hán’, thậm chí có thể tạm thời bị ‘hán’ lãnh đạo, lại không thể bị ‘hán’ kỵ ở trên đầu tùy ý giẫm lên, tùy ý nghi ngờ như vậy, nếu không, uy thế võ tôn bọn họ ở đâu, mặt ở đâu.

Không thể không nói, người một khi đứng tại địa vị cao quá lâu, vô luận là một người ban đầu có tâm tính ôn hòa như thế nào, đều tất nhiên sẽ dưỡng ra một loại duy ngã độc tôn, tính tình mặt mũi lớn hơn trời.

Tựa như hoàng đế, nhất là chỉ quân khai quốc, khởi nghĩa vũ trang là nói cho dễ nghe, biết nghe, chiêu hiền đãi sĩ, bị người đánh cái tát còn có thể vuron nửa bên mặt khác cho người ta đánh, nhưng mà một khi ngồi lâu trên long ý... Hừ hừ, trẫm là hoàng đế, lời nói chính là thánh chỉ, ai dám phản bác, sát! Trẫm là người có trí tuệ nhất trên đời này, mặc kệ làm chuyện gì đều chính là đúng, ai dám tại bên tai chít chít méo mó, sát! Trẫm là thiên hạ đứng đầu, ai dám đối trẫm bất kính, nói trẫm nói bậy, nói lời phản động, sát! Chém cừu tộc!

Võ tôn, tôn chủ tu võ giới, địa vị, lực kêu gọi không thua gì một hoàng đế quốc gia.

“Lục lão không nên tức giận, Vô Danh hiền đệ cũng không có ý tứ này, sao trước hết không nghe hiền đệ nói xem như thế nào?” Không biết khi nào Ưông Văn Anh đứng tại bên người Quân Tà tươi cười nói, tay cầm quạt giấy, quả nhiên là phong độ một quả, thái độ thành khẩn.

Cái gọi là thân thù không đánh khuôn mặt tươi cười, đối phương nếu đồ mặt tía tai với bọn họ, bọn họ thật ra có thể trực tiếp một chương chụp tới, nhưng đối phương thần thái cung kính, tươi cười hiền lành, bọn họ đám lão già này đổi lại thật không tốt làm cái gì, miễn cho mất thân phận.

Ưông Văn Anh vừa dứt lời, một người diện mạo bình thường, quăng vào đám người cũng thực không dễ dàng bị người nhìn ra, chương môn Quỳnh Hoa phái vuốt vuốt râu, buồn thanh nói, “Còn có thể nói như thế nào, Quân công tử không phải nói rất rõ ràng sao? Hẳn không có nghe thấy tiếng nước, cho nên là chúng ta đều nghe lầm.”

“Thật buồn cười, cho dù chúng ta tu vi không đủ, hơn một trăm người toàn nghe lầm, chẳng lẽ chư vị võ tôn tiền bối cũng sẽ nghe lầm hay sao, ‘hắn’ một võ sĩ nho nhỏ nhưng thật ra so võ tôn còn muốn lợi hại?” Một chương môn khác không biết là phái nào, đùa cợt cười.

“Quân công tử, ngươi tu vi nhược, nghe không được thanh âm ngoài năm dặm thực bình thường, nhưng trong này đều là cao thủ võ đạo tu vi thâm hậu, chỉ cần buông linh thức ra, đừng nói năm dặm, chính là động tĩnh ngoài sáu dặm đều có thể nghe rõ ràng, tuyệt đối không thể có chuyện tập thể nghe lầm.” Một ‘Ngọc diện thư sinh’, người trung tâm của Nguyệt Cơ lâu đệ nhất cao thủ đứng trọng tâm mở miệng.

“Quân công tử luôn có thể gây cho mọi người kinh hãi, lấy tu vi võ sĩ đều có thể đoạt được khô chủ, nói không chừng thật là có thủ đoạn đặc thù gì đó, người tài ba có không ít, cho nên ta nghĩ vẫn là nghe lời của hắn cho thỏa đáng.” Lại một võ tông cao thủ không biết là người phái nào, mở miệng, rõ ràng là duy trì Quân Tà, nhưng ý tứ châm chọc hàm xúc trong lời nói mặc cho ai đều nghe được rõ ràng.

“Đúng vậy, ta nghĩ hẳn là nghe Quân đại minh chủ nói đi! Người ta là võ minh khô chủ a, chúng ta đám ‘Thù hạ bại tướng’ này, sao có thể không lớn không nhỏ đây?” Mở miệng là một chương môn nhân, bộ dáng đứng đắn, vốn có hi vọng đoạt giải nhất, lại trực tiếp bị Quân Tà đoạt khô chủ mà kỳ diệu không hiểu.

...

Cũng không biết là bởi vì nơi đây quá mức quỷ dị, bọn họ nóng lòng rời đi nơi đây, mà Quân Tà một câu lại diệt hi vọng của bọn hắn, nên một người tiếp một người lên tiếng ‘Thảo phạt’, lấy này đến tin tưởng vững chắc tiền đồ quang minh! Hay là sau khi ‘Bị thua’ trên võ minh đại hội, bắt màn tích tụ đến bây giờ bùng nổ! Cũng hoặc là nhìn thấy chúng võ tôn tức giận, cố ý thúc ngựa phụ họa...

Mặc kệ là bởi vì dạng nguyên nhân gì, một người mở miệng, những người khác liền như hiệu ứng phụ họa theo, hoặc nói thẳng chất vấn, hoặc sáng khen ám phúng (ngoài mặt là khen ngợi, nhưng kỳ thật là nói móc trào phúng, kinh bỉ), hoặc kỳ quái... Người một lời ta một câu nói lên.

Đương nhiên, cũng có vài người là thật đứng trọng tâm vì Quân Tà nói chuyện, bắt quá ít người thanh nhược, mà kiêng kỵ vài võ tôn cao thủ sắc mặt khó coi, cũng không dám nói rõ ra, kỳ quái là còn một ít người tin tưởng duy trì Quân Tà.

Bắt quá những người này cũng không bao gồm Mạc Quyền, Dương Tùy cùng Tần Tử Hạo, ba người này đã mặt đỏ lên, tức giận muốn phản bác những tên tâm hoài bất quỷ này, chính là khi bọn hắn muốn mở miệng, bên tai lại đột nhiên vang lên một thanh âm, vì thế ba người không hẹn mà cùng kinh ngạc nghiêm mặt, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Hồ Quý vẫn không nói gì, chính là gương mặt sắc đồng khó coi, đương nhiên, hắn không phải vì câu ‘Bất kính’ kia của Quân Tà, mà tại vì ‘hắn’ mà lo lắng.

Bây giờ còn không tìm được lăng mộ, những người này cũng đã bắt đầu muốn nhân cơ hội phản ‘hắn’, vào núi trước lập uy, còn có khi mở ra ‘mắt trận’ thu mua một chút lòng người, bắt quá vì câu nói kia liền đem võ tôn cao cao tại thượng đều đắc tội.

Nếu lúc này có người hữu tâm nhân cơ hội này thay thế được ‘hắn’, cũng không phải chuyện không có khả năng! Không, khi mới ra nơi này, Thạch Khâm biểu hiện đã biểu lộ hắn muốn thay thế Quân Tà, hơn nữa đã có không ít người duy trì hắn, lúc này, là thời cơ tốt nhất.

Chết tiệt, ‘hắn’ không phải vẫn đều thực trầm ổn sao, tuy rằng ngẫu nhiên vẫn sẽ biểu hiện chút trẻ con, nhưng lần này như thế nào lỗ mãng như vậy a! Bản đồ địa hình tại tay trong Tần Tử Điều, địa phương xa lạ này ‘hắn’ cũng như những người khác một dạng, hoàn toàn không biết gì cả, vốn có đám võ tôn cao thủ này thường thức có thể dựa vào một chút, hiện tại tốt lắm, không có gì có thể làm cho mọi người kiêng kỵ, mà lại cho bọn họ một thời cơ tuyệt hảo như vậy, những tên tâm mang ý xấu này, không nhân cơ hội làm khó dễ mới là lạ!

Hồ Quý trong lòng không khỏi lo lắng, sai bước lên trước hai bước, liền muốn mở miệng vì ‘hắn’ nói vài câu, không phải hắn khoe khoang, luận địa vị tại tu võ giới, đám võ tôn này còn phải kính hắn _ Kiếm Thần này vài phần!

Không chờ Hồ Quý mở miệng, Quân Tà đối mặt mọi người vây công, vẫn không nói được lời nào rốt cục hờ hững mở miệng: “Dù sao, các ngươi chính là không tin ta, được rồi, đi đi!”

Vô nghĩa! Một đám khinh bỉ xem thường nhìn nàng, cũng không biết là khinh thường cùng với nàng nói chuyện, hay là rốt cục cố trưng nét mặt già nua, ngượng ngùng như vậy ‘Khi dễ’ một tiểu hài tử.

“Quân công tử, không phải chúng ta không tin ngươi, mà là lời ngươi nói không khỏi rất hoang đường a.” Một trưởng lão Thiên Sơn phái đứng tại bên người Thạch Khâm trưng nét mặt già nua nói, thực hiển nhiên, hẳn còn hận chuyện Quân Tà giết Tùng Minh đạo nhân, lại không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, cứng rắn buộc chính mình nói một câu như vậy.

“Há chi hoang đường, này chính là mắt mù không nhìn rõ Thái Sơn!” Một trưởng lão khác của Thiên Sơn phái hừ lạnh một tiếng nói tiếp, mà kỳ quái là Thạch Khâm vẫn duy trì trầm mặc, không có bỏ đá xuống giếng.

“Các ngươi đều đã không tin ta, vậy có hậu quả gì, các ngươi liền tự mình chịu đi!” Như trước ngữ khí vẫn đậm phong thanh, Quân Tà buông tay, liền nghiêng thân, một bộ dáng ‘Ta đã làm hết sức chúc trách đầu lĩnh, là các ngươi không tin, xảy ra chuyện cũng đừng oán ta’, hoàn toàn không có bộ dáng ngưng trọng vừa rồi, mà nhiều một phần không sao cả.

Tiểu hài tử chính là tiểu hài tử, giả trang thành thực, vẫn là tiểu hài tử, không, này là tiểu hài tử đùa giỡn tính tình đi!

Quân Tà không sao cả tại trong mắt bọn họ xem ra thật giống như một tiểu hài tử cố tình gây sự, bị đại nhân (người lớn) quở trách, sau đó không được tự nhiên đùa giỡn tính tình.

“Các vị tiền bối, chúng ta mau khởi hành đi, chậm trễ nữa cũng không tốt.” Lúc này, Thạch Khâm cùng Tần Tử Diệu vẫn trầm mặc đi lên trước, hướng các chưong môn tôn sư cùng vài vị võ tôn ôm quyền nói, khỏe mắt vô cùng thâm ý nhìn Quân Tà đang lười nhác đứng, liếc mắt một cái.

Ở đây cũng đều là thiên tài võ học sẽ không người ngu ngốc, Thạch Khâm một câu này, ánh mắt ý tứ, mọi người trong lòng biết rõ ràng.

Vô hình, Quân Tà vị trí đầu lĩnh đã bị triệt hạ.

“Ừ, đi.” Đám người Thiết Dũng gật gật đầu, cũng không lại nhìn Quân Tà liếc mắt một cái, liền vượt qua nàng, thi triển khinh công, thẳng hướng phía trước rất nhanh dời đi, những người khác lập tức theo sát sau đó, có người do dự nửa ngày, nhưng vẫn đi theo, còn có một vài người kiên định đứng, làm như muốn dùng hành động đến duy trì Quân Tà.

Tiêu Trần Phong, Linh Mộc lão nhân, Linh Vân lão nhân, Liên Tinh tiên tử, mấy người này nhú mày thâm trầm nhìn Quân Tà liếc mắt một cái, thế này mới thờ dài một hơi, xoay người, thân mình động, cũng đi xa.

“Ồ, các ngươi còn đứng làm gì, đi nhanh đi, chậm trễ nữa chỉ sợ thật sự sẽ gặp chuyện không tốt a!” Bĩu môi, Quân Tà tà nghệ che mặt trước hai mươi mấy fan đáng tin này, thân kỳ bình tĩnh thong dong.

“Quân công tử, ngươi không phải nói tiền phương có nguy hiểm sao?” Một gã lão giả thân quần áo quái dị ngăn tay nghi hoặc hỏi, trong lời nói ý tứ là đối lời Quân Tà nói rất tin không nghi ngờ.

Lắc lắc đầu, Quân Tà nặng nề mà thờ dài một hơi: “Có lẽ, thật là ta tu vi không đủ đi! Hào ý của các ngươi lòng ta nhận a! Đi thôi!” Nói xong, liền dẫn đầu cất bước hướng trước đi đến, những người khác thấy thế liếc mắt nhìn nhau một cái cũng lập tức đi theo.

Luận tu vi, nơi này trừ bỏ Tần Tử Hạo không phải tu võ giả, liền Quân Tà tu vi ‘Nhược’ nhất, tiếp theo đó là hai người Mạc Quyền, vì thế thực thuận lý thành chương, bốn người bị qua mặt ở xa xa phía sau, Ưông Văn Kiệt cùng Hồ Quý thấy thế liền thả chậm tốc độ, tại phía trước dừng lại chờ bọn hắn.

Nhìn phía trước một đám biến mất điểm đen, một lũ tà quang theo trông mắt Quân Tà bắn ra, xoay người rơi xuống đất, chậm rì rì đi tới, Mạc Quyền cùng Dương Tùy mang theo Tần Tử Hạo cũng ngừng lại.

“Vô Danh, ngươi có phải hay không có tính toán gì?” Không có ngoại nhân, Tần Tử Hạo cũng không cần lại diễn trò, phượng nhãn xinh đẹp xẹt qua vài quang mang trí tuệ.

Người khác không biết ‘hắn’, hẳn còn không biết sao? Người này căn bản chính là hồ ly thành tinh! Giống như biết rõ chuyện cố hết sức không lấy lòng còn muốn đi làm, căn bản không phải là chuyện ‘hắn’ không làm được, hơn nữa, vừa mới rồi khi hắn tức giận, thanh âm quý dị tại bên tai bọn họ vang lên làm cho bọn họ an tâm một chút, rõ ràng đây là ‘hắn’ cố ý, nói sau, hẳn mặc dù không có tu vi nội kinh, nhưng ánh mắt nhìn cũng rất tốt, hẳn dám nói, nơi này, không chừng còn tìm không thấy một người có khinh công có thể so sánh được với ‘hắn’ a!

Thản nhiên tự nhiên đi tới, Quân Tà khỏe miệng nở nụ cười tà mị, phủ phủ Tần Nhân trong lòng đã không còn sợ hãi nữa, thâm ý nói: “Không biết mới là nguy hiểm nhất, mặc kệ là con đường phía trước là địch nhân hay gì, làm hết thấy đều sẽ rõ ràng, như vậy ngươi mới có thể trong lòng hiểu rõ.”

Có ý tứ gì? Tần Tử Hạo phát hiện chính mình tự nhận thông minh tại trước mặt của ‘hắn’ chỉ so với đũa ngọc tốt hơn một chút.

“Thầm thì cô...” Tần Nhân vẫn thản kỳ im lặng đột lúc này kêu vài tiếng, sau đó theo trong lòng Quân Tà nhảy ra, phụt chốc nhảy lên bay đi, xoay quanh tại trên đầu mấy người vài vòng sau liền hướng tới một tòa đỉnh núi nhấp nhô phương xa bay đi.

Tần Tử Hạo ba người không hiểu liếc mắt nhìn nhau một cái, còn đang nghi hoặc, đã thấy Quân Tà nhìn phương hướng Tần Nhân biến mất, sắc mặt thay đổi một chút, thanh âm như trước mang theo nghiêm túc: “Từ hạo, kế tiếp mặc kệ gặp được cái gì, tốt nhất không được rời khỏi bên người Tiểu Quyền bọn họ.”

Tuy rằng không biết phát sinh chuyện gì, nhưng xuất phát từ tín nhiệm đối với nàng, Tần Tử Hạo ít khi tự hỏi, liền trịnh trọng gật đầu.

Đi phía trước vài bước, Quân Tà nghĩ nghĩ liền đem Tiểu Bạch trên vai ôm xuống, nhẹ vỗ về bộ lông mềm mượt, nói: “Tiểu Bạch, Tiểu Quyền bọn họ an toàn liền giao cho người.”

Mạc Quyền cùng Dương Tuy thực lực quá yếu, đừng nói kể tiếp không biết có nguy hiểm gì, chính là đám kia tâm mang ý xấu, lão già này tùy tiện chỉ người nào, cũng không phải bọn hắn hai người có thể ứng phó được, còn có Tần Tử Hạo này cản trở, mà nàng đến lúc đó sợ sẽ không thể phân tâm đi chiếu cố bọn họ.

Tiểu Bạch nhân tính hóa trừng mắt nhìn, tỏ vẻ tuân mệnh, mắt vàng xán lạn như ánh mặt trời rung động không thể phát hiện, lóe ra vài quang mang lãnh liệt, vẫn biếng nhác thích ghé vào trong lòng Quân Tà, nó tự khi tiến vào địa phương quý dị này, liền vẫn mở to hai mắt vàng, làm như tùy thời bị vây trong trạng thái đề phòng.

Đem tính mạng an toàn ba đại nam nhân giao cho một tiểu bạch thô trắng nõn non nộn! Đây tuyệt đối là chuyện dọa người nhất mà ba người bọn hắn cuộc đời này nghe được.

Nhưng mà, ba người này không chỉ không có bị dọa, ngược lại mở to nhãn tình cuồng nhiệt gắt gao khóa trụ trước người nhân nhi mảnh khảnh đó, nơi mệnh mang hoang vu, một thân hình mảnh khảnh mặc hắc y bó sát người bao vây tràn ngập lực lượng làm cho người ta sợ hãi, người này động tác hơi cúi đầu khiến cho mái tóc đen tùy ý buông xuống không gió tung bay, mặt nạ thiết sắc tại tai dương chiếu xuống, nhuộm đậm vàng sáng thân nhiên, chiết xạ tại khuôn mặt nhỏ nhắn nõn nà tinh xảo kia, thần bí lộ ra gợi cảm trí mạng.

Bọn họ cho tới bây giờ đều biết, ‘hắn’ là người vô tình! Đối người đời vô tình, đối với chính mình cũng vô tình, vô tình của ‘hắn’ là theo trong xương tủy lộ ra, nhưng có lẽ ngay cả chính ‘hắn’ cũng không biết, đối với người bên người cạnh ‘hắn’, ‘hắn’ vô tình nhưng lại có tình.

‘Hắn’ cũng không cho bất luận kẻ nào trông thấy chân diện mục của mình, không cho người khác biết ‘hắn’ đến từ đâu tới đây, không cho người biết tâm tư của ‘hắn’, cho dù là bọn hắn, hiểu biết về ‘hắn’ cũng không so với người khác nhiều hơn bao nhiêu, có lẽ chân chính có thể được ‘hắn’ tín nhiệm chỉ có Tiểu Bạch cùng Tân Nhân bên người ‘hắn’.

Nhưng thì tính sao, ‘hắn’ không có toàn tâm tin bọn hắn, lại theo trong tiềm thức lúc nào cũng khắc khắc đưa an toàn của bọn họ để ở trong lòng.

‘Hắn’ cuồng vọng phúc hắc, vô thanh vô tức liền bày ra mưu kế giết người trong vô hình, còn làm cho người đã chết cũng không biết mình chết như thế nào, nhưng thì tính sao, dù ‘hắn’ mưu lược ngàn vạn, bọn họ vĩnh viễn sẽ ở bên trong suy nghĩ của ‘hắn’, không phải bị người nọ thiết kế, mà là được người nọ bảo hộ.

‘Hắn’ như vậy, ngay cả vô tình, cũng là người duy nhất trên thế gian này cho bọn hắn ấm áp, người duy nhất cho bọn hắn hy vọng.

Đôi mắt hắc thạch lưu quang chợt lóe, Quân Tà gọi lên một tươi cười tà tứ: “Đi thôi, đừng để cho người ta đợi lâu a.” Nói xong dưới chân nhẹ điểm, ôm Tiểu Bạch lấy tốc độ không nhanh không chậm hướng về phía trước lao đi.

Thu hồi tâm tư, Mạc Quyền cùng Dương Tuy một người lôi kéo một bên tay Tần Tử Hạo theo sát mà đi.

Ngay tại lúc thân ảnh đám người Quân Tà đi xa, vài đạo hắc vụ không biết theo người nào ngất đáp từ trong chui ra, theo sát mà đi, vài đạo hắc vụ phía sau, lại ần ần di động vài cái ần ần như bóng người.

Vượt qua một tòa núi nhỏ trông trái, Ưông Văn Anh cùng Hồ Quý hội hợp mấy người Quân Tà đứng trên sườn một ngọn núi, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn phía dưới.

Bọn họ đây là đến tiên cảnh nhân gian sao?

Liếc mắt một cái vọng nhìn qua, biển mây vây quanh sóng son khinh thác, Hải Sơn cảnh đẹp ùn ùn, son thế cao và dốc, khe núi tung hoành, thiên hình vạn trạng, tựa như ảo mộng, huyền diệu nhất là, ngay mặt ngọn núi, thác nước khí thế bàng bạc trút xuống, tựa như vạn mã chạy chồm, xông xáo ù ù, tiếng dòng nước đình tai nhức óc, tại chân núi hội tụ thành một bến hồ hoàng yêu diệu, thủy diện đằng khơi sương mù như sa, khí trời như mộng, ngẫu nhiên có phong phát qua, tại thủy diện tạo nên điểm điểm gợn sóng.

Bên bến hồ yên tĩnh sâu thẳm, tại viễn sơn thướt tha làm nổi bật, bốn phía lục ý dạt dào xuân sắc tắn tưng nở rộ, thủy bình bên chân, lam vân trường hạ càng thêm đoạt lòng người.

Càng thần kỳ là, chẳng qua xa nhau khoảng cách vài bước, phía sau là một mảnh không khí trầm lặng tà dương hoang, trước người cũng là mảnh bích trời quang một vòng kiều dương, ánh ngược mảnh liệt tại trong nước thiêu đốt, chiết xạ ra chùm tia sáng nhu hòa như ánh huỳnh quang lóe ra, thiên địa yên tĩnh giống như mới bắt đầu khai sáng.

Những cao thủ tới trước một bước, đại bộ phận còn đứng tại bên bến hồ, làm như còn không có theo cảnh đẹp tựa như ảo mộng này phục hồi tinh thần lại, Thạch Khâm đến bốn trường lão Thiên Sơn phái, Tần Tử Điều còn có hơn mười võ tôn cao thủ tổng số các lam đoạn cao nhất võ tông cao thủ đều ngồi vây quanh tại trên tảng đá cực đại vô cùng, tựa hồ đang thương lượng cái gì.

“Không thể tưởng được ra khỏi vùng hoang, lại là cảnh đẹp như vậy, quả nhiên là tiên cảnh nhân gian a!” Ưông Văn Anh tay cầm quạt giấy, tán thưởng không thôi.

“Lão phu tự nhận xem hết cảnh đẹp thiên hạ, hôm nay vừa thấy, những cảnh đẹp đã thấy trước kia so với cảnh đẹp nơi này lại trở nên khó coi, nhất là này trước sau cảnh giờ khác biệt, từng nghe nói nơi nào đó trên đảo hải ngoại vị trí đặc thù, sẽ phát sinh hiện tượng ngày đêm cùng tồn tại, chẳng lẽ chúng ta đây là đến hải ngoại hay sao?” Hồ Quý hai tay chấp sau lưng, chắc chắn lấy làm kỳ, trong đầu đột nhiên hiện lên suy tưởng kỳ diệu này, cũng cảm thấy khả năng này tính thật lớn, tựa hồ nghi hoặc từ trước đến nay, sau khi đến nơi đây đều được giải đáp.

“Cảnh đẹp, kỳ cảnh, có thể may mắn nhìn thấy loại kỳ cảnh này, không uổng công cuộc đời này.” Mạc Quyền cùng Dương Tùy hai người lại sợ ngây người, mười mấy năm trời đều quanh quẩn tại Vân thành _ một nơi chật hẹp nhỏ bé, gặp qua cảnh sắc đẹp nhất chính là Phi Trì Phong phía sau núi Thiên Hương Tự cách Vân thành mười dặm, sao có thể tương tượng được, nhân gian còn có cảnh đẹp như vậy a!

Tần Tử Hạo khẽ nhếch môi đỏ mọng, cứng ngắc chuyển động đầu xinh đẹp, nhìn sang phía sau có ánh sáng âm đạm, thiên không hôn trầm tĩnh mịch, lại quay lại đầu nhìn cảnh đẹp xán lạn dương diễm trước người, như trong mộng, thì thào tự nói: “Áo giấc, này nhất định là ảo giác, trên đời này làm sao có thể có cảnh kỳ tráng như vậy, chẳng qua là từng bước xa, làm sao có thể giống như này? Không có khả năng...”

Quân Tà đồng màu sâu thẳm hiện lên một tia kinh diễm, hơi phóng túng lướt qua, thả ra tinh thần, đem một phương thiên địa chật chội khóa trụ.

Hơn nữa, ở trên địa cầu, quả thật có kỳ quan ban ngày cùng ban đêm giao giới tuyến ở riêng sẽ xuất hiện hiện tượng ngày cùng đêm đồng thời cùng tồn tại, nhưng là tại năng ở thời đại, nhân loại phát triển đến trình độ cao như vậy đều còn không có phát hiện kỳ cảnh giống hiện tại như vậy, hơn nữa khắp nơi lý luận, tuyệt đối không thể có thể xuất hiện nơi này, cảnh tượng như vậy.

Chẳng lẽ là một ảo trận khác?

Nhưng mà, vì sao tinh thần nàng dò xét ra ngoài, lại tìm không được bất luận cái gì khác thường, không có khả năng a! Tại trước tinh thần của nàng, bất luận ảo trận gì đều không chỗ nào che giấu, đương nhiên, sống nào cũng không thể phá giải ảo trận, lại có thể phát hiện bất luận hư ảo gì đó, đây là một loại tinh thần thâm dò, thẳng nhập bản chất sự vật, không vì mặt ngoài ảo cảnh mà bị lừa gạt, hơn nữa phía trước nàng dùng tinh thần dò rõ ràng không có phát hiện bất luận dòng nước gì, nhưng hiện tại, lại có thể tìm được thác nước chân thật như vậy.

Đây là có chuyện gì?

“A, Quân công tử tới cũng thật ‘Mau’ a! Không biết Quân công tử có thể hay không cho rằng thác nước trước mắt là ảo thấy đây?” Một người bộ dạng ngạo kiều đứng tại bên bên hồ phục hồi tinh thần lại, chú ý tới sườn núi đứng mấy người, tề mi lộng nhãn trào phúng nói, còn cố ý tăng thêm âm lượng từ ‘Mau’, bên cạnh vài tên võ tông cao thủ đồng dạng cười to phụ họa.

Nơi này ai chẳng biết, Quân Vô Danh chính là một lam đoạn võ sĩ, mặc kệ vũ kỹ tinh xảo cỡ nào, hạng nhất khinh công này là cần nội kinh chống đỡ, ‘hắn’ làm sao có thể so được với bọn họ đám võ tông cao thủ thâm hậu đây! Còn không phải chỉ biết cản trở.

Bọn họ dừng lại tại hoàng đoạn võ tông sơ đoạn, lại không có bối cảnh gì chỉ là nhóm tiểu phái, ngày thường ý vào tu vi cao hơn trước mặt một ít tu võ giả thực lực nhợt nhạt hơn điều võ dương oai, nhưng thật ra phong cảnh vô hạn, vừa tiến vào đội ngũ này, bọn họ thực thức thời điệu thấp, tỷ mỉ quan sát động tĩnh.

Hiện tại Quân Tà địa vị đầu lĩnh đã chỉ là ‘Danh nghĩa’, mà Thạch Khâm cùng ‘hắn’ thủ sâu như biển lại thành người được đội ngũ coi trọng nhất, bọn họ tự nhiên phải làm người thức thời là trang hào kiệt, thừa cơ hội chen ép ‘hắn’ biểu biểu trung tâm, thuận tiện giải khấu ác khí trên võ mình đại hội.

Hắn những lời này nói rất lớn tiếng, kéo mọi người chú ý, không hẹn mà cùng đều quay đầu lại, thần sắc khác nhau nhìn thiếu niên mặt thiết một thân hắc y đứng trên sườn núi, bộ dáng thẳng nhợt đó làm cho không ít người không đành lòng bỏ qua.

Không thể không nói, người kêu gào này thật đúng là xuẩn a! Quân Tà mặc kệ là kẻ ngu dốt này không thèm quan tâm, thu hồi suy nghĩ, thả tinh thần ra như trước trời chật một phương thiên địa này, sải bước lên trước từng bước, thẳng đi xuống triền núi, đám người Uông Văn Anh lập tức theo ở phía sau, tựa hồ vĩnh viễn coi ‘hắn’ làm chủ, sai đâu đánh đó.

Quân Tà vừa đi qua, mọi người ngồi vây quanh tại một đồng đứng lên, Thiết Dững làm đại biểu đứng dậy, mắt hồ nhìn chăm chăm Quân Tà, từng chữ chậm rãi nói “Quân Vô Danh, người tới vừa vặn, chúng ta vừa mới đã thương lượng qua, lấy thực lực của ngươi căn bản không đủ để làm đầu lĩnh chúng ta, Thạch Khâm là chủng môn nhân một đại phái, thực lực cũng không kém, chúng ta nhất trí quyết định lấy hắn đến thay thế vị trí của ngươi, mặt khác, chúng ta vừa mới biết được, trong gia tộc Tần Tử Điều là bộ tộc thủ mộ Hiên Viên, mà hắn lại là người thừa kế tương lai trong tộc, cho nên, từ nay về sau, hắn liền là phó đầu lĩnh của chúng ta.”

Quân Tà còn không nói chuyện, Tần Tử Hạo vẫn sợ Tần Tử Điều sợ phải chết lại đột nhiên nháy ra, khuôn mặt xinh đẹp nhiễm kinh ngạc cùng phức tạp, mở miệng thanh âm đều mang theo run run: “Đại ca, ngươi, ngươi thế nhưng...” Cũng dám vi phạm tổ huấn, tự tiện tiết lộ bí mật gia tộc, tự bạo thân phận.

“Nhị đệ...” Hắn nói còn chưa nói ra, Tần Tử Điều liền tươi cười thân thiết sải bước lên trước từng bước, còn không có tiếp cận Tần Tử Hạo, Mạc Quyền cùng Dương Tùy lập liền nhất tề chắn ở trước mặt hắn, làm cho hắn tươi cười cứng đờ, theo sau ổng tay áo dường như không có việc gì buông xuống, ngữ khí mềm nhẹ nói tiếp: “Nhị đệ trước đừng sinh khí, nếu Nhị đệ cảm thấy ngươi càng thích hợp đảm đương phó đầu lĩnh này, vì huynh nghĩ chừ vị tiền bối cũng sẽ đồng ý, dù sao ngươi với ta là thân huynh đệ, hướng đến tuy hai mà một, vì huynh lớn hơn ngươi mấy tuổi, Nhị đệ có chỗ không rõ, vì huynh cũng sẽ theo tương trợ.”

Tần Tử Điều thật đúng là kẻ nham hiểm không hơn không kém, còn là tên nham hiểm tâm cơ cực kỳ linh mãnh.

Hắn biết rõ Tần Tử Hạo muốn nói gì, lại giành trước một bước, đem Tần Tử Hạo phần nộ kinh ngạc cố ý xuyên tạc thành hắn ta là đệ tử Tần gia, mà hắn lại chậm một bước, làm cho mọi người nghĩ hắn muốn đem vị trí phó đầu lĩnh của ca ca đoạt đi.

Một câu sau càng có thâm ý, rõ ràng là như đem vị trí phó đầu lĩnh nhường cho đệ đệ hắn, trên thực tế một câu ‘Vi huynh lớn hơn mấy tuổi, Nhị đệ có chỗ không rõ, vi huynh cũng sẽ theo tương trợ’, là nói cho mọi người tình huống hắn là huynh trưởng, là trưởng tử Tần gia, người kế tục tương lai, biết tuyệt đối so với đệ đệ hắn nhiều hơn, hơn nữa trên người của hắn còn có bản đồ địa hình a! Đây là vì phòng đám võ tôn cao thủ phát lên ý niệm riêng trong đầu, Tần Tử Hạo cũng là đệ tử Tần gia đảm đương phó đầu lĩnh này.

Dù sao khi khôi động mắt trận, hắn vì một sai lầm mà hại chết hơn mười tọa kỵ của các vị võ tôn, hiện tại bọn họ mặc dù cho hắn làm phó đầu lĩnh, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái, lựa chọn làm cho Tần Tử Hạo đảm đương phó đầu lĩnh này, khả năng tính cũng không nhỏ, hắn trước hết chặt đứt cái khả năng này.

Quả nhiên, hắn vừa nói xong, trong đó một lão giả bộ dạng cường tráng đen đúa liền hừ một tiếng, bất mãn nói: “Các ngươi làm đây là đi chợ mua đồ ăn sao, còn có thể chọn chọn lượm lượm, Tần phó đầu lĩnh, ngươi cho lời nói của chúng ta có thể tùy ý sửa đổi sao? Hừ, có vài người là loại người gì, chính hắn rõ ràng, chúng ta cũng rõ ràng, không phải là đệ tử Tần gia liền nhất định hữu dụng, làm người nên tự mình hiểu lấy.”

Tần Tử Hạo danh hiệu đệ nhất hoàn khổ Vân thành, nghĩ đã có người rất xảo diệu tiết lộ cho bọn họ.

“Này...” Tần Tử Diêu khó xử nhìn các cao thủ mặt lộ vẻ uy nghiêm, lại quay đầu nhìn Tần Tử Hạo sắc mặt không ngừng biến ảo, bộ dạng rất buồn rầu.

“Ha ha...” Một tiếng cười nhẹ nhàng bỗng nhiên vang lên, một tiếng cười thấp mà trầm chấn động mọi người ở đây, tâm đều run rẩy, cảm thấy không thoải mái không hiểu.

Quân Tà mâu quang lợi hại bỗng nhiên đảo qua đám lão già tự cho mình rất cao trước mắt này, đôi mắt tinh thần nhìn thẳng hắc thán lão già đó, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm không kềm chế được, thanh âm non nớt lại trầm thấp rõ ràng vang lên: “Nói thực đúng a, không phải đệ tử Tần gia liền nhất định hữu dụng, đồng dạng, không phải danh hiệu võ tôn liền nhất định là hỏa nhãn kim tinh, người khác là loại người gì, lại liên quan chuyện gì đến các ngươi, đầu lĩnh, phó đầu lĩnh cái gì, các ngươi thật đúng cho rằng chúng ta hiếm lạ hay sao, hừ, ai thích thì tùy tiện làm đi...”

“Ngươi, ngươi làm càn, ngươi có biết ngươi đang cùng với ai nói chuyện sao?”

Hắc thán lão già tức giận đến râu đều dựng thẳng lên, lớn tiếng giận quát trách, uy áp võ tôn lập tức phát ra, tiểu tử này thật to gan, lập đi lập lại nhiều lần không đem bọn họ đám võ tôn này vào trong mắt, bây giờ còn dám chỉ vào mặt mắng nhảm như vậy.

“Biết thì như thế nào, bất quá chính là một võ tôn đi, cần đem chính mình thành thiên hoàng lão tử sao? Cho dù là thiên hoàng lão tử đến, tại trong mắt Quân Vô Danh ta, bất quá cũng là một tượng đất, có cái gì hay mà khoe khoang! Người a, nên tự mình hiểu lấy.” Khinh thường hừ lạnh một tiếng, Quân Tà buồn bực vẫy vẫy tay, như muốn phát đi cái gì đó bản thủ, xoay người, một tay chụp trên vai Tần Tử Hạo đang cắn chặt môi, bởi vì thân cao càng như là phản tại trên vai hắn.

Tần Tử Hạo phượng nhãn xinh đẹp lại hiện lên hơi nước, động tình không thôi hơi cúi đầu ngóng nhìn tiểu thiếu niên luôn trong lúc vô ý cho hắn ấm áp này, hắn biết ‘hắn’ tức giận, vì hắn mà giận!

Tâm tình mịt mù lập tức trở thành hư không, chưa bao giờ từng có ôn nhu sáng lạn như ánh mặt trời bao vây tâm như khóa lạnh băng của chính mình.

Chán ghét, luôn làm cho hắn cảm động như vậy, làm hại hắn nhẫn tình ê ả!

Khụ! Bị Tần Tử Hạo ánh mắt nóng rực ngóng nhìn, Quân Tà khê ho một cái, mắt tự nhiên tránh đi, không thói quen a! Thói quen dịch ý, ghen tị, sát ý, sùng bái đủ loại ánh mắt, nàng cũng đều có thể nhìn như không thấy, nhưng Tần Tử Hạo mở to đôi mắt ngập nước này nhìn nàng như vậy, nàng như thế nào liền cảm thấy mất tự nhiên đây! Là lạ a.

Quân Tà phản ứng đáng yêu thiếu chút nữa làm cho Tần Tử Hạo không để ý trường hợp cười to ra, tuy nhiên mặt mày phong vận cố nén cười đến chảy nước mắt tiết lộ hảo tâm tình của hắn, bình sinh vạn loại tình ý, cũng đều hiện lên trên khóe mắt, một đám bộ dáng đạo đức quân tử nhìn thấy màn này cũng hung hăng nuốt nuốt nước miếng.

Tiểu Bạch hơi mân miệng thò cũng làm như đang ghen cười, chủ nhân như vậy, nó cho tới bây giờ chưa từng thấy, tuy rằng đối tượng kia làm cho nó khó chịu, nhưng nàng thật sự thật đáng yêu a!

Mạc Quyền cùng Dương Tùy liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng tại trong mắt đối phương thấy được đồng dạng không thể tin: đây là đầu lĩnh sao? Thật... Thật đáng yêu, thật muốn xoa bóp khuôn mặt đó a! Lúc này, bọn họ tựa hồ mới giật mình nhớ tới, đầu lĩnh của bọn họ so với bọn hắn nhỏ hơn mấy tuổi a, chính là của nàng cường thể, của nàng trí tuệ, của nàng tác phong, làm cho bọn họ đã quên, ‘hắn’ kỳ thực chính là một tiểu hài tử còn chưa trưởng thành mà thôi.

Uông Văn Anh đứng phía sau thẳng tắp nhìn hai người, đôi mắt hồ sâu lóe ra quang mang phức tạp khó hiểu, ánh mắt chú ý nhất là bàn tay đặt trên vai Tần Tử Hạo hồi lâu, bàn tay hắn nắm chặt lại trên mu bàn tay gân xanh nổi lên.

Bên này khoái lạc hoà thuận vui vẻ, ‘Thâm tình ngóng nhìn’, bên kia lửa giận tận trời, tràn ngập sát ý ngập trời, thế áp cường đại bạo khai, làm cho đám võ tông tu vi yếu kém đứng một bên không một ai không mãnh liệt lui vài bước, xuất phát từ bản năng thả ra chân khí hộ thể, ánh mắt hoặc đồng tình hoặc vui sướng khi người gặp họa dừng trên người hắc y thiếu niên.

Nghé con mới sinh không sợ hổ a! Rất nhanh ‘hắn’ sẽ biết được chọc giận một võ tôn là việc đáng sợ cỡ nào! Đáng tiếc!

Nhưng không có bao nhiêu người có ý tứ muốn ra tay tương trợ!

Ai kêu tiểu tử này thật sự quá cuồng vọng a, mỗi người đều kính sợ võ tôn đại nhân thể nhưng trong mắt ‘hắn’ ngay cả tượng đất cũng không bằng, nếu võ tôn ngay cả tượng đất cũng không bằng, vậy võ tông bọn họ lại tính cái gì, bần tra sao? Tiểu tử tự cao tự đại cuồng vọng như vậy, cho dù vị hắc thán võ tôn này buông tha ‘hắn’, bọn họ cũng sẽ không làm cho ‘hắn’ dễ chịu, hơn nữa sao lại mạo hiểm đắc tội một vị võ tôn nguy hiểm đi cứu ‘hắn’ a! Chỉ có kẻ ngu dốt mới có thể làm loại sự tình này.

Hắc thán lão giả đã không nhịn nổi, tức giận hét lớn: “Muốn chết.” Thanh âm vừa ra, dòng khí cuồng bạo một đạo bóng đen xẹt qua, nơi đi qua lưu lại một tàn ảnh, lấy mất thường tuyệt khó bắt được thân hình của hắn.

Lời còn chưa dứt, chưởng phong phá không đã thẳng bức tới trước người Quân Tà, dòng khí bốn phía bị quấy lên, lá rụng cuộn cuộn nổi lên trên đất.

Đây là lực lượng siêu cường hãn của võ tôn! Quân Tà bất động thanh sắc khuôn mặt thâm trầm mà chấn động, một chưởng này, tuy là nàng lấy hết toàn bộ nội lực, cũng ngăn cản không được, mà hắn chỉ là một hoàng đoạn võ tôn mà thôi.

Võ tôn cùng võ tông thực lực quả thực khác nhau như trời với đất, khó trách trước mặt võ tôn, đám võ tông rầm cũng không dám phóng, ngoan ngoãn giống như con cừu nhỏ, dám trước mặt bọn họ hành động như vậy, sợ là chỉ có một mình nàng mà thôi!

Bất quá, nàng cho tới bây giờ cũng sẽ không lấy chính mình mạng nhỏ ra nói giỡn, đã dám nắm chòm râu hổ, nàng liền có phương pháp tự bảo vệ mình.

Chưởng phong làm cho người ta sợ hãi phá không đánh úp lại, thổi bay mái tóc dài tùy ý của nàng, Quân Tà chân trái khẽ dõn, hơi nghiêng thân, Tiểu Bạch trong lòng nàng theo động tác này mà được bảo hộ an toàn hộ vào trong lòng nàng, thân thể lấy một góc độ xảo diệu chặn đi chưởng phong sắc bén uy hiếp, tay phải rất nhanh đẩy Tần Tử Hạo ra, hướng trong lòng, vài động tác hành văn lưu loát liền mạch, liền giống như chỉ làm một động tác mà thôi.

Đúng đến vật trong lòng, Quân Tà đang định ra tay, bỗng nhiên một tàn ảnh đoạt không mà đến, nháy mắt liền che ở trước mặt của nàng, tàn ảnh y bào vung lên, hai ngón tay khép lại, đi phía trước nhất chỉ, ánh kiếm quang vàng óng liền xuyên phá chưởng phong, thẳng bức bách đến trước mặt hắc thán lão giả.

Kim mang như điện, sét đánh phá không, dòng khí quay cuồng làm cho người ta sợ hãi, hắc thán lão giả quá sợ hãi, vội vàng triệt thoái (lui về) phía sau, nhưng có nhanh thế nào cũng không bằng kim mang sắc bén như laser.

‘Bành’ một tiếng nổ, ánh lửa rần khởi, không thể ngăn cản khí sóng hướng bốn phía khuếch tán mà đi, cơ hồ khiến cho tất cả mọi người đột nhiên lui về phía sau, lưu lại một đại phiến đất trống, trong ánh lửa, hắc thán lão giả lấy tốc độ nhanh hơn lùi về phía sau, nặng nề đánh vào một thân đại thụ.

‘Phanh’, ba người vây quanh đại thụ bất ngờ đoạn, chỗ cao ước chừng một thước gãy, hướng một bên ngã xuống, cát bụi bay đầy trời.

Theo hắc thán lão giả ra tay đến ánh lửa tán đi, bất quá là trong chớp mắt, trừ bỏ vài lục đoạn võ tôn cao thủ cùng đương sự ra, không ai trông thấy một màn này là như thế nào phát sinh.

Đợi đến khi bọn họ theo ánh lửa chói mắt hoãn lại, chỉ thấy hắc thán lão giả dựa lưng vào thân cây, huyết khí ức chế không được mà dâng lên, khoe miệng chảy ra dòng đỏ tươi chói mắt, trường ngân kiếm bên tay phải xuyên phá bàn tay ước chừng hai ba tấc, huyết dịch đỏ tươi ồ ồ trào ra, nháy mắt lưu đầy đất.

Một chiêu đánh bại một hoàng đoạn võ tôn, này là lực lượng như thế nào a!

Cử trảng đều kính sợ, vừa e sợ ánh mắt vừa sợ chuyển qua trung tâm đại phiến đất trống, khoảng cách hắc thán lão giả hơn 10m, trước mặt thiếu niên một thân hắc sắc y bào đứng ngạo nghễ một thân hình người cao lớn, hắc sắc mặt đông lạnh, quanh thân uy nghiêm khí thế tràn ngập, uy thế bức nhân liền ngay cả lục đoạn võ tôn tu vi cao nhất nơi đây cũng kính hãi không thôi.

Kiểm Thần! Kiếm quang vàng óng ánh rành mạch nói cho bọn họ, hắn là Hồ Quý, đệ nhất kiếm khách Nam Viêm, là một vị Kiếm Thần, hơn nữa là đã đến trung kỳ cao cấp Kiếm Thần.

Tu võ giả phân Võ giả cùng Kiếm giả hai loại, đồng dạng bên ngoài cũng hiện lên sắc khí thể hiện tu vi khác nhau, kim hoàng sắc kiếm quang là thuộc sở hữu của trung kỳ Kiếm Thần.

Kiểm giả chia làm Kiếm sĩ, Kiếm Sư, Kiếm Thánh, cùng Kiếm Thần, mỗi một cấp bậc lại phân ra ba kỳ: sơ, trung, cao.

Kiểm Thần tại Kiếm giả địa vị tương đương với Võ tôn trong Võ giả, nhưng địa vị ngang nhau thượng kiếm giả về mặt thực lực lại so với võ giả cường hơn, chỉ là vì tu vi võ giới Kiếm giả số lượng quá ít, liền như một đội người này, trừ bỏ Hồ Quý cũng chỉ có hai Kiếm giả, cho nên võ giả tại tu võ giới vẫn là chiếm cứ địa vị chủ đạo.

Lúc này chính mắt kiến thức uy lực Kiếm Thần lợi hại, mọi người, bao gồm Quân Tà bên trong, nội tâm đều bị chấn động cực đại, đồng dạng đứng tại võ đạo cao nhất, thực lực kém cũng không chỉ hai ba phần.

Thân mình một đoạt, Hồ Quý thân hình cao trắng nháy mắt đứng tại trước mặt hắc thán lão giả, bàn tay to túm, liền đưa áo hắn túm trong tay, thanh âm

vang dội: “Lão già này, ngươi có xấu hổ hay không a? Đối với một đứa nhỏ hơn mười tuổi ra tay, ngươi cũng không biết xấu hổ còn hạ ngoan thủ, dù thế nào, tướng thị vô lăng nhân là đây (ý là người ý mạnh hiệp yếu, ý lớn hiệp nhỏ)! ...”

Có vẻ hiện tại tại ‘thị vô lăng nhân’ là lão nhân gia ngài a!

Nhìn Hồ Quỷ đem hắc thán lão già cầm ở trong tay giáo huấn, mà hắc thán lão già đó khuôn mặt bình thường đã đen như đáy nồi thế nhưng hiện tại còn có thể nhìn ra vài loại sắc thái biến ảo, có thể thấy được cái loại giận mà không dám nói này ghen khuất đến mức hẳn có bao nhiêu khó chịu a!

Quân Tà đuôi lông mày mang ý cười, nhìn bóng dáng cao lớn của Hồ Quỷ, trong lòng âm áp, đồng thời trong lòng không thể ức chế dâng lên khát vọng cực đại: một ngày nào đó, thực lực của ta nhất định phải vượt qua Kiếm Thần, trở thành cường giả mạnh nhất, nhất định phải!

“Đầu lĩnh/ Vô Danh/ Vô Danh hiền đệ, ngươi không sao chứ?” Mạc Quyền, Dương Tùy, Tần Tử Hạo, Uông Văn Anh lúc này đều phục hồi tinh thần lại, vạn phần khẩn trương vây quanh lại đây, đem nâng cao thấp đánh giá vài lần, xác nhận rằng thật sự không bị thương, lúc này mới yên lòng.

“Khụ khụ, Hồ đại hiệp có chuyện hảo hảo nói, không cần giương cung bạt kiếm như vậy, mọi người hiện tại đều đứng trên một chiếc thuyền, tổn thương hòa khí sẽ không tốt lắm.” Lúc này, Thạch Khâm đầu lĩnh tân nhiệm này rốt cục từ kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, chạy nhanh đi ra hoà giải, lại không dám tiếp cận Hồ Quỷ.

“Hừ...” Hồ Quỷ chỉ bảo giáo huấn xong, liền hừ lạnh một tiếng, buông hắc thán lão già ra, y bào khinh huy, không tiếng động đem Thạch Khâm ném một bên, mà hẳn lại dường như không có việc gì đi đến trước mặt Quân Tà, thân thiết xoa tóc đen của nàng, tiếng nói ôn nhu: “Tiểu Vô Danh, không bị thương chứ?”

Ngọt ngào cười, Quân Tà phản xạ có điều kiện hơi lắc đầu, nói: “Muốn thương tổn đến ta, còn không có dễ dàng như vậy, huống chi còn có Hồ gia gia ở trong này.”

“Ha ha, tiểu tử đủ cuồng.” Hồ Quỷ ngửa đầu cười to, đối với tiểu thiếu niên này thật sự là càng ngày càng thích, hơn nữa một tiếng ‘Hồ gia gia’ kêu ra làm cho hắn mở cờ trong bụng, còn động tác ‘hắn’ theo bản năng kháng cự hắn dụng chạm đều bị hắn tự động xem nhẹ.

Mặt xám mày tro đứng lên, Thạch Khâm ánh mắt thù hận nhìn chằm chằm hai người ‘Tổ tôn tình thâm’, cường chế tức giận, dường như không có việc gì lấy thân phận đầu lĩnh tuyên bố tiếp tục đi tới trước, việc này như vậy bỏ qua.

Vài võ tôn khác mặc dù phần hận Quân Tà không coi ai ra gì cùng Hồ Quỷ ‘Thị vô lăng nhân’, lại vẫn kiên kỵ thân phận Kiếm Thần của hắn, chỉ coi xung đột lần này không phát sinh qua.

Vì thế, một hồi đấu tranh nội bộ xung đột cứ như vậy ‘Kết thúc’.

Đoàn người lại chậm rãi theo bến hồ một đường theo phương hướng dòng nước đi, lần này, mấy người Quân Tà đi sau cùng.

Lữ hành tìm kiếm lăng mộ nguy hiểm chỉ vừa mới bắt đầu, cái khe vô hình cũng đã di động ở bên ngoài, bọn họ từng người đều mang ý xấu, đến tột cùng ai mới là người thắng cuối cùng?

Bọn họ, sẽ trải qua một chuyến gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Tà Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.